

SARAH PEKKANEN

GECE GİDENLER

Catherine Sterling annesini çok iyi tanıdığına inanmaktadır. Annesi Ruth Sterling sessiz, çalışkan ve kızı için yaşayan biridir. Hayatı boyunca dünyaya karşı kızıyla baş başa mücadele etmişlerdir. Catherine artık kanatlarını açmaya, evden taşınmaya ve yeni bir kariyere başlamaya hazırdır ve annesi bunu engellemek için her şeyi yapacaktır.

Ruth Sterling kızını çok iyi tanıdığına inanmaktadır. Catherine asla isyan etmeyecek, annesinin geçmişiyle ilgili hiçbir şeyi sorgulamayacaktır. Ancak Ruth'un kızını yanında tutmak için giriştiği umutsuz arayış, özenle inşa ettiği dünyasındaki çatlakları ortaya çıkarmaya başladığında hem anne hem de kızı aldatmacalarla dolu bir dansa girerler.

Dünyada en sevdiğiniz kişiyi korumak için ne kadar ileri giderdiniz?

🎵 artemisyayinlari ✖ artemiskitap 📷 artemisyayinlari

ARTEMIS

GİZEMLİ
LABİRENTLE

"Bu sürükleyici, özgün ve güçlü anne-kız hikâyesi beni sayfalara yapıştırdı. Sarah Pekkanen'in kitaplarının büyük bir hayranıyım ve *Gece Gidenler* şimdiye kadarki en iyi kitabı."

-Colleen Hoover

SARAH PEKKANEN
GECE GİDENLER

İngilizceden Çeviren: Yelda Rasenfös

ARTEMİS YAYINLARI

YAYIN NO: 2538

GECE GİDENLER

SARAH PEKKANEN

Orijinal Adı: Gone Tonight

Yayın Yönetmeni: Yusuf Tan

İngilizceden Çeviren: Yelda Rasenfos

Editor: Buşra Tekin

Son Okuma: Zikriye Eliter

Kapak Tasarımı: Dilan Kaya

Sayfa Tasarımı: Semra Öner

1. Basım: Aralık 2024

ISBN: 978-625-6205-06-2

Sertifika No: 43949

Gece Gidenler

© 2024, ALFA Basım Yayın Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti

Gone Tonight

© 2023, Sarah Pekkanen

İlk kez Amerika Birleşik Devletleri'nde St. Martin's Publishing Group'un altı markası St. Martin's Press tarafından yayımlandı.

Kitabın Türkçe yayın hakları Antolialit Telif Ajansı aracılığıyla ALFA Basım Yayın Dağıtım San. Ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemis yayinlari.com – www.artemis yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiğdemhane Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Editör Notu:

Gece Gidenler'de aile içi şiddet, cinsel istismar ve cinayete yönelik sahneler bulunmaktadır. Bu tip tetikleyici unsurlardan etkilenen okurlarımızın dikkate almasını rica ederiz.

**Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>**

Margaret Riley King için...

Alacakaranlıkta gizlenmiş parçanızı bulun.

—Fennel Hudson

SAHNE BİR

BİRİNCİ BÖLÜM

CATHERINE

Annem küçük oturma odamızda dolaşıyordu, bakışları eski mavi kanepemizde ve sehparamızda gezindikten sonra kısa bir süreligine mutfığa girip gözden kayboldu.

“Az önce elimdeydi.” Yeniden evde tur atmaya başlarken sesinde hayal kırıklığından daha kasvetli bir ton vardı.

Lokantadaki vardiyasına geç kalmaması için kanepeden kalıp anahtarlarını aramasına yardım etmem gerekiyordu.

Ama titremeye başladığımı fark etmesini istemiyordum.

“Çantayı tekrar kontrol etsen?” diye önerdim.

Kaşlarını çatıp çantasına uzandı.

Annem düzenli bir insandı. Metodikti. Detay odaklıydı. Çantası buruşuk faturalar ve bozuk paraların oluşturduğu bir karmaşadan ibaret değildi. Güneş gözlüğü bir kutunun içindeydi, küçük banknotlar cüzdanında aynı yöne bakacak şekilde dizilirdi, kirazlı dudak nemlendiricisi ve el losyonu fermuarlı makyaj çantasının içindeydi... Çantasının içinde bir çanta daha var gibiydi.

Başını sallayarak kapının yanındaki askılığa yöneldi ve orada asılı olan yağmurluğunun ceplerini karıştırmaya başladı.

Babası belki dalgın bir insan olabilirdi. Kuzenleri belki orta yaşlarına yaklaştıklarında dikkatsizleşmiş olabilirdi. Bu belki bayramlarda bir araya gelen akrabalarımızın birbirleriyle dalga geçtiği bir konu olabilirdi.

Bunu bilemezdim. Onlarla hiç tanışmamıştım.

Dördüncü sınıfta bir soy ağacı oluşturmam gerektiğinde tek bir dala yalnızca iki isim yazabilmişim. Anneminkiyle benimkini.

Annemin eğilip üzerine ayakkabılarımızı koyduğumuz paspasın etrafını kontrol etmesini izlerken midem kasıldı. Siyah bir pantolonla aynı renk bir polo tişörtten oluşan üniforması ve beline bağladığı kırmızı garson önlüğüyle her zamankinden daha zayıf görünüyordu.

Son birkaç gündür yemek yiyemiyordu. Geceleri yatak odalarımızı ayıran ince duvarın ardından huzursuz kıpırdanmalarını duyuyordum.

Ertesi gün nöroloji randevusu vardı.

Kendi kendime herkesin anahtarlarını kaybettiğini söyledim. Annemin yeni tuhaf semptomları için nöroloğun basit bir açıklaması olacaktı. İlaç yazacak, daha fazla uyumasını tavsiye edecek ve bizi gönderecekti.

Ama nabzım hızlanıyordu.

Kendimi yavaş ve düzenli soluklar almaya zorladım. Yapabileceğim en kötü şey dağılmaktı. Hemşirelik eğitimi, beden zihin üzerindeki gücünü ve bunun karşılıklı olduğunu bana öğretmişti. O anda kontrolü sağlamak için istikrarlı bir fizyolojiye ihtiyacım vardı.

Bu işe yaradı da. Bir dakika sonra ayağa kalkabileceğimi hissettim. Annemin yanına yaklaşıp dikkatle düşündüm, sonra elimi önlüğünün büyük cebine soktum.

Anahtarlarını çıkardığımda annemin birden rahatladığını gördüm.

“Yoksa ben aklımı”

“Lokantada varsa yine koli getirebilir misin?”

Aslında taşınma işleri için daha fazla koliye ihtiyacım yoktu. Yalnızca o cümleyi tamamladığını duymaya dayanamazdım.

Zaten bir içki dükkânının arkasındaki geri dönüşüm kutusundan çıkardığım altı kolim vardı. Çok fazla eşyam yoktu ve çabuk toparlanan biriydim. Bolca pratik yapmıştım.

Aileler banliyölerdeki evlerinden taşındığında, komşuları veda partisi verir ve anneler birkaç kadeh şarap içtikten sonra ağlamaya başlardı.

Bizim gibi insanlar yeni bir eve taşındığında kimse fark etmezdi.

Bu sabah kitaplarımı ve giysilerimi ayırmayı planlamıştım. Ancak uzmanla görüşene dek her şey havada asılı kalacak gibiydi.

Annem parmaklarının ucunda doğrularak yanağımı öptü, sonra kapıyı açtı ve uzaklaşırken adım sesleri giderek zayıfladı.

Seslerin kesilmesini bekledim. Sonra telefonumu alıp gizlice hazırladığım listeyi açtım.

Anahtarlarını yanlış yere koyması yeni bir kanıt olmayabilirdi. Yine de günün tarihiyle birlikte bunu not aldım.

Sonra bakışlarım, annemin kaybettiği ondan fazla şeyi not aldığım listede gezindi... Yirmi dolarlık banknot, düşüncelerinin gidişatı, yalnızca birkaç kilometre ötedeki eczaneden eve dönüş yolu.

Hepsi bu ay içinde gerçekleşmişti.

İKİNCİ BÖLÜM

RUTH

Ortadan kaybolma konusunda iyiydim. Biz kadınlar bunu her zaman yapardık.

Kırklı yaşlarımıza geldiğimizde erkeklerin gözünde yok olurduk. Annelik gibi rollere daldardık ve kimliklerimiz kayıp giderdi. Avcıların elinde yok olurduk. Küçülmeye, kilo vermeye, dünyada daha az fiziksel yer kaplamaya şartlandırılmıştık.

“Merhaba, ben Ruth, size ben servis yapacağım.”

Bugünkü vardiyam sırasında bu cümleyi en az yirmi kere söylemiştim. Karşıladığım müşterilerin hiçbirinin beş saniye sonra adımları hatırlamayacağı kesindi.

Bu iyi bir şeydi. Göze çarpmamak işime gelirdi.

Susquehanna Nehri'nin kenarındaki patikada yürüyordum. Güney Caddesi Köprüsü'nün altına doğru çekilen nehrin hafifçe dalgalanan yüzeyini izlerken kimse bana dikkat etmiyordu. Hava nemden ötürü basıktı ve bulutlar günün parlaklığını gölgeliyordu ama ben koyu renk camlı güneş gözlüğümü takmıştım.

Ayaklarım sahanda yumurtalarla dolu tabakları, sandviçleri ve sonu gelmeyen kahve fincanlarını taşımaktan ağrıya da kendimi daha hızlı hareket etmeye zorladım.

Eve dönüş yolunda halletmem gereken bir işim olduğunu Catherine'e söylememiştim. Üstelik işten çıkınca telefonumu uçak moduna almıştım ve gideceğim yeri göremeyeceği için eve geç kalırsam endişelenebilirdi.

Kütüphanenin girişine bağlı olan kavisli merdivenden çıktım. Kapıyı iterek açtım ve rutinime uydum, etrafta tanıdık birinin olmadığına emin olduktan sonra gözden en uzak bilgisayarı seçtim.

Kütüphane kartımı kullanarak internete girmek için bir masaya yerleşirken oturduğum eski ahşap sandalye gıcırdadı.

Arama geçmişi diye bir şey olduğunu öğrenene dek yaptığım gibi kontrollerim için Catherine'in MacBook'unu ödünç almam daha kolay olurdu. Bilgisayarların onları kapadıktan sonra bile izinizi sürebileceğini kim bilebilirdi? Ürperticiydi.

Catherine'le aynı telefon tarifesini paylaştığımız için farkında olmadan ardımda elektronik ekmek kırıntıları bırakıyordum. Bu yüzden geçmişimden birini Google'da araştırmak için artık iPhone'umu bile kullanamıyordum.

Catherine geride bıraktığım kimseyi özlemediğimi sanıyordu. Onu buna inandırmıştım, çünkü bu daha az soru sorması anlamına gelirdi. Ama babamla kardeşimi özlüyordum. Hem de benimle alakaları kalmamış olsa bile. Benimle ilgili düşünceleri zihinlerinde tiksinti uyandırır bile.

Araştırmaya başlarken soluk almak, bunca yıl sonra bile hâlâ zordu.

Onunla bağlantı kurabilmek için elimdeki tek şansım bu olduğu için önce küçük kardeşime baktım. Timmy'nin bir Facebook hesabı vardı ama ayarları özel olduğundan görebileceklerim sınırlıydı. Profil fotoğrafında iki yaşındaki ikizleri vardı. Kızının gülümsemesi haylazlık doluydu. Oğlu, Timmy'nin kü-

çüklüğünün neredeyse kopyasıydı, onun da beysbol ve dondurma uğruna yaşayabileceğini düşünmeme sebep oluyordu.

Tim muhtemelen artık çocukluğundaki takma adını kullanmıyor olmalıydı. Ona bakarken karısıyla nasıl tanıştığını ve ona benim hakkımda neler anlattığını merak ettim. Tabii benden söz etmişse...

Sonra babamı araştırdım. Yeni bir şey yoktu, yalnızca sayısız kez gördüğüm birkaç bulanık fotoğraf vardı ve yüzünü net olarak seçmek zordu.

Yine de onu dikkatle inceledim. Geceleri beni kucağına aldığındaki boğuk ama şefkatli sesini ve ateşim çıktığında soğuk avucunu hastalığı benden çekebilecekmiş gibi alnıma koymasını hayal etmeye çalıştım.

Bir kez daha bana sarıldığını hissetmek ve kullandığı Old Spice'ın sıcak, odunsu kokusunu içime çekmek için neler vermezdim.

Gençliğimde ailemin evinden birkaç giysi, biraz para ve altın bir saat dışında hiçbir şeyim olmadan ayrıldığımda, gittiğim için rahatlayacaklarını ve beni asla bulmaya çalışmayacaklarını biliyordum.

Beni yıkılmaktan ve pes etmekten alıkoyan tek bir şey vardı. İçimde büyüyen bebek.

Artık bir evlat ya da abla olmayabilirdim ama bir anneydim ve *her zaman* da öyle olacaktım.

Catherine'le ben birbirimize sahiptik. Başka kimseye ihtiyacımız yoktu.

Kontrol ettiğim son kişi eski erkek arkadaşım James Bates oldu.

James'te de yeni bir şey yoktu. Hiç evlenmemişti ve bu konuda hislerim karışık.

James'in yeni çekilmiş bir fotoğrafı olmadığı için yaşı ilerlemiş hâlini gözümde canlandırdım: Kum rengi saçları artık kısa kesilmiş, şakakları beyazlamıştı. On dokuz yaşındayken ince olan yapısı artık daha kabaydı ve dudaklarının çevresinde çizgiler vardı. Bütün bunlar çekiciliğini arttırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Gecenin geç saatleri James'i en çok düşündüğüm zamanlardı. Vardiyamın başlayacağı saat yaklaşırsa bile uyuyamadığım zamanlar oluyordu. James'in tam olarak aynı anda, yaklaşık yüz elli kilometre ötede ne yaptığını hayal etmeye çalışıyordum.

Hep aynı sonuca varıyordum: O da benim gibi karanlıkta, yatağında yatıyordu.

Onun da beni düşünüp düşünmediğini merak ediyordum.

Yanımda büyük bir gümbürtü koptu, gürültü yankılandı.

Ayağa fırlayıp sese doğru döndüm.

"Pardon." Bir yığın ciltli kitabı yanımdaki masaya bırakan genç omuz silkti.

"Daha dikkatli ol!" Sesim yüksek ve sertti. Kafalar bana doğru döndü.

Artık görünmez değildim.

Bu da bir an önce kütüphaneden çıkmam gerektiği anlamına geliyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CATHERINE

Biz odasına girerken doktor, masasının arkasındaki koltuğundan kalktı. Ne beklediğimi bilmiyordum ama beklediğim şey bu değildi: çamur rengi halıyla döşenmiş bir zemin, bej duvara asılı okul binası tarzı bir saat ve boş ufacık bir oda. Yine de doktorun kitaplığında sergilediği diplomalar iyi okullara aitti ve adamı araştırmıştım. Kendisi çevredeki en iyi nörologdu.

Masasının etrafından dolanırken bakışlarını kaçırmadı ama gülümsemedi de. İfadesinden bir şey anlayamıyordum. Bu endişe verici ânı idare etmek konusunda oldukça iyiydi ama zaten çok fazla pratik yapmış olmalıydı.

“Ben Alan Chen,” diye tanıttı kendini.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” diye yanıtladı annem. “Ben Ruth Sterling, bu da,” diyerek omzuma dokundu. “Kızım Catherine.”

Adamın gözlüğünün ardındaki gözleri hayretle irileşirken öne çıkararak elini sıktım.

Artık rollerimiz değişmişti ve bu rahatsız edici ânı idare etmeye alışık olan bendim. Dr. Chen oturmamız için bizi koltuğa

yönlendirip su ikram etti ama bir yandan aklından hesap yaptığını görebiliyordum.

Annemin çikolata rengi saçlarında sim gibi parlayan birkaç beyazı vardı ve iri ela gözlerinin etrafını saran cildi biraz kırışmıştı. Yaşını gösteriyordu... Kırk iki. Ben de yirmi dörtten daha büyük gösteriyordum ve öyle davrandığım söylenirdi. Nedeni muhtemelen genç kadınlardan beklendiği kadar güler yüzlü olmamamdı.

Dr. Chen çoğu kişiden daha hızlı toparlandı. Koltuğuna oturup masasındaki çizelgeyi açtığında ifadesi yeniden o anlaşılmaz hâline döndü.

Adam hemen konuya girdi. “Ruth, bana yaşadığın belirtilerden bazılarını anlatabilir misin?”

Bu bilginin, annemin doldurduğu belgelerde, aile hekiminin B12 vitamini eksikliği ve Lyme hastalığı gibi olasılıkları dışarıda tutan kan tahlili sonuçlarıyla birlikte dosyasında zaten bulunduğundan emindim.

“Başta küçük şeylerdi.” Annem bacak bacak üstüne atarken pantolonunun kumaşı hışırdadı. “Herkesin başına gelen aptalca şeyler. Ama bende daha sık olmaya başladı. İstedğim sözcüğü hatırlayamamak gibi. Ütünün fişini çekmeyi unutmam gibi. Bu tarz şeyler.”

“Peki bu tür durumların arttığını ne zaman fark ettiniz?” diye sordu Dr. Chen.

Sessizlik uzadı. Doktorun masasının üstündeki telefonun kırmızı düğmesi yanıp sönmeye başladı ama o buna aldırmadı. Havada sanki tuhaf bir esinti uğulduyordu. Elektriklenme gibi.

Ben tam *bir ay önce* diyerek yanıt vermek üzereyken annem benden hızlı davrandı.

“Belki dört ay önce.” Sesi neredeyse fısıltı gibiydi.

Hızlı bir soluk alıp ona bakmak için başımı çevirdim. İfadesi sakindi ama elleri huzursuzdu. Her zaman taktığı zarif topaz yüzüğüyle oynuyor, yüzüğü parmağının etrafında döndürüp duruyordu.

Dr. Chen dosyasındaki kâğıtlardan birine bir not aldı. “Peki durum kötüleşiyor mu?”

Annem başıyla onayladı.

Çantamdan iPhone’umu çıkarıp listemi açtım.

07.05: Güneş gözlüğünü mutfak çekmecesine koydu.

10.05: Buz küplerine “su karesi” dedi.

12.05: Hangi ayda olduğumuzu unuttu.

Dr. Chen anneme birkaç soru daha sorduktan sonra dosyasını kapadı. “Yapabileceğimiz bazı testler var...”

Boğazım o kadar tıkanmıştı ki konuşabilmek için önce boğazımı temizlemem gerekti. “Bilişsel testler mi yoksa doğrudan beyin görüntülemeye mi gideceğiz?”

Annem öne doğru eğildi. Resmen büyük bir çimento duvara doğru hızla giden bir araçta tek başınaydı ama sesi gurur doluydu. “Catherine hemşire olacak. Takdir derecesiyle mezun oldu ve Johns Hopkins Hastanesi’nde çalışmaya başlamak üzere. İki haftaya Baltimore’a taşınıyor.”

“Tebrik ederim,” dedi Dr. Chen bana. “Hopkins etkileyici bir yer. Uzmanlığınız nedir?”

“Geriatri. Yarı zamanlı olarak bir huzurevinde çalışıyorum.” İroniyi fark etmesini izledim. O nöroloji alanında uzman olabilirdi ama konu annemin gösterdiği belirtilere gelince ben de acemi değildim.

Tesisimizin demans, Alzheimer veya travmatik beyin yaralanmasından mustarip kişilerin kaldığı Hafıza Kanadı'nda görevliydim. Annemin tarif ettiklerine benzeyen semptomları neredeyse her gün görüyordum.

Yine de en kötüsünü varsaymayı reddediyordum. İşimin korkularımı şekillendirebileceğini, annemin kafa karışıklığının ve hafıza kayıplarının basit bir nedeni olabileceğini biliyordum.

Annem minyonda ama yumuşak ya da zayıf olan hiçbir yanı yoktu.

O bir savaşçıydı. Yok edilemezdi. Öyle olmak zorunda kalmıştı.

Dr. Chen'le çeşitli test seçenekleri hakkında konuşmuştuk ama annem bilgisayarlı taramanın planlanmasına direniyordu. Nedeninin masrafı olduğunu düşündüm. Temel sağlık poliçemiz vardı ve bu randevunun maliyetinden sonra tasarruf hesabımızın çökmesi için arabanın arıza yapması yeterli olacaktı. Sonra sanki buzlu suya dalmışım gibi hissettiren bir şey oldu.

Annem ayağa kalktı ve sandalyeyle duvarın arasında yürümeye başladı. Her adımında midem daha da kasılıyordu. Ne kadar uzun süre yürürse haberler o kadar kötü demekti. Bu, matematiksel kanıtlar kadar sağlam bir formüldü.

Onuncu sınıfta ilk erkek arkadaşım ile çıkmaya başladıktan ve hayatımın en iyi okul yılının tadını çıkardıktan kısa bir süre sonra annem evi adımlamıştı... Hemen sonra da işini kaybettiğini, evden atıldığımızı ve Lancaster'dan Harrisburg, Pensilvanya'ya taşınacağımızı haber vermişti.

Dört yaşımıdayken Noel zamanı evi adımlamış, sonra bana Noel Baba'nın atölyesinde yangın çıktığını ve hediye alamayacağımı söylemişti.

Tutucu, dindar ailesinin onunla ilişkisini kestiğini; büyü-kannem, büyükbabam, teyzem veya kuzenlerimle bu yüzden hiç tanışmadığımı ve asla tanışmayacağımı anlatmadan önce de evi adımlamıştı. Çünkü o lisede hamile kalmıştı, erkek arkadaşı benim ondan olduğumu inkâr etmiş ve ailesi de onu evden atmıştı, hepsi aynı şekilde davranmıştı. Ama annemin umurunda değildi, çünkü ben hepsinin toplamına bedeldim.

Duvar saatinin iğne inceliğindeki kırmızı kolu amansız daireler çiziyordu. Dr. Chen'in muayenehanesinde oturan hastaların, en büyük arzularının giderek azalmasıyla yüzleşmek zorunda kalmaları bana dayanılmaz derecede acımasız geldi.

Annem duvara gelince yeni bir tura başladı.

Üzerimdeki baskı arttı ve sesim, çocukluğumda bir kâbustan uyandığım zamanki kadar yüksek ve panik dolu çıktı. "Anne!"

Adımlamayı bıraktı. Muayenehaneye girdiğimizden beri ilk kez gözlerime baktı.

Verdiği haber kötü değildi.

Felaketti.

"Formlara yazmadığım bir şey var. Belki de bu sözcükleri yazmayı kaldıramadım... Annemle aramız bozuktur ama o elli yaşına gelmeden hemen önce vefat etti. Bu haberi eski bir dostum yıllar önce bana ulaşılarak verdi."

Bunların *hepsini* ilk kez duyuyordum.

Annem cümlesini, "Erken başlangıçlı Alzheimer nedeniyle ölmüş," diye tamamlarken hâlâ sersem gibiydim.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

RUTH

Anlaşılan ortadan kaybolmanın bir yolu daha vardı. Zihniniz kendini silmeye başlayabiliyordu.

Catherine bir eli direksiyondayken diğeriyle benimkini tutarak bizi eve götürüyordu. Yüzündeki bu ifadeyi, çenesini sıkışını tanıyordum. Gözyaşlarını tutuyordu.

Üzgünüm, bebeğim.

Bu sözleri dile getirmemiştim, çünkü bu gözyaşlarını akıtmasına sebep olurdu ve ben de kendimi zor tutuyordum.

Boştaki elimle radyoya uzandım. Brisbane'in dile dolanan en iyi, akustik versiyonu Thunder Road çalıyordu. Bir nefes vererek kasılmanın bir kısmının vücudumu terk edişini hissettim.

“Ne tür bir canavar Springsteen'i sevmez?” diye sordum.

Catherine anında her zamanki yanıtını vermeyince nefesimi tuttum. Ancak kısa bir an sonra dudakları aralandı. “Zevkli bir canavar.”

Ben de her zamanki gibi “Seni evlatlık vermeliydim,” demek yerine sessiz kaldım.

Kahkahayla gözyaşını ayıran ince bir çizgi vardı ve onu yanlış yöne itmek istemiyordum.

Catherine otoyola çıkıp eve yöneldi, ben de elini sıktım. Direksiyonda iki eline de ihtiyacı olduğu için kısa bir an sonra elini bıraktım. Catherine çok hızlı araba kullanırdı. Dahası, yoldaki herkesin kendisi kadar hızlı ve kararlı olmasını bekler ve ondan çok daha uzun süredir araba kullanıyor olmama rağmen yardımcı olmak için tavsiye vermeme minnettar olmazdı.

Ben kendisini kandırıp çocuğunun melek olduğuna inanan ya da etrafta Catherine gibi bir kızı hak etmek için ne yaptığımı düşünerek gezinen annelerden değildim.

Onu elbette hak ediyordum. Hayatımı onu iyi yetiştirmeye adanmıştım.

Catherine, muhtemelen mecbur kaldığı için becerikli bir aşçıydı ve müzik zevkini saymazsak benden daha akıllıydı.

Çok çalışkandı. Bu huyunu benden almıştı.

Bağırان biri değildi. Bunu benden almamıştı.

Kızım uzun boylu, ince kemikli ve zarıftı, cesaretini ve kararlılığını gizleyen narin yüz hatlarına sahipti. Biri o doğduğunda sihirli bir değnek sallamış, ona büyükannesinin yumuşak bir V şeklinde başlayan buğday rengi gür saçlarını, büyükbabasının altın tenini ve babasının mavi gözlerini hediye etmişti.

Bazen kızıma bakınca bu kadar güzel bir şey ortaya çıkardığım için şaşıırıyordum.

Bazen de bunu yapmasam hayatımın ne kadar farklı olacağını düşünüyordum.

Camımı birkaç santim indirerek temiz, serin hava yüzüme çarparken gözlerimi kapadım.

Eve dönüş yolculuğunun tamamının sessiz geçmesini bekliyordum, çünkü Catherine kötü bir haber duyduğunda daima sessizleşirdi. Bu onun huyuydu. Hoşuna gitmeyen bir şey söylediğimde kaçıp kendi içine saklanırdı. Aynı arabanın içinde,

o sabah kullandığı şampuanın tatlı kokusunu alabilecek kadar yakın olurdunuz ama aklından neler geçtiğine dair hiçbir fikriniz olmayabilirdi. Haber ne kadar kötüyse sessizliği de o kadar uzun sürerdi.

Ondan defalarca kez bana anlatmasını istemiştim: *Bir sürü sözcük var, bazılarını kullanabilir misin?*

Yalnızca düşünüyorum, anne!

Bazen çocuğunuzun susmasını sağlayamamanız ama neler olup bittiğini duymak istediğinizde de sanki banyodayken birden içeri dalmışsınız gibi davranmaları çok tuhaftı.

Ama aramızdaki sessizlik o anda o kadar da kötü değildi. Aslında rahatlatıcıydı.

Randevu beklediğim kadar korkunçtu. Catherine'in gözlerinde bir şeylerin paramparça olmasını atatabileceğimi asla sanmıyordum ama o an artık geride kaldığı için ne istediğimi ve istemediğimi tam olarak biliyordum.

BT taraması, lomber ponksiyon veya Dr. Chen'le Catherine'in söz ettiği diğer testlerden hiçbirini yaptırmayacaktım.

Başka bir uzmana görünmeyecektim.

Lokantada garsonluk yapmaya ve evimizde yaşamaya devam edecektim.

Belki bu bencillik, narsistlik ya da son zamanlarda moda olan o terimlerden biri gibi görünebilirdi ama her şeyden çok istediğim bir şey vardı. Catherine'in Baltimore'a taşınarak Hopkins'te çalışma hayalini ertelemesi.

Kızımın yanımda olması gerekiyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

CATHERINE

Annemi her gün görmeme rağmen aslında onu görememiştim.

Dikkati her zaman biraz dağınık olurdu ama sıradan dalgınlıktan sonsuz karanlığa doğru sınırı geçtiği o ânı kaçırmıştım.

Kendimi affedebileceğimden emin olmasam da en azından bu kanser gibi bir rahatsızlık değildi. Erken teşhis sonucu etkilemezdi.

Düşüncelerim sanki canlı birer elektrik teli gibiydi. Aklımdakileri bir kenara bırakıp Bonneville'imizi apartmanın otoparkındaki dar bir köşeye park etmek için odaklanmaya çalıştım.

Arabadan indikten sonra ağır kapıyı itip lobiye girdiğimizde asansörün kollarını açarak bizi beklediğini fark ettik. Bu küçük bir mucizeydi. Binamızda beş kat ve her katta sekiz daire olduğu göz önüne alınınca genellikle çağırma düğmesine basmaya zahmet bile etmezdim.

Süzülerek dördüncü kata çıkarken annemi incelemeye başladım. Onu yeni bir gözle değerlendiriyordum. Özellikle de onun dönüşeceği şeye dair beni sürekli somut kanıtlarla karşı karşıya bırakan bir işim varken ipuçlarını nasıl kaçırdığımı anlamaya çalıştım.

Huzurevinde ilgilendiğim bazı sakinler gibi farklı ayakkabılar giymiyor, hayretle gözlerini kırıştırmıyor veya mantıksız bir öfke sergilemiyordu.

Aksine çok sakindi. Bunun nedeni şok olabilirdi.

Kaşlarının arasındaki kırısklıkları, dolgun dudaklarını ve tenindeki hafif parlaklığı zihnime not ettim.

“İyi misin?”

Sorusu beni irkiltti. Asansör kapılarının esner gibi açıldığını o an fark edebildim.

“Affedersin,” dedim. Baklava desenli halıya basarak dar kordorda 406’ya doğru ilerlemeye başladım.

Çocukken anahtarın ucunu kilide sokmayı severdim. Ancak artık bunun heyecanı geçmiş, yalnızca alışkanlığımız kalmıştı. Annem bu görevi hâlâ bana bırakıyordu.

Metal anahtarı çevirip kilidin tıkırtısını duyunca, annemin dünyada geçmişimin bu kısmını bilen tek kişi olduğunu düşündüm. O, ikimizin varoluşunun ortak mimarıydı: Market alışverişinin çoğunu ben yapardım, o arabamızın deposunu dolu tutardı ve temizliği de ortaklaşa yapardık. Önceki sene ilk gerçek aşkım olan Ethan’dan ayrıldığımda kanepede yanıma oturup benimle *The Office*’in tekrarlarını izlemiş ve yemek yememi sağlamıştı. Bir keresinde üst katımızdaki duş sızıntı yapıp bizim daireye aktığında ve pislik ev sahibimiz otel parası ödemeyi reddettiğinde üç gece, o ön koltukta ben arkada Bonneville’de uyumuştuk. En sevdiğimiz akşam yemeği onun icadı olan, erişte yerine hamurdan yaptığımız lazanya pizza adında bir şeydi.

Birlikte geçirdiğimiz hayatımızın anılarını hatırlayan tek kişi olmama ne kadar kalmıştı?

Boğazımdan bir hıçkırık yükseldi. Bu hisle mücadele etmek için bütün gücümü harcadım.

Annem siyah ayakkabılarını çıkarıp paspastaki işte giydiği spor ayakkabılarının yanına koyarken ben de çantamı koridor-daki küçük sehpa bırakmıştım.

“Üzerimi değiştireceğim.” Annem yatak odasına girip gözden kayboldu.

Orada durup ardında bıraktığı boşluğa baktım.

Dr. Chen’in muayenehanesinden eve dönüş yolculuğumuz zihnimde bir çukur gibiydi. Kaç kırmızı ışığa denk geldiğimizi, ön cama yağmur damlası sıçrayıp sıçramadığını ya da trafiğe yakalanıp yakalanmadığımızı söyleyemezdim.

Bu sırada annemin beyninin parçalarını yutan kaç çukur oluşmuştu acaba?

Ne yapacağımı bilemediğim için oturma odamıza geçip et-rafi toparlamaya başladım, kanepenin arkasındaki battaniyeyi yeniden katlayıp sehpanın üzerindeki su şişemi aldım.

Evimiz bazen rahat hissettirirdi. Duvarları boyamamıza ya da tablo asmak için çivi çakmamıza izin yoktu ama annem çift taraflı bant kullanarak duvarlara parlak tablolar asmıştı. Biri Matisse’indi, diğerleri lisede resim dersinde benim yaptığım eserlerdi. Pencere kenarında yetiştirdiğimiz yeşil yapraklı üç bitki vardı. Annem kendini HGTV izlemeye kaptırdığı bir dönemde ikinci el mağazasından renkli yastıklar almış ve beyaz çerçeveli büyük bir ayna getirmişti.

Bazen de burası klostrofobik hissettiriyordu.

Son zamanlarda duvarların üzerime geldiğini daha sık hissediyordum.

Salı günü saat 10.20’de burası doğal olamayacak kadar sessizdi. Komşularımızın çoğu ya işte ya da okuldaydı, tıpkı annemle benim sıradan bir günde bu saatlerde olacağımız gibi.

Yatak odasına yaklaşım dikkatle içeriği dinledim.

Hiçbir şey duyamıyordum.

Ağlıyorsa yüzünü yastığa gömmüş olmalıydı. Kapıya vurmak için elimi kaldırdım, sonra kolumun düşmesine izin verdim.

Ona her şeyin düzeleceğini söyleyemezdim. Bu düzelecek bir şey değildi.

Kapısı ardına kadar açıldı. İrkilerek bir adım geriledim.

Annem saçlarını geriye iterek tutturmuş, üniformasıyla karışıkta duruyordu.

“Nereye gidiyorsun?”

“Otobüs durağına. Hâlâ vardiyamın yarısındayım.”

Annem yanımdan geçip kapıya yürüdü.

“Bekle!”

Arkasını döndü, gözlerini benden kaçırıyordu. “Çantamı nereye koydum?”

Bir hafta önce bu sözleri zararsız olabilirdi. Şimdiyse resmen beni dağlıyordu.

“Nasıl öylece işe gidebilirsin? Konuşmamız lazım... Bir plan yapmalıyız.”

“Tatlım, konuşacak çok zamanımız var.”

“Hayır, yok! *Zamanımız* yok!” Sözcükler birden dudaklarımdan döküldü.

Annem bir anlığına gözlerini kapadı.

“Bak Catherine, bunun zor olduğunu biliyorum. Ama anlamalısın... Hayatıma devam etmem gerekiyor. Durup düşünmem yoksa kendimi kaybederim, tamam mı?”

Yatak odasına dönüp çantasını aldı. Onu takip ederken dudaklarımdan dökülen soruya engel olamadım. “Neden bana annenden söz etmedin?”

“Çünkü o bizi umursamıyordu, ben de onu umursamayı uzun zaman önce bıraktım.”

Annem kapıya ilerledi. Spor ayakkabısının sağ tekini giymek için eğildi ve avucunu duvara yaslayarak destek aldı.

“Onun *öldüğünü* bile söylemedin.”

“Catherine, beni zorlama.”

Frene basamıyordum. “Her şeyi benden saklıyorsun! Dr. Chen’e bunu fark edeli *dört ay* olduğunu söyledin. Neden bana hiçbir şey anlatmadın? Belki bir şey...”

Sözüm yarıda kaldı.

Annem diğer ayakkabısını giydi. “Aynen. Ne yapabilirdik?”

“İlaçlar var...”

Başını salladı. “Herkeste işe yaramıyor. Etkili olmuyor ve hastalığın ilerlemesini durdurmuyor, yalnızca bazı semptomları durduruyor. Tedavisi yok.”

Yıllar boyunca ona anlattığım şeyleri, ders kitaplarımdan ve üniversite derslerimden derlediğim gerçekleri ve ilk elden tanık olduğum kanıtları sayıyordu.

Bana çabucak ve sıkıca sarıldı. Sonra evden çıktı.

Ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Rutinimizin bozulacağını düşünmüştüm. Amirime acil bir ailevi durum yaşadığımı ve birkaç gün izne ihtiyacım olduğunu söylemeyi planlıyordum.

Annem nasıl sıradan bir gün geçirebilirdi?

Çok hızlı soluk alıp veriyordum, tansiyonumun bir hastada görsem beni telaşlandıracak seviyeye çıktığını biliyordum.

Etrafıma bakındım. Hâlâ mezar gibiydi.

Gelecekle ilgili bir düşünce hayal gücümü ele geçirdi: Anne-me ocağın kapalı olduğundan emin olmasını ve sifonu çekmesini hatırlatmak için her yere yapıştırılmış not kâğıtları. Kapıda sürekli kilitli olan sağlam bir sürgü. Dağınık ve pis saçlarıyla kanepeye yayılmış, duş almayı reddeden annem.

Ya da daha kötüsü... Çok daha kötü olabilirdi.

Çok daha *kötü olacaktı*.

Evin duvarları üzerime doğru geliyordu.

Kapıya koşup çantamı aldım. Koridora fırlayıp merdivene yöneldim, dört katı elimi metal tırabzanın üzerinde kaydırarak inip lobinin kapısını ittim. Parlak güneş ışığına çıkınca gözlerimi kısıtım, sokağın ortasında annemi görene kadar etrafa bakındım.

“Bekle,” diye bağırarak ona doğru koştum.

Annem arkasını döndü. Ona yaklaşıncaya sanki gözlerinde yaşların parıldadığını görür gibi oldum ve bu bir anda durmama neden oldu. Annem asla ağlamazdı.

Onu burada, otobüs durağında tek başına bırakamazdım. Olabildiğince çok ve olabildiğince uzun süre onunla birlikte olmak istiyordum. Daha önce binlerce kez yaptığımız gibi son ses radyoyu açmışken eski Bonneville’imizde yolculuk ediyor olsak bile.

Daha fazla soru sormamı istemediğini biliyordum. Bu yüzden kendime, bunun ona soracağım son soru olacağına söz verdim. “Seni işe bırakmamı ister misin?”

ALTINCI BÖLÜM

RUTH

İş yerindeki dolabımın arkasına tıkılmış yeşil spiralli bir defter vardı. O kadar eskiydi ki bir zamanlar sert olan kenarları artık kadife gibi yumuşamıştı.

Kapağında isim yazmak için boş bir kutucuk vardı.

Kendi ismimi yazmak yerine *Catherine Sterling İçin* yazmıştım.

Not defterimi bana bir şey olursa birinin sonunda onu bulacağı bir yere koymaya özen gösteriyordum.

Tek sorun bütün sayfalarının boş olmasıydı.

Defteri evden ayrıldığımdan beri yanımda taşıyordum. Hikâyemi yazmayı uzun zamandır planlıyordum ama ne zaman başlamaya kalksam kalemim sayfada ilerlemeyi reddediyordu.

Artık başka seçeneğim yoktu. Fazla geç kalmamış olmayı umuyordum.

Sam's o sırada oldukça sakindi. Kasiyer birinin hesabını alırken elektrikli kasa bipledi, daha sonra adam çıkarken kapının üzerindeki çan çınladı. Mutfakta aşçılar domates dilimliyor, marul yapraklarını gümüş rengi kaplara oyun kâğıdı gibi istifleyerek sonraki müşteri yoğunluğuna hazırlanıyorlardı.

Vardiyam bitmişti ve bütün hesaplarımı toplamıştım ama henüz çıkmaya hazır değildim.

Catherine hâlâ işteydi. Bana, Baltimore'a taşınmayacağını amirine bildirmeyi planladığını söylemişti. Yanımda kalacaktı. Benim istememe gerek bile kalmamıştı.

Gözlerin üzerimde olduğunu hissettim ve başımı kaldırıncaya bar taburelerinden birine tünemiş bir adamın bana baktığını gördüm. Ancak o zaman yanaklarımdaki ıslaklığı hissettim. Gözyaşlarımı silip, "Alerji," dedim fısıldayarak.

Dönüp mutfağın bitişiğindeki koridora yürüdüm, tuvaletleri geçip küçük personel odasına ilerledim. Dolabımın şifresi Catherine'in doğum günüydü. Defterimi çıkarıp odadaki tek koltuğa çöktüm.

Kızıma ne anlatmam gerektiğini defalarca kez düşünmüştüm. Geçmişimden bazı sahneleri zihnimde o kadar sık tekrarlıyordum ki onları zihnimin derinliklerine kazımışım gibi geliyordu. Catherine'le paylaşmam gereken ayrıntılar neredeyse yirmi beş yıl önce değil de geçen hafta yaşanmış gibi tanıdık geliyordu.

Önlük cebimdeki kalemi çıkarıp nihayet yazmaya başladığımda sözcükler bir hafıza bulutunda saklanmış ve şimdi usulca üzerime yağıyormuş gibi akmaya başladı. Uzun zamandır korktuğum bu görev, duyduklarımı yazmak kadar basit bir hâle geldi.

Nereden başlayacağımı düşünüyordum da sanırım babandan başlayacağım. Onunla tanıştığım günden başlayacağım. Bak, şimdiden tökezledim. O senin baban değil. Babalar bez değiştirir, bisiklete binmeyi öğretir ve masal okur. O bunların hiçbirini yapmadı.

James. Onun adı James.

Onunla ağustos ayında, yılın en sıcak gününde, lise birinci sınıfın hemen başında tanıştım.

Lisem hakkında bilmen gereken en önemli şey sosyal açıdan Brittany adında bir Kraliçe Arı tarafından yönetildiği. Annesi okuldaki annelerin elebaşısıydı.

Armut dibine düşer durumu.

Önce benim göğüslerimin büyüdüğü ve mezuniyet partisine ondan önce davet edildiğim dokuzuncu sınıfa kadar Brittany'yle arkadaştık. Olayların bu şekilde gelişmesini Brittany onaylamadı, sonra tek bildiğim bir daha onun evindeki yatılı partilere davet edilmediğim oldu.

Bunu o kadar da umursamadım. Brittany'nin arkadaşı olmak çok zahmetliydi. Belirli kurallar vardı. Madonna'yı sevmek ama Whitney Houston'ı sevmemek gerekiyordu. Yemekhanede belirli bir masaya oturmak gerekiyordu. Nedense kazakları ters giymek gibi bir durum vardı. Bir gün Brittany öyle yapmıştı ve ertesi gün sınıfımızdaki kızların yarısı aynı şeyi yapmıştı.

Brittany beni sessizce sürgün etmekle yetinebilirdi ama onaylamadığı bir şey daha vardı.

Ben okulumuzun amigo takımının en iyi dansçısıydım.

Yalnızca bir kez dinledikleri bir parçayı piyanoda çalabilen insanlar olduğunu biliyorsa da. Bende de dans için aynı durum geçerliydi. Düşünmeme gerek bile yoktu... Bedenim gördüğüm her hareketi taklit eder ve kendine ait yeni hareketler uydururdu.

Brittany'nin de takımda olduğunu belirtmiş miydim? Yardakçıları da öyleydi. Ve tabii Brittany'nin annesi Bayan Davis takımın veli temsilcisiydi. Bayan Davis eyalet yarışmalarına yapılacak yolculukların masrafını karşılamak için

bağış etkinlikleri organize eder, antrenmanlarda ve maçlarda yandaşlarıyla birlikte tribünde otururdu.

Ağustosun ortasındaki o kavurucu öğleden sonra saatlerinde gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu ve terden tişörtüm vücuduma yapışmıştı. Önceki sene takımda olsak bile her yıl seçmelere katılmak zorundaydık. Koçumuz doğum izninde olduğundan, müdür tarafından okulumuzun müzik öğretmeni Bay Franklin'e geçici koç olarak görev yapması için baskı yapılmıştı. Bay Franklin bu durumdan pek memnun görünmüyordu.

Yaz boyunca kendi kendime ellerimi kullanmadan perende atmayı öğrenmiştim. Bu, ellerini yere koymadan yapılan perende hareketidir ve gösterimin içinde bir tane yaptım. Yaptığımda birkaç kız alkışladı, sonra bunu yapmamaları gerektiğini hatırlamış gibi aniden durdular.

Seçmeler sona erince parlak yeşil halı sahanın kenarına fırlattığım su şişemi almaya gittim. Ağzım o kadar kurumuştur ki canım yanıyordu.

Şişenin kapağını açıp biraz su içmek için hevesle başımı geriye attım.

Hiçbir şey gelmedi.

Boş şişemi yere atıp yüzümde bir gülümsemeyle diğerlerinin yanına gittim.

Beklediği tepkiyi vererek Brittany'ye o tatmin duygusunu asla yaşatmayacaktım. Bunu, dolabımın üzerine rujla yazılmış "sürtük" sözcüğünü gördüğümde ya da ot sattığım söylendiği için müdürün odasına çağrıldığımda ya da Brittany'nin yemek masasında annemin ayyaş olduğunu yüksek sesle fısıldadığını duyduğumda da yapmamıştım.

Bu arada o kısmı doğruydu. Annem, yani büyükannen öğle yemeğinin yanındaki şarabını bitirirken kısmen kafayı bulmuş olurdu. Bu sayede on altıncı yaş günümde ikinci el bir arabam olmuştu. Babam onun alkollüyken beni veya küçük kardeşim Timmy'yi arabayla bir yere götürmesini istemiyordu, bu yüzden bizi okula götürüp getiren bendim.

Bu konuya daha sonra tekrar döneceğim.

Kızgın güneşin altında susuzluktan başım dönerek, seçmelere katılan kız grubunun yanında durdum ve koçun asıl takıma giren herkesin ismini okumasını dinledim. Bu yalnızca formaliteydi. Önceki sene takımda yer alan beş kız mezun olmuştu ve alt takımdaki en iyi beş kız üst takıma çıkacaktı. Ana kadroda toplam on iki kişilik yer vardı.

Yine de koç isimleri söyledikçe Brittany ciyaklıyor ve ikisi de piyango kazanmış gibi kızların boynuna atlıyordu.

Koç alfabetik olarak sekiz isim saydı, sonra benim adımın olması gereken yere geldi.

Onun yerine başkasının adını söyledi.

İleri doğru küçük bir adım attım, boğazımdan bir itiraz yükseldi.

Zihnim, tepki vermememi emretti.

Bu da beni konuşmama bir milisaniye kala durdurdu. Önce olayın nasıl sonuçlanacağını görmek için beklemeye karar verdim. Brittany, Bayan Davis ve kaçamak bakışlarından Bayan Davis'e neredeyse âşık olduğuna ikna olduğum Koç Franklin beni takımdan atmaya çalışırsa bir şekilde çaresini bulacaktım. Bunu burada, sayı üstünlüğü bende değilken yapamazdım.

Koç onuncu ismi söyledi. Yanımdaki kız dönüp bana baktı. Onun masum olup olmadığını ya da bu işin içinde

olup olmadığını anlayamadım. Terfi eden alt takım kızlarından biriydi, bu da Brittany'nin pençelerini muhtemelen henüz ona geçirmedeği anlamına gelirdi ancak her ihtimale karşı gözlerimi kaçırdım ve yüzümü ifadesiz tuttum.

Alfabenin sonuna yaklaştığımız.

Koç on birinci ismi açıkladı. Ben değildim.

Brittany'nin çılgılığı bu kez daha da yüksek gibiydi.

Yanaklarımın yanmasının güneşle alakası yoktu. Birkaç kızın mırıldandığını duyabiliyordum ama ne dediklerini anlayacak kadar yakın değildim.

Koç dosyayı bacağına vurdu ve asıl takıma giremeyen herkesin alt takım için değerlendirileceğini söyledi. Ana kadrodaysak yerimizde kalmamız gerektiğini söyledi. Diğer herkes gidebilirdi.

Seçilmeyen kızlar eşyalarını toplayıp tribüne çıkmaya başladı. Brittany su şişesinden bir yudum alırken kirpiklerinin altından beni izliyordu.

Geri çekilmeyecektim. Koç beni takımdan çıkarmaya çalışıyorsa gitmemi söylemek zorunda kalacaktı.

Alt takımdan gelen kızlardan gözlüklü, güler yüzlü, iyi birine benzeyen biri koça giderek yalnızca on bir isim söylediğini belirtti.

Koç şaşırması görünmeye çalıştı. Çok kötü bir oyuncuydu.

Parmağını dosyasında gezdirerek listeyi kontrol ediyormuş gibi yaptı. Sonra on iki takım arkadaşının hepsinin isimlerini saydı... ve bu kez adım doğru yerdeydi.

Sebebi ne olursa olsun, koç haddimi bildirmek için benimle oynamıştı. Belki Brittany ya da Bayan Davis adamın kulağına benim hakkımda yalanlar fısıldamıştı. O da benim düşmanımdı.

Yine de bütün vücudumun kasıldığını söylemem yetersiz kalır. Harika bir öğrenci değildim, hafif disleksim olması okumayı angarya haline getirebiliyordu ve melodiyi tutturamıyor, enstrüman çalamıyor ya da pistteki engellerin üzerinden atlayamıyordum. Üstelik amigo takımında olmanın beni okulun sosyal merdiveninin en alt basamağına düşmekten alıkoyan tek şey olduğundan emindim.

Ve beni öğleden sonraları evden uzak tutuyor, bu da öğle yemeğiyle akşam yemeği arasındaki saatlerde çakırkeyiflik, huysuzluk ve zalimlik arasında gidip gelen annemin yanında daha az vakit geçirmem anlamına geliyordu.

Koç hepimizin Pizza Piazzo'ya gideceğini ve Brittany'nin annesinin cömertlik yaparak hepimize akşam yemeği ısmarlayacağını duyurdu. Bunu söylerken Bayan Davis ayağa kalkarak Amerika Güzeli seçilmiş gibi el salladı. Sonra koç yemekte bu yılın kaptanını seçeceğimizi söyledi.

Okula koşup su çeşmesinden kana kana su içmekten başka bir şey istemiyordum ama sırt çantamı kapıp herkesle birlikte otoparka doğru yola çıktım. Brittany'nin annesi dev arazi aracında altı kız için yer olduğunu belirtti, oysa ben sekiz kişinin sığacağından emindim ve Koç da kamyonetine beş kızın sığabileceğini söyledi.

Yine o sihirli on bir sayısı.

Eminim Brittany beni kazıkladığını düşünmüştü ama dışlanmam umurumda değildi. Timmy beni bekliyordu ve restorana gitmeden önce onu eve bırakmam gerekiyordu.

Sırt çantamın iç cebinden Dodge Dart'ımın anahtarını çıkardım, sonra direksiyona geçtim ve ortaokula kadar bir kilometre ilerledim. Timmy basamaklarda çizgi roman oku-

yordu. Kornaya basınca kocaman bir gülümsemeyle bana baktı.

Timmy hiçbir şeyden asla şikâyet etmezdi. Daha çok anemize benziyor olsa da içten içe babamız gibiydi.

Arka koltuğa otururken okulun nasıl geçtiğini sordum. Görünüşe göre öğle yemeğinde fazladan Tater Tots almıştı, bu da gününün güzel sayılması için yeterliydi.

Sonra ona dışarı çıkmam gerektiğini ama babamın çok geçmeden evde olacağını söyledim. Gülümsemesi kayboldu. Hemen, babam eve gelene kadar arka bahçede takılabileceğini söyledim. Bana öyle yapacağını ve gerçekten sessiz olacağını söyledi.

Dikiz aynasından Timmy'nin profiline baktım. O anda çizgi filmleri seven bir çocukla kendisinden çok daha büyük birinin arasında kalmış gibiydi.

Eve geldiğimizde babamın arabası kapının önündeydi. Rahatlayarak soluk verdim ve Timmy mutfak kapısından içeri girerken ona el salladım.

Yirmi dakika geciktiğim için pizza yemeye gitmekten vazgeçmek üzereydim ama bir geri çekilme hamlesinin Brittany'yi daha da cesaretlendirdiğini zor yoldan öğrenmiştim.

Pizza Piazzo'ya girdiğimde kızlar uzun dikdörtgen bir masanın etrafında oturuyordu. Baş tarafta Koş Franklin, sağında Bayan Davis vardı. Brittany ortadaki yerinden her şeye hükmediyordu. Yaklaştığımda kahkahasının çınladığını duydum. Brittany sırt çantasıyla el çantasını boş sandalyenin üzerine yığmıştı. En az iki kere rica etmeden onları kaldırmayacağını biliyordum.

Terli ve yorgundum hâlâ çok susamış haldeydim. Yapmak istediğim son şey bir saat boyunca orada oturup sahte bir gülümsemeyle Brittany'yle annesinin benim için hazırladığı şeylere katlanmaktı. Gözyaşlarımın taşmak üzere olduğunu hissettim ve hızla sildim.

Sonra bana yardım edip edemeyeceğini soran alçak, yumuşak bir ses duydum.

Döndüm ve kendimi benden biraz daha büyük... Belki on dokuz yaşında birine bakarken buldum. Bir süre önce izlediğim Sex, Lies, and Videotape filminde başrolde oynayan James Spader'a çok benziyordu. Sınıfımdaki kızların çoğu James Van Der Beek'e ya da Leonardo DiCaprio'ya takıntılıydı ama ben o sıralarda James Spader hayranıydim.

Ona bakarken muhtemelen ağzım açık kalmıştı.

Bana yaklaşıp yardım edip edemeyeceğini biraz daha yüksek sesle tekrar sordu.

Yemin ederim, Catherine, bunu da yaptı.

O gece nazik bakışlı o garson bana yardım etmekten fazlasını yaptı. Beni kurtardı.

YEDİNCİ BÖLÜM

CATHERINE

Sunrise Yaşlı Huzurevi üç bölüme ayrılmıştı: Gündelik Destek, Uzun Süreli Bakım ve Hafıza Kanadı.

Liseden mezun olduktan hemen sonra orada çalışmaya başladığımda Gündelik Destek kademesine atanmıştım. Gündelik Destek'teki insanlar çoğunlukla işlerini kendi görebiliyordu. Bazıları yürüteç kullanıyor ya da giyinirken yardıma ihtiyaç duyuyordu. Yazıları büyük basılmış kitaplar okuyor, torunlarını FaceTime'dan izliyor ve kokteyl saatinde birbirlerini ağırlıyorlardı. Birkaçı hâlâ araba kullanıyordu. Bunu yapamayanları da Sunrise'ın minibüsünü kullanarak sık sık alışveriş veya keyifli bir öğle yemeği için yakınlardaki bir alışveriş merkezine götürüyordum.

Deneyim kazanıp hemşirelik diplomamı almaya yaklaştıkça sonraki aşama olan Uzun Süreli Bakım'a geçtim. Burada kalanların yatağa girip çıkma ve ilaç gözetimi konularında yardıma ihtiyacı oluyordu. Çoğu, eşlerini ve arkadaşlarını kaybetmişti. Dünyaları amansız bir şekilde küçülüyordu. Odalarına yalnızca bir bardak gıda takviyesi götürmek ya da perdelerini kapamak için girmiş olsam bile yüzleri aydınlanırdı.

Bir sene önceyse Hafıza Kanadı'nda çalışmaya başlamıştım. Orası bambaşka bir evrendi.

Annemi Sam's'e bırakıp Sunrise'a geldiğimde arka koltuktaki çantaya uzandım. İçinde iki çift çorap, biri eksik olan istiflenebilir ölçü kabı seti, tulum giymiş bir oyuncak bebek ve son Goodwill ziyaretimin ganimetlerinden olan Claude Debussy'nin piyano eserlerinin olduğu çiziksiz bir CD vardı.

Lobiden geçtim, resepsiyon görevlisini selamlarken kimliğimi gösterdim ve sistemi kullanarak giriş yaptım, ardından ana katta bulunan çalışanların giyinme odasına gidip orada bulundurduğum yedek hemşire üniformalarından birini giydim. Soyunma odası boştu ama bitişikteki mutfaktaki tezgâhın üzerinde, parlak mavi harflerle *Teşekkür ederim*, yazan bir kart ve bir somun muzlu ekmek vardı.

O gün yalnızca bir kahve içmiştim, annemin randevusundan önce midem katı yiyecekleri kabul edemeyecek kadar kasılmıştı. Bu yüzden aç olmamama rağmen şeffaf folyoyu sıyrıp ekmekten bir dilim kestim. Bugün çalışacaksam enerjiye ihtiyacım olacaktı.

Kart huzurevi sakinlerinden birinin kızındandı, babasının bakımına yardım ettiğimiz için minnettarlığını ifade ediyordu.

Muzlu ekmeği tadını bile almadan bitirdim ve somunu yeniden sardım. Bundan sonra ne yapacağımı düşünmeye çalışırken amirim Tin, alnında bir buz torbasıyla içeri girdi.

"Aman Tanrım, iyi misin?"

"Yalnızca küçük bir şişlik." Buzu kaldırdı. "Nasıl görünüyor?"

Pürüzsüz cildine baktım. "Gördüğüm kadarıyla şişlik yok. Ne oldu?"

Tin dolaba yönelip Advil şişesini buldu, ardından iki tane yuttu. "Bay Baxter kapıya koşunca onu engellemeye çalışırken

kafama bir darbe aldım. Ben iyiyim, yalnızca biraz oturmam lazım. Şimdi öğle yemeği molamı vereceğim.”

Tin odanın ortasındaki yuvarlak masayı çevreleyen sandalyelerden birine otururken ona bir bardak su doldurdum. Bugün erken gelmemin bir nedeni de Tin’i görmektir fakat aceleye getirmek istemiyordum.

Ama daha bir şey söyleyemeden kaşlarını çatı. “Senin daha geç gelmen gerekmiyor muydu?”

“Evet... Aslında seni yakalamayı umuyordum.”

Tin ses tonumdan bir şeyler anlamış olmalıydı. Yüzü yumuşadı ve oturmamı işaret etti.

“İstifa ettiğimi biliyorum... Ama geri çekebileceğimi umuyordum. Burada bir süre daha çalışmaya devam etmem gerekiyor.”

Tin, Baltimore’a taşınma planımla ilgili her şeyi biliyordu. Beş ay önce iş başvuruları yapmaya başladığım dönemde ondan referans istemiştım. Kısa sürede Hopkins’ten iş teklifi gelmişti ve bunu annemden sonra söylediğim ikinci kişi Tindi. Tin yeni bir şehre taşınıp tam olarak bana ait yepyeni bir hayat inşa etme konusunda ne kadar hevesli olduğumu biliyordu.

Neyse ki bunların hiçbirini gündeme getirmedi. Parlak siyah saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. “Ne kadar kalmak istiyorsun?”

“Birkaç yıl. Artık okulla işim bittiğine göre fazladan vardiya almayı umuyorum.”

Annem plan yapmaya hazır olmayabilirdi ama birimizin bunu yapması gerekiyordu. Artık elimden geldiği kadar çok çalışmam lazımdı, çünkü hafızası zayıflayıp ihtiyaçları arttıkça çalışma saatlerimi azaltmam gerekecekti. Ve annemin garson-

luk maaşı olmadan gelirimiz her zamankinden daha da kısıtlı olacaktı.

Annemin Sam's'de daha ne kadar çalışabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Güvenilir ve çalışkan biri olduğu için Sam ona bir süre göz yumardı ancak kahvaltı siparişlerini unuttuğunda veya hesaba eklemeyi atladığı şeyler yüzünden müşteriden eksik para alındığında patronu bu durumdan memnun olmayacaktı.

İmkânımız varken para biriktirmemiz gerekiyordu.

“Catherine, sen iyi misin? Bu çok ani oldu. Senin on gün sonra taşınman gerekmiyor muydu?”

Tekrar ona odaklandım. “Evet. Annemle ilgili bir durum... O hasta.”

“Ah, olamaz. Çok üzüldüm.”

Tin devam etmemi bekliyormuş gibi görünüyordu ama yapamadım.

Sonunda sessizliği böldü. “İstediğin kadar kal. Gelecek ay sana tam zamanlı bir program ayarlayabilirim.”

Bu hareketin minnettarlığımı ifade etmesini umarak hızla başımı salladım, sonra ayağa kalkıp tezgâhtaki birkaç kırıntıyı silerek oyalandım.

Tin dünyada en çok hayran olduğum insanlardan biriydi. Benden yalnızca beş yaş büyük olmasına rağmen iki yüksek lisans diploması vardı ve bir düzine hemşireden, yardımcıdan ve gönüllüden oluşan bir kadroyu yönetiyordu. Hastaların perişan haldeki aile üyelerini teselli etme konusunda çok fazla deneyimi vardı ve Hafıza Kanadı'ndaki en zorlu vakaların bazılarıyla ilgiliniyordu.

Annemin karşı karşıya olduğu durumla ilgili biriyle konuşacak olsam bu Tin olurdu.

Ama henüz bunu yapamazdım.

Annemin neye dönüşeceğini farkına varmam o kadar bunaltıcıydı ki bu bilgiyi başımın üzerinden geçen ve geçici olarak görme, duyma ve soluk alma yeteneğimi yok eden bir dizi dalgaymış gibi yalnızca kısa patlamalar halinde kavrayabiliyordum.

Aynı zamanda şu da vardı: Büyükannemden anneme ailemin en az bir neslini etkileyen ve tedavisi olmayan bu hastalığın her an yeni birini hedef almayı beklediğini Tin de benim gibi hemen anlardı.

Sonraki hedefi ben olabiliyordum.

Tin o gün işe erken başlayabileceğimi söyledi, iyiliğim için yaptığı bir şeydi. Goodwill ıvır zıvırlarıyla dolu çantamı alıp asansöre yöneldim.

Ziyaretçilerin ve çalışanların çoğunun varış noktası birinci katla dördüncü kat arasındaki katlardı.

Benimki beşinci kattı.

Asansör herkesi oraya götürürdü ancak indiğinizde tuş takımını parolasının bulunduğu kilitli bir kapıyla karşılaşmadan önce yalnızca birkaç adım yürüyebilirdiniz. Tuş takımının üstündeki kameranın kırılmayan kırmızı gözü her hareketinizi izlediğini gösterirdi.

Dışarıdan, kapının bej rengiyle kontrast oluşturan gümüş kolu sayesinde giriş açıkça görülebiliyordu.

İçerideyse bambaşka bir durum vardı.

Parolayı tuşlayıp tıkırtıyı duymayı bekledim. Tıkırtı duyulunca kapıyı yalnızca birkaç santim araladım, diğer tarafta kimse olmadığını emin olmak için kontrol ettim ve sonra içeri girip arkamdan kapının kapanmasını bekledim.

Hafıza Kanadı'ndaydım.

Kapının bu tarafında duvar maviye boyanmıştı ve kapı, kolu, menteşeleri, her şeyi tam olarak aynı tondaydı. Çıkış yolu olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Bir tuş takımı vardı ama o bile uyum sağlaması için maviye boyanmıştı. Tuş takımının üzerindeki sayılar karışık hatta birkaç tanesi ters olarak yerleştirilmişti.

Çıkışın nerede olduğunu tam olarak bilmiyorsanız ve kafa karıştırıcı bir kodu çözme beceriniz yoksa bu kattan ayrılmanız neredeyse imkânsızdı. Amaç da buydu zaten.

Kısa koridorda ilerlerken bir kadının, “Lütfen biri bana komiyi gönderebilir mi?” diye seslendiğini duydum.

Köşeyi dönünce esnek bir pantolonun üzerine altın rengi ve siyah brokar bir ceket giymiş olan Bayan Dennison’la karşılaştım. Beyaz saçları zarifçe topuz yapılmıştı, Bayan Dennison’ın kızı onu iki haftada bir güzellik salonuna götürürdü. Beni görünce kadının yüzü ışıldadı.

“Küçük hanım, bana yardım edebilir misiniz? Bagajlarımızı taşıyacak bir komi arıyorum.”

“Ama çıkış yapmanıza daha bir saat var,” dedim ona. “Sizi ücretsiz içecek ve atıştırmalık sunulan özel bekleme salonumuza götüreyim.”

“Kulağa çok hoş geliyor, canım. Gidip kocama haber vermem lazım.”

Bayan Dennison dirseğini tutmama ve onu toplantı odasına yönlendirmeme izin verdi.

“Frank’le burada harika bir tatil yaptık. Kesinlikle çok hoştu.”

“Bunu duyduğuma sevindim.”

Bayan Dennison başını çevirdi. “Frank nereye gitti?”

Hafıza Kanadı’na geldiği gün kocasını sorduğunda, Bayan Dennison’ın kızının Frank’in altı ay önce öldüğünü açıklamasını

izlemiştim. Kızının yüzündeki acı dolu ama yorgun ifadeden bu konuşmayı daha önce birçok kez yaptıkları açıkça görülüyordu.

Ama Bayan Dennison aslında bunu ilk kez duyuyordu.

“Yo, hayır!” Yüzü buruşmuştu. “Frank’ime ne oldu?”

Tam olarak perişan haldeydi, inliyor ve titriyordu. Sonra kısa süreli hafızası silindi ve yeniden başladı. “Frank nerede?”

Hasta bakımının tanık olduğum en güzel anlarından biri Tin’in devreye girip Bayan Dennison’ın kızına, annesinin Frank’in hayatta olduğuna inanmasına izin vermenin onun için daha iyi olacağını söylemesiydi.

“Ama annem yalandan nefret eder,” diye itiraz etmişti Bayan Dennison’ın kızı. “Hayatım boyunca her zaman ona gerçeği söylememi istedi!”

Tin fikrinde ısrar etmişti ve artık sevgili Frank, Bayan Dennison’ın bildiği kadarıyla her zaman yalnızca bir oda uzak-taydı.

Bayan Dennison kocasıyla birlikte olmayı beklediği süreleri resim dersi alarak, bahçede gözetim altında yürüyüş yaparak ve müzik dinleyerek geçiriyordu. Gece yatağına yatırıldığında Frank’in banyoda olduğuna inanıyordu.

Hasar görmüş beyninin Frank’in bu hologramının yakınlar-da dolaşmasına izin vermesi bir lütuf gibiydi. Alzheimer, Bayan Dennison’dan o kadar çok şey çaldığı halde zihnini talan etmesi hâlâ bitmemişti. Bu doymak bilmez, şeytani bir hastalıktı... O kadar kurnazdı ki araştırmalara yılda üç milyar dolardan fazla para harcanmasına rağmen kimse tedavisini, hatta ilerlemesini yavaşlatmanın bir yolunu bile bulamıyordu.

Hemşirelik derslerim bana enkazın yolunu nasıl süreceğimi öğretmişti. Genellikle önce hipokampüsü, yani zihnin hafıza kısmının Büyük Merkez İstasyonu’nu vuruyordu. Dokunaçları

uzanarak duyguları ve hareketleri yöneten karmaşık, son derece hassas alanlara ve çatal kullanmak gibi basit görevleri yerine getirme becerisine zarar vermeye devam ediyordu.

Otopside bile Alzheimerlı beyin dokusu bir canavar elini uzatıp etrafındaki her şeyi altüst etmiş gibi bir karmaşa halinde görünürdü.

Bu kattaki musluklar hiçbir zaman 43 derecenin üzerine çıkmayacak şekilde tasarlanmıştı, bu yüzden Bayan Dennison'ı yanında bir fincan sıcak çayla birlikte toplantı odasının penceresinin yanındaki yumuşak koltuğa oturttum. Ardından kucağında plastik bir sepet olan Bay Gray'in yanına gittim. Çantamdan çorapları çıkarıp ayırdım ve sepetindeki on kadar çifte ekledim.

"Yıkanacak o kadar çok çamaşır var ki," diye söylendi.

Bay Gray heyecanlandığında (ki bu, günde birkaç kez oluyordu) çorap sepetini ortaya çıkarıyorduk. Eşini bulmak her hastada işe yaramıyordu ancak somut bir görevin üzerinde çalışmak Bay Gray'in merkezini bulmasına yardımcı oluyordu.

Bay Gray buraya gelmeden önce radon uygulamalarında uzmanlaşmış bir elektrik mühendisiydi. Oğlu bir keresinde bana insanların uzaya gönderdiği hemen hemen her şeyin üzerinde Bay Gray'in parmak izinin olduğunu söylemişti.

Şimdiyse onu izliyordum, ağzının kenarına sıkışmış diliyle elindeki pembe-mavi şeritli spor çorabın eşini bulmaya çalışıyordu. Sonra getirdiklerimin kalanını dağıttım, ölçü kaplarını ıvır zıvır kutusuna ve plastik bebeği uzak bir köşedeki oyuncak beşiğe koydum.

Debussy CD'sini karanlık çöktüğünde kullanmak üzere ayırdım.

Gün batımına denk geliyordu.

Bir an kapının eşiğinde durup önümdeki manzarayı yeni gözlerle özümsedim. Bu odanın sakinleri bizim için en kolay olanlardandı. Hiçbiri küfür etmez, dokunmaya ya da bana vurmaya çalışmazdı.

Hastalığın bir bireyde kendini nasıl göstereceğini tahmin etmek zordu. Annemin hangi gruba gireceğini söylemenin imkânı yoktu.

Midem bulandı ve en yakın tuvalete koşup ucu ucuna bir bölmeye yetiştim. Yere diz çökerek muzlu ekmeği kustum.

Bacaklarım titreyerek ayağa kalkıp lavaboya gittim. Ağzımı çalkaladım, ellerimi yıkadım, artık karşılaştığım her sakinimizde annemin yüzünü görürken vardiyamı nasıl tamamlayacağımı merak ettim.

Annem tam zamanlı bakıma ihtiyaç duyduğunda benim Sunrise kadar güzel bir yere param yetmeyecekti, çünkü yılda yüz bin dolardan fazlaya mal oluyordu. Bazı ucuz tesislerde neler olduğuna dair hikâyeler duymuştum. Bazen hastalar dövülüyor, ilaçla uyutuluyor veya yataklarında çürümeye bırakılıyordu.

Annem bütün hayatını bana adanmışken onu nasıl böyle bir şeye mahkûm edebilirdim? Ethan'la çıkmaya başlayana dek annemle tek bir gece bile ayrı kalmamıştık... Annemin maddi gücü beni yatılı okul gezilerine göndermeye ya da mezun olduktan sonra lise sınıfımdaki birçok çocuk gibi Jersey Sahili'ne gitmeme izin vermeye yetmezdi. Ama bunu anlayabiliyordum. Bizim için yeni giysiler her zaman ikinci el mağazasına gitmek anlamına gelirken veya annemin az bahşış alması tek yemeğimizin lokantadan eve getireceği şeyler olacağı anlamına gelirken bu bakış açısını korumak kolaydı. Tam zamanlı çalışmaya başlayana dek bırakın cep telefonunu, sabit hatlı bir telefon alacak kadar bile paramız yoktu.

Birlikte geçirdiğimiz bunca zaman aramızda alışılmadık bir bağ oluşturmuştu.

İlk sözcüğüm *anne* olmuştu. Barney'yi seven ve ketçapla kaplı olduğu sürece her şeyi yiyen yeni yürümeye başlayan çocuktan, kalın siyah göz kalemleri ve avaz avaza punk rock dinleyen huysuz dokuzuncu sınıf öğrencisine kadar her hâlimi bilirdi. Doldurduğumuz formlarda birbirimizin acil durumlarda iletişime geçilecek tek yakınıydık.

Onu kaybedemezdim ama büyükannemi çoktan ele geçirmiş olan hastalığa karşı da koyamazdım. Büyük bir tırın yolundaki bir karıncaydım.

Olduğum yerde dönüp duruyordum. Başım dönmeye başladı ve bacaklarımdaki titreme bütün vücuduma yayıldı.

Gözlerimi kapadım. Lavabonun soğuk, sert kenarına tutundum. Zihnimi uçurumdan uzaklaştırmaya çalıştım.

Annemi kurtaramazdım, bu yüzden onu daha rahat edeceği evinde tutmanın bir yolunu bulmalıydım. Er ya da geç ben çalışırken ona göz kulak olacak birine ihtiyacım olacaktı. Ancak bu tarz görevleri yalnızca akrabalar gönüllü olarak yapardı ve bizim öyle bir ailemiz yoktu.

Aklıma bir fikir geldi. Küçük bir umut vaat ediyordu... Durumu düzeltecek veya iyileştirecek bir şey değildi ama biraz zaman kazandırabilirdi.

Annem bilse beni durdurmaya çalışırdı. Bu yüzden ona söylemeyecektim.

Benden, annesinin erken başlangıçlı Alzheimer nedeniyle öldüğü ve kendi belirtilerinin dört ay önce başladığı gerçeğini saklamıştı, bu yüzden benim de ondan sır saklamaya hakkım olduğunu düşünüyordum.

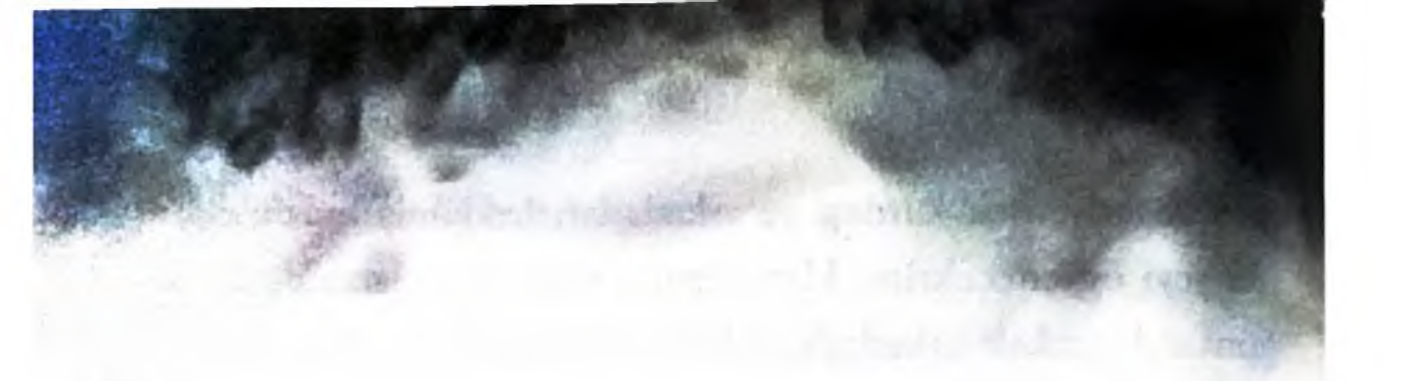
Babası, erkek kardeşi ve arkadaşları hakkında bulabildiğim her şeyi öğrenecektim. Hatta sperm donörüm olarak düşündüğüm eski erkek arkadaşının hakkında da. Daha önce anneme geçmişiyile ilgili bazı sorular sormuştum ama o her seferinde üzölmüş ya da sinirlenmiş ve bu konuda konuşmayı reddetmişti. Ama artık her şey değışmişti.

Hepsi annemi hayatlarından çıkarmış olsa da bu neredeyse yirmi beş yıl önceydi. İnsanlar değışirdi. Belki de babası, karısının ölümünden sonra yumuşamıştı.

Düşük bir ihtimal olsa da belki özür dileyip barışmak isterdi. Belki ben çalışırken anneme bakacak birine verecek parası vardı. Belki bunu şahsen yapma fırsatını bile memnuniyetle kabul ederdi.

İhtimaller çok yüksek değildi.

Ama elimde olan tek şey buydu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

RUTH

Aklımda sürekli eski bir deyiş dönüp duruyordu: *Gözler ruhun penceresidir.*

Bazıları bu sözü William Shakespeare'in söylediğini düşünürken bazılarıysa sözü İncil'e ya da on altıncı yüzyıldan Fransız bir şaire atfediyordu. Bense Catherine'in lisedeki İngilizce ödevini okurken öğrenmiştim.

Ancak ödevinde en önemli noktayı atlamıştı. Bunu kim söylediye tamamen yanılıyordu. Bazen gözler size bir kişinin ruhu hakkında hiçbir şey söylemezdi.

Benim teorim şuydu: Başka birinin ruhuna açılan gerçek pencere yalnızca *sizin* ruhunuzun içinde bulunabilirdi.

Bu küçük bir ses, karıncalanma, altıncı his ya da benim deyimimle, insanlar hakkındaki gerçek kuzeyi gösteren bir pusulaydı. Bazen pusulanın oku fiziksel çekim nedeniyle veya alkolün etkisiyle ya da özellikle ergenlik çağındayken arkadaşlarınızın fikirleri yüzünden rotasından sapabilirdi. Ancak çoğu zaman, kendimizi karşıımızdakini yanlış okuduğumuza ikna ederdik.

Pusula bizi yönlendirmeye çalışır ama takip etmemizi sağlamazdı.

Catherine, James'in gözlerini almıştı.

Yuvarlak ve oval arası bir biçimdeydi. En sevilen, eski kot pantolonların rengine benziyordu. Yumuşaklıkla ve sakinlikle doluydu.

Ama Catherine'in ruhunun bütün yönlerini yansıttığı konusunda kendimi asla kandıramazdım.

Catherine'in uykusu gelince yaptığı bir şey vardı. Hafif bir masaj yaparmış gibi ayaklarını birbirine sürterdi. Göz kapakları düştükçe giderek daha yavaş hareket eder, sonra tam daldığı anda dururdu.

James de aynı şeyi yapardı.

Bunu Catherine'de ilk fark ettiğimde iki ya da üç yaşlarında olmalıydı, boğazımın düğümlendiğini hissederek bir dakikalığına uzaklaşabilmek için tuvalete gitmem gerekiyormuş gibi yapmak zorunda kalmıştım.

Alışkanlıklarınızı hiç tanımadığınız bir çocuğa aktarmanın mümkün olduğunu bilmiyordum.

Ve bu beni düşünmeye itmişti. Catherine, James'ten başka neleri miras almıştı acaba?

Catherine'e yıllarca ailem ve James hakkında yanlış bilgiler vermek daha kolay olabilirdi ama ona yalan söylemek bana acı veriyordu.

Bu yüzden sorularına direndim, kararlı ve sağlam durdum. Sorduklarının içime işlemesine izin vermeyi reddettim.

Yapacağım son şey olsa bile Catherine'i ve geçmişimdeki dehşetleri birbirinden ayrı tutacaktım.

Belediye otobüsü durağa yanaştığında cam korunaklı banktan kalktım, ayaklarım her vardiya bitiminde olduğu gibi ağrıyordu ve biraz şişmişti. Otobüsün kapıları tıslayarak açılınca binip kartımı gösterdim.

Dikkatimi önümüzdeki geceye verdim. Duş alıp üzerimi değiştirdikten sonra akşam yemeğini hazırlayarak fırına atacaktım. Buzdolabında altılı bira vardı ama bir taneden fazla içmeyecektim. Zihnimi açık tutmam ve çenemin düşmesini önlemem gerekiyordu.

Catherine'in tam olarak neyin peşinde olduğunu biliyordum.

Catherine'le ortak bir Amazon hesabı kullanıyorduk, çünkü bütün paramız tek bir yerde toplanıyordu. Hesabı ben açtığım için benim adımaydı.

Birkaç dakika önce yeni bir siparişin onaylandığını haber veren bir e-posta almıştım. Normalde Catherine'in bir çorap ya da kalem aldığını varsayarak günüme devam ederdim.

Ama son zamanlarda hiçbir şey normal değildi.

Telefondan hesaba girdim, bunu yaptığımı gizlememe gerek yoktu. Son siparişlere tıkladım. Catherine'in satın aldığı şey hemen ortaya çıktı.

Bana Hayat Hikâyeni Anlat, Anne başlıklı, Catherine'in ciltsiz olanı yerine ciltlisine para harcadığı bir tür günlüktü.

Bir aile ağacı şeması vardı. Tek yapmanız gereken isimleri doldurmaktı.

Doğum yeriniz ve saatiniz, yaşıınız ve tam adınız gibi bilgilerle doldurduğunuz "Ayrıntılarım ve Zaman Kapsülüm" başlıklı bir sayfası vardı.

Hayatınızın her aşamasını kapsayan iki yüzden fazla soru vardı.

Oldukça riskli durumlardan kurtulmayı başarmıştım ama bundan nasıl kaçacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Düşüncelere o kadar dalmıştım ki neredeyse durağımı kaçırıyordum.

İnip sokak boyunca apartmanımıza doğru yürüdüm, eskiden Catherine'in büyücü şapkasına benzettiği mağazanın yanından

geçtim. Küçük, kalabalık mekân piyango biletinden kiraz şuruplarına ve organik badem sütüne kadar müşterilerin istediği her şeyi var etmeyi başarıyordu.

Sahibi önde, dışarıdaydı. Sert ve ölçülü hareketlerle kaldırmı süpürüyordu.

“İyi akşamlar,” diye seslendi.

Yanıt vermedim. Ağzım konuşamayacağım kadar kurumuştı.

Tik tak, tik tak, diye fısıldadı süpürge.

Sokakta hızla uzaklaşırken bile gürültünün hayalet yankısı beni takip etti. İç burkan bir hatırlatmaydı. Kendimi ne kadar meşgul edersem edeyim, ne kadar direnirsem direneyim zamanımın akıp gittiği gerçeğinden kaçış yoktu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

CATHERINE

Annemin geçmişiyle ilgili bildiklerim bunlardan ibaretti.

Kırk iki yıl önce, 2 Ağustos'ta Ruth Mary Sterling olarak doğmuştu.

Virginia'nın Washington D.C.'den pek de uzak olmayan bir banliyösünde büyümüştü. Annesiyle babası çok dindardı, dolayısıyla iki adı da İncil'den geliyordu. Onu evden attıklarında otobüsle gitmesi kolay olduğu için Pensilvanya'ya taşınmıştı. Ayrıca okul gezisiyle Özgürlük Çanı'nı görmeye gittiğinde o eyaleti sevmişti.

Beni on sekiz yaşında doğurmuştu.

Sevdiği tek erkek benim sperm donörümdü ve o da kalbini paramparça etmişti.

Listenin bu kadar yetersiz olmasına inanamıyordum.

Defalarca sormama rağmen annem bana annesiyle babasının ismini hiç söylememişti. Evden kovulduğunda yanına hiç fotoğraf almamıştı. Bana hiçbir zaman memleketinden tam olarak bahsetmemiş, uzak bir akrabasından bile söz etmemiş, ailesinin gittiği kilisenin adını dahi vermemişti.

Hiçbir zaman içindekileri dökmesini sağlayamadığıma inanmıyordum.

Bunun beni daha önce gerçekten rahatsız etmediğine de inanmıyordum.

Ama belki de bu benim hatam değildi. Annemin huysuzlaştığı zamanlar olurdu. Sık görülmezdi ama yaşandığında neredeyse hiç uyarı vermeden vuran bir tsunami gibi hissettirirdi.

Onun çizdiği sınırları birkaç kez aştığımda öfkesinin arttığını hissetmiştim. Genellikle onunla doğrudan yüzleşmek yerine geri çekilmeyi tercih ederdim.

Çocukken geri adım atmamanın sonuçlarını öğrenmiştim. Yol kenarında dururken ona karşı geldiğimde bana bağırmasını ve kolumda oluşan morlukları hâlâ hatırlıyordum.

Şimdiyse sallanan ayağının altına katlanmış bir kartvizit sıkıştırdığımız masamızda baharatlı domates sosunun ve pişmiş hamurun lezzetli aromasını içime çekerek karşısında oturuyordum.

Tin'le görüştükten sonra kapıdan girdiğimde annem müzik dinliyordu ve akşam yemeğine oturduğumuzda müziği kapamamıştı. Neşeli pop şarkılar aramızdaki sessizliği dolduruyor, serbestçe akacak sohbet planlarımı bozuyordu.

Ne yapmak istediğimin farkındaymış ve beni alt etmeye çalışıyormuş gibiydi.

“Biraz yorgunum.” Kollarını başının üzerine kaldırdı. “Erken yatacağım.”

Bu geceki hedefim ağızdan geçmişiyle ilgili yeni bir ayrıntı koparmaktı. Minicik bile olsa.

Bıçağı alıp lazanya pizzanın sıcak, peynirli katmanlarını kes tim ve kendime bir dilim daha aldım.

“İkinciyi ister misin?” diyerek ona da teklif ettim.

Annem başını sallayarak reddetti.

Ona olan yaklaşımı titizlikle planlamıştım. Annemin yalnız kaldığı yıllarda oluşturduğu zırhı delmeye çalışmak yerine gençlik yıllarından bir açık arayacaktım.

Çalma listesindeki yeni şarkı aradığım ilhamı bana verdi. Backstreet Boys'un "Everybody" şarkısıydı. Doksanlı yıllarda çok ünlü bir gruplardı, yani muhtemelen annem lisedeyken çıkış yapmışlardı.

Sevdiği bir parça duyduğunda annemin hareketsiz kalması imkânsızdı. Vücudunda ritimle uyumlu hafif dalgalanmalar oluşmuş gibi görünürdü.

Annemle müzik zevklerimiz çok farklıydı. Ergenlik çağında Lynyrd Skynyrd ya da Boyz II Men çaldığında abartılı bir tavırla oflayıp Bonneville'deki radyo kanalını değiştirmeye çalışırdım. Bazen düğmenin kontrolünü ben kazanırdım bazen de o kazanırdı.

Ancak insan hafızasının çalışma şeklinde tuhaf bir şey vardı. Bu sahte savaşa düzinelerce, hatta yüzlerce kez girdiğimizi biliyordum. Ben kazandığımda düğmeyi Adele veya Taylor Swift'e çevirirdim.

Annem kazandığında ne mi olurdu?

Şimdi yaptığı gibi müziğe uyarak sallandığını, belki de içinden şarkıya eşlik ettiğini varsayardım. Ama dikkat etmezdim. Genellikle bir kitap açar ya da camdan dışarı bakarak hayallere daldım.

Beynimiz uyandığımız andan uykuya dalıncaya kadar sürekli olarak anı oluştururdu. Ancak zihinsel olarak yakaladığımız an olur da dikkat odağımızla örtüşmezse hatırayı sonsuza dek kaybederdik. Durumun duygusal önemi, anılarımızın kalıcı hafıza depolarımıza taşınmasına yardımcı olurdu.

Bu yüzden çoğumuz geçmiş Şükran Günü'ndeki yemeğimizin ayrıntılarını hatırlayabildiğimiz halde bir hafta önce yediğimiz öğle yemeğine dair tek bir anıyı bile hatırlamazdık.

Eskiden annemin sevdiği şarkılar çalınca dikkat kesilmezdim. Bu anılar tamamen gitmişti.

O yüzden şimdi çok dikkat ediyordum.

Yüzü birkaç dakika öncesine göre daha yumuşak görünüyor ve dalgın bakıyordu. O anda orada benimle değildi, o ânı özümsemiyordu. Geçmişe ait bir tanesini yeniden yaşamak için şimdi yaratabileceği anıyı feda ettiğinden emindim.

Belki mezuniyet balolarından birinde bu parça çalmıştı. Belki güzel bir elbise giyip çiçekli bileklik takmış ve arabasının kapısını açarak onu dansa götürecek ergen gence gülümsüyordu. Belki de evde kalmış, kimse onu davet etmediği için ağlıyordu.

Neden zihnine girmeme izin vermiyordu?

Yaklaşık bir yıl sonra onunla daha fazla anı yaşayamayacaktım. Sahip olduğu şeyleri benimle paylaşmayacağını bilmek kalbimi kırıyordu.

Annemin yüzü asılana dek gözyaşlarımın yanaklarımdan süzülüğünü fark etmedim.

“Ah, tatlım, hayır.”

Kâğıt peçetesini masanın üzerinden bana uzattı ama peçete birkaç saniye içinde ıslak ve işe yaramaz hâle geldi. Hıçkırıklarımı durduramıyordum. Omuzlarım sarsılıyordu. Annemin bedeninin müzikle dalgalanması gibi benim bütün bedenimi de üzüntü kaplamıştı.

Tam karşımda oturuyordu ama onu şimdiden o kadar özlemiştim ki buna dayanamıyordum. Aşırı hızlı soluk almaya başladım.

Bir anda yanımda belirdi, sarılıp beni yatıştırdı.

“Ne yapabilirim?” diye sordu.

Titrek bir soluk aldım. Bunun olmasını planlamamıştım ama ipucu mu aradığımı yoksa yalnızca annemin tutunabileceğim bir parçasını mı bulduğumu bilmeden açıklıktan faydalandım.

“Bana kendinle ilgili bir şeyler anlat. Ergenlik döneminden.”

Annem içini çekip yerine döndü. Yüzündeki mücadeleyi görebiliyordum. Acımı dindirmek istiyordu ama bu onun için kolay değildi.

Yaptığı zihinsel hesapları bölmek istemediğim için sessizce bekledim.

“Sana lisede amigo takımında olduğumu söylemiş miydin? Bu şarkıyla dans etmiştik.”

Bu açıklama gözyaşlarımı hafifletti. Gözyaşlarımın yerini devre arasında futbol sahasında dans eden annemin üniformalı görüntüsü aldı. Ama bundan fazlasına ihtiyacım vardı. Onun anısının neredeyse bir kopyasını *benim* beynimde güvence altına almak için sahneye ilişkin kendi zihinsel görüntümü çizmem gerekiyordu.

“Üniforman nasıldı? Saçların uzun muydu?”

“Saçlarım neredeyse belime geliyordu. Ama antrenmanlarda ve maçlarda çift tokayla tuttururdum. Tokalar mavi ve altın rengi üniformamla aynı renk olurdu. Kısa bir etek ve atlet giyerdik.”

İşe yaramıştı. Ama yeterli değildi.

Annem de artık beni az önce onu incelediğim kadar dikkatle izliyordu. “Koreografimi görmek ister misin?”

Tam olarak ne yaptığını biliyordum. Çocukken anneme J. Lo veya Fly Girls gibi dans etmesi için yalvarırdım. O da onlar kadar iyiydi ama garson üniforması veya pijamayla yapılan akıcı, seksi hareketler beni her zaman kahkahalara boğardı.

Bu kez de gri eşofman altı ve benim eski üniversite tişörtlerimden biriyle ayağa kalkıp koreografili dansına başladı, havaya tekmeler atıyor ve Backstreet Boys'la birlikte şarkı söylüyordu.

Harika, gülünç ve büyüleyiciydi. Onu futbol sahasında mavi ve altın rengi parlak ponponlarını sallarken, tezahürat yapan kalabalığın önünde müziğe uyarak hareket ederken görebiliyordum.

Gözyaşlarım tamamen kurumuştur. Artık annemin genç ve yaşlı versiyonlarıyla birlikteydim ve onların matruşka bebekler gibi iç içe geçtiğini görüyordum.

“Çok kötü şarkı söylüyorsun,” diye bağırdım.

Sırıtıp sesini yükseltti. Ve o anda fark ettim.

Şarkının sözleri doğru değil gibiydi. Tempoyla uyumlu ama farklıydı:

Orijinal miyiz?

Şampiyon muyuz?

Panterler miyiz?

Bir saniye sonra onun da bunu fark ettiğini gördüm.

Hayali ponponlarını bir kez daha salladı ve parça henüz bitmemiş olmasına rağmen sandalyesine döndü.

“Bir daha bunu yapmadan önce ısınmam lazım.” Gülüyordu ama zorlama bir gülümseme gibiydi. “Muhtemelen dizimin arkasındaki kası incittim.”

Bakışlarımdan kaçıyor.

“Anne.”

“Hey, yıkanacak çamaşırın var mı? Yatmadan önce bir posta atabilirim.”

“Hayır, gerek yok. Ama ben”

Annem küçük bir ılık attı. Bakınca işaret parmağından parlak kırmızı kanın aktığını gördüm. Uzun, keskin bıçak elindeydi. Kendisi için bir dilim lazanya kestiğini fark etmemiştim bile.

“Kahretsin!”

“Kıpırdama!” Ayağı fırlayıp kâğıt havlu rulosuna koşarak birkaç parça kopardım. Bir saniye sonra yanına dönüp yaranın üzerine bastırdım.

“Bakmam lazım.”

Ben kâğıt havlu tomarını bir an için çekerken başını sallayıp bakışlarını kaçırdı.

“Derin değıl. Dikişe gerek yok. Bekle, Neosporin ve yara bandı getireyim.”

Banyodaki ecza dolabından ikisini alıp hemen yanına döndüm. Birkaç dakika içinde kanama durdu ve kesik temizlenip kapandı.

Annem kalkıp masayı toplamaya başladı.

Backstreet Boys’un şarkısı bitti.

O an geçmişti.

Ama annemin geçmişine dair iki yeni ayrıntı koparmayı başarmıştım ve bunlar annemin parmağını bandajlarken zihnime çekiç gibi vuran o soruyu aklımdan uzaklaştırmama yetmişti: *Konuyu değıştirmek için gerçekten kendini mi kesti?*

Kendi kendine sunduğı detay şuydu: Lisesinin renkleri mavi ve altın rengiydi.

Ağızından kaçırdığı şeyse şuydu: Maskotları panterdi.

ONUNCU BÖLÜM

RUTH

Ertesi gün Sam's'i açacak olan sabahçı ben olduğum için alarmımı sabah 5'e kurdum. İlk müşteri kapıdan girene kadar aşçı pastirmaları kızartıp pankek hamurunu hazırlarken ben de üçü normal, biri kafeinsiz dört sürahi kahve hazırlayıp ısıtıcı ocakların üzerine yerleştirecektim.

Sabah yoğunluğunda kendimi kaybedecektim.

Zihnimde bu söz yankılanıp duruyordu. *Kendimi kaybedeceğim.*

Sözleri bastırıp yatak odama getirdiğim ikinci bira şişesinden büyük bir yudum aldım.

Bu gece bir an için gardımı düşürmüştüm. Ağzımdan kaçmıştı. Ama lise maskotumu bilmesi Catherine'in aileme, eski dostlarıma ya da James'e yakınlaşacağı anlamına gelmiyordu.

O havada kalan detayı yakaladığı ve zafer kazanmış bir beysbol oyuncusu gibi kapıldığı ânı gözlerinde görebilmiştim.

Hikâyemin daha fazlasını öğrenmek için doyumsuz bir açlığı vardı.

Bunun için ağzımdan birkaç ayrıntı daha kaçırmam gerekirdi tabii. Daha önce hiç olmadığım kadar dikkatli olmam gere-

kiyordu. Dikkatini dağıtmak için bir parmağımı daha kesmek zorunda kalmayı gerçekten istemiyordum.

Komodinin üzerindeki losyon şişesini alıp koluma biraz sürdüm, parmak uçlarım hafifçe sol bileğimle dirseğimin arasındaki eski, hafif parlak yaralı dokuda gezindi.

Tam yatak örtüsünü kaldıracağım sırada kapıma vuruldu.

Bir an yatağa atlayıp uyuyormuş gibi yapmayı düşündüm. Ama Catherine çok uyuyan birisi olmadığımı biliyordu. Bu bekâr bir anne olarak kendime dayanmayı öğrettiğim şeylerden biriydi. Catherine yeniden kapıya vurdu, sonra araladı. “Anne?”

“Gelebilirsin.”

“Bu gece çamaşır yıkayacağını söylememiş miydin?”

“Aaa. Unutmuşum.”

Bu son sözcük bir an bütün ağırlığıyla aramızda asılı kaldı.

“Seninle MR ve PET taramalarının planlanması hakkında konuşmak istiyordum.”

MR beyin tümörü gibi şeyleri ekarte edebilir, PET taraması Alzheimer teşhisini destekleyebilirdi. Dr. Chen ikisini de yaptırmamı önermişti ama ben Catherine’le aynı fikirde olduğumuzu sanmıştım. Daha fazla teste ihtiyacımız yoktu.

Yanıt vermeden önce biramdan bir yudum daha aldım.

“Ne faydası olacak?”

“Ya başka bir şeyse? Tedavisi olan bir şeyse?”

Catherine’le yaptığım bu konuşmaların şimdiye dek yaptıklarım arasında en zorları olacağını biliyordum.

“Kan tahlillerim temiz çıktı. İki ay önce mamografi çektim ve iki hafta önce de tam bir check-up yaptırdım. Dr. Chen, bunun Alzheimer olduğuna inanıyor. Aile geçmişim bile teşhis için yeterli.”

“Ama—”

Suyun ocakta bir tencerede yavaş yavaş ısıtılabileceğini ya da bazı lüks mutfaklarda anında sıcak su akıtan musluklar olduğunu bilirsiniz.

Benim öfkem bir anda kaynayan türdendi.

“Üstüme gelme, Catherine Sterling. Bu tetkikler bize binlerce dolara mal olur. Olmayan paramıza! Mono yüzünden hastaneye kaldırıldığın, sonra faturayı ödemek için aylarca çift vardiya çalışmak zorunda kaldığım zamanki gibi sigorta şirketimizle kavga etmek istediğimi mi sanıyorsun? Daha fazla doktorun beni didiklemesini ve yapabilecekleri bir şey olmadığını söylemesini istediğimi mi sanıyorsun?”

Kapıya doğru geriledi.

Öfke bazen yararlı oluyordu.

O an aslında Catherine’e kızgın değildim. Kendime öfkeliydim.

Beni çürük genler programlıyordu. Onlar bana annemden, ona da kendi annesinden geçmişti. Öfke, ailemizde kadınlara aktarılan bir miras gibiydi.

“Özür dilerim.” Uzun ve yavaş bir soluk verdim. “Zor bir gün oldu.”

Başıyla onayladı. “Bu ifade az bile kalır.”

“Karar vermeden önce biraz bekleyelim, olur mu?”

Catherine duraksadı, sonra tekrar başıyla onayladı. “İyi geceler, anne.”

Bana yıllardır böyle hitap etmemiştir. Hemen kapıyı kapamasına sevindim, çünkü gözyaşlarımı daha fazla tutamayacaktım.

Bu gece belli ki yalnızca bira yeterli olmayacaktı. Şişemi bırakıp şifonyerime giderek üst çekmeceyi açtım. Acı beyaz haplarla dolu Xanax şişesi arka tarafta duruyordu. Ağızda bıraktığı tatla yüzümü buruşturarak bir tane yuttum.

Xanax'ın kaslarımı uyumanın mümkün olabileceği kadar gevşetmesi biraz zaman alacaktı.

Yatağıma döndüm ve Sam's'den çıkarken büyük omuz çantama koyduğum yeşil not defterimi çıkardım. Eski amigo ko-reografimi yaparak kas hafızamı uyandırmıştım, şimdi uzun zaman öncesine ait o görüntüler zihnimde fırıl fırıl dönüyordu. Hikâyemi Catherine için yazmaya devam etme ihtiyacı hissettim.

Bir gün onun hayatını kurtarabilirdi.

O gece Pizza Piazzo'da daha ben oturmadan James, Brittany'nin niyetini çözmüş gibiydi.

Dışlananlar böyle olurdu. Durumları hızla değerlendirdik, çünkü insanların aleyhimize davranıp davranmayacağına ya da ne zaman öyle davranacağını tahmin etmemiz gerekirdi. Ve birbirimizi her zaman müttefik olarak kabul edebilirdik.

Okulumdaki çoğu erkekte sahte bir kabadayılık vardı. Kaba davranır, birbirlerine burada söyleyemeyeceğim hakaretler yağdırırlardı. Koridorda kasılarak yürüdükleri sırada herkes onların yolundan çekilirdi. Muhtemelen onlara tanrı gibi davranıldığı için sporcular en kötüleriydi. Bütün maçlardan önce dolaplarını alt sınıflara süsletirlerdi, sahaya çıktıklarında okulun ses sisteminden Rocky filminin müziği çalardı.

James onlara benzemiyordu. Benim neslimden tanıdığım hiçbir erkeğe benzemiyordu.

Tam olarak ne farkı olduğunu söylemek zordu ama en iyi tahminim onun genç bir çocuk ve hatta delikanlı olmadığıydı. O tam bir erkekti.

Ona söylediğim ilk şey bir bardak su için adam öldürebileceğimdi.

Gülüp suyu o kadar hızlı getirdi ki, o döndüğünden ben hâlâ Brittany'nin eşyalarını yığıldığı sandalyenin arkasında dikilerek oturmama izin vermesini sağlamaya çalışıyordum.

James suyu bana verdi. Alırken parmaklarımız neredeyse temas edecekti ama o kadar az farkla kaçtı ki karnımın alt kısmında keyifli bir hareketlenme hissettim. İçine yuvarlak, ince bir limon dilimi ve soğutmaya yetecek kadar buz koymuştu ama yeterli miktarda suya yer kalmayacak kadar değildi. Bardağı kafama dikerken ona baktım.

Sandalyeye, sonra bana, sonra da saç maşası kazasını dramatik bir şekilde canlandırmakta olan Brittany'ye baktı.

James onun omzuna dokundu. O ise ona bakmadan işaret parmağını kaldırarak konuşmayı sürdürdü.

James hiç tereddüt etmedi. Ona yalnızca eşyalarını başka yere koyacağını söyledi, sonra el çantasıyla sırt çantasını alıp bitişikteki masanın yanındaki sandalyeye yerleştirdi.

Bu Brittany'nin dikkatini çekti. Yüksek, huysuz bir sesle eşyalarına dokunmayı kesmesini söyledi.

James onu duymamış gibi yaptı, ki Brittany'nin de bana tam olarak bunu yaptığı düşünüldüncede oldukça komikti. Britanny'ye yaklaştırdığı sandalyenin ayakları zeminde gıcırdadı, sonra ona eşyalarına göz kulak olabileceğini ve artık grubumuzdaki herkesin oturabileceği kadar yer olduğunu söyledi.

Bayan Davis her şeyi izliyor olmalıydı, çünkü masanın başında gözleri alev alev yanarak ayağa kalktı. James'e ters ters müdürle konuşmak istediğini söyledi.

Suyumu bitirdim ve James'in bana yardım etmeye çalışmamasını dileyerek boşalan sandalyeye ilıştim.

Masanın etrafından dolaşarak Bayan Davis'in karşısında durdu. Kadın on beş santim topuklu ayakkabısıyla bile ondan çok da uzun değildi. James'in yüzünde zamanla sevmeye başlayacağım tatlı bir gülümseme vardı.

Kadının onu biraz bile korkutmadığını fark ettim.

James, müdürün yerine kendisinin baktığını ve seve seve şikâyetini dinleyebileceğini söylediğinde neredeyse kollarımı kaldırıp tezahürat yapacaktım.

James'in Bayan Davis'i sakinleştirmesi yalnızca birkaç dakikasını aldı. İkram olarak getirdiği bir kadeh Chardonnay'nin de faydası oldu.

Restoranda personel sayısı yetersiz olmalıydı. Çünkü James sürekli mutfağa girip çıkıyor, hesapları dağıtıyor, bir çocuk sodasını devirdiğinde fazladan peçete getiriyor ve su bardaklarını dolduruyordu.

Ben istemeden iki kere benimkini de doldurdu.

Benden hemen sonra yemeğimiz geldi. Restoranda lazanya pizza servis ediliyordu, onu senin için yapma fikri de aklıma oradan geldi. Birazdan anlayacağın nedenlerle onu kendim icat etmişim gibi yaptım.

Başımı eğip şükredebileceğim şeyleri sayarak yemeğimi yedim: Takıma girmeyi başarmıştım; babam evdeydi ve gecenin geri kalanında Timmy'yi koruyacaktı; alt takımdan gelenlerden biri, koçun yalnızca on bir isim söylediğini belirten gözlüklü kız Rosie, benim için bir arkadaş ya da en azından antrenmanlarda konuşabileceğim birisi olabilirdi. Rosie hakkında bildiğim tek şey babasının o küçükken kalp krizinden öldüğü, ablasının geçen yıl okulu bıraktığı

ve neredeyse aşırı dozdan öleceğiydi. Onun ev hayatı da kolay değildi.

Brittany'nin bana attığı ters bakışları görmezden gelemesem de bir tepki vererek ona tatmin zevkini tattırmamıştım. Kıkırdayarak, bir domuzcuk olmadığı için ikinci dilimi almasına gerek olmadığını tam da ben üçüncü dilimi almak için uzanırken söylediğini yakınlardaki bir masayı temizleyen James'in duyduğundan oldukça emindim.

Buna James de tepki vermedi. En azından o anda.

Koç Franklin ayağa kalkıp turuncu lekeli yağlı peçetesini buruşturarak tabağına fırlattı. Omuzları genişti ve kahverengi saçları dağınıktı, bazı kızlar onu sevimli buluyordu ama ben solmuş Bruce Springsteen tişörtleri ve odasının duvarında cam bir kutuda sergilediği Eric Clapton imzalı gitarıyla havalı görünmek için fazla çabaladığını hissediyordum.

Koç bize kaptan seçme zamanının geldiğini söyledi ve Bayan Davis masanın etrafında dolaşarak küçük notluklarla kalemleri dağıttı. Notlukların hepsinin üstünde Davis & Libertelli logosu vardı. Brittany'nin babası en büyük sponsorumuz olan hukuk firmasının kurucu ortağıydı.

Mütevazılık Davis kadınlarının özellikleri arasında yer almıyordu.

Koç, bu yıl bizi kaptan olarak temsil etmeyi hak ettiğine inandığımız kızın adını yazmamızı, sonra kâğıtları katlayıp kendisine vermemizi söyledi.

Çöken sessizlikte Brittany'nin imalı bir tavırla bana bakıp, yanındaki kıza yüksek sesle fısıldayarak kötü bir koku alıp almadığını sorduğunu herkes duydu. İkisi de ancak zalim kızların yapacağı bir şekilde güldü... Aslında bu da bir sanattı.

Üstünlüğü ve kötülüğü bir miktar ayrıcalıklı olmakla birleştiriyordu.

Daha birkaç yıl önce birbirimizin saçına Fransız örgüsü yapmayı öğrendiğimizi, annemin ufak tefek işlerini halletmek için dışarı çıktığında çantasına attığı uçak boy zulasından çaldığım votkamızdan ilk yudumlarımızı aldığımızı düşünmek tuhaf geliyordu.

Ben boş kâğıdıma bakarken oylar Koç Franklin'in önüne yığılmaya başladı.

Beni bunu yapmaya iten şeyin ne olduğundan emin değildim. Belki elini yüzüne götürerek homurtu sesleri çıkaran Brittany'di. Yaz boyunca beş kilo aldığımın gayet farkındaydım ve o herkesin bunun farkında olmasını sağlıyordu. Belki de başımı kaldırıp James'in bakışlarının üzerimde olduğunu gördüğüm ve sabit bakışlarından cesaret aldığım içindi.

Görünmez olmaya çalışmaktan vazgeçmeye karar verdim.

Kendi adımları yazdım. El yazımı bile değiştirmedim.

Yaprağı bloknottan koparıp buruşturdum ve masanın üzerine fırlattım. Ardından soğuk, lezzetli sudan büyük bir yudum daha alarak üçüncü bardağımı bitirdim.

Bütün kâğıtlar Koç'un önünde küçük bir yığın haline gelince onları karıştırdı. Bayan Davis kalemi not defterinin üzerinde, sonuçları hesaplamaya hazır olarak oturuyordu.

Koç ilk kâğıda uzanıp açtı. Brittany'nin adını söyledi.

Birkaç heyecanlı ciyıklama duyuldu. Brittany saçını savurup gülümsedi.

İkinci oy da elbette Brittany'yeydi.

Üçüncüsü de.

Ama sonraki ikisi benim içindi.

Neredeyse çatalımı düşürüyordum.

Bir oy çıkacağını biliyordum. Ama başkası da mı benim adımı yazmıştı? Masada etrafıma bakındım. Brittany ve hayranları da benim kadar şoke olmuş görünüyordu.

Koç başka bir katlanmış kâğıda uzandı.

Adını söyleyerek Brittany'nin dördüncü oyunu açıkladı.

Sonra benim için bir tane daha çıktı. Ve bir tane daha.

Oyların üçte ikisi sayıldığında dörder oyla tamamen eşittik.

Gerilimin masamızın etrafından duman gibi yükseldiğini hissettim. Bütün sohbetler kesilmişti. Herkes dokuzuncu oy kâğıdını açan Koç'u dikkatle izliyordu. Soluğumu tuttum.

Adımı söyledi.

Biri çılgılık attı. Hatta o ben bile olabilirdim.

O âna dek on iki oydan beşi bana, dördü Brittany'ye gelmişti. Bana tuzak mı kurulmuştu?

Bu da planlı bir aşağılamaysa Brittany benden birkaç adım öndeydi. Bundan ne kazanabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kaptan olmayı çok istiyordu. Kaptan, devre arası gösterisinde saha içinde ve dışında bize liderlik yapardı ve belirli koreografilerde takımın en önünde dururdu. Bu sahne ışığından asla isteyerek vazgeçmezdi.

Aklıma gelen tek bir olasılık daha vardı. Kızlardan bazıları Brittany'ye isyan ediyordu. Ayaklanarak kraliçeyi tah-tından indirmeye çalışıyorlardı. Belki dikenleriyle onları çok fazla kesmişti belki de onun kurallarından bıkmışlardı.

Koç sonraki kâğıdı açtı.

Artık gülümsemiyordu.

Onuncu oy bana geldi. Bir tane daha çıkarsa kaptan olacaktım.

Bayan Davis ayağa fırlayıp bir şey söyleyecek gibi oldu, sonra birden sustu. Masanın öbür tarafına baktım ve

Rosie'nin yüzünde bir gülümsemenin titreştiğini fark ettim. İçten görünüyordu.

Alt takımdan gelen bütün kızlar bana oy verdiyse ve ana takımın kızlarından yalnızca biri oyunu benim için kullanmışsa... İçtiğim onca suya rağmen ağzım kurudu.

Kaptan seçilmem gerçekten mümkün müydü?

Buna layık olmak için çok çalışırdım. Yeni koreografiler hazırlardım. Takımımızın Hayır, herhangi bir lise takımının şimdiye dek gerçekleştirdiği en iyi koreografiler olurdu. Bunları öğrenmekte zorlanan takım arkadaşlarıma hafta sonları bire bir yardım etmeyi teklif ederdim.

Koç Franklin kaşlarını çatmıştı. Bayan Davis tekrar yerine oturup kalemmini not defterine vurdu. Yüzü kara bulutlar gibiydi.

Koç sonraki kâğıt parçasını aldı, Britanny'nin adını söylerken sesindeki rahatlamayı duyabiliyordum.

Masanın üzerinde bir kâğıt kalmıştı.

Koç elini uzattı.

Hangisini daha çok istediğimden emin değildim, benim kazanmamı mı yoksa Britanny'nin kaybetmesini mi?

Koçun yüzüne yayılan sırıtış, bana daha ismi okumadan oyun Britanny'ye verildiğini söylüyordu.

Ama Bayan Davis hâlâ öfkeli görünüyordu.

Eşitlik vardı, altıya altı.

Koçun ona yaklaşıp fısıldadığını gördüm.

James masamızın başına, yanlarına gitti. Bayan Davis'e müesseseden bir Chardonnay daha teklif ettiğini duydum.

O da araba kullanacağı için içmemesi gerektiğini söyledi.

James az koyacağına söz verdi, o da gözlerini kırıştırdı. Kirpiklerini oynatarak onu kandırmayı başardığını söyledi.

Sonra üstüne limonlu buzlu çay eklemesini ve yanında iki tatlandırıcı getirmesini istedi.

Daha kasabamızda Starbucks yokken bile Bayan Davis zahmetli içecekler sipariş etme sanatında uzmanlaşmıştı.

Etrafımda kızlar mırıldanıyordu. Daha önce kaptanlık seçiminde hiç beraberlik olmamıştı, en azından benim takımında olduğum yıllarda.

Koçun güçlü sesi herkesin susmasına neden oldu.

Beraberlik durumunda belirleyici oyu koçların kullandığını söyledi.

Kalbim hızlandı. Elbette bu şekilde bitmesi gerekiyordu. Beni bir şansım olacağına inandıran neydi?

Sonra Brittany Davis'in hepimizin bizi temsil etmesini isteyeceği türden bir kız olduğunun oldukça açık olduğunu belirtti.

Bayan Davis manikürlü parmak uçlarını birleştirerek koça gülümsedi. Brittany'ye bakmadım. Kendini beğenmiş ifadesini görmeye dayanamazdım.

Koç konuşmaya devam etti, takımımızın seyircinin karşısında Panterler'in adını rahatça temsil edebilecek birine ihtiyacı olduğunu söyledi. Ulusal yarışmaya gitmenin masraflı bir yolculuk olacağını ve iyi bir sponсорumuz olmasına rağmen kızlardan bazılarının otel odası tutacak kadar parasının olmadığını söyledi.

Benim gibi.

Sözlerini, kaptanımızın bağış toplamamız gereken iş insanlarıyla aynı dili konuşmasının gerektiğini söyleyerek tamamlarken Bayan Davis koça gülümsüyordu.

Her sözcük kalbime çivi gibi batıyordu.

Yalnızca Brittany'nin kazandığını söylemesi yeterliydi.

Ama koçun neden asla kaptan olamayacağını açıklaması gerekiyordu: Annem ayyaş, babam tamirciydi, dolayısıyla ben de çöptüm.

Rosie bakışlarını indirdi, kızardığını gördüğümü sandım. Aşağılanmama tanık olduğu için utanmıştı.

Kaçmak istiyordum. Hayır, asıl yapmak istediğim masamızdaki ağır pizza tavasını koçun kafasına fırlatmak, sonra Barbie saçlarına yapışıp Brittany'nin suratını masaya geçirmekti.

İçim öfkeyle yanıyordu. Kafamı bir uğultu doldurdu. Bu sefer çok ileri gitmişlerdi... Üçü de. Soluklarım hızlanırken yumruklarımı sıktım.

Sonra bir şey başımı kaldırmamı sağladı.

James'in Bayan Davis'in şaraplı buzlu çayının ve koçun da birasının olduğu tepsiyi taşıdığını gördüm. James'in gözleri benim üzerimdeydi.

Koçun küçük düşürücü konuşmasının ne kadarını duyduğunu bilmiyordum. Ama bir şeyler duymuş olmalıydı.

Çünkü James bana bakarak eğildi ve koçun içkisine tükürdü. Sonra aynı şeyi Bayan Davis'inkine de yaptı.

İçecekleri masaya getirip havalı bir tavırla yetişkin içkencelerimin önüne bıraktığında gözlerimdeki sıcak öfke gözyaşları silinip gitmişti.

Her şey düzelmemişti ama kontrolümü yeniden kazanmıştım. Koçla Bayan Davis içkilerini bitirdikten birkaç dakika sonra yemek sona erdi.

Kapıdan çıkarken birkaç kez arkama bakmama rağmen James'i hiçbir yerde göremedim.

Ancak ertesi gün öğleden sonra okul dolabımın kapağındaki izgaraya sıkıştırılmış bir not buldum. Altında imza

yoktu ama buna gerek de yoktu. O köşeli harflerle bu düzgün yazıyı kimin yazdığını biliyordum.

Bugün seni izledim. Kaptan sen olmalıydın.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

CATHERINE

Huzursuz bir gecenin ardından uyanarak annemin işe gitmeden önce kahve demliğini doldurmuş olmasını umarak odamdan çıktım.

Ama Bay Kahve makinesi karanlık olan açık mutfakta temiz ve boştu.

Cam demliği yarıya kadar suyla doldurup makineye boşalttım, ardından Maxwell House marka kahve kutusunu almak için dolabı açtım.

Kahvenin yanında karton bir yumurta kutusu duruyordu.

Bir an aptallaşarak kutuya baktıktan sonra uzanıp kutuyu açtım. İçinde dört beyaz yumurta vardı. Bir tanesine dokundum. Oda sıcaklığındaydı.

Onları buraya annem kaldırmış olmalıydı. Artık salmonella fabrikasına dönüşmüş olabilirlerdi.

Yumurtaları çöpe, karton kabı da geri dönüşüm kutusuna attım ve yumurtalardan birinin çatlayan kabuğundan sızmasını izledim.

Başım döndü, tezgâhın kenarına tutundum.

Erken başlangıçlı Alzheimer genini miras alıp almadığımı görmek için genetik test yaptırıp yaptırmamaya henüz karar vermemiştim. Bu benim kararımdı, annemin vazgeçiremeyeceği bir karardı. İş oraya gelirse parasını ben ödeyecektim.

Genler geleceğimi kodlayacak bile olsa, bu benim için mutlaka erken yaşta ölüm cezası anlamına gelmezdi. Zeki araştırmacılar tedavi bulmak için sürekli çalışıyordu. Önümüzdeki yıllarda pek çok ilerleme olabilirdi, olacaktı. Mutasyona uğramış bir gen taşıdığım ortaya çıkarsa tüp bebek yoluyla çocuk sahibi olmaya karar vererek bu geni aktarmayı önleyebilirdim. Bu hastalığı bir şekilde durdurma, benimle son bulmasını sağlama seçeneğim olurdu.

Avuç içlerim terliyor, düşüncelerim âdeta birbiriyle yarışlıyordu.

Kahve makinesinin gurultusu âna dönmeme yardımcı oldu. Bir kupa alıp makineye yaklaşırken az kalsın kupamı düşürüyordum.

Sürahideki sıvı berraktı.

Filtreye kahve koymayı unutmuşum.

Zihnim bir açıklama ararken kalbim patlayacakmış gibi geliyordu. Belli ki dikkatim dağılmıştı, kimin dağılmazdı zaten? Az önce yaşananın bir önemi yoktu. Kahve konusunda yaptığım hata annemin yumurtalarla yaptığı hatanın bir uzantısı değildi.

Hepimiz cep telefonlarımızı kaybeder, söyleyeceği kelimeyi seçemez, zihnimizden yaptığımız market listesindeki ürünleri almayı unuturduk. Özellikle de aklımızda çok şey varken. Bunlar Alzheimer belirtisi değildi.

Yıllarca her gün kullandıktan sonra bir cep telefonumuz olduğunu unutursak veya annemin yaptığı gibi o yolu defalarca kat etmiş olmamıza rağmen eczaneye evin arasındaki bir kilometrelik yolda kaybolursak peki?

İşte bunlar Alzheimer belirtisi olabilirdi.

Geni taşıyorsam on beş veya yirmi yıl daha, hatta şanslıysam daha uzun bir süre bu hastalık kendini göstermeyecekti.

Yine de nabzımın normale dönmesi bir dakika sürdü.

Biraz kahve yaptım ve demliğe damlayan zengin fındık aromasını içime çektim. Bir yudum bile almadan bana enerji vermişti.

Aceleyle yatak odama gidip masamın çekmecesinden sarı bir not defteri aldım. Sonra bir fincan sade kahveyle yemek masasına gidip oturdum. Annem hakkında bildiğim birkaç gerçeği sıralayıp bunlara iki yeni bilgimi ekledim.

Dizüstü bilgisayarımı açtım ve maskotu panter olan Virginia liselerini aramaya başladım.

Bir saat sonra kupam boşalmış ve not defterimin birkaç sayfası daha hepsinin üzerini çizdiğim ipuçlarıyla dolmuştu. İnternette dolaşıp farklı liseler için Facebook sayfalarında arama yapıyor, Virginia'nın ayrıntılı haritalarını inceliyor hatta lise futbol takımı sıralamalarını içeren spor sitelerine göz atıyordum.

Net bir yanıt varsa bile bulmayı başaramadım.

Çöpü çıkarma dürtüsü beni rahatsız ediyordu. Kırık yumur-tadan, kanlı kâğıt havlulardan ve son yirmi dört saatte olup bi-ten şeylerin kanıtından kurtulmam gerekiyordu.

Not defterimi kitap rafımdaki iki büyük ciltli kitabın arasına sıkıştırıp kapıdan çıktım. Bugün arabayı annem almıştı, ben de otobüs durağına doğru yola koyuldum.

Annem sürprizlerden nefret ederdi ama onu bekleyen bir sürpriz vardı.

Onu iş yerinde ziyaret edecektim.

Sam's, parlak krom ve kırmızı deri tabureleri, köşe masaları, uzun tezgâhın üzerindeki cam kubbelerin altında sıra sıra turtaları ve sunulan yemeklerin fotoğraflarının bulunduğu büyük boy lamine menüleriyle aydınlık bir lokantaydı. Gün boyu kahvaltısı ve pasta servisi vardı.

Bir keresinde anneme kimin sabahın köründe turtayı yiyeceğini sormuştum. “Kamyoncular,” demişti. “Bazıları için sabah, mesailerinin sonudur ve yatmadan önce biraz tatlı yemeyi severler.”

Belediye otobüsünde oturdum, fiziksel olarak ileriye doğru hareket ederken zamanda geriye, geçmişini düşünüyordum.

Ben küçükken annemin çalıştığı farklı restoranlar büyüdüğü yerler gibi görünürdü. Masalara sert, parlak menüler dağıtırdım. Müşteriler sırf bu küçük işi yaptığım için birkaç kez bana bir dolar bahşiş vermişti. Ya da bir tabureye oturup aşçıların hamburgerleri çevirip onları domates ve marulla tabaklamasını ve kızarmış ekmekleri mükemmel bıçak darbeleriyle yağlamasını izlerdim. Bazen aşçılar bana üzerinde tatlı krema olan bir top çikolatalı dondurma verirdi.

Şeker devreye girdiğinde hangisi önce olursa ya başım döner ya da annem fark edene kadar bir taburede dönerdim.

Hastalığı ilerleyince annem Sam's'e gelmeyi bırakacaktı. Birkaç ay sonra bir zamanlar garson olduğunu unutacaktı.

Ondan birkaç ay sonra da benim kim olduğumu unutacaktı.

Tırnaklarımı avucuma batırdım. Acı düşüncelerimi dağıttı ve beni karanlık, güçlü dalganın yolundan çekti.

Birkaç dakika sonra otobüs Sam's'in birkaç dükkân ilerisinde durdu. Kaldırıma adım attım.

En az bir hatta belki iki yıldır annemin iş yerine gelmemiştim.

Tam olarak aynı görünüyordu. Onlarca konuşmanın gü-rültüsü, porselen tabaklara çarpan çatal bıçakların tıngırtısı ve hoparlörlerden yayılan yumuşak rock müziğiyle uğultulu bir ortamdı. Bütün köşe masalar doluydu ama barın sonunda boş bir tabure buldum.

Annem beni hemen fark etmedi. Restoranın karşı köşesindeki iki kadının siparişini aldı. Bloknot ve kalem kullanmı-yordu. Annem dört ya da daha az kişilik masalarda asla not almazdı.

Bunun değişmesi gerekecekti.

Annem masadan uzaklaştı ve garsonların aşçılar için sipariş-leri kaydettiği bilgisayara yürüdü. Birkaç düğmeye bastı, sonra servis penceresine gitti ve ısıtmalı raflardan jambonlu sandviçe benzeyen bir şeyle patates kızartması aldı. Tabağı altıncı masa-daki bir adama götürdü, ardından sekizinci masaya uğradı. Onu duyamasam da müşteriler yemeklerini çoktan aldıklarına göre muhtemelen su veya omletleri için acı sos isteyip istemediklerini soruyordu.

Annem hareketlerine hâkim gibiydi. Restoranda hiç kimse tedirgin görünmüyordu. Onun dikkatini çekmeye çalışan veya hesaba kaşlarını çatan bir müşteri göremiyordum.

Erken ve orta aşamalarda Alzheimer'ı olan bazı kişiler bir süreliğine duraklama dönemine girerdi. Diğerlerininse kötü günleriyle birlikte iyi günleri de olurdu ve annemin hafızasının bugün iyi durumda olduğunu tahmin ediyordum. Ancak farklı yönlerde ilerleyebilse de yol her zaman daralarak aynı acınası, yürek burkan sona ulaşıyordu.

“Catherine!”

Çeyrek daire çizerek sağıma döndüm ve karşımda annemin kendisi gibi garson olan en yakın arkadaşı Melanie'yi buldum.

Eğilerek bana sarıldı. Melanie annemin işten eve geldiğinde hep koktuğu gibi kokuyordu. Tenine mutfak ızgarasının kokusu sinmişti.

Melanie'yi her zaman sevmiştim. Ön dişlerinin arasında kocaman gülümsemesini daha da içten gösteren bir aralık vardı ve sesi Güneyli köklerinin yumuşak tınısını taşıyordu.

“Asırlar oldu, kızım.” Melanie gülümseyerek geri çekildi. “Mezuniyetin için tebrikler. Annen çok gurur duyuyor.”

Ona teşekkür ettim. Sohbet ettiğimiz sırada aklıma bir fikir geldi. Annem son derece ketumdu. Mecbur kalana dek Sam'e ya da Melanie'ye teşhisi söylemezdi. İş anneme ağır gelmeye başladığında, yani restorana giden yolu bulamayıp sokaklarda dolaşmaya ve yağdan yangın çıkarmaya başladığında veya çok fazla hata yapıp müşteriler ayaklandığında kovulacaktı.

İşlerin bu noktaya gelmesine izin vermeyecektim.

Ben etrafta yokken gözünü annemin üzerinden ayırmayacak birilerine ihtiyacım vardı. Bunu Sam'den istemeyi planlamıştım ama huysuzluk edebiliyordu. Şehrin diğer tarafında oturduğu ve annemle her ay evlerine eşit uzaklıkta bir barda sosyalleştiği için Melanie'yi çok iyi tanımıyor olsam da benim için en iyi seçenek oydu.

Omzumda bir el hissettiğimde özel bir meseleyle ilgili onu arayabilmek için Melanie'den telefon numarasını istemek üzereydim.

Arkamı dönünce annemi gördüm.

Onun tepkisi Melanie'ninkinin tam tersiydi. Kaşları çatılmıştı.

“Burada ne yapıyorsun?”

Rahat bir sesle cevap verdim. “Canım patates kızartması çekti.”

Annemin ifadesi Melanie tanık olmasa farklı bir konuşma yapıyor olacağımızı söylüyordu.

“Bu kadar yolu patates kızartması için mi geldin?”

“Ya, ne kadar iyi bir kız,” diye araya girdi Melanie. “Ruth, birkaç dakika mola almak istersen yerine bakabilirim.”

“Çok fazla masam var. Yine de teşekkürler.”

Bir müşteri el işaretiyle hesabı istedi ve Melanie masaya gitmek için izin istedi.

“Patates kızartması ve buzlu çay mı?” diye sordu annem.

Bir anımız aklıma geldi. Annemin uzun zaman önce çalıştığı bir restorandaydık ve bana içinde uzun bir kaşık olan uzun bir bardak buzlu çay servis etmişti. Altı ya da yedi yaşlarında olmalıydım. Çok lezzetliydi. Onu limonatayla karıştırdığını daha sonra öğrenmiştim.

Buzlu çayımı hâlâ o şekilde içiyordum ama artık sipariş verirken Arnold Palmer limonatası istemem gerektiğini biliyordum. Tabii annemin teklif ettiği zamanlar hariç. Çünkü o belirtmeme gerek kalmadan ne sevdiğimi tam olarak bilirdi.

Annemle yıllar içinde oluşturduğumuz tamamen kendimize ait bir dili paylaşıyorduk. *Elma* yerine *mima* derdik, çünkü küçükken meyvenin adını düzgün söylemezdim ve o benim bulduğum terimin orijinalinden daha iyi olduğuna karar vermişti. Aynı sebepten *guacomole* kelimesi de *rockamole* olmuştu. Lafı uzatan herkes *Darryl*di çünkü bir zamanlar aynı isimde geveze bir komşumuz vardı.

Bir veya iki yıl içinde bize özgü ortak dilimiz de yok olup gidecekti.

İçimden kendi kendimi sarstım. Kaybedeceğim şeylere odaklanırsam şimdiki ânı da kaybederdim.

Ve bugün tamamlamam gereken bir görevim vardı.

Birkaç dakika sonra annem patates kızartmalarımıla yanıma geldi ve bir şişe ketçabı bana doğru uzattı, çünkü ne kadar çok sevdiğimi biliyordu.

Patatesler altın rengi ve gevrekli. Ama normalde onları ısıtırken alacağım zevki artık alamıyordum.

Gözlerimi Melanie'den ayırmıyordum ama o bir daha yanıma yaklaşmadı. Annem sekiz kişilik bir masadan sipariş almaya gittiğinde nihayet fırsatı değerlendirdim. Gelen ekip muhtemelen bu caddedeki binalardan birinde birlikte çalışan insanlardı. Annem onları mekânın müdavimleriymiş gibi selamladı.

Bir yandan Melanie'nin dikkatini çekmeye çalışırken bir yandan annemi izlemeyi sürdürüyordum. Sonunda bana bakınca yanıma gelmesini işaret ettim.

“Dinle, uzun konuşamam ama sana bir şey söylemem gerekiyor,” dedim fısıldayarak. “Annem hasta...”

Boğazım tılandı. Melanie pek çok insanın yapacağı gibi irkilmedi veya güçlü duygularla geri çekilmedi.

“Nesi var, tatlım?”

“Alzheimer. Erken başlangıçlı. Doktor oldukça emin.”

Melanie'nin ifadesi değişmese de bakışları değişmişti.

“O yakında...”

Melanie elini koluma koydu. “Biliyorum. Erkek arkadaşımın büyükbabasındaydı. Çok üzgünüm.”

Çenem titriyordu ama kendimi tuttum. “Çalışırken şimdiye kadar herhangi bir hata yaptım mı? Başının belaya girmesini istemem.”

Gözden kaçan bir ipucu bulmak için hafızasını taradığını gördüm.

“Hiçbir şey fark etmedim,” dedi bana. “Gerçekten.”

Bu kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı. Belirtileri erkenden yakalayamayan tek kişi ben değildim. Bu aynı zamanda

annemin hastalığının hâlâ çok erken bir aşamada olduğu yönündeki varsayımımı da güçlendirmişti.

“Bu iyi. Beni haberdar et, olur mu?”

“Öyle yaparım, tatlım. Al.” Melanie önlüğünden bir kalem çıkarıp bana uzattı. “Cep numaranı peçeteye yaz. Sana sonra mesaj atarım, böylece benimki de sende olur.”

Dediğini yaptım, sonra Melanie’nin omzunun üzerinden baktım. Annem hâlâ büyük masanın siparişini alıyordu ama aynı zamanda çaktırmadan bize de göz atıyordu. Melanie’yle konuşmam hoşuna gitmemişti. Muhtemelen tam olarak bu konuşmayı yapmamızdan korkuyordu.

“Bir şey daha. Tekrar içmeye çıktığınızda bana planlarınızı önceden söyler misin? Annemle konum paylaşıyoruz ama telefonunu evde unutur ya da barda bırakırsa...”

“Vay be, sen hâlâ annenle konumunu mu paylaşıyorsun? Keşke çocuklarımın da bunu yapmasını sağlayabilseydim.” Melanie’nin ses tonu sıcaktı. Beni anlayışlı sözler söylemeden teselli etmeye çalışıyordu. “Elbette sana haber veririm, tatlım. Ama...”

Yakındaki bir masada oturan adam hesabı istediğini belirtmek için elini kaldırdı ama Melanie ona aldırmadı.

Gözleri uzaklara dalarken kaşları çatıldı.

Hatırladığı bir şey vardı. Gevşek bir iplik, bir çözülme başlangıcı. Belki annem hata *yapıyordu* ama bunlar şimdiye dek Melanie’nin zihninde bir kalıp oluşturmamıştı.

Kendimi hazırladım.

“Keşke annen beni içmeye götürse. Yıllardır onu dışarı çıkarmaya çalışıyorum. Ama her zaman çok yorgun olduğunu ve yanında olmasına ihtiyaç duyduğu tek kişinin sen olduğunu söylüyor.”

Melanie omzumu sıktı ve masasına bakmak için hızla uzaklaştı.

Melanie'nin sözleri son derece açıktı ama anlam veremiyordum. Melanie annemle içki içmek için dışarı çıkmadıklarını söylemişti. Annemin bana Melanie'yle onun erkek arkadaşının ayarladığını söylediği buluşmalar aslında yoktu. Annemin eve geç gelip sarhoşmuş gibi davrandığı kız kıza gecelerin hepsi uydurmaydı.

Orada şaşkın şaşkın ne kadar oturduğumu bilmiyordum, patates kızartmaları tabağında soğumuştı. Sonunda bir şey beni bakışlarımı kaldırmaya zorladı.

Annem restoranın karşısından bana bakıyordu. Kalabalık restoranın girdabının ortasında bir heykel gibiydi.

Beni ona bakarken yakalayınca hızla dönüp mutfığa yürüdü.

ON İKİNCİ BÖLÜM

RUTH

Catherine, Melanie'ye söylemişti. Bu çok açıktı.

Bana farklı davranmasa da Melanie'nin enerjisinin değiştiğini hissedebiliyordum. Müşterilerimin mutlu görüldüğünden emin olmak için kontrol eder gibi masalarımı taradığını görebiliyordum.

Catherine'in bunu söyleyebileceği bunca insan arasında Melanie en güvenlilerindendi. Daha fazlasını konuşmadıklarını umuyordum.

Öğle yemeği yoğunluğu bitince ara verip telefonumu kontrol ettim. Catherine'den bir mesaj vardı.

Bu gece bir arkadaşımınla sinemaya gideceğiz. Hâlâ uyanık olursan eve döndüğümde görüşürüz

Kendime bir kahve koydum, tezgâha yaslandım ve mesajı düşünerek kahvemi yudumladım. Catherine'in pek fazla yakın arkadaşı yoktu. O da benim gibi evcimendi. Ve vasıfsız Ethan'dan ayrıldığından beri romantik bir ilişki yaşamamıştı.

Filmi kiminle izleyeceğini merak ettim. Film izleyip izlemeyeceğini de merak ettim.

Yine de gece onun yeni sorularıyla yüzleşmek zorunda kalmayacağım için biraz rahatlamıştım. Yorgun ayaklarımı suya sokup kafamı boşaltmaya çalışmak istiyordum.

Vardiyam bitince beni anlayışlı ya da destekleyici sözlerle durdurmayı planlaması olasılığına karşı Melanie'ye veda etmeden çıktım.

Bonneville'i çalıştırdığımda motoru cızırdadı. Motor çalışana kadar dua ettim. Arabayla yaklaşık 250.000 kilometre yol yapmıştık ve çok daha fazlasını kat etmeyi umuyordum.

Otoparkta oturmuş motorun ısınmasını beklerken kırmızı bir Pontiac Trans kullanan bir adamın köşeyi dönüp yanımdaki boş yere girmesini izledim. Benim yaşlarımda yakışıklı biriydi. Ama incelediğim o değildi. Arabasıydı.

Gösterişli, erkeksi arabaları severdim. Mustang'ler, Camaro'lar, Chevelle'ler ve favorim olan Corvette.

James'in kullandığı türden bir arabaydı. Onu bariyerlere çarptığı için karısının zorla sattırdığı bir adamdan almıştı. James göçüklerin en kötülerini gidermiş, siyah boyayla rötuş yapmış ve beygir gücünü biraz arttırmıştı.

İlk buluşmamıza onunla gelmişti.

Arabayı vites alıp yola çıktım. Daha bir gün önce gitmiş olmama rağmen tekrar kontrol etmek amacıyla önce kütüphaneye uğramayı planlamıştım. Artık her zamankinden daha uyanık olmam gerekiyordu.

Ancak Catherine'le ikimizin etrafına çektiğim bariyerlerin aşılma tehlikesi olmadığından emin olunca eve gidecektim.

Neredeyse James beni orada bekliyormuş gibi hissediyordum. Onun başka bir anısına derinlemesine dalmam ve gün-

lüğüme daha fazla şey yazmam gerektiği için bir bakıma öyle sayılabilirdi.

James'le ilk randevuya çıktığımız gece babam geç saatlere kadar çalışmak zorundaydı.

Amigo antrenmanından eve dönerken yolda durup Timmy'yle hamburger yememiz gerektiğini söyledi, biz de öyle yaptık. Kitaplarımızı köşedeki masaya yaydık, Timmy aritmetiğe giriş denklemleriyle dolu sayfayı okurken kurşun kaleminin silgisini çiğniyordu. Konuyla ilgili öğrendiğim her şeyi çoktan unuttuğum için ona yardım edemedim. Ben de İngilizce ödevimin taslağını hazırladım. Konu Shakespeare'in Romeo ve Juliet adlı oyununun bir yorumuydu. Normalde okul kitaplarını okumaktan nefret ederdim ama bu kısa oyundaki bir şey beni etkilemişti: âşık gençlerin hayatlarını mahvetmesi.

İnan bana, ironinin farkındaydım.

Timmy'yle döndüğümüzde babamın evde olmasını bekliyordum. Ama yoktu.

Babam, annemin aile şirketine çalışıyordu. Bu şekilde tanışmışlardı. Büyükannele büyükbabamın yerel üniversite yakınlarında birkaç evi vardı ve onları kampüs yakınlığında oturmak isteyen ve fazla seçeneği olmayan öğrencilere fahiş fiyattan kiraliyorlardı. Timmy'yle ben bazen babamın çalıştığı yerlerde takılırdık ve annemin ailesinin fırsatçılığına inanamazdım. Normalde dört yatak odalı olması gereken bir evi sekiz veya dokuz yatak odalı olarak kiralamak için odaları bölmüşlerdi. Mekânlar ancak çift kişilik yataklarla şifonyerlerin sığacağı boydaydı, mutfak ve banyolar rezaletti,

yerler yamalı muşambaydı, duvarlar çatlak doluydu ve ev aletleri kalitesizdi.

Üniversite öğrencileri ve aileleri buna razı oluyordu çünkü evleri kısa süreliğine kiraliyorlardı. Bu evler yalnızca daha iyi bir hayata adım atarken kullanılan basamaklardı. Ayrıca çılgın partiler düzenlemeleri ya da oturma odalarında çöp torbası yığınlarının olması kimsenin umurunda değildi. Mekâna fazla zarar vermeleri de pek mümkün değildi, yapacak olurlarsa annemin ailesi depozitolarını geri vermiyordu. Yeni hasar olmamasına rağmen depozitoların çoğuna el koyduklarından oldukça emindim.

Muhtemelen şimdiye kadar anlamış olacağın gibi annemin, yani büyükannenin içinde yoğun bir kötülük vardı. Bunu soğuk, ön yargılı ve açgözlü bir pislik olan annesinden miras almış. Ve üstelik bu yumuşatılmış hâli.

Büyükannemin bir keresinde babama “latino” dediğini duymuştum. Ne demek istediğini anlamamış, sözlükte de bulamamıştım. Rujlu dudaklarının aldığı çirkin şekilden bu sözcüğün kötü bir anlamı olduğunu anlamıştım.

İçimde anne tarafımın yarısını taşıdığım için üzüldüğümde, kendime baba tarafımın da yarısını taşıdığımı hatırlatırdım.

Birisi geç saatlere kadar çalıştığında bunu genellikle mesai olarak saymazdı. Mesela bölgede seri bir tecavüzcü varken ve bazı üniversiteli kızlar bu durumdan korkarken babam bütün yatak odası kapılarına kilit takmıştı. Kilitlerin parasını da cebinden ödemişti, nalburdan alırken yanında olduğum için bunu biliyordum.

Adı Mateo’ydu. Erkek olsan ikinci adın olacaktı.

James'le ilk kez buluşmayı planladığımız gece, babam bazı öğrencilerin su tesisatı kriziyle başa çıkmasına yardım ediyordu.

Hamburgerlerimizi ve ödevlerimizi bitirip eve gittikten sonra Timmy'yle birkaç dakika garaj yolunda oturduk ama içeri girmeyi daha fazla erteleyemezdik. Karanlık çökmek üzereydi ve James'le buluşmama yalnızca otuz dakika kalmıştı.

Mutfak kapısını açtığımda evde ölüm sessizliği vardı, ki bu alışılmadık bir durumdu. Annem genellikle oturma odasındaki kanepede televizyonun karşısında sızmış olurdu.

Bir dakika bekledim ama bir şey duyamadım, bu yüzden Timmy'ye arabadan inmesini işaret ettim. Rutinimizin amigo takımıyla çalıştığım seriler kadar karmaşık bir koreografisi vardı. Timmy arabanın kapısını olabildiğince sessizce kapadı. Önce ben mutfığa girip hızla etrafa bakındım. (Böyle yapmayı bir keresinde içeri girdiğimde annem boş şarap kadehini bana fırlattığı için zor yoldan öğrenmiştim. Neyse ki berbat bir nişancıydı.) Sonra Timmy'ye yanıma gelmesini işaret ettim.

Bulunduğum yerden oturma odasını göremiyordum. Ama annemin her zamanki yerinde sızmış olduğundan oldukça emindim.

Işıkların çoğu kapalıydı. Timmy'yle görünmeden yukarı çıkarken ev gölgelerle kaplı olsa da ışıkları yakmadım.

Üst kat tam anlamıyla hareketsiz görünüyordu.

Yine de gardımı düşürmedim. Timmy'nin yatak odasını kontrol ettim ve içeri girip kapıyı arkasından kapayana kadar bekledim.

Koridorun karşısındaki annemle babamın yatak odasının kapısı aralıktı. Odanın görebildiğim kadarı karanlık ve boştu.

Soluğumu verip odama girdim. Annem muhtemelen kanepede sızmıştı ve büyük olasılıkla gecenin devamında da öyle kalacaktı.

Hızlı hareket ettim, artık çok sessiz olmam gerektiği konusunda endişelenmiyordum. Temiz kısa bir şortla bir bluz, sutyen ve külot alıp koridordaki banyoya gittim. Spor ayakkabılarımı çıkardım, giysilerimi çıkardım, kollarımı kaldırıırken amigo antrenmanından kalan ter kokumu alınca burnumu kırıttırdım.

Dünyanın en hızlı düşünüyordum, ardından rekor sürede kurulanıp giyindim. Makyaj yapmayı severdim, hem de çok ama yalnızca biraz rimel ve kiraz kırmızısı dudak nemlendiricisi sürecektim zamanım vardı.

Bir ses duyduğumu sandım, bu yüzden banyonun kapısını açıp bir dakika kadar dikkatle dinledim. Ama değişen bir şey yoktu. Timmy'nin kapısı kapalı, annemlerin kapısıysa aralıktı. Ev sessizdi.

İki dakika içinde çıkmam gerekiyordu.

Devamını yazmak öyle zor ki...

Kapıyı kapadım ve saç kurutma makinesini alıp çalıştırdım.

Saçının daha hacimli görünmesi için başını eğip kurutucuyu saç diplerine doğru tutmak gerektiğini biliyor musun?

Odaklandığım şey oydu: saçlarıma biraz hacim kazandırmak.

Kurutucunun uğultulu sesi kulaklarıma doldu. Yüz yirmi saniye boyunca başka bir şey duyamadım.

Sonra saç kurutma makinesini kapadım.

Çocuklar birçok farklı şekilde ağlar. Kızgın, üzgün, yaralanmış ya da yorgun olduklarında çıkan ses farklıdır.

Timmy'nin bütün bu durumlarda ağladığını duymuştum. Bir çocuğun bütün ağlama çeşitlerini bildiğimi sanıyordum. Bilmiyormuşum.

Banyodan Timmy'nin odasına nasıl daldığımı hatırlamıyorum ama ayaklarımın yere değmediğine yemin edebilirim. Bilinçli olarak hareket etmediğim halde bir an bir yerde, sonra başka bir yerdeydim.

Timmy yatağında sırtüstü yatıyordu, annem onu yere bastırmıştı. Timmy'nin yüzünü tokatlarken hareket etmesini engellemek için dizleriyle dirseklerine bastırıyordu. Timmy'nin burnu kanıyordu.

Gözüm döndü. Üzerine atladım, onu kardeşimin üzerinden alıp odanın diğer tarafına savurdum.

Benden iriydi ama aynı zamanda sarhoştı.

Çabuk toparlandı. Beni kollarımdan tutup duvara çarptı ve küfretti. Sürtük dedi ve çok daha kötü sözcükler kullandı.

Timmy'nin durması için ona yalvardığını duyabiliyordum. Kötü bir rüyadan uyandığında onu koruyacağımı bildiği için odama gelen tatlı küçük kardeşimin burnundan kan sızıyordu.

Sonra Timmy'nin sesi zayıfladı, kulaklarımdaki uğultunun dışında bir şey duyamaz oldum. Saç kurutma makinesinin sesine çok benziyordu.

Onu öldürmek istiyordum. Gözlerini oymak, saçlarını avuç avuç yolmak ve yüzü hamura dönene dek kafasını alçı duvara çarpmak istiyordum.

Babam tam o anda eve gelmeseydi belki de yapardım.

Babam bana arkamdan sarılıp kollarımı iki yanıma yapıştırdı. İşin aslını bilmeyen biri onun işten gelince sürpriz yapmak için çocuğuna gizlice yaklaşıp arkasından sarılan bir baba olduğunu düşünebilirdi.

Babam, Timmy'yle ikimize dışarı çıkmamızı emretti. Kulaklarımdaki uğultu azaldı. Beden dışı bir deneyim yaşamış gibi hissediyordum ama yavaş yavaş kendime geliyordum.

Annem yere yığılmıştı ama gözleri açıktı ve çoktan doğrulmaya başlamıştı. Kötü yaralanmamıştı.

Ne olduğunu hatırlamayabilirdi bile.

Timmy'nin elini tuttum ve aşağı koşarak mutfaktaki rotamızı takip ettik. Masanın yanından geçerken bir kâğıt peçete aldım, annem gümüş bir kutuda her zaman neredeyse gerçek kumaş gibi görünen ve öyle hissettiren türden güzel kâğıt peçeteler bulundururdu.

Annem için görünüş önemliydi. Bize evin dışında, birinin görebileceği bir yerde asla vurmazdı. Bu yakışık almazdı.

Timmy'yle evin ön tarafındaki basamaklara oturduk. Elimden geldiğince burnunu temizledim, sonra uzun süre ona sarıldım. Dikkatini dağıtmak için bir gün yapacağı şeylerden söz ettim. At sürmesi. Uçağa binmesi. Benimle İtalya'ya gelmesi ve her gün farklı lezzetlerde dondurma yemesi.

Babam sonunda dışarı çıktı. Üzerinde hâlâ sol cebinde adının yazdığı tamirci tulumu vardı.

Timmy'nin burnunu inceledi, kollarımın üst kısmını kontrol etti. Morlukların habercisi olan parmak ucu şeklindeki kırmızı noktalar çoktan oluşmaya başlamıştı.

Babamın yüzündeki kırılgan ifade ölmeme sebep olacak gibiydi. Kapana kısıldığını biliyordum. Bir geliri olmayan, liseyi bitirmemiş biriydi. Annemin ailesinin biraz parası vardı, ayrıca ona iş veriyorlardı. Annemi terk ederse onu işten kovarlar ve velayetimizi annemin almasına yardım etmek için avukat tutarlardı. Mahkemeler genellikle anneleri ter-

cih ettiği için bu zor olmazdı. Daha önce annemin babama bunları bağırarak söylediğini duymuştum.

Neyse, zaten babam Katolik olarak yetiştirilmişti. Boşanmaya inanmıyordu.

Ona iyi olduğumuz yalanını söylerken Timmy de başıyla onayladı.

Babam Timmy'yi külah dondurma yemeye McDonald's'a götürmek istediğini söyleyince yüzü biraz aydınlandı. Bana yine de dışarı çıkmak isteyip istemediğimi ya da onlarla mı gitmek istediğimi sordu.

James'le randevuma o kadar geç kalmıştım ki hâlâ beklediğinden kuşkuluydum. Dolabımın ızgarasına sıkıştırılan notlar dışında onunla iletişim kurmamın bir yolu yoktu. Bana çıkmak teklif ettiği bir not bırakmıştı, ben de sahip olduğum en güzel kâğıt olan açık mor yapışkanlı not kâğıdına tek bir sözcük "evet" yazmış ve bulması için aynı ızgaraya koymuştum. Onu oraya antrenmandan hemen sonra bırakmıştım ve ertesi sabah okula geldiğimde gitmişti.

James'in ben fark etmeden okula nasıl girip çıktığı hakkında hâlâ hiçbir fikrim yoktu. Yüzlerce kişilik bir kalabalığın içinde bile bakışlarımın ona çekileceğinden emindim.

Emin olmadığımı ve McDonald's'da onlara yetişebileceğimi söyledim.

Babam yanağımdan öptü, sonra Timmy'nin elini tuttu ve birlikte garaj yoluna yürüdü. Babam benimkinden daha kötü durumda olan bir araba kullanıyordu. Hava yastığı olduğu için daha iyi olanı bana vermekte ısrar etmişti. Biz çocuklarını birlikte olmadığı zamanlarda bile korumaya çalışırdı.

Annem onun bir zavallı ve berbat bir koca olduğunu söyleyip, onunla asla evlenmemesi gerektiğini haykırmak gibi

birçok yolla onu ezmeye çalışmıştı. Babamın verebileceği pek çok yanıt vardı, özellikle de annemin sırf babamı evlenmeye ikna etmek için bana hamile kaldığından oldukça emindim. Tanıştıklarında kendisi otuz, babam yirmi beş yaşındaydı ve ona çok fazla çocuk verebileceği söylenemezdi.

Ama babam onun gazabını, bir kez bile karşı koymadan ve hatta odayı terk etmeden her zaman kabullenirdi. Uzun süre nedenini anlayamamıştım.

Artık gerçeği bildiğimi sanıyorum. Onun sözlü darbelerini içine atarak biz çocuklara gelecek fiziksel darbeleri önlemeyi umuyordu.

Lisemin ön tarafı yüksek sokak lambalarıyla aydınlanıyordu ama arka taraftaki otopark neredeyse tamamen karanlıktı. Görebildiğim kadarıyla başka araba yoktu.

James benden ümidi kesmişti.

McDonald's'a gitmek... ya da eve dönmek istemiyordum. Bir süre radyo dinleyerek dolaşmaya karar verdim. Belki Pizza Piazzo'ya gider ve James'e not bıraktırdım.

Arabamı döndürdüğümde farlarım otoparkın dip tarafına yanaşmış siyah Corvette'in üzerinde parladı.

James arka tampona yaslanmıştı.

Mavi kot pantolonu ve beyaz tişörtüyle o kadar iyi görünüyordu ki garson üniformasıyla olduğundan bile iyiydi. Onun görüntüsü önceki bir saatin çirkinliğini silip attı.

Park edip ona doğru yürüdüm. Berbat bir haldeydim... Saçımı bile taramamıştım, muhtemelen rimelim akmıştı ve ayağımda ayakkabı yoktu.

Ama yanına gittiğimde James gülümsüyordu.

Uzanıp çok nazik bir dokunuşla parmak ucunu elmacık kemiğime değdirdi.

Yüzümde bir kan damlası olduğunu söyledi.

Benim değildi. Timmy'nindi.

Bir bahane uydurabilirdim.

Bana bunu yaptıran şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Bir kere bile sözümü kesmeden dinlemesi ya da söylediğim hiçbir şeyin onu şoke etmemiş olması olabilirdi. Ona her şeyi anlattım.

Daha yarısına gelmeden uzanıp bana sarıldı. Bu, babamın beni zapt etmek için kollarına almasının tam tersiydi. James beni başım göğsüne yaslanacak ve kolları bedenimin yanında gevşekçe duracak şekilde şefkatle kendine çekti.

Sonunda bitirdiğimde tişörtü gözyaşlarımdan ıslanmıştı.

İlk randevumuza tam olarak bu şekilde başlamayı planlamamıştım. Başkası olsa arkasına bakmadan kaçardı.

Ama James bana sarılmaya devam etti. Gözlerimi kapadım ve yavaş, düzenli kalp atışlarını dinledim.

Birkaç dakika sonra beni okulun yan tarafına götürdü. Kapı kilitli değildi ama James okula açık bir pencereye sıçrayıp kendini parmak uçlarıyla tutunduğu çıkıntıdan yukarı çekerek girdiğini açıklayana kadar bunun bir anlamı yoktu.

Göründüğünden daha güçlüydü.

Elimi tuttu, kolumdan yukarıya doğru karıncalandırıp vücuduma yayılan bir elektrik dalgası hissettim.

Okulum gece geç saatlerde farklı görünüyordu. Kendisinin içi oyuk bir taslağı gibiydi.

Ayak seslerimiz sessiz koridorda yankılandı. James beni spor salonuna götürdü, basketbol sahasını geçerek minder kaplı küçük bir odaya yürüdük. Orası güreşçilerin antrenman yaptığı yerd.

Bana kıpırdamamamı, hemen döneceğini söyledi.

James ortadan kayboldu ve gölgelerin üzerime geldiğini hissettim.

James döndüğünde gözlerim, onun gümüş rengi bir Louisville Slugger beysbol sopası tuttuğunu görece kadar karanlığa alışmıştı.

Onu görünce nabzımın hızlandığını hissettim. Bana tekrar dokunmasını o kadar çok istiyordum ki.

Sopayı bana verdi ve kendimi serbest bırakmamı söyledi.

Ne demek istediğini anlamadım. Katlanmış bir güreş minderini işaret etti ve annemmiş gibi düşünerek ona hak ettiğini vermem gerektiğini söyledi.

Sopayı iki elimle başımın üzerine kaldırdım ve mindere vurdum.

James'e baktım.

Bunun ona yetmediğini görebiliyordum. Bana da yetmemişti. Sopayı tekrar kaldırdım. Sonra tekrar.

Her şey içimden dökülüyordu. Yıllardır biriken bütün öfke, acı ve çaresizlik. Tokatlarının, tehditlerinin, tırnak izlerinin ve hakaretlerinin her biri için sopayı indirdim.

Beni sevmediği için sopayı indirdim.

Sonunda bitirdiğimde soluk soluğaydım ve terlemiştim. Muhtemelen deli gibi görünüyordum.

Ama artık çaresiz hissetmiyordum. Kendimi kurban gibi hissetmiyordum.

Sopayı bıraktım ve dönüp James'e baktım.

Ona mümkün olan en iyi hediye vermişim gibi, hediye benmişim gibi bakıyordu.

İçimde böyle bir şey olduğunu beni gördüğü ilk gece, kapitanlık oylamasından sonra Brittany'ye yüzünü parçalamak

istiyormuş gibi baktığımda anladığını fısıldadı. Sonra beni kendine çekip öptü.

Daha önce de öpülmüştüm ama hiç böyle değildi. Ona doyamayacağımı hissediyordum. Öpüşmemiz devam ederken ellerimi saçlarının arasından geçirdim. Bir noktada kısa bir süre için geri çekilip bana baktı, sonra kendisi de durmaya cesaret edemiyormuş gibi başını eğerek beni tekrar öptü.

Sonra tekrar dışarı çıktık, el ele tutuştuk ve birkaç adımda bir tekrar öpüşmek için durduk. Tribüne oturduk, bacaklarımı onunkilerin üzerine koydum, birkaç Bud Light içtik ve James'in Pizza Piazzo'dan getirdiği çikolata parçacıklı cannoli paylaştık.

Eve gitme zamanım geldiğinde James beni arabasıyla takip etti. Yatak odama girip ışığı önceden belirlediğimiz sinyale uygun olarak yakana dek bekledi.

O gecedan itibaren James beni tam olarak etkisi altına aldı. Ona bağımlıydım. Her fırsatta görüşüyorduk ve yanında olmadığım her an onu düşünüyordum.

Okula gelip dolabımın ızgarasına sıkıştırılmış yeni bir not gördüğümde ya da amigo antrenmanı sırasında kafamı kaldırıp James'in tribünde oturduğunu fark ettiğimde parlıyormuşum, içten içe ısınıyormuşum gibi hissediyordum. Brittany'nin sırt çantasının üstüne bir diyet broşürü bırakması, koçun beni her koreografide arka sıraya koyması ya da mavi ve altın rengi ponponlarım kaybolduğunda koçun yedeklerini almam için bana para ödetmesi umurumda değildi. Hiçbir şey beni yıkamazdı.

Bir süre sonra yalnızca boş zamanlarımızda birbirimizi görmek yeterli gelmemeye başladı. James'in hafta sonu var-

diyasında çalışması gerektiğinde ben de onun bölümünde oturup bir diyet kola yudumlayarak bana verdiği cannoliyi kemiriyordum. Ödev yapmaya çalışıyordum ama çoğunlukla çaktırmadan onu izliyordum.

Bana uykusuzluk sorunu yaşadığını ve uyuyamadığında sık sık arabayla gezdiğini söylemişti.

Bana bir gece Brittany'nin evine gittiğini söyledi. Gülmsemesi bana... Bayan Davis'in restoranda onu azarlamaya çalıştığı ve durumu onun aleyhine çevirdiği zamanki ifadesini hatırlattı.

Onun, Bayan Davis'in arabasının lastiklerini patlattığını ya da kapılarının anahtar deliğine fıstık ezmesi sürdüğünü hayal ettim.

Ama ne yaptığını sorduğumda James bahçeden kedilerini aldığını söyledi.

Brittany'yle arkadaş olduğum günlerden tatlı küçük kedileri Smokey'yi hatırlıyordum. Smokey'nin boynunda gümüş bir zil vardı. Kucağınıza oturup patilerini karnınıza bastırarak mırlamayı severdi.

James'e Smokey'ye ne yaptığını sorarken göğsümü bir buz sarkıtı delip geçti.

James bu soruya şaşırmış gibi gözlerini kırıştırarak bana baktı. Sonra ona bir kutu ton balığı aldığını ve geri götürmeden önce bir iki gün daha evinde tutacağını söyledi.

Sözleri, hissettiğim mantıksız korku kıvılcımını yok etti.

Sakin bir tavırla bir hayvana zarar verebileceğini düşünüp düşünmediğimi sordu, ben de hayır anlamında başımı salladım. James elbette yalnızca şaka yapıyordu. Onun masum bir canlıya korkunç bir şey yapabileceğini nasıl düşünebilirdim?

Yine de Smokey'nin yabancı bir odada birkaç gün bile olsa yalnız kalması fikri hoşuma gitmemişti.

Ama James yaklaşıp yüzümü sıcak ellerinin arasına alarak beni tekrar öptüğünde bütün bu düşünceler aklımdan buharlaştı. Sonra bana bazen geç saatlerde evimin önünden geçtiğini, kaldırıma yanaşarak pencereme baktığını söyledi.

Beni gözetliyor, koruyormuş gibi hissettim.

Bekâretimi bir hafta sonra James'in beni götürdüğü lise-min arkasındaki korunun ortasındaki açıklıkta, yıldızlarla dolu gökyüzünün altına serdiği battaniyenin üzerinde kaybettim.

Sonrasında bana ne düşündüğümü sordu.

Ona gerçeği söyledim. Onu sevdiğimi düşündüğümü.

Aynı şeyi bana fısıldadığında yıldızlara doğru süzülebileceğimi hissettim.

Romeo ve Juliet ödevimde yazdığım şeylerden biri herkesin bildiği bir alıntıydı: *Ayrılık öyle tatlı bir keder ki.*

Hemen üstündeki repliğin genç çiftin kaderini öngördüğü için daha anlamlı olduğunu iddia etmişim: *Ama o zaman da öldürebilirdim seni aşırı sevgimle.*

O ödevden A- eksi almıştım, kâğıdı klasörüme koymuş ve hemen unutmuştum.

Ancak şimdi kendimi sık sık bu cümleyi düşünürken buluyordum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CATHERINE

Sipariş verdiğim *Bana Hayat Hikâyesi Anlat*, Anne adlı kitabı karıştırırken ne kadar az soruya yanıt verebileceğimi fark ettim. Annemin ançüezi çok sevdiğini, tahta öğütülmediği sürece hardaldan nefret ettiğini yazabilirdim. Amy Schumer'in *Aşk Kazası* filmini ne zaman izlese daha önce onlarca kez izlediği halde kontrolsüzce güldüğünü de. Dünyanın herhangi bir yerine seyahat edebilecek olsa İtalya'yı seçeceğini de.

Ama hayatının ilk bölümü, yani onu bugün olduğu kadına dönüştüren yıllar benim için bir gizemdi.

Annemin hiçbir zaman sinsi ya da yalancı birisi olduğunu düşünmemiştim. Ancak son iki günde sır saklamak konusunda ne kadar yetenekli olduğunu öğrenmiştim.

Annem beni az da olsa bir sosyal hayatı olduğuna, ara sıra flört ettiğine ya da bara gittiğine inandırmıştı. Melanie'ye böyle bir şey olmadığını ortaya koymuştu.

Ayrıca annemin, benim de bir sosyal hayatım olmasını istediğine inanmıştım. Fazla yakın arkadaşım olmadığı için kızlarla manikür pedikür yaptırmaya gidemesem ya da New York'a hafta sonu kaçamağı yapmaya ayıracak param olmasa da annem sınıf

arkadaşlarımla içki içmek için buluştuğumda ya da biriyle randevuya çıktığımda bile her zaman mutlu görünürdüm.

Bir sefer hariç... Annem, ciddi bir ilişkim olan tek erkek arkadaşım Ethan'dan hoşlanmamıştı.

Bunu hiçbir zaman açıkça söylememişti. Ama hissetmiştim. Ethan da öyle.

Ethan'dan ayrılmamın birkaç nedeni vardı. Asıl sebep çok içmesiydi. Barmenlik yapıyordu ve fotoğrafçı olmaktan söz etse de bu kariyer planını hayata geçirmek için pahalı bir fotoğraf makinesi satın almak dışında bir şey yapmamıştı.

Ethan karizmatik, komik ve geçinilmesi kolay biriydi; her geceyi partiye dönüştüren türden bir adamdı. Bütün kolunu kaplayan kırmızı ve mor çiçekler, kafatasları, elmas sırtlı yılan ve kupa kraliçesinden oluşan dövmeleri vardı. Örgü, deriden mavi bir bileklik ve tek bir altın halka küpe takardı. Renklerden oluşuyor gibiydi. Bunu benim hayatıma da bulaştırmıştı.

Ayrıldığımız ve kalbimi kırdığı gece aynı zamanda birinci yıl dönümümüzdü. İşten çıkar çıkmaz onunla bir Fransız bistrosunda buluşmamı istemişti. Belki bir ev tutup birlikte yaşamak isteyip istemeyeceğimi soracağını düşünmüştüm. Bundan bahsettiği olmuştu. Nasıl yanıtlayacağıma henüz karar vermemiştim.

Birkaç dakika erken gidip bembeyaz bir örtüyle kaplı masaya oturdum. Garsonlar koyu renk takım elbise giyiyordu, masalar birden fazla çatal ve kaşıkla donatılmıştı. Bir kadeh roze şarap sipariş ettim ve hayatımda ilk kez istiridye denemeye karar verdim.

Sonraki otuz dakika boyunca yavaşça şarabımı yudumlayarak Ethan'ın mesajlarına ve aramalarına yanıt verip vermediğini görmek için çaktırmadan telefonumu kontrol ettim.

Bir ilişkinin ertesi sabahında hiç utanç yürüyüşü yapmamıştım ama ekildiğimin çevremdeki herkes tarafından açıkça gö-

rüldüğü o anda, restorandan çıkışım sonsuza kadar süren bir yolculuk gibiydi. Eve döndüğümde Ethan oturma odasındaki kanepede, yanında temizlik malzemelerini koyduğumuz plastik kovayla birlikte sızmış haldeydi. Saat daha 19.30 olmamıştı bile.

Ethan'ı ilk kez böyle görmüyordum. Hiç alkol almadığı geceler de olurdu... Ama içtiği zaman alkolün tadı, çoğu insanda bulunan ve onları iki, üç ya da dört kadehten sonra durduran içsel kendini durdurma adımını iptal ediyordu.

Annem işten döndükten kısa bir süre sonra Ethan'ın gelip önceki gece telefonunu bizim evde unuttuğunu söylediğini anlattı.

Annem duş almaya gittiğinde o da kendine bir içki almıştı. Annemle ben evde genellikle yalnızca bira bulundururduk ama o gece bir şişe kaliteli Rus votkamız vardı. Annemin Moskova'lı eski müşterilerinden biri temelli olarak Rusya'ya dönmeden önce hediye etmişti.

Ethan tekila, burbon ve bira severdi. Onu başka seçenek yokken bir keresinde maden sulu şarap içerken bile görmüştüm. Ama en sevdiği içki votkaydı.

Daha ben restorana gitmeden sarhoş olmuştu bile.

Bu Ethan'ın beni ilk hayal kırıklığına uğratışı değildi. Ama son olacağına yemin ettim.

Ayrılınca onu engelledim. Ama numarasını rehberimden hiç silmedim.

Telefonumu çıkarıp ekranı kaydırarak ismini buldum. Biri-nin engellemesini kaldırmak için tek bir dokunuş yeterliydi.

Ayrılığımızdan sonraki, bütün güneş ışığının çekildiğini hissettiğim boş haftaları düşünerek tereddüt ettim. Annem olmasa atlatamazdım. Kanepede yanımda oturup bana Ethan'ı unutacağıma ve daha iyi birini bulacağıma dair söz vermişti.

Ethan, kızımın birlikte olmasını isteyeceğim türde biri değil, demişti bana ve bunu böyle kesin bir tonla söylemesi kararlılığımları arttırmıştı.

Kulağımda annemin sesi olmasa muhtemelen Ethan'a dönerdim ve temelli ayrılana kadar kalbim birkaç kez daha kırılırdı.

Annemin Ethan'dan hoşlanmamasına o kadar odaklanmıştım ki ondan neden hoşlanmadığına pek dikkat etmemiştim. Annem iyiliğimi düşünüyordu. Bu benim için yeterliydi.

Ama şimdi aklıma Ethan'ın ayrılmadan kısa bir süre önce söylediği bir şey gelmişti. En çok değer verdiğim iki kişinin arasındaki gerilimi kabullenmekten nefret ettiğim için bunu göz ardı etmiştim.

Bana hiç fırsat vermedi, demişti.

Bu gece evde kalıp annemle tekrar konuşmayı deneyebilirdim.

Ama artık onun kendisi hakkında en iyi bilgi kaynağı olduğuna güvenmiyordum.

Ethan'ın engelini kaldırmak için tuşa bastım. Bunca ay sonra ne demek istediğini öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

Yavaş yavaş yeni bir mesaj yazdım.

Merhaba, ben Catherine. Uzun zaman oldu... Sana sormam gereken bir şey var. Konuşmak için birkaç dakikan olduğunda haber ver.

Cesaretimi kaybetmeden mesajı gönderdim.

Biri sizi engellemişse gönderdiğiniz mesaj ona iletilmezdi. İletilmenin ve teslim edilmenin arasındaki siber uzayın o ince, gri, eterik alanında asılı kalırdı.

Mesajım Ethan'a ulaştı. Sevgiliyken telefonlarımızı gönderdiğimiz mesaj okunduğunda birbirimize bildirim gelecek şekilde ayarlamıştık.

Ethan bu ayarı değiştirmemişti. Gönderdikten yaklaşık otuz saniye sonra mesajımı okudu.

Yanıt vermesi yalnızca bir dakikasını aldı.

Bu gece çalışıyorum, istersen gelebilirsin.

Ethan'ın ön kolunun iç kısmında yeni bir dövme vardı. Karmaşık bir şekilde işlenmiş bir pusula... Saçları artık kısa bir at kuyruğu yapılacak kadar uzundu.

İyi görünüyordu.

Bar, akşam 8 ya da 9'a kadar kalabalık olmazdı, indirimli saatler için gelen birkaç kişi vardı yalnızca. Bir tabureye iliştim ve Ethan'ın iki kadına limonlu martini hazırlarken onlarla gülerek sohbet etmesini izledim. Müşterilerle arası harikaydı. Bahşişlerden bu kadar çok kazanmasının bir nedeni de buydu.

Burada bir taburede oturup Ethan'ın çıkmasını bekleyerek saatler geçirdiğim olmuştu. Tavanı kaplayan küre şeklindeki buzlu cam avizeler ve klasik rock müziğiyle bu bar, bana her zaman eğlenceli gelmişti.

Anneme teşhis konduğundan beri dünyanın karanlık gizli yüzünü ortaya çıkaran bir gözlük takıyormuş gibiydim. Şimdi zeminin kirini, bayat biranın ekşi kokusunu, köşede kaşlarını çatarak baktığı telefonuyla tek başına oturan kel adamı fark ediyordum. Annemin yaşlarında ve aşırı zayıftı. Belki onun da genleri aleyhine dönmüştü. Belki saçının dökülmesinin ve vücut yağının azalmasının nedeni kemoterapiydi.

Adımı duyunca başımı çevirdim.

Aramızdaki geniş ahşap bar beni tuhaf bir kucaklaşmadan kurtardı. Ethan eğilip dirseklerine dayandı, böylece göz göze geldik. Yüzünde rahat bir ifadeden başka bir şey yoktu. Sadık müşterilerini selamlarken takındığı ifadenin aynısıydı. Bu ifade, yoluna devam ettiğini bana söyleyebileceği her şeyden daha fazla anlatıyordu.

Ondan ayrılan ben olsam da bir miktar pişmanlık duydum. Belki başka kimseyle tanışmadığım içindi, Ethan'ın tanıştığından emindim. Kadınlar ondan hoşlanıyormuş gibi görünüyordu, çok sert görüldüğü halde en ufak bir baskıcılığı olmadığı için olabilirdi.

“Harika görünüyorsun,” dedi bana.

Bir an içeri girmeden önce dudak parlatıcısı sürdüğüm ve gözlerime bakır kahverengi kalem çektiğime sevindim.

Sonra kendime eski sevgilimle flört etmek için değil, bilgi almak için orada olduğumu hatırlattım.

Ethan bana bir içki ısmarlamayı teklî etti, ben de fıçıdan Blue Moon bira içeceğimi söyledim. Birkaç dakika daha sohbet ettik, Ethan ara sıra cin tonik hazırlamaya ya da bira kapağı açmaya gidiyordu.

Acelemin yoktu. Anneme bir arkadaşımın sinemaya gideceğini, o yüzden akşam yemeğine beklememesini yazdığım bir mesaj göndermiştim.

Ethan'a soracağım soru öyle sıradan bir tavırla araya sıkıştıracağım türden bir soru değildi. Yanıtlarken yüzünü incelemem gerekiyordu.

Aynı zamanda burada kalmak da istiyordum. Çünkü Ethan'ın yanında, bu eski tanıdık ortamda olmak anıları yumuşatıyordu. Mesela Ethan'ın annemle tanışmasının iyi geçtiğini düşünmüş-

tüm. Kibar ve cana yakındı. Eve girerken biz söylemeden ayak-kabıllarını çıkarmış ve çıkarken geçmem için kapıyı tutmuştu.

Annem onu onaylamış gibi görünüyordu. Bu ne zaman değişmişti?

Ethan'la hızla ciddileşmiştik. Pek çok açıdan zıttık ve bu da birbirimize çok uyduğumuzu hissettiriyordu.

Çalışma saatlerimizin ters olması birbirimizi haftada iki kereden fazla görmemize engel oluyordu. Ancak gün boyu mesajlaşıyor ve her gece, genellikle Ethan'ın işinin yavaşladığı zamanlarda telefonda konuşuyorduk.

Bir sabah, geceyi onun evinde geçirdikten sonra eve döndüğümde annem onun hakkında ne hissettiğimi sordu. İşe gitmek için hazırlanıyordu ve kapıdan çıkmadan önce durup Ethan'ın hayatımı geçireceğim türden bir erkek olup olmadığını sordu.

Bunu samimi bir merak olarak algılamıştım. Ondan ne kadar hoşlandığımı bilmek istiyordu. Benim yanıtlım da bu doğrultuydu: *Bunun için henüz çok erken.*

Ama şimdi düşününce, bu soruyla derimin altına bir kıymık saplamış gibiydi. Ethan'ın içki içmesinin ve hırssız olmasının daha fazla gözüme batmasına neden olmuştu. Beni alıp şimdi onda en sevdiğim niteliklerin ileride sıkıntıya dönüşebileceği geleceğe götürmüştü.

Annem bu sorunun yanıtını zaten vermişti. Ethan'dan ayrıldığımda bana söylediği gibi. *Ethan, kızımın birlikte olmasını isteyeceğim türde biri değil.*

Onun Ethan'ı nasıl gördüğünü biliyordum.

Sonunda, Ethan'ın baktığı taraftan anneme göz atma zamanım gelmişti.

Birkaç dakika sonra aradığım fırsatı yakaladım. Ethan barın etrafından dolaşp yanımdaki tabureye geçti.

“Buraya yalnızca bira içmek için gelmediğini biliyorum.”

Başımla onayladım. Buraya gelirken sözcüklerimi seçerek ve tekrar düşünerek bunu nasıl söyleyeceğimin alıştırtmasını yapmıştım ama aklımdakiler kulağa hâlâ tutuk geliyordu. “Uzun zaman geçti ama... Annemle hiç anlaşılamıyordun. Senin ondan neden hoşlanmadığını merak ediyorum.”

Ethan birama uzanıp bir yudum alırken bardağını çevirerek dudaklarının bir dakika önce benimkilerin değdiği noktaya temas etmesini sağladı. Bu tuhaf bir şekilde samimi hissettirdi.

Soruma soruyla yanıt verdi.

“Başka bir ilişkini daha mı bozdu?”

Şaşkınlığım hızla azalırken öfkem ortaya çıktı. Ethan’ın sarhoş olmasının ve özel yıl dönümü yemeğimize gelmemesinin annemle hiç ilgisi yoktu. Annem onun hakkında başından beri haklıydı. O hâlâ çocuktı, erkek olamamıştı.

“Benim annem öyle bir şey”

Sözümü kesti. “Tam da yıl dönümümüzde bir Rus müşterisinin annene bir şişe Beluga Gold vermesinin ne kadar manidar olduğunu hiç düşündün mü?”

Şaşırdım. Annemin garson olarak çalıştığı yıllar boyunca müşterilerin ona verdiği tek hediyenin bahşiş olduğu doğrudu. Ancak Ethan’ın iddiası da gülünçtü.

“Sen ne demek istiyorsun? Sarhoş ol da senden ayrılalım diye annemin votkayı kendisinin mi aldığını ima ediyorsun?”

Öfkeli olsam da bir şeyin doğru olduğunu biliyordum. Ethan kin tutmazdı. O ezik biri değildi. Ve artık benimle bir ilişkisinin olmasını istemiyordu. Annemi suçlamak için başka bir nedeni olmalıydı. Belki de bu yalnızca ayrılığımızda kendi hatasının sorumluluğunu almak istememesinden kaynaklanıyordu.

Buraya gelmekle hata etmiştim. Kalan sayılı gecelerimizden bir tanesini evde annemle geçirmem gerekirdi.

“Votkayı senin boğazına o dökmedi, Ethan.”

Ayağa kalkıp çıkmaya hazırlandım.

“Hayır,” diye seslendi Ethan arkamdan. “Ama o gece ilk içki-mi bana o koydu.”

Arkama döndüm. Bana sakince bakıyordu. Bakışlarında hiç kötülük yoktu. Ama acıma vardı ve bu beni sözlerinin doğrulu-ğuna ikna etti.

Bundan sonra söylediği şeyse beni iliklerime kadar sarstı.

“Hatta ilaç da vermiş olabilir.”

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

RUTH

Sağlıksız yapı, soy ağacında tekrarlanırdı. Büyük aile mirasları ya da saç rengi gibi nesilden nesle aktarılırdı. Ama olumlu bir tarafı da vardı. Bunların farkında olursak genlerimizde gizlenen senaryoyu düzeltebilirdik.

Evi terk ettiğimde annemin hatalarını asla tekrarlamayacağıma yemin etmiştim. Çocuğuma kasten zarar vermeyecektim. Catherine'i hayatım pahasına koruyacaktım.

Fazla paramın ya da güzel bir evimin olmayacağını biliyordum. Hiçbir zaman liseden mezun olmayacak ya da Roma'ya gidemeyecektim.

Ama kızım her zaman yanımda olacaktı.

Pek çok açıdan hayatım, bundan neredeyse çeyrek yüzyıl önce yanımda birkaç yüz dolarla çalıntı bir saat ve bir spor çantasından başka bir şey olmadan kaçarken tahmin ettiğim gibi gelişmişti. Babam artık benimle hiç gurur duymuyor olabilirdi ama Catherine'in yetişmiş hâlini beğeneceğini düşünüyordum. Altın kumral teniyle ketçaba neredeyse takıntılı bir düşkünlüğü olan üniversite mezunu bir hemşireydi sonuçta.

Babam onu çok severdi.

Belki hâlâ az da olsa beni de seviyordu.

Catherine ailemdeki kadın soyunun içine giren karanlığa, bu kadar acı ve yıkıma neden olan çirkin mirasa direnme sebebidir. O benim yeni başlangıcımdır.

Annemin hatalarını tekrarlamamayı başarmıştım. Ama tamamen bana ait olan yeni hatalar yapmıştım. Kızımın gereksiz yere acı çekmesine neden olan korkunç şeylerdi.

İçimi çekerek yatağımın üzerindeki yastıklara daha da gömüldüm. Çok fazla ağır tepsi taşımaktan bu gece belim ağrıyordu, bu yüzden banyo yaparken sıcak suya Epsom tuzu eklemiştim. Zihnimi boşaltıp rahatlayabilsem harika olurdu ama imkânsızdı.

Bugün James'i görüp durmuştum.

Sabah trafik ışıklarında yanımdaki arabadaydı. Öğleden sonra yedinci masada oturuyordu. Işığı açtığımda yatak odamda kaybolan gölge oydu.

Yaklaşıyordu. Bunu hissedebiliyordum. Yakında gece geç saatlerde apartmanımın önüne park etmiş bir araba görecektim, şoförü beni izliyor olacaktı. Sonra kapıyı açacaktım ve o orada olacaktı. Beni sıkıca kendine çekecek, güçlü kollarıyla beni saracaktı.

Şimdi de burada yanımdaydı. İşin aslı James beni hiç terk etmemişti.

Tekrar eski defterimi aldım. Hâlâ fırsatım varken hikâyemi mümkün olduğu kadar yazmam gerekiyordu.

James ertesi gün zil çaldıktan hemen sonra okula gelerek beni şaşırttı. Amigo antrenmanlarının yapıldığı sahayı çevreleyen tribüne yürürken önümdeki öğrenci grubu iki yana ayrıldı ve o, düşüncelerimle çağırmışım gibi karşımda belirdi.

Çıglık atarak kollarına atladım. Öpüştük... Uzun, güçlü bir öpücüktü. Biri yuhaladı ama bizi kimin izlediği umurumda değildi. Hayatımda ilk kez "âşık olmak" kavramı anlamlı geliyordu. Aşk yalnızca açlık ya da yorgunluk gibi bir duygu değildi. Onun derinliklerine dalmıştım. Bütün hücrelerimden içeri sızmıştı.

Zaman kavramını kaybettim. Bu James'le birlikteyken sık olan bir şeydi. Kendi evrenimizde var oluyorduk. Çevremiz hiçbir zaman önemli değildi. James gelire ihtiyacı olan dul bir kadından kiraladığı kasvetli bir odada yaşıyordu. Bazen beni gizlice oraya sokardı, merdiveni parmaklarımızın ucunda çıkarken kahkahalara boğulurduk. Neyse ki yaşlı kadın ağır işitiyordu. Duvarlarda lekeler olmasına ve evin köpek çışı gibi kokmasına rağmen James dışında hiçbir şey umurumda olmazdı. Şefkatli, seksi ve güçlüydü, ailesinden dışlanmasına ve dünyada kendi yolunu çizmek zorunda olmasına rağmen bundan bir kere bile şikâyet etmemişti.

O çarşamba öğleden sonra nihayet kendimi James'ten kopardım ve sahaya doğru yürümeye başladım. Elim tutup beni son, uzun bir öpücük için kendine çekti.

O gece dışarı çıkacağımız için üç saat sonra görüşeceğimizi söyleyerek itiraz ettim.

James o kadar bekleyemeyeceğini söyledi.

Güldüm. James'le birlikteyken çok gülüyordum. Onun yanında kendimi her zaman çakırkeyif hissediyordum.

Nihayet sahaya adım attığımda antrenman başlamıştı. Sırt çantamla su şişemi tribüne fırlattım, eşyalarımı saha kenarından uzak tutmayı öğrenmiştim ve koşarak diğerlerine katıldım. Koşun kasetçalarında Will Smith'in "Gettin' Jiggy

Wit It” parçası çalışıyordu ve diğer on bir kız koreografideki yerlerindeydi.

Ama koç elini kaldırarak beni durdurdu ve oturmamı söyledi.

Başta dışarıda kaldığım yeni bir koreografi çalıştıklarını düşündüm. Bunu koçtan da Brittany’den de beklerdim.

Sonra Koç bana son iki haftada üç kez geç kaldığım için yedeğe alındığımı söyledi.

İtiraz edecek gibi oldum ama sonra sustum. Bunun doğru olduğunu düşünmüyordum ama James son zamanlarda okuldan sonra bana sık sık sürpriz yapıyordu. Öyle bile olsa yalnızca beş dakika gecikmiştim. Koç’un benim ya da herhangi birinin gecikmesinin hesabını tuttuğunu ilk kez duymuştum.

Tribünde oturmak yerine aşağıda, koçun birkaç metre ötesinde kaldım. Koç beni takımdan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Bunu yapmasına izin veremezdim.

İlk molada girmemi işaret etmesini bekledim. Ama kızlara bu kez daha enerjik olarak tekrar yapmalarını söyledi.

On dakika daha geçtikten sonra koçun yanına gidip çalışmaya katılmak için izin istedim.

Yüzüme bile bakmadan kendisi uygun bulduğunda katılacağımı söyledi.

Gururumu bir tarafa bırakıp özür diledim ve bir daha geç kalmayacağıma söz verdim.

Bu konuşmayı şimdi yapamayacağımızı söyleyerek kesti-rip attı.

Ben de bekledim. Koç orada yokmuşum gibi davranmayı sürdürüyordu.

Antrenmanın yarısı bittiğinde tekrar koçun yanına gittim ve bütün antrenman boyunca orada durmamı isteyip istemediğini sordum.

Sonunda bana döndü. Parlak pilot gözlüğünün ardından gözlerini göremiyordum. Alaycı bir tavırla ben başkalarının zamanına saygısızlık ederken neden birdenbire kendi zamanımın bu kadar değerli olduğunu sanmaya başladığımı sordu.

Zaten özür dilemiştim. Bunu bir daha yapmayacak, ondan özür dilemeyecektim. Sonuçta bu, ben olmazsam kimse- nin antrenmana çıkamayacağı bir futbol maçı değildi.

Yalnızca beş dakika geciktiğimi tekrarladım.

Sonra koç zaten iki uyarı aldığımı söyledi, bugünkü üçüncü uyarımdı.

Resmen yalan söylüyordu. Bana tek bir uyarıda bile bulunmamıştı. Bunu söylemeye çalıştığımda tekrar elini kaldırıp bana sırtını döndü.

İçim öfkeyle doldu.

Ne söylediğimi fark etmeden ağzımdan söylememem gereken bir şey çıktı. Antrenmanlara ne zaman katılabileceğimi bildirirse memnun olacağımı, yoksa cezamın ne kadar süreceğini Brittany'yle Bayan Davis'e mi danışması gerektiğini sordum.

Bu bir hataydı. Beden dilinde bir şeyler değişti.

Koç, o rock yıldızı tişörtleri ve odasında camın içinde duran Eric Clapton'ın gitarıyla bir zamanlar büyük hayalleri olan bir adamdı. Muhtemelen kendini spot ışıklarının altında dururken kızların adını haykıracağı biri olarak hayal etmişti. Bunlar on küsur yaşlarında liseli kızlar olsa bile hâlâ güç ve prestij sahibi olduğunu sanıyordu. Bütün takımın duyabileceği kadar yüksek sesle söylediğim sözler bardağı taşırmıştı.

Bağırarak antrenmanın bittiğini söyledi ve odasına gitmemi emretti.

Sonra koç dönüp dosyasını çimenlere fırlatarak sahadan uzaklaştı.

Duyamayacak kadar uzaklaştığında Brittany tezahürat yaparak el çırpı. Ona orta parmak çekip koçu takip ettim.

Koçun odası kapalı basketbol sahasının yanında küçük bir odaydı. Penceresizdi ve ancak bir masa, bir dosya dolabı ve iki sandalyenin sığabileceği kadar küçüktü. Bitişindeki futbol antrenörünün odası bunun dört katıydı. Muhtemelen bu da onun canını sıkıyor olmalıydı.

İçeri girince koç kapıyı kapatmamı emretti.

İtaat ettim.

Ray-Ban gözlüğünü çıkarıp masasının üzerine koydu. Orada durup saygı ve sorumluluk konusunda vereceği söylevi bekledim.

Bana daha da yaklaştı, çiğnediği naneli cikletin kokusunu alabileceğim kadar yakındı. Sonra kendimi fazla önemseydiğimi söyledi.

Yanıt vermemem gerektiğini biliyordum. Söyleyeceğim her şey onu yalnızca kızdırırdı. Yanıt vermemenin de işe yaramadığı ortaya çıktı.

Sonra yaşananlar beni iliklerime kadar şoke etti. Neredeyse fısıldayarak beni okulda kendimi bir bok sanırmış gibi kasılarak dolaşırken gördüğünü söyledi.

Daha önce bir öğretmenin küfrettiğini hiç duymadığım için irkildim.

Bundan sonra yaptığı şey çok tuhaftı. Tenim karıncalanırken koç etrafımda yavaşça dönmeye başladı.

Ortam doğal olmayacak kadar sessizdi. Sahada kimse basket topu zıplatmıyordu. Sezonun başlamasına daha birkaç ay vardı. Futbolcularla antrenörlerin hepsi ana sahadaydı. O gün için binadaki öğretmenlerin çoğu çıkmıştı, kalan birkaç kişi de bir veya iki kat üstümüzdeydi.

Koç artık arkamdaydı. Onu hiçbir şekilde göremiyordum.

Hareket etmedim. Küçük odada gidecek yer yoktu. Üstelik oradan çıkarsam ya da bir şey söylersem koçun bunu aklındaki cezayı ağırlaştırmak için bahane olarak kullanacağını biliyordum.

Ama beni orada tutan bir şey daha vardı. Korku.

Mantıklı değildi. Yıllardır tanıdığım bir öğretmenle birlikte bir devlet kurumundaydım. Öyleyse neden kendimi küçükken annemin gece yatak odama gelip örtülerimi kaldırdığı ve farkında olmadığım bir kural ihlali nedeniyle bağırmaya başladığı zamanlardaki kadar savunmasız ve çaresiz hissediyordum?

Koçun soluğu kulağımı gıdıklıyordu. Sevgilime, ona doyamıyormuşum gibi sırnaştığını gördüğünü söyledi.

Bina klimalıydı ve bodrum katı özellikle soğuktu. Kollarımı bedenime sarmak istedim ama nedense kıpırdayamayacak gibi hissediyordum.

Koç onu göz ucuyla görebileceğim bir noktaya kadar yürüdü. O alçak, ürkütücü sesiyle konuşarak bana aç bir kız olduğumu bildiğini, pek çok şeye aç olduğumu söyledi.

Bir elini karnımın üzerinde gezdirince içgüdüsel olarak göbeğimi içime çektim. Gülümsedi, tepki vererek onu tatmin ettiğime pişman oldum.

Elini göbek deliğimin etrafında gezdirdi ve karın bölge-min biraz kalınlaştığını söyledi.

Koç bütün kızlara zaman zaman dokunurdu. Diz arkamızı esnetir, beşlik çakar ve kramp girdiğinde masaj yapardı.

Bu dokunuş farklıydı.

Koçun eli tam sol göğsümün altına gelinceye kadar yukarıya çıktı.

Sonra oramın da biraz dolgunlaştığını söyledi. Antrenmanda sürekli zıplayıp hoplamaya başladığını.

Elini göğsümün üzerinden o kadar hızlı geçirdi ki daha ne olduğunu anlamadan bitmişti bile. Son birkaç gündür göğüslerim hassaslaşmıştı ve dokunuşunu daha güçlü hissettim. Sanki eli hâlâ oradaydı, geri çektikten sonra bile avucu göğüs uçlarıma değiyordu.

Gözyaşları gözlerimi yaktı.

Bundan on yıl sonra şişman bir ineğe benzeyeceğimi, bir sürü sümüklü çocukla iki kişilik bir evde yaşarken kocamın beni görmeye katlanamadığı için porno izleyerek mastürbasyon yapacağını söyleyen sesi kulağımda çınlıyordu.

Gözyaşlarımı tutamadım. Sessizce yanaklarımdan damladılar. Koç, tıpkı Brittany'yi kaptan yaptığı gece yaptığı gibi beni aşağılıyordu ama bu çok daha kötüydü.

Sonra parmaklarının spor şortumun ve külotumun lastikli bel bandından aşağı kayarak bacaklarımda arasına ulaştığını hissettim.

Soluk almayı bıraktım. Olup biteni algılayamıyordum.

Koç elini çekti ve önümde durdu. Gözyaşlarımla ziyafet çekiyormuş gibiydi.

Gözlerindeki parıltıyı görmesem şefkat sanılabilecek bir hareketle uzandı. Beni kendisine daha bir saat önce James'le olduğum kadar yaklaştırdı.

Çok mu sert olduğunu sordu.

Kalçasını öne bastırıp daha sıkı sarılarak beni hapsetti. Sorusunun iki anlamı vardı.

En kötüsü karşı koymamamdı. Geri çekilmeye bile çalışmadım. Orada öylece durdum ve kasiğini bana bastırırken, soluğu hızlanmaya başlarken buna katlandım.

Bedenimi terk etmiş gibi hissediyordum ama o gece anemle kavga ederken gözüm dönecek kadar karanlık bir yere gitmemden farklı olarak, bu kez her şeyi görebileceğim tavana doğru süzüldüm. Ne olduğunu biliyordum. Koş ince giysi katmanlarımızı sıyrıyordu ama bunlar benim başımdan geçiyormuş gibi gelmiyordu.

Her şey altmış saniye ya da on dakika olabilecek bir sürede sona erdi.

Koş hemen masasının arkasına geçip oturdu. Yüzü kırmıştı.

Bir anda ses tonu yine profesyonelleşmişti. Kendisinden resmî olarak özür dilemeyi reddettiğim için beni takımdan atmaktan başka seçeneği olmadığını söyledi.

Sözlerini idrak edemedim. Bir yankı odasındaymışım gibi her yönden üzerime geliyordu.

Koş bana bakmadan masasının üzerindeki birkaç kâğıdı hışırdattı, benim yerime alt takımdan birini çekeceğini ve e-posta göndererek bunu müdüre, Bayan Davis'e ve takıma haber vereceğini söyledi.

Koş ne söylerse Bayan Davis, Brittany ve kızların yarısı onu desteklerdi. Gerçeğin hiçbir zaman şansı olmazdı.

Tıpkı benim gibi.

Tek kelime edemedim. Hâlâ buzla sarılı gibiydim ama bir şekilde odasından çıkmayı başardım. Doğruca arabama

gittim, Rosie tribünde bıraktığım sırt çantam ve su şişemle orada beni bekliyordu.

Yüzüme bakarken kaşları çatıldı ve iyi olup olmadığını sordu.

Evet, diye yanıtladım. Gülümsemiş bile olabilirdim.

Muhtemelen koçun peşinden odasına giderken ki hâlimden farklı görünmüyordum. Şortum, tişörtüm, çoraplarım ve spor ayakkabılarım hâlâ üzerimdeydi. Saçlarım hâlâ mavi ve altın rengi tokalarla topluydu. Ağlamıyordum bile.

Ama aynı kız değildim. Bir daha asla olmayacaktım.

O gece James'e her şeyi anlattım. Bana sarılması koçun dokunuşunu unutturmadı ama buzlarımın çözülmesine yardımcı oldu.

Koçun parmaklarının iç çamaşırımın içine kaymasından sonra yaşananları anlattığım kısma geldiğimde devam etmem zor oldu. Ama James tepki vermedi. Yalnız olmamam için o berbat alana benimle birlikte giriyormuş gibi şefkatli ve sakın gözlerle bakmayı sürdürdü.

Konuşmayı bitirdiğimde James, bunun koçun yanına kalmayacağını söyledi. James sözlerine rağmen öfkeli görünmüyordu. Sesi sakindi. Kaşları bile çatılmamıştı.

Bana destek olmak istemesine sevinmiştim ama başımı salladım. Bana kim inanırdı? Koçun sözleri artık beynimin derinliklerine yerleşmişti. James'le okuldan sonra öpüştüğümüzü pek çok kişi görmüştü. Müthiş bir şöhretim yoktu ve bunun öneminin olmaması gerekirdi ancak çifte standartlar vardı. Vardı.

Daha beni arabasıyla nereye götürdüğünü fark etmeden James'in bütün planı hazırды.

Lisemin önüne geldiğimizde bütün vücudum kasıldı. Bir daha o koridorlara adım atmayı hayal bile edemiyordum. Koçun üniformamı iade etmem gibi uyduruk bir bahaneyle beni odasına çağırıp kapıyı arkamızdan kapamasından her zaman korkacaktım.

Orada olmak istemediğimi fısıldadım.

Ama James ona güvenip güvenmediğimi sorunca başımla onayladım.

Sonra koça bunu ödetmek isteyip istemediğimi sordu.

Bunu her şeyden çok istiyordum.

James arabasının kapısını açtı, sonra yanıma gelip benimkini açtı. Beni daha önce okula girmek için kullandığımız yan kapıya götürdü. Beklememi, beni içeri alacağını söyledi.

Gözden kayboldu, içeri üst katın her zaman aralık olan penceresine tırmanarak girdiğini biliyordum.

Ortaya çıkması beklediğimden uzun sürdü. Dışarısı çok soğuk olmasa da titremeye başlamıştım.

Sonunda kapı büyük bir gıcirtıyla açıldı. James girişteki lambayı yaktığı için ışık arkasından çarpıyordu, bu yüzden başta yalnızca dış hatlarını seçebildim. İçgüdüsel olarak geri çekildim.

Sonra gözlerim alıştı ve James'in elindeki gümüş rengi Louisville Slugger marka beysbol sopasını gördüm.

Beni tekrar güreş salonuna götürmesini bekliyordum ama o aksi yöne saptı. Beni koçun odasına götürdü.

Artık bütün bedenim titriyordu.

James elini kapı koluna uzattı. Kilitliydi.

Bana bakıp omuz silktiğinde bir an vazgeçtiğini sandım... Bu gece buradan gidip başka bir şey yapacaktık.

Sonra James ayakkabısının sert tabanıyla içi boş, ucuz kapıyı sarsacak şekilde tekrar tekrar tekmelemeye başladı. Kapı kolunun etrafındaki tahtanın parçalanıp kapının komple açılması için beş altı tekme yeterli oldu.

Gürültüyü duyanların koşarak gelmesini bekledim ama bina saatlerdir boştu.

Zorla içeri girmek, her nasılsa odadaki tehdidi ortadan kaldırmıştı. James bu mekânda hissettiğim mide bulandırıcı çaresizliği dengelemek için tam olarak neye ihtiyacım olduğumu biliyordu.

James tavandaki ışığı yaktı. Koşun parlak güneş gözlüğü hâlâ masanın üzerinde, beni buraya getirdikten sonra koyduğu yerde duruyordu.

James sopayı bana verip ne istersem yapabileceğimi söyledi.

Sopayı yukarı kaldırdım ve güneş gözlüğünün üzerine indirdim. Sopa metal masaya çarpınca kollarım omuz eklemime kadar sarsıldı. Güneş gözlüğü masadan uçtu, çerçevesi ezilmişti.

Sonra James, Clapton'ın gitarını işaret etti.

"Yapamam" kelimesi dudaklarımdan dökülmeden soldu. Elbette yapabilirdim. Koş bir hatıradan çok daha değerli bir şeyimi almıştı.

Sopayı omzumun üzerine kaldırarak atış bekler gibi bir adım öne çıktım. Oda o kadar küçüktü ki sopayı geriye savurduğumda James'e gelmeyeceğinden emin olmak için arkamı kontrol ettim. Derin bir soluk aldım, sonra kendimi serbest bıraktım.

Dördüncü vuruşumda gitar tamamen mahvolmuştu ama kollarım yorulana kadar gitara vurmaya devam ettim.

Sonunda sopayı James'e verdiğimde bana göz kırpıp buradaki işimizin neredeyse bittiğini söyledi.

O sırada koridorda uzaktan gelen ayak sesleri duydum.

İçimi bir telaş kapladı. Koş muhtemelen bu vandalizmin arkasında benim olduğumdan kuşkulandı ama James'le başka bir yerde olduğumuzu iddia edebilirdim. Okulumuzda kamera ya da güvenlik görevlisi yoktu. Kimse bizim yaptığımızı kanıtlayamazdı.

Tabii James'le beni gören bir görgü tanığı çıkmazsa...

Bütün bunlar aklımdan geçerken James etrafta dolaşıyordu. Parçalanan gitar ve kutusu masanın arkasında yere düşmüştü, bu yüzden onları geçen birisi görür diye saklamasına gerek yoktu. Kapıyı hasarlı olduğu hemen anlaşılmayacak şekilde sonuna kadar itti ve ışıkları açık bıraktı. Sopa hâlâ James'in elindeydi, bu da yaptığımız şeyin kanıtıydı.

Zemine çarpan ayakkabının sesi koridorun biraz ilerisinden geliyor ve her adımda daha da yaklaşıyordu.

James'in sakinliğinden bir planı olduğu anlaşılıyordu. Ama çok yavaş hareket ediyordu. Saklanacak yer yoktu. Yakalanacaktık.

Kalbim patlayacak gibiydi.

Yalnızca amigo takımından atılmakla kalmayacaktım. Muhtemelen okuldan da atılacaktım. Polis gelecek ve ne yaptığımızı herkes öğrenecekti. Tutuklanabilirdim bile.

Görüş alanına girmeden hemen önce koşun sesini duydum. Sanki karşısında onu görmeyi bekliyormuş gibi müdür yardımcımız Donna'ya seslendi.

Her şey bitmişti. Koş geliyordu. Yakalanmak üzereydik.

Odanın içinde sindim. Ama James tam tersini yaptı.

Sopayı kaldırarak bir adım öne çıktı, koş köşeyi dönüp eşikten geçerek odasına adım attığı anda sopanın yarım da-

ire çizerek inmesi ve koçun karnında patlaması mükemmel bir zamanlamaydı.

Olup bitenleri kafamda daha sonra birleştirebildim. Bazı ayrıntıları James o gece beni eve bırakırken anlattı, kalanını da araştırdığım gazete makalelerinden bir araya getirdim.

Gecenin başında ben okulun kapısında James'in işinin neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ederek beklerken, James müdüriyete gidip öğretmen iletişim bilgisi listesinden koçun telefon numarasını bulmuştu. Koçu aramış ve kendini ona okula hırsız girdiğini ve imzalı gitarının çalındığını haber vermek için arayan bir polis memuru olarak tanıtmıştı. Müdür yardımcısı Donna'nın zaten olay yerinde, koçun odasında olduğunu söylemişti.

Koç telaşla gelmişti. Sonuç olarak bizi gafil avlayan o değildi.

James onu gafil avlamıştı.

Koç aldığı darbeler sonucunda ertesi öğleden sonra öldü. Gazeteler olay yerinde bulunan beysbol sopasıyla otuza yakın darbe aldığını yazıyordu.

Koç, vücudunu hayatta tutmaya çalışan makinelerden ayrıldığı sırada ben memleketimden yüz elli kilometre uzak-taki bir şehirde otobüsten iniyordum. Daha önce olduğum kız, Ava Morales artık yoktu.

Yanımda, James'in koçun bileğinden çıkardığı altın saati, biraz para ve birkaç eşyamın bulunduğu spor çantam vardı.

James hızla baş şüpheli oldu, ben de şüpheliydim. Bize "Oak Hill Lisesi'nin genç katilleri" diyorlardı ve küçük bir gazete yan yana olduğumuz fotoğrafları ön sayfasına basmıştı.

Aslında olanları, James'in koçu odasına çağırdığını ve ben daha ne olduğunu anlamadan sopayı indirdiğini söyleyecek olsam kimsenin bana inanmayacağını biliyordum.

Saldırı gecesine ait zihnimde tekrar tekrar oynattığım görüntüler arasında aklımdan çıkmayan bir görüntü vardı: James'in sopayı yere bırakması, ardından koçun gevşek kollarını tutup arkasında kandan bir iz bırakarak odasının içine sürüklerken bana bakması.

James'in bakışları az önce sevişmişiz gibi şefkat dolu ve kaygısızdı.

Gözleri şimdiye dek gördüğüm en korkunç şeydi.

Gözlerini görünce dişlerim takırdayacak kadar şiddetle titremeye başladım. Ambulans çağırmak için koçun masasındaki telefonu almaya yeltendim ama James beni uzaklaştırdı.

Tişörtüyle sopayı silerken bana, asla parmak izi bırakmamamı söyledi. Sonra bana talimat verdi: Eve gidip alabildiğimiz bütün değerli eşyaları alacaktık, yanında kaldığı yaşlı kadının yatak odasında James'in açmak istediği bir kasa vardı ve sonra gece yarısı Pizza Piazzo'da buluşacaktık. Kimsenin bizi bulamayacağı bir yere kaçacaktık. Aynı gece gitmiş olacaktık.

James altın saati koçun bileğinden çekerken durup bana baktı.

Onunla gidip gitmeyeceğimi sordu.

Hemen yanıt vermeyince, James koçun kolunun sertçe yere bırakıp yanıma geldi. James'in hâlâ ulaşabileceği beysbol sopasına baktım.

Daha önce dehşete kapıldığımı sanmıştım, şimdiyse gerçek korkuyla tanışıyordum.

Onunla elbette restoranda buluşacağımı söyledim.

James saati yüzüme yaklaştırıp dairenin tepesindeki on ikiyi işaret etti. Beni her zaman huzursuz edecek hafif bir ses duydum: tik tak, tik tak...

James saati bileğime taktı ve oyalanmamamı söyledi. Gece yarısı görüşeceğimizi söyledi.

Ama ben tek başıma kaçtım.

Henüz haberim olmasa da sen çoktan karnımda büyümeye başlamıştın. Muhtemelen James'le yıldızların altındaki ilk seferimde hamile kalmıştım.

Sen bana içimde yanan ve önümüzdeki bütün zor, korkutucu zamanlar boyunca devam etmemi sağlayan yeni bir amaç verdin. Hayatımın kalanı boyunca saklanmam gerektiğini biliyordum. Bu yalnızca kendimi koruma içgüdüüsü değildi. Amacım seni de güvende tutmaktı, Catherine.

Senin genç katillerin kızı olduğunu herkes öğrenirdi. Merak konusu, daha da kötüsü dışlanmış birisi olurdun. James'le ben hapse atıldığımızda, ki öyle olurdu, muhtemelen velayetin annemle babama verilirdi. Her gün babam işte, Timmy okuldayken sen uzun saatler boyunca annemle yalnız kalırdın.

Bu düzeni bozmak için ne gerekiyorsa yapmak zorundaydım.

Bu bir bakıma benim de ölmem anlamına gelecek olsa bile.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

CATHERINE

Alzheimer tanısı koymak yavaş işleyen, metodik bir süreçti. Belirtiler yavaş yavaş ortaya çıkardı. Başlangıçta genellikle göz ardı edilirdi. İnkâr edilemez noktaya ulaştığında diğer potansiyel ihtimaller yani beyin tümörleri, inmeler, hidrosefali elenirdi. Genetik testler az sayıda vakada emin olunmasını sağlarken beyin taramaları bir miktar kesinleştirmeye yardımcı olabilirdi. Ancak genellikle yapboz gibiydi, resim netleşinceye kadar parçalar tek tek bir araya gelirdi.

Annemin Alzheimer olabileceğinden korkmaya başladığım ânı tam olarak hatırlayabiliyordum. Üç hafta önce eczaneden neden hâlâ dönmediğini öğrenmek için cep telefonunu aradığım andı. Kaybolmuştu. Tam olarak öyle söylemese de bariz olarak ortadaydı.

Sonra onu yakından izlemeye başladım. İşaretler o kadar hızlı birikti ki daha önce gözden kaçırmış olduğuma inanamadım.

Yine de olay felaketmiş gibi davranmadım. Belirtilerinin daha basit nedenlerden de kaynaklanabileceğini biliyordum.

Aile hekiminden randevu alması konusunda ısrar ettim. Sistem böyleydi. Ortaya beynin neden bulanık olduğunu açıkla-

yan belirgin bir faktör çıkmayınca sonraki aşamaya geçtik ve Dr. Chen'e gittik.

O sabah, muayenehanede yapbozun parçaları kusursuzca, acımasızca yerine oturdu. Resim inkâr edilemezdi.

Saat gece yarısını geçmişti ve yataktaydım, tamamen uyanıktım. Annem ortak duvarımızın diğer tarafındaydı.

Ethan'ın barından çıktıktan sonra saatlerce dolaşım. O kadar şaşkındım ki ne taraftan gittiğimi bile hatırlamıyordum ve her zaman giydiğim spor ayakkabıların yerine düz ayakkabı giydiğim için iki topuğumun da su topladığını fark etmedim. Annemin uyuyacağını tahmin ettiğim saatte eve yöneldim.

Onu görmeye dayanamazdım.

Uykum olması gerekirdi ama az önce bir fincan kahve içmiş gibiydim.

Ethan'ın söylediğine, annemin ona ilaç vermiş olabileceğine inanamıyordum. Onunla ilişkiyi bozmaya çalıştığına inanamıyordum.

Neredeyse.

Evimiz artık mezarlık kadar sessizdi. Yataktan kalkıp sabahlığını giydim.

Yatak odamdan çıktım, hafif adımlarla yürürken bana cep telefonumun feneri rehberlik ediyordu. Oturma odasına girip etrafı araştırmaya başladım.

Herkes geçmişinden bir şeyler saklardı... Bir mektup, bir hatıra, bir fotoğraf. Annemin uğurlu bir eşyası varsa onu iyi saklamış olmalıydı.

Olmasa bile, daha önce binlerce kez gördüğüm herhangi bir nesne artık annemi farklı bir açıdan gördüğüm için yeni bir anlam taşıyabilirdi. Hayatımızı oluşturan somut şeyleri incelemek istiyordum.

Odanın bir köşesinden başladım ve bölge bölge arayarak ilerledim. Halının altına baktım. Kanepenin bütün minderlerini kaldırdım. Duvarlardaki resimlerin arkasına bile göz attım.

Hiçbir şey yoktu.

Üstüne çıkıp yüksek rafların arka taraflarına bakabilmek için mutfağa bir sandalye taşıdım. Evde olduğundan haberimin olmadığı tozlu bir kutu Rice Krispies gevreği dışında olağan dışı bir şey yoktu. Aşağı inip alt dolapları araştırdım. Her zamanki temel gıdalarımız vardı: rigatoni, makarna sosu, siyah fasulye, esmer pirinç, granola barları, papatya çayı. Annemin kapısının açıldığını haber veren gıcırtıyı duyduğumda fırının altındaki çekmeceyi kontrol ediyordum.

Tüylerim diken diken olurken feneri kapadım.

Benim tarafıma gelip gelmediğini anlayamıyordum.

Korkmam için bir sebep yoktu. Su içtiğimi söyleyebilirdim. Daha önce mutfağa gelip beni bunu yaparken gördüğü olmuştu.

Ama annem beni çok iyi tanırdı.

Yüzümü görürse ne yaptığımı anında anlayacağı hissinden kurtulamıyordum.

Tuvaletin sifonunun sesini duydum, bir süre sonra annemin kapısı kapandı.

Birkaç soluk kadar bekleyip aramaya devam ettim.

Annem, on sekiz yaşında beni doğurduğu zaman var olmaya başlamış gibiydi. Aynı anda doğmuş gibiydik. Geçmişini çok iyi gizlese de kimse dünyada bir iz bırakmadan hareket edemezdi.

Ama mutfakta bir şey bulamadım. Oturma odasına gittim ve annemin kapının yanındaki kancaya asılı çantasını gördüm.

Çantaya doğru ilerleyip askıdan aldım, sonra yatak odama götürdüm.

Kapımı kapayıp bekledim. Duvarın diğer tarafından hafif bir hışırtı sesi duyduğumu sandım ama emin olamadım. Annemin bu saatte çantasındaki bir şeye ihtiyaç duymasının mümkün olmadığı konusunda kendimi rahatlattım.

Önce dış cebi kontrol ettim. İçinde yalnızca annemin anahtarları ve geceleri yalnız başına yürüdüğü için yanında bulundurduğu biber gazı vardı. Ana bölmede içinde kirazlı dudak nemlendiricisi, kokusuz el losyonu ve bir törpü bulunan küçük bir makyaj çantası vardı. Şaşırtıcı bir şey yoktu. Annem bildim bileli kirazlı dudak nemlendiricisi kullanırdı ve iş yerinde tahriş olduğu için ellerine bakım yapmaya çalışırdı.

Cüzdanını aldım ve bölmelerindekileri çıkarıp yatak örtümün üzerine sıraladım. Önce ehliyetine baktım. Fotoğrafta gülümsemiyordu. Ortak hesabımız için bir ATM kartı, Visa kredi kartı ve birkaç kupon vardı. Para bölmesinde çok sayıda beşlik ve birlik vardı. Bahşişler.

Kartların dizildiği bölümün altındaki bölmeyi yoklayınca başka bir şeyle karşılaştım. Annemin acil durumlar için sakladığını tahmin ettiğim iki adet elli dolarlık banknotu dışarı çektim. Ama arkalarına saklanmış bir şey daha vardı. Sahip olduğunu bilmediğim, farklı türde bir kart.

Kütüphane kartı.

Elimde çevirdim ve arkasındaki neredeyse okunmayan soluk imzayı gördüm: Ruth M. Sterling.

Küçükken annem beni kütüphaneye götürürdü. İlk gidişimde kendi kartımı almıştım ve kütüphaneci lamine kaplı dikdörtgeni tezgâhın üzerinden bana doğru iterken çok gurur duymuştum.

Yaşım ilerledikçe kütüphaneye tek başıma gitmeye başlamıştım. Annem hiçbir zaman bana eşlik etmek istememişti. Hafif

disleksisi vardı ve iyi bir okur değildi. Televizyonu, sinemayı ve podcast dinlemeyi tercih ederdi.

Kendi kartı olduğundan haberim yoktu. Ve eve bir kere bile kütüphaneden kitap getirdiğini hatırlamıyordum. Peki, kartı neden cüzdanında taşıyordu?

Katlanmış iki tane elli dolarlık banknotta bir şeyi fark edene kadar annemin imzasına bakarak kartı elimde tuttum. Artık sıkışık olmadıkları için esneyerek açılmış en içteki banknotun içine gizlenen şey açığa çıkmıştı. Küçük bir kâğıt parçası...

Annemin kütüphaneden aldığı bir kitabın fişiydi. *Alzheimer'i Anlamak* adında bir kitaptı.

Bu mantıklıydı. Annem henüz hastalığı hakkında benimle konuşmak istemezken bu konuda daha fazla şey öğrenmek için çaba harcamış olmalıydı.

Sonra fişin hangi tarihte basıldığını fark ettim.

Kitabı alalı neredeyse beş ay olmuştu.

Kalp atışlarım hızlandı. Annemin semptomları Dr. Chen'e söylediğinden daha mı önce başlamıştı?

Anlamını tam olarak çözmeden üzerindeki harf ve rakamlar bulanıklaşana kadar kütüphane fişine baktım.

Zararsız bir kâğıt parçasıydı. Neden tehdit doluymuş gibi hissettiriyordu?

Gözden kaçırdığım bir şey vardı, bu basit nesnelerde parçaların toplamından daha büyük bir şey oluşturan bir dizi küçük ipucu vardı.

Aklımın köşelerini kemiren, yavaşça oluşarak sonunda bilimde patlayan bir soru belirdi: Annem yalnızca yakın zamanda *Alzheimer'i Anlamak* kitabını okumak için kütüphane kartı aldıysa, kart neden bu kadar eski ve yıpranmış görünüyordu? Neden köşesi yüzlerce kez kullanılmış gibi soyulmuştu?

Belki yıllar boyunca gizlice başka kitaplar almış, onları benden saklamıştı.

Ama bu da mantıklı değildi.

Tabii aradığım şu uğurlu eşya onun okuma geçmişi değilse. Ama benden saklamaya çalıştığına göre belki de geçmişiyle ilgiliydi.

İnce duvarın diğer tarafında annemin yatağının tekrar gıcırdağını duydum. Gürültü beni harekete geçirdi. Ayağa kalkıp kütüphane kartını çorap çekmeceme tıktım, sonra cüzdanını yeniden yerleştirdim ve parmak uçlarıma basarak koridora çıktım. Çantasını tekrar kancaya takana dek soluk almadım.

Odama dönüp yatağıma girerek yorganı çektim. Ayaklarım buz gibiydi ve başım ağrımaya başlamıştı. Anlamalarını çözmeye çalışarak tuhaf keşiflerimi zihnimde evirip çevirdim.

Uykuya dalmam uzun sürdü. Sonunda bunu yaptığımda huzursuz rüyalar gördüm.

Ertesi sabah annemin sabah rutinini gerçekleştirmesini sessizce dinleyerek yatakta bekledim. Adımları kapımın önünde durdu. Uyuyormuş gibi yapmaya hazırlanarak hemen gözlerimi kapadım ama o ne kapıyı çaldı ne de içeri girmeye kalktı.

Bir süre sonra işe gitmek üzere evden çıktı.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz ayağa kalkıp giyindim ve su toplayan ayaklarımı yara bandıyla kapamak için banyoya gittim. Ekşiyen midemi bastırmak için kendimi bir muz yemeye zorladım.

Evin en yakınındaki kütüphane açıldığında kapısından ilk giren bendim. Bir süredir buraya gelmiyordum. Son zamanlarda yalnızca okul için kitap okumuştum. İlk gördüğüm kütüphanecinin saçları rastalı, burnunda halka *piercing* olan orta yaşlı bir ka-

dın olması beni rahatlatmıştı. Onu daha önce hiç görmemiştim, kartındaki ismin bana ait olmadığını anlamayacağını umuyordum.

Onu kendimden emin bir gülümsemeyle selamladım.

“Merhaba, bu kulağa tuhaf gelebilir ama bir süre önce bir kitap almıştım ve onu arkadaşşıma tavsiye etmek istedim ama adını hatırlamıyorum.”

“Kitabın konusunu hatırlıyor musunuz? Ya da kapağının neye benzediğini?”

Başımı iki yana salladım. “Hatırlamıyorum. Üzgünüm.”

Kulağa mantıksız geliyordu. Hakkında bir şey hatırlamadığım bir kitabı neden tavsiye etmek isteyecektim ki?

Hemen üsteledim. “Ödünç alma geçmişimi görmemin bir yolu var mı?”

Annemin kartını uzattım ama almadı.

“Üzgünüm ama zamanında iade edilen kitapların kaydını tutmuyoruz.”

Yıkılmıştım.

“Başka bir yol deneyelim,” diye önerdi. “Herhangi bir kitabı geç iade ettiğiniz veya kaybettiğiniz oldu mu?”

“Ben, şey... Hatırlayamıyorum.”

Kütüphaneci anlayışlı bir tavırla gülümsedi. “Ceza ödemiş olurdunuz.”

“Olabilir? Üzgünüm, emin değilim... Son zamanlarda işler benim için biraz kafa karıştırıcı.”

Annemin kartına baktı. “Memnuniyetle kontrol edebilirim.” Parmakları bilgisayarının klavyesinde tıkırdadı. Başını iki yana salladı. “Hayır, bir şey görmüyorum.”

Başımla onaylayıp teşekkür ettim, kalbim sıkışıyordu. Tam oradan ayrılmak üzereyken aniden arkamı döndüm.

“*Alzheimer’ı Anlamak* adında bir kitabınız var mı?”

Parmakları tekrar tıkırdadı, bu kez başıyla onayladı. Masanın arkasından çıkıp beni doğruca koridora yönlendirdi ve ciltli kitabı raftan çekti.

Ona teşekkür ettim ve yakındaki bir sandalyeye yerleşerek kitabı açtım. Ne aradığımı bilmiyordum. Ama annemin aldığı kitabı elimde tutma zorunluluğu hissetmişim.

Kitabı karıştırırken sayfaları gözlerimle tarıyordum.

Bilgilerin bir kısmı akademik, bir kısmı anekdot niteliğindedeydi ama basit bir ifadeyle yazılmıştı. Bir bölüm bakıcılara yönelikti ve sevilen birine Alzheimer teşhisi konduğunda aile üyelerinin tipik olarak yaşadığı çalkantılı duyguları anlatıyordu. Bunların doğru olduğunu biliyordum, çünkü iş yerimde her zaman bu tip durumlarla karşılaşırıyordum. Ve bizzat da yaşamıştım.

Babası gazlı ocağı kapamayı unutup neredeyse evi yakan bir kızla ilgili bir paragraf vardı, başka bir paragraf da bir şeylerin ters gittiğini annesi mutfak dolabına bir karton yumurta koyduğunda anladığını söyleyen bir oğul hakkındaydı.

Gözlerimi kırıştırtarak cümleyi tekrar okudum.

Annem yakın zamanda aynı şeyi yapmıştı.

Öne eğildim, duruşum gerginleşmişti. Sözcükleri daha hızlı taradım.

İki sayfa sonra tüyler ürpertici derecede tanıdık gelen bir anekdot daha vardı. Aile üyeleri sevgili büyükanneleri mahalledeki eczaneden eve dönerken kaybolduğunda bir şeylerin son derece ters gittiğini artık inkâr edemez hale gelmişti.

Ağzım kurudu. Kulaklarımda tuhaf bir uğultu vardı.

Annemin yaşadığı semptomların tamamı bu sayfalardan fırlamış gibiydi.

Okumaya devam ettim.

Alzheimer teşhisi konan bir kadın hangi ayda olduklarını unutmuştu. Birkaç gün sonra buz küpü yerine “su karesi” demişti.

Soluklarım hızlandı.

Ayağa fırlayıp koşarak çıkarken kitap elimden kayıp yere düştü. Birinin arkamdan seslenerek iyi olup olmadığımı sorduğunun farkındaydım.

Kütüphanenin önündeki banka çöküp başımı ellerimin arasına aldım. Etrafımda dünya fazla hızlı dönüyordu. Baş döndürücüydü.

Beynimde öyle tuhaf ve dehşet verici bir kuşku oluşmuştu ki durumu nasıl ifade edeceğimi bilemiyordum.

Artık neyin gerçek olduğunu bilmiyordum.

Aklını kaybetmek böyle bir his olmalıydı.

Boğazımdan bir hıçkırık koptu ve titremeye başladım. Görüşüm bulanıklaştı. Sonra yakınlarda birinin sesini duydum.

“İyi misiniz?”

Yanıt verebilecek kadar bile soluk alamadım. Çok şiddetli ağlıyordum.

Omzumda bir el hissettim ve bir an için annemin bir şekilde beni bulduğunu sandım. Sonra gözlerimi sildim ve başımı kaldırıncı kütüphaneciyi gördüm.

“Bir dakika yanınızda oturabilir miyim?”

Başımla onayladım ve bankta yanıma oturdu. Bana bir mendil uzattı ve bir süre ben gözlerimi silip hislerimi kontrol altına almaya çalışırken hiçbir şey söylemedi.

“Yaşadığınız şey için üzgünüm,” dedi bana sonunda.

Dudaklarımı aralayıp teşekkür etmeyi başardım.

“Kaynaklara ulaşmak konusunda yardıma ihtiyacınız olursa içeride pek çok bilgi var. Daha fazla konuşmak isterseniz orada

olacağım.” Omzumu sıktı ve ben ne demek istediğini anlayamadan ayağa kalktı. Dönüp arkama baktım ama o çoktan binanın içinde kaybolmuştu.

Kütüphaneciyle yaptığım iki dakikalık konuşmada birden fazla kez hafıza kaybı yaşıyormuş gibi davranmıştım. Bu durum duygusal çöküşümle birleştiğinde onu kolayca yanlış sonuca yönlendirebilirdi. Kütüphaneci kendimi ona tanııtma şeklim nedeniyle *benim* ciddi hafıza kaybı semptomlarının, hatta erken başlangıçlı Alzheimer’ın eşlik ettiği bir ataktan mustarip olabileceğimi mi sanmıştı?

Kendimi ona bu şekilde tanıttığım için...

Bu sözlerde beni rahatsız eden bir şey vardı.

Tırnaklarımı avuçlarıma batırdım ve kendimi, bir araya getirmeye çalıştığım gerçeklere odaklanmaya zorladım.

Annemin bir sosyal hayatı veya yakın arkadaşı yoktu, benim dışımda.

Annem Ethan’la olan ilişkimi bozmaya çalışmış olabilirdi.

Annem iş yerinde gözle görülür bir hata yapmamıştı ama evde sık sık yapıyordu.

Annem teşhisin doğrulanmasını sağlayacak herhangi bir işlem yaptırmayı reddetmişti.

Annem ben beş ay önce eyalet dışındaki işlere başvurmaya başladığımda kütüphane kartı almış ve Alzheimer hastalığıyla ilgili bir kitap okumuştum.

Annem, oradan uzaklaşıp onu kendi dünyanın sınırlarının dışında bırakacak yeni bir hayata başlamak için planlamamdan hemen önce, kitap ona takip edeceği bir plan çıkarmış gibi hastalığın ders kitaplarında yer alacak kadar mükemmel belirtilerini sergilemeye başlamıştı.

Düşüncelerim geçmişe dönüp kendi izlerini sürdü. *Alzheimer tanısı koymak yavaş işleyen ve metodik bir süreçti. Genellikle yapboz gibiydi, resim netleşinceye kadar parçalar tek tek bir araya gelirdi.*

Teşhisi tersine çevirmek, parçaların yerini değiştirerek farklı bir şekil oluşturmak yeni bir görüntü yerini bulana kadar kombinasyonları denemek anlamına geliyordu. O anda yarattığım şey, elimde tuttuğum orijinal resmin ayna görüntüsü olmalıydı. Tam bir perspektif olmalıydı.

Bu korkunç bir fikirdi ama göz ardı edemezdim.

Annemde hiçbir sorun olmayabilirdi. Hem de hiç.

SAHNE İKİ

ON ALTINCI BÖLÜM

RUTH

Catherine beş yaşındayken beni korkutmaya başlamıştı.

Kızımdan önce yakın olduğum tek çocuk, çilli suratlı bir oğlan kılığındaki saf güneş ışığı saçan Timmy'ydi.

Catherine başından beri farklıydı. Nadiren ağlardı, on beş aylık oluncaya kadar konuşmamıştı ve neredeyse hiç gülmezdi. O ilk günlerde ben de pek gülmüyordum, sürekli bitkin ve meteliksiz olmak insanın neşesini azaltıyordu, bu yüzden pek dikkatimi çekmemişti.

Catherine yaklaşık bir buçuk yaşındayken onu oyun parkına götürmüş ve tombul bacaklarını sarkıtabileceği iki deliği olan salıncağa oturtmuştum. Güzel bir ekim sabahıydı. Parkı çevreleyen ağaçların yaprakları kızıl ve altın renginin parlak tonlarındaydı, güneş usulca tenimi ısıtıyordu. Başta park yalnızca bize aitti, bu da güzeldi.

Oraya gittikten birkaç dakika sonra bir grup anne geldi. Hepsinin Catherine'in yaşlarında çocukları vardı. Anneler genellikle spor salonunda pek görülmeyen pahalı egzersiz giysileri giymişti ve damlatmaz bardaklar, ıslak mendiller gibi uyumlu aksesuarlar için her çeşit cebi ve kancası olan güzel bebek çantaları vardı.

Biri yanında değnekli bir baloncuk üfleme oyuncağı getirmişti, diğerindeyse bütün bebeklerin oturabileceği kadar büyük bir battaniye vardı. Grup, ben oradayken çoğu zaman küme halinde kaldı. Bebeklerden biri bir baloncuk yakalamak için uzandığında anneler ciyaklayarak telefonlarıyla fotoğraf çekiyordu.

Bir süre sonra bir anne, oğlunu Catherine'in yanındaki salıncağa taşıdı. Onu hafifçe itince oğlu kıkırdadı. Bir süre böyle devam ettiler. Anne itti, oğlu kıkırdadı, anne oğluya abartılı ifadeler yaparak ve sesini incelterek konuşuyordu.

Bu Catherine'in de dikkatini çekmişti. Catherine'in başını çevirip anneyi incelemesini izledim.

"Hey, merhaba!" Kadın, Catherine'e dişlerini göstererek gülümsedi. "Sallanmayı seviyor musun, prenses?"

Catherine karşılık olarak gülümsemedi.

"Şuna bak, bu kadar küçük ama ne kadar da ciddi!" Anne komik olması gereken bir sesle konuşmaya başladı. Catherine'in umurunda bile olmadı.

Kadın daha önce bana dikkat etmemişti ama artık beni incelediğini görebiliyordum. İçinde Catherine'le paylaşmak için kâğıt havluya sarılı tarçınlı, kuru üzümlü çörek; yedek bebek bezi; bir de oyun alanının çeşmesinden doldurulacak su şişem olan eski bir bez çantam vardı. Beni yaban mersini ve pirinç patlaklarıyla dolu, iç içe geçen Tupperware kapları ve organik elma suyu kutuları olan anneler grubundan ayıran tek şey yaşımdı.

Espri yapmaya çalıştım. Herhalde oldukça yalnızdım ve daha önce de belirttiğim gibi Catherine pek konuşkan değildi.

"Cadılar Bayramı'ndaki Wednesday gibi olabilir. *Addams Ailesi*'ndeki hiç gülmeyen küçük kız var ya?"

Anne şoke olmuş görünüyordu. Hatta bir anlığına oğlunu sallamayı bıraktı ve çocuğun da gülümsemesi silindi. Bulaşıcıymışız gibi bir tavırdı bu.

Annenin neşesi hemen geri döndü ama artık biraz zorlama görünüyordu.

“Kardeşin mi?”

Bu soruyu daha önce de duymuştum. Çoğu insan Catherine’le kardeş olduğumuzu ya da onun bakıcısı olduğumu sanıyordu. “Hayır, o benim kızım.”

“Ya! Kusura bakma! Sen yalnızca... Çok...”

Küçük oğlunun yakınmaları bir feryadın başlangıcına dönüştü. Tekrar sallanmak istiyordu. Annesinin dikkati hemen ona döndü. “Ah, affedersin, küçük adamım! Annen burada! Gökyüzüne kadar yükselip bir bulut yakalamak ister misin?”

Kadın artık bizimle konuşmasa da Catherine’e birkaç kez daha baktığını fark ettim. Catherine alışılmadık bir şey yapmıyordu. Yalnızca ileri geri sallanarak etrafına bakıyordu. Ama bu anneye göre Catherine tam olarak çözemediği bir bilmece gibiydi.

Birkaç dakika sonra Catherine’i salıncaktan aldım ve iki yatak odalı bir dairesi olan başka bir bekâr anneden kiraladığım yirmi sekiz metrekarelik odaya dönmek için otobüs durağına yürüdük. Sırf gidiş otuz dakika sürüyordu ama şehrin bu bölgesindeki oyun parkları bizim oradakilerden çok daha güzeldi. Evin yakınındaki parka gittiğimiz tek seferde, kaydırağın yanında kullanılmış bir prezervatif ve otların arasında kırık içki şişesi bulmuştum. Diğer annenin Catherine’e tepkisini fazla düşünmemeye çalışsam da sanırım aklımın bir köşesinde kalmıştı. Eve dönünce küvetimiz olmadığı için Catherine’i mutfak lavabosunda yıkadım. Elleriyle suya vurarak sabun köpükleri sıçrattı-

ğında bile ifadesi değişmedi. Ses çıkarmıyor ya da gülmüyordu. Bir bilim insanı kadar dünyadan kopuk görünüyordu.

Parktaki annenin tiz sesini kullanmayı denedim. “Aaa, baloncuklar! Çap çap sular!”

Catherine bana delirmişim gibi baktı, galiba yanılmıyordu da.

Normal bir insan gibi konuşmaya döndüm ve zamanla Catherine benimle iletişim kurabileceği daha fazla kelime öğrendi. Üç yaşındayken kelime dağarcığı oldukça gelişmişti, bu yüzden geç konuşmasının ona zarar vermediğini varsayıyordum.

Catherine’in geniş bir duygu yelpazesi sergilememesi beni endişelendirmiyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse ruh hali öfkeli, neşeli ve somurtkana geçen ve hisleri bir metronom gibi gidip gelen küçük bir çocuğa bakmak zorunda kalsam daha da yorgun olurdu. Sessiz kızımı tam olarak olduğu gibi seviyordum.

Yalnızca bir şey vardı.

Beş yaşına girdikten kısa bir süre sonra, yiyecek alışverişi yapmaya gitmek için otobüs bekliyorduk. Bazen hayatımın yarısını otobüs bekleyerek ya da otobüste geçirdiğimi hissediyordum. Cam otobüs durağının arkasındaki kaldırımda bir şey Catherine’in gözüne çarptı. Catherine’in ne yaptığını tam olarak göremesem de sopayla yeri dürtüyormuş gibi görünüyordu. Dikkatim dağınık ve yorgundum. Haftada otuz saat evden telefonla pazarlama işi yapıyordum, çünkü bu çocuğumu bir yere bırakmadan yapabileceğim birkaç işten biriydi. Ayrıca sokağımdaki diğer ebeveynler için bebek bakıcılığı da yapıyordum. Çoğu bunun için fazla para ödeyebilecek durumda değildi ve bazen hiç para olmasa da her zaman küçük bir şeyler vermeyi başarıyorlardı, sıcak bir yemek ya da ikinci el giysi veya eşya olsa bile.

Otobüs kartımı çıkarmak için cüzdanımı karıştırmayı bitirip Catherine'e bakmak için durağın arkasına yürüdüğümde, çömelmişti ve dikkatle bir şeyi inceliyordu.

Bu bir sincap ölüsüydü.

İçgüdüsel olarak geri çekildim. Sincap buraya düşmeden önce ona bir araba çarpıp havaya fırlatmış olmalıydı. Muhtemelen kargalar onunla ziyafet çektiği için karnı kısmen yarılmıştı. Pembe iç organlarının bir kısmını görebiliyordunuz.

Sincabın tüylü kuyruğuyla kahverengi kürkü hâlâ duruyordu ve eskiden sevimli bir hayvan olduğu anlaşılabilirdi ama yine de küçük çocukların çoğu bundan iğrenir ya da gözyaşlarına boğulurdu. Catherine'se öyle değildi.

Sopayı kullanarak sincabın gevşek küçük pençesine hafifçe vurdu.

"Ne yapıyorsun?"

Başını kaldırıp bana baktı, sonra sopasıyla hayvan leşini keşfetmeyi sürdürdü.

"Yapma!" Bu emri neredeyse haykırarak vermiştim.

Catherine beni duymamış gibiydi. Parçalanmış yaratığa daha da yaklaştı.

"Normal çocuklar bunu yapmaz!" Kolundan sertçe tutup onu çektim.

Daha sonra kolunun üst kısmında parmaklarımın şeklinde küçük morluklar olduğunu fark ettim. Bu, annemi Timmy'nin üstünden çektiğim gece *benim* kolumda oluşan çürüklerin kopyasıydı. Ebeveynlerin çocuklarına tokat atmadan önce hep, "Bu senden çok benim canımı yakacak," dediklerini bilirsiniz. Yemin ederim ki bu doğrudu. Yumuşak küçük kolundaki o izleri görmek içimi parçalamıştı.

Ama aklımdan çıkaramadığım, hâlâ da çıkmayan şey ölü sincabı incelemesini yarıda kestiğimde Catherine'ın bana bakarken yüzüne yayılan ifadeydi. Az önce kanlı bir hayvan leşini didikleyen küçük bir çocukta görmeyi bekleyebileceğiniz herhangi bir duygu; korku, tiksinti, üzüntü yoktu. Bunların yerine Catherine'ın solmuş mavi gözleri sakin ve şefkatliydi.

Onlar James'in gözleriydi.

O uzun gece boyunca her santimim ağrıyacak kadar bitkin olmama rağmen uyuyamadım.

Sam's'de mesaim olmadığı halde güneş doğmadan kalkıp kahve yapmak için sessizce mutfağa geçtim. Bugün de izin günlerimde genellikle yaptığım şeyi yapmayı planlamıştım: çamaşır yıkamak, mutfakla banyoyu temizlemek ve kütüphaneye gidip kontrollerimi yapmak.

Catherine'ın kapısı kapalıydı. Son yirmi dört saatte onu neredeyse hiç görmemiştim. Önceki gece geç saatlere kadar, yani ben yatağa girdikten çok sonrasına kadar eve gelmemişti.

Yokluğu dikkat çekiciydi.

Bir fincan kahve alıp oturma odasına yöneldim ve kanepeye oturup ilk yudumumun tadını çıkardım. Böyle zamanlarda, ev sessizken ve yeni bir günün temiz sayfaları önümdeyken her şey yoluna girecekmiş gibi davranmak daha kolay oluyordu. Yaptığım hatalar, doğru olmayan seçimler... Hepsi zamanla düzelecekmiş gibiydi. Kendime önümdeki yolun o âna kadar kat ettiğim engebeli kısımdan daha kolay olacağını anlatmaya çalıştım.

Gecenin üçü ruhun en karanlık saatiyse şafak vakti de madalyonun diğer yüzüydü. Çok az şey bende gün doğumundan daha fazla umut uyandırırdı.

Önümdeki sehpanın üzerinde Catherine'in satın aldığı günlük duruyordu, başlığı benimle alay eder gibiydi: *Bana Hayat Hikâyesi Anlat, Anne.*

Alıp birkaç sayfasını çevirdim.

Belki, neden uzatma gereği duyduğumu bilmediğim bir barış çubuğu olarak Catherine için günlüğe küçük bir şey yazıp sayfayı onun görmesi için açık bırakabilirdim.

Nedense bana kızgın olduğu hissine kapılmıştım.

Catherine'in fazla arkadaşı yoktu. Küçükken çok taşınmamız kalıcı bağlar kurmasını engellemişti. Buna ek olarak her zaman vaktinin ve enerjisinin büyük bir kısmını okul ve iş alıyordu, sosyalleşmeye fazla zamanı kalmıyordu. Bu yüzden Dr. Chen, bize birlikte anlamlı vakit geçirebileceğimiz günlerin artık sona ereceğini söyledikten hemen sonra gece sinemaya gitmeyi tercih etmesi biraz tuhaftı.

Günlükte, “*Anne olacağınızı öğrendiğiniz âni anlatın. Neler hissetmiştiniz,*” yazan bir sayfa buldum.

Bu, yanıtlanması hem kolay hem de zor bir soruydu.

Bir kalem bulup gerçekleri yazdım: *Aynı anda her şeyi hissettim, Catherine. Senin düşüncenle dehşete kapıldım, mutlu oldum, üzüldüm, kararlı oldum ve büyüledim. Her şeyi hissettim. Hâlâ her gün bunları hissediyorum.*

ON YEDİNCİ BÖLÜM

CATHERINE

Güneş ışığı panjurlardan içeri sızıyordu. Annemin mutfakta dolaştığını duyabiliyordum. Her sesin kesin bir karşılığı vardı. Hafif çarpma, ocağın üzerindeki dolap kapağının kapanmasıydı; hafif şırıltı, lavabo musluğundan akan suydı; gürültü de Bay Kahve makinesinin işini yaptığını gösteriyordu.

Ondan kaçmaya devam edemezdim.

Önceki gün hissettiğim korkunç kuşku yatışmamıştı ama henüz biriyle paylaşmaya hazır değildim.

Kendim bile zor kabul edebiliyordum.

Bir ebeveynin, özellikle annenin çocuğunu zehir veya gereksiz ilaçlarla hasta ettiği Münchausen sendromunu duymuştum. Çocuk istismarının bir türü olan bu ağır akıl hastalığının tezahürü medyanın oldukça ilgisini çekiyordu.

Ama bu ters Münchausen ya da her neyse daha önce hiç duymadığım bir şeydi. Ne tür bir anne, sırf kızını kendisine bağımlı kılmak amacıyla *kendisi* hastaymış gibi yapmak için inanılmaz zahmetlere girerdi?

Ayağa kalkıp kısa bir şortla tişört giydim, sonra yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçalamak için banyoya gittim. Sessiz hareket et-

mekle uğraşmadım. Birazdan odamdan çıkacağım için annemden kaçınmama gerek yoktu.

Oturma odasına girdiğimde bana da bir fincan kahve koyup kanepenin önündeki sehpayı bıraktığını gördüm.

Uzanıp bir yudum aldım, ardından yanına oturdum. “Teşekkürler.”

“Dün gece eğlendin mi?”

“Fena değildi.”

“Hangi filmi izledin?”

Bunu daha önce defalarca yapmıştık. Annemle yumuşak, eski kanepemizde yan yana oturup konuştuğumuz çok olmuştu. Ama daha önce hiç, doğal gelmediği olmamıştı.

Gerçeği söylemeye karar verdim. “Film izlemedim. Ethan’ı görmeye gittim.”

Annemin kupasının kenarından görülen kaşları havalandı.

“Ethan nasıl?”

Annem; şimdiye dek yaşadığım tek önemli romantik ilişkinin bitmesinde rol oynamışsa, gerçekten erkek arkadaşımın içkisine Benadryl gibi bir şey katmış ve kendine zarar veriyor-muş gibi görünmesini sağlamışsa, bunu ifadesinden anlayamı-yordum. Suratında suçluluk ya da pişmanlığa dair hiçbir ifade yoktu, yalnızca hafif bir merak vardı.

“Aynı.”

Başıyla onayladı. “Hâlâ barmenlik yapıp büyük bir fotoğrafçı olacağını mı söylüyor?”

Annem yine aynı şeyi yapıyordu. Ethan’ı mümkün olan en kötü açıdan görmemi sağlayacak iğnelemeler yapıyordu. Benim yanıttımdan bir dizi olasılık çıkarılabilirdi. Ethan’ın hâlâ etkileyici, yakışıklı ve eğlenceli olduğu gibi. Beni hâlâ güldürdüğü gibi. Hâlâ bana âşık olduğu gibi. Hâlâ onunla birlikte olmak isteme-me neden olması gibi.

Annem eski sevgilimle aramıza mesafe koymak için tasarlanmış en aşağılayıcı yorumu seçmişti.

İçimde bir öfke parladı. *Beni manipüle etmeye çalışma*, demek için kendimi zor tuttum.

Duygularımı ve sesimi yumuşatmak adına biraz zaman kazanmak amacıyla kahvemden bir yudum aldım.

Sonra doğrudan annemin gözlerine baktım. “Bugün ikimizin de çalışması gerekmediği için bir planım var.”

Annem Bonneville’imizin camından dışarı bakıyor, bir zamanlar yolumuzu bulmak için kullandığımız belirli noktaları arıyordu. “Orası. Shell istasyonundan sağa dön.”

Evden yaklaşık bir saat uzaklıktaydık ama bu bölge de bir zamanlar mahallemizdi. Harrisburg’a taşınmadan önce, ben onuncu sınıfın ortasına gelene kadar iki yıl boyunca Lancaster’da yaşamıştık.

Annemin hafızası bugün kusursuz ilerliyordu. Eski evimizin adresini kolaylıkla hatırlamıştı, ben de hatırlıyordum ama onun söylemesini beklemiştim. Mahallemize giden ana yoldaki kuru temizlemecinin yerini 7-Eleven’in aldığını fark etmişti.

Annemin şakalaşmalarına katılmak istemiyordum. Daha önce pek çok yolculuğa çıkmıştık ama bu seferki farklıydı.

Hem gerçek hem de mecaz anlamda anılara yolculuk ediyorduk.

Kalabalık yoldan sağa saptım ve bir dakika sonra eski apartmanımızın önüne yanaştık. Görüntüsü, yüzlerce şehirdeki binlerce kırmızı tuğlalı binadan farksızdı. Bina sağlam görünüyordu ancak herhangi bir tasarım katmak için hiç masraf yapılmamıştı. Pencereci bir kutuyu andırıyordu.

Annem başını dışarı uzattı. “Beşinci kat, soldan yedinci pencere.”

O bizim evimizdi, annemle benim aramızda ortak bir komodinle yataklarımızda yattığımız tek yatak odalı bir daireydi. Pencere birkaç santimden fazla açılmazdı, annem bu durumun yangın sırasında sorun yaratabileceğini söylemişti. Ancak yönetimin bu konuda bir şey yapmasını sağlayamamış, bu yüzden Home Depot'tan bir yangın söndürücü satın alıp yatağımın altına saklamıştı. Bana hiçbir nedenle mum yakamayacağımızı söylemişti.

Orada mutluyduk. Sekizinci sınıf, özellikle de okula şubat ayında yeni çocuk olarak gelen benim için acı vericiydi ancak liseye geçtiğimde hayatım tersine dönmüştü. Yüz hatlarım bir şekilde daha iyi oturmuş gibiydi. Sanırım kendimi daha güzel hissetmeye başlamıştım. Dokuzuncu sınıfın sonunda Aliyah ve Chelsea adında benim gibi çalışkan ve utangaç arkadaşlar edinmiştim. Öğle yemeğinde masalarında oturabileceğim birileri olunca hafta içlerinden korkmayı bırakmıştım.

Anneme gelince... O da hâlinden memnun görünüyordu. Bir et lokantasında çalışıyordu ve geceleri evde yalnız kalacak kadar büyüdüğüm için daha kazançlı olan akşam yemeği var-diyalarını alıyordu. Gecenin o kadar geç saatlerinde eve otobüsle gelmek onun için güvenli olmadığından, ilk arabası olan Bonneville'i satın almıştı. Ben okuldan eve geldiğimde genellikle işe gittiği için birbirimizi pek göremiyorduk ama bundan rahatsız değildim.

Hayatımda ilk kez biraz soluk alacak alana sahip olmak güzeldi.

Tek büyük değişiklik de bu değildi.

Onuncu sınıfın başında bir çocukla tanışmıştım.

Charlie okul gazetesinde yazan ve bana bir gün roman yazmayı planladığını söyleyen hassas kalpli ve tatlı bir çocuktü. Bunu gerçekten yapabileceğine inanıyordum. Yavaş genişleyen

ve bütün yüzünü kaplayan bir gülümsemesi vardı, gözleri çok bozuk olmasına ve kalın camlı gözlük takmasına rağmen her şeyi görüyor gibiydi.

Zihnimizin harfleri birbirine hafifçe karışan yazılı sözcükleri fark etmediğini öğrenmiştim, çünkü otomatik olarak bağlamı kullanıp beynimizin devamında ne olacağına dair sonuca atlayan bölgesini harekete geçiriyorduk. Kendi yazım hatalarımızı bulmamızın bu kadar zor olmasının bir nedeni de buydu. Görmeyi beklediğimiz şeyi görüyorduk.

Charlie'nin zihni o şekilde çalışmıyordu. Herkesin gözden kaçırdığı ayrıntıları fark ederek gerçekten dünyaya tanıklık ediyordu. Birlikte takılmaya başladıktan kısa bir süre sonra bana İngilizce öğretmenimizin el yazısının değiştiğini, harflerin gideerek daraldığını söylemişti. Ona inanmamıştım, o yüzden bana dosyamdan iki kâğıt çıkarmıştı. Biri dönemin başından, diğeryerse daha yeniydi. Kanıt ortada, mavi tükenmez kalemle yazılan kelimelerdeydi.

"Başta Parkinson hastalığı ya da ruh hâlinde bir değişiklik olduğunu sandım," demişti Charlie. "Araştırdım, el yazısı değişikliği ikisinin de belirtisi olabilirmiş."

"Başta mı?"

Başıyla onayladı. "Artık ruh hâlinde bir değişiklik olduğunu biliyorum."

Büyülenmiş gibiydim. "Nasıl anladın?"

"Bir hafta önce alyans takmayı bıraktı."

İlk öpüşmemizden önce bile herkes Charlie'yle çift olduğumuzu sanıyordu. Çıkmaya başlayalı çok az olmuşken annem yeni bir haber verdi: Tekrar taşınmak zorundaydık.

Okula gidip vedalaşmam için bana bir gün tanıdıktı. Öğleden sonra eve döndüğümde yataklarımızı, kanepemizi ve kalan

mobilyamızı komşulara satmış ya da vermişti ve geri kalan eşyamız Bonneville'in bagajına yüklenmişti.

Lancaster'da hiç yaşamamış gibiydik.

Şimdi anneme bakıyordum. Hâlâ yolcu koltuğundan daireye bakıyordu. Hangi anıda kaybolduğunu merak ettim.

Annem Alzheimer hastalığını araştırmışsa genellikle ilk kaybolan anıların daha yakın anılar olduğunu bilirdi. Hayatının bu dönemine ait anılarının nispeten bozulmamış olması mantıklı olurdu.

“Bana neden buradan ayrılmak zorunda kaldığımızı bir kez daha anlatsana.” Sesimin çatlamaması için çabaladım. Charlie, Aliyah, Chelsea... Ben gittikten sonra her hafta arayıp görüşme sözü vererek bir süre iletişimimizi sürdürmüştük ama on birinci sınıfa geldiğimizde birbirimizden kopmuştuk. Ben geriye doğru süzülürken onlar yoluna devam etmişti.

Yine yemek masasında yalnızdım.

“İş yerindeki garsonlardan biri beni hırsızlıkla suçladı. Patron ona inandı. Ya öyle oldu ya da bir yandan onunla yatmaya devam etmek istiyordu. Bana son maaşımı almadan hemen oradan ayrılabileceğimi, aksi takdirde polis çağıracağını söyledi.”

Bu hikâyeyi zaten biliyordum.

“Neden kendini savunmadın? Polis çağırmasına izin verseydin belki o kadın kovulurdu.”

Annem başını iki yana salladı. “Dünya böyle yürümüyor.”

“Ama neden o kadar uzağa taşınmak zorunda kaldık? Neden taşınmak zorunda kaldık?”

Annem iç çekip başını arkasına yasladı. Sonra bana bilmediğim bir şey söyledi. “Kirayı zaten bir ay geciktirmiştım. Bonneville'e yeni lastikler lazım olduğunu hatırlıyor musun? Faturalar üst üste geliyordu. Başımı suyun üstünde tutamıyor-

dum. Kovulursam onlara yetişmemin bir yolu olmadığını biliyordum.”

Bir an suçluluk hissettim. O dönemde ona çok zor anlar yaşatmıştım. Ben hoşlandığım çocuğun elini tutmanın tatlı heyecanını keşfederken annem inanılmaz maddi sıkıntılarla boğuşuyordu. Zaten zayıftı ama o süre içinde on kilo daha vermiş gibiydi, bir daha da almamıştı.

“Yani kaçıp gittik mi?”

Başıyla onayladı. “Sokakta eski ev sahibimizle karşılaşmıyacağım kadar uzaklaşmak zorundaydık. Ona hâlâ altı yüz dolar borcum vardı.”

Ondan uzaklaşıp tekrar camdan dışarı baktım. Charlie’nin son gün beni eve götürdüğünü, veda öpücüğü vermek için eğildiğini, sonra geri çekildiğini ve gözlüğünü parmağının ucuyla burnuna ittiğini görebiliyor gibiydim. Köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar arkasından bakmıştım.

Kalbim yeniden kırılmıştı.

Buranın annemi daha iyi anlamamı sağlayacak bir portal olabileceğini düşünmüştüm. Ama bu ortam üzüntüden başka bir şey getiremezdi.

“Yola devam edelim mi?” diye sordu.

Başımınla onayladım. Annem liseme gitmeyi veya eski arkadaşlarımdan hâlâ aynı evde oturan olup olmadığına bakmayı önerdiğinde bunu yapmamayı tercih ettiğimi söyledim.

Eskiden sevdiğimiz şarküteriden sandviç aldık ama sahibi değişmişti ve yiyeceklerin tadı aynı değildi.

Arabada yedik, bitirdiğimizde çöpleri atmak için dışarı çıktı.

Kaldırımda yürürken sandviçinin yemediği yarısını evsiz bir adama vermek için duraklamasını izledim. Üzerime suçluluk duygusu çöktü. Belki de yanlış anılara odaklanıyordum.

Hayatımda her zaman yanımda olan tek kişi annemdi. İlkokulumuzun heceleme yarışmasını kazanmak istediğimde bunun onun için ne kadar sıkıcı olduğunu bir kez bile söylemeden bana sürekli soru sormuştu. Grip olup kustuğumda, yorganımı ve çarşaflarımı yıkamak için gecenin bir yarısını apartmanın bodrumundaki çamaşır makinelerine gidip gelerek ayakta geçirmişti. Kendisi yemeden önce her zaman benim yeterince yediğimden emin olurdu, bu yüzden çoğu zaman onun aç kaldığından kuşkulanmama rağmen ben hiç aç kalmamıştım.

Bu bağlam göz önüne alındığında annemle ilgili korkularım çılgınca görünüyordu. Beni hiçbir zaman üniversiteye gitmekten vazgeçirmeye çalışmamıştı. Aksine, derslere yarı zamanlı katılıp evde yaşamaya devam ederek okul masraflarını halletmenin bir yolunu buluncaya kadar hesap makinesiyle sayıları toplayan oydu. Mezuniyetimden sonra Johns Hopkins'ten gelen iş teklifini anlattığımda gerçekten heveslenmişti.

Annemin böylesine korkunç bir aldatmacaya kalkışmasından nasıl kuşkulanabilirdim?

Yine de bunu aklımdan çıkaramıyordum.

Arabaya dönüp yolcu tarafındaki kapıyı açtı ve tekrar yerine yerleşti.

“Gitmek istediğin başka bir yer var mı?” diye sordu.

Bir an düşündüm. “Haydi, eski restoranının önünden geçelim.”

Anında başını iki yana sallayarak reddetti.

Zihnimdeki bu fikir güçlendi. “Haydi ama, anne. İçeri girip o pisliğin hâlâ oranın sahibi olup olmadığına bakabiliriz. İkimizin de hayatını mahvetti! Biraz intikam almak istemez misin?”

Düşündükçe daha da öfkeleniyordum. Annem kovulmasa o evde kalmanın bir yolunu bulabilirdik. Arkadaşlarımı ve Charlie’yi kaybetmezdim.

Annem bana bakıyordu. “Nasıl bir intikam düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum, mutfakta kemirgen görüldüğünü ihbar etmek için sağlık bakanlığını aramakla başlayabiliriz.”

Annemin ifadesinden fikrimi beğenip beğenmediğini anlayamadığım için ortaya birkaç fikir daha attım.

“Gerçekten çirkinleşmek istiyorsak hâlâ evli olup olmadığını öğrenip karısına garsondan söz edebiliriz. Ah... ve internette berbat değerlendirmeler yapabiliriz.”

Annem sözümü kesti. “Muhtemelen çoktan gitmiştir, Catherine. Öyle olmasa bile hepsi geçmişte kaldı. Yaklaşık on yıl önce yaşanan bir olay yüzünden onu cezalandırmak için kampanya falan başlatmayacağım.”

“Ama arabayla önünden geçelim, belki—”

Annemin öfkesinin bir anda yükseldiğini hissettim. Bu, sözlerimi kesen ve sinerek geri çekilmeme neden olan bir güç alanıydı.

“Kes artık!”

Annem ofladı. Sonra daha yumuşak bir sesle, “Orayı bir daha asla görmek istemiyorum,” dedi.

Eve doğru ilerlerken bütün keyfim kaçmıştı. Radyo dinledik ve aynı aracı paylaşan iki yabancı gibi ara sıra trafik veya hava durumu hakkında yorum yaptık. Benzin istasyonunda durduğumuzda annem içerideki mini marketten birkaç tane şekerleme satın aldı ve bana en sevdiğim aroma olan ahududuluyu uzattı. Ama aramızda hâlâ iyi gitmeyen bir şeyler vardı.

Benzin aldıktan sonra direksiyona annem geçti, ben de başımı cama yasladım. Yorgunluk üzerime çöktü ve yolda giden lastiklerin hafif vızıltısı beni rüya gibi bir transa sürükledi.

Sonra bir anıyla tamamen ayıldım. Lancaster’dan taşınmadan önceki gece ağlayarak uyuduktan sonra aniden uyanmıştım.

Gözlerimin alışması biraz zaman almıştı ama alıştığında annemin oturma odasından yatak odamıza, sonra diğer tarafa doğru küçük dairemizi adımladığını görmüştüm. Kötü haberi, iş yerinde kendisine yöneltilen suçlamalar nedeniyle taşınmak zorunda olduğumuzu bana zaten söylemişti. Ona yük olan başka bir şey olmalıydı. Gece boyunca amansızca volta atmasını sağlayacak kadar korkunç bir şey.

Yaptığı bir şey daha vardı. Penceremize her yaklaştığında durup dışarı bakıyordu.

Daha yavaş hareket eden bir arabanın yanından geçmek için sol şeride doğru kısa bir manevra yaparken profilini inceledim. Annem çekici bir kadındı ama görünüşüne hiç dikkat etmezdi. Onunki daha sade bir güzellikti. Eskiden kısa küt saçlarını uzatması için ısrar ederdim. Saçları çok gür ve parlaktı ama asla uzatmazdı, gerçi artık bundan memnundum. Sade tarzı ona yakışıyordu. Ara sıra sürdüğü rimel ve çok sevdiği kirazlı dudak nemlendiricisi dışında hiç makyaj yapmazdı. Bu da yüzündeki her kahkahayı, kaş çatma çizgisini ve çilleri görebildiğim anlamına geliyordu.

Görünüşü şeffaftı. Ama annem sır saklıyordu.

Hayatımda ilk kez ben de ondan biraz sır saklıyordum.

Eski mahallemize yaptığımız gezinin zaman kaybı olmadığını düşünmeye başlamıştım.

Annem et lokantasının önünden geçmeyi reddetmişti. Ama adını hatırlıyordum: RJ's. Logosu hâlâ gözlerimin önündeydi. Altın çerçeveli bordo harfler, ara sıra eve getirdiği fazla yiyecekleri koyduğu poşetlerin üzerine işlenmişti.

Amacım annemin hikâyesini köklerine kadar takip etmekse belki de RJ's olayı gerçeğe giden yoldaki ilk adımdı.

Orada birlikte çalıştığı biri annemin bir zamanlar söylediği ya da yaptığı bir şeyi anımsayabilirdi. Beni zamanda geriye, sonraki adıma taşıyacak bir ipucunu hatırlayabilirdi. Annem kendisiyle ilgili söyledikleri konusunda son derece dikkatliydi ama herkes hata yapardı. Belki de geçmişiyle benden çok daha az ilgilenen sıradan tanıdıklarına karşı daha az ihtiyatlı davranıyordu.

Annem bana döndü. “Aklında ne var?”

Hiç duraksamadım. “Çikolata.”

Güldü. “Şeker sana yetmedi mi?”

“O yalnızca iştahımı açtı.”

“Bak ne diyeceğim. Bir kutu hazır karışım alıp eve dönünce biraz *brownie* yapalım.”

“Anlaştık.”

Brownieler pişerken odamın kapısını kapayacak, not defteri mi çıkaracak ve annemin RJ’s’le ilgili anlattıklarından hatırladığım bütün ayrıntıları yazacaktım.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

RUTH

Dolabımın önünde durup giysilerimi inceledim. Kendiliğinden beliren şık tasarım giysiler yoktu, bu yüzden birkaç yıl önce ikinci el mağazasından satın aldığım hâkî rengi etekle spagetti askılı kırmızı bluza uzandım.

Catherine oturma odasında televizyondaki kanalları karıştırıyordu. Farklı programlardan kesitler odayı dolduruyordu: İngiliz aksanlı bir adam hamur işinin dolgusunun *hayal kırıklığı yarattığını* söylüyordu, bir kız babasına kendisine bir at alması için yalvarıyordu, sonra bir yarışma programında zil çaldı ve bir kadın *Dolly Parton*, diye bağırdı. Sonunda *Nedimeler* filminin tanıdık diyalogunu duydum.

Catherine o kanalda kaldı. Geceyi evde geçirecekmiş gibi görünüyordu.

Kızımı bırakmak istemiyordum ama birkaç saat evden çıkmazsam aklımı kaçıracaktım.

Sabah her şey gerçeküstü gibiydi. Eski mahallemizi görmek beni beklediğimden daha fazla germişti. Eski evimizin yanındaki dairede, hâlâ yangın merdiveninden sarkan aynı gümüş

rüzgâr çanı duruyordu. Bu da komşumuzun taşınmadığı anlamına geliyordu.

Rüzgâr çanlı kadın biz orada otururken bizimle yakınlaşma girişimlerinde bulunmuştu. Sanırım yalnızdı. Taşındığımızda kekler getirir ve Catherine'in her zaman eve aldığı sokak kedileriyle oynamasına izin verirdi. Kedilerden biri kaçıp kaybolduğunda bize gelip kedinin fotoğrafının olduğu bir broşürü elime tutuşturmuş ve acil bir işim varmış gibi davranana kadar oyalanmıştı, arkadaş özlemi çektiği belliydi.

Bugün erken saatlerde o rüzgâr çanına bakarken şehirden mümkün olduğu kadar çabuk ayrılma dürtüsüne kapıldım.

O evde yaşamayı sevmiyordum. Orayı temiz tutmama rağmen bir keresinde Catherine'in yatağının altında ölü bir fare bulmuştum. O mahalleye geri dönmek beni huzursuz etmişti.

Duygularımı gizlemeye çalışsam da şarküteri çok kalabalık olduğu için Catherine sandviçlerimizi Bonneville'de yeme önerimi kabul ettiğinde elimde olmadan rahatladım. Arabadayken yaklaşan yayaları ön camdan görmek kolaydı ve yan ayna, arkamda olup bitenleri takip etme fırsatı veriyordu. Hava aydınlıktı, bu da Catherine'in büyük güneş gözlüğümü neden taktığımı sorgulamayacağı anlamına geliyordu.

Bir saat sonra oradan gitmek istediğinde şansıma inanamadım. Gerçekten tehlikeli olan tek an et lokantasına uğramayı önerdiği andı. Onu biraz fazla sert reddetmiştim ama bir süre sonra aramızdaki gerilim dağılmıştı.

Şekerlemeler, tatlıya düşkünlüğün lanetini paylaşan bir aneyle kızı arasındaki mesafeyi kapamanın etkili bir yoluydu.

Üzerimi değiştirdikten sonra banyoya gittim ve yediğim tek küçük *brownienin* izlerinden kurtulmak için dişlerimi fırçaladım.

Tıpkı sandviçimin diğer yarısını paketleyip bir evsize vermek yerine yemeyi çok istediğim gibi ikinci dilimi de yemek istedim. Ancak bu kiloda kalmak amacıma uyuyordu. Lisedeki kıvrımlı, uzun saçlı kızdan mümkün olduğunca farklı görünmem gerekiyordu.

Yüz kemiklerim artık daha belirgindi ve vücut şeklim değişmişti. Yine de geçmişimden biri doğru ışıktaki, doğru açıyla görse beni tanıyabilirdi.

Daha önce bu bir kez olmuştu. Catherine onuncu sınıftayken, Lancaster'da yaşarken. Bu yüzden bugün orada olduğumuz süre boyunca kendimi panik atağın eşiğinde hissetmiştim.

Birinin bana eski adımla seslendiğini duyduğum gün kasvetli ve kapalı bir gündü, yağmur çiseliyordu. Hava farklı olsa her şey bambaşka olabilirdi.

Eczaneye doğru yürüyordum, bana doğru gelen bir kadın aniden kaldırımın ortasında durdu, yüzünde hayalet görmüş gibi şok içinde bir ifade vardı.

Gözlük yerine lens takıyor olmalıydı ama yine de onu tanımıştım: amigo takımımıdaki iyi kız, Rosie. Onu en son koçun beni odasına çağırdığı öğleden sonra arabamın yanında sırt çantam ve su şişemle beni beklerken görmüştüm.

Başımı eğip hızla yanından geçtim ve dışarıda neredeyse her zaman yaptığım gibi güneş gözlüğümü takmadığım için kendime kızdım. Ben olduğumdan emin değilmiş gibi sesinde bir soru tonuyla bana eski adımla seslendi ama arkamı dönmedim. "Biz Timmy'yle arkadaş olduk! Durumu iyi," diye bağırdı ama buna bile hiç tepki vermedim. Eczanenin önünden geçip gittim, sonra köşeyi döndüm ve ciğerlerim patlayacakmış gibi hissedene dek koştum.

Ertesi gün Harrisburg'a taşındık.

Catherine'in kanepeye kıvrıldığı, ayaklarını altına aldığı oturma odasına girdim. Önündeki sehpanın üzerinde benim için aldığı günlük duruyordu. Yazdığım sayfası açıktı.

Beni görünce uzaktan kumandayı alıp filmi duraklattı. "Günlüğe yazmaya devam edersen çok sevinirim. Birlikte de yapabiliriz."

Yanıt vermek yerine başına bir öpücük kondurdum.

"Çıkıyor musun?" Sanki rollerimiz değişmişti. Ebeveyn gibi konuşmuştu.

"Yalnızca bir süreliğine," diye yanıt verdim rahat bir tavırla. Keyfi kaçtı.

"Melanie'yle mi?"

Böyle gecelerde genellikle yaptığım gibi yalan söyleyip *evet* demeyi düşündüm ama bir şey beni engelledi. Belki de ses tonunda hafif bir meydan okuma olduğu içindi.

"Hayır, kendime biraz zaman ayırmaya ihtiyacım var. Yürüyüşe çıkıp bir bira içmek için bir yere uğrayabilirim diye düşündüm. Geç kalmam."

Catherine yanıttımdan hoşlanmadı. Ama önceki gece kendisi dışarı çıktığı için itiraz edemezdi.

Sandaletlerime bakan bakışlarını takip ettim. Düz taban olsalar da tam olarak yürüyüş ayakkabısı sayılmazlardı.

"İyi." Ayağa kalkıp uzaktan kumandayı sehpanın üzerine attı ve başka bir şey söylemeden yatak odasına ilerledi.

Peşinden gitmeyi düşündüm ama sonunda birkaç saat yalnız kalmanın ikimize de iyi geleceğine karar verdim.

Merdivenlerden giriş kata indim, sonra dışarı çıktım. Artık hava kararmak üzereydi ama güneş gözlüğümü takmıştım. Aynı hatayı bir daha asla yapmayacaktım.

Evimden iki sokak uzaklaşınca telefonumu çıkarıp uçak moduna aldım.

Bir kilometre kadar yürüdükten sonra kırmızı tenteli küçük bir kafeye geldim. Yiyecek veya içecek satın alan müşteriler arkadaki masaya kurulu bilgisayarı kullanabiliyordu. Kontrollerimi yapmak için uygun bir yerdi.

Kafe hiçbir zaman kalabalık olmadığı ve bira ucuz olduğu için her ay buraya geliyordum. Catherine'e Melanie'yle içki içmek için buluşacağımı söylüyor ya da ara sıra randevuya çıkmış gibi davranıyordum, çünkü rahibe hayatı yaşamayan kırk iki yaşındaki bir kadın için bütün yetişkin hayatı boyunca bekâr kalmak tuhaf görünebilirdi.

Ama kimseyle çıkmıyordum. O da yemek gibi kendimi mahrum bıraktığım başka bir şeydi.

Tanıştığım herkesin potansiyel bir tehdit olduğunu asla unutamazdım.

Hayatımı önlemler yönetiyordu.

Onlar yeterli olmazsa Catherine'i korumak için son bir planım vardı. Catherine'i çabucak arayacak veya mesaj gönderecek zamanım olacağına güveniyordum. Ona defterimi ve arka kapığın iç kısmına yapıştırdığım, onun fotoğrafıyla hazırladığım sahte kimliği nerede bulacağını söyleyecektim. Ona, yanına yalnızca dolabımın üst rafındaki gri spor çantanın içine sığabilecek kadar eşya almasını söyleyecektim.

Günlüğümü sadece kızıma gerçek hikâyemi anlatmak için yazmıyordum.

Aynı zamanda ona nasıl kaçacağını öğretmeyi de amaçlıyordum.

Eve döndüğümde Catherine oturma odasındaki televizyonun karşısında uyuyakalmıştı. Yorgunken disleksim kötüleşip

beni istediğimden daha yavaş ilerlemeye zorlasa da onu uyandırmak yerine not defterime bir şeyler daha yazmaya karar verdim.

Neredeyse dört yıldır bu evde yaşıyorduk. Bu, bir adreste kaldığımız en uzun süreydi. Gevşemiş olabilirdim.

Nasıl kaçacağımı kendime de hatırlatmam gerekiyordu.

James evimin önünde durduğunda dışarısı zifiri karanlıktı ve ben Corvett'e yanında neredeyse taş kesmiş gibi otururken planını tekrarlıyordu. Birkaç yedek giysiyle bulabildiğim değerli eşyaları toplayacak sonra arabayla evden çıkıp gece yarısı onunla Pizza Piazzo'da buluşacaktım.

Ortadan kaybolmak için bir saatimiz vardı.

Sen olsan yanına ne alırdın?

Yatak odamın ortasında durup duvardaki panoma iliştilmiş Polaroid fotoğraflara, sekizinci doğum günümde gelen pembe kumbaraya ve amigo takımımızın bölge yarışmasını kazandığında aldığım kupaya baktım.

Ne kadar zaman kaybettiğimi fark edince harekete geçtim.

Dolabımın üst rafındaki gri spor çantamı alıp içine kot pantolon, bir kazak, birkaç tişört, külot ve fazladan bir sütyen koydum. Üzerlerine koçun kanı bulaşmış olmasına rağmen üzerimdeki giysileri değiştirmedim. James arkamda hiç kanıt bırakmama talimatı vermişti.

Banyoya gidip diş fırçamı, diş macunumu ve saç fırçamı aldım.

Annemin mücevherlerini aldım. Ailesinden kalan bir çift gerçek elmas küpeyle opal bir yüzüğü makyaj masasındaki kadife bir kutuda sakladığını biliyordum. Ama annemlerin yatak odasına girmeye cesaret edemedim. James'le benim ne

yaptığımızı bir şekilde anlayarak yataktan kalkacaklarından emindim.

Kumbaramı boşaltıp içindeki banknotları ve iki çeyrekliği aldım, parayı cebime koydum. Sonra gıcırdayan basamaklardan kaçınarak spor çantamı aşağıya taşıdım. Uzuvarım suyun altında hareket ediyormuşum gibi yavaş ve ağırdı. Yere yığılıp top gibi kıvrılmak yerine ilerlemeye devam etmek için irademin her zerresini kullanmam gerekiyordu.

Annemin çantası mutfak tezgâhının üzerinde duruyordu. İçindeki bütün parayı aldım, altmış sekiz dolar vardı. “Kredi kartı olmaz,” diye talimat vermişti James. Polisin bize ulaşmasını sağlayacak hiçbir şey olamazdı.

Babamın cüzdanı arabasının anahtarıyla birlikte mutfak kapısının yanındaki tablanın içindeydi ama onun parasını çalmaya kıyamazdım.

James’in bileğime taktığı altın saate baktım. On beş dakika kalmıştı. Buluşacağımız yere varmam on dakikamı alacaktı.

Düşünmek o kadar zordu ki. Zihnim devre dışı kalıyormuş gibi hissediyordum.

Başka neye ihtiyacım olabilirdi?

Okul çantam mutfak masasının üzerindeydi. İçinden elime gelen her şeyi aldım: bir kalem, şu anda yazdığım yeşil spiralli defter, bir paket kâğıt mendil, öğle yemeğinde yemediğim elma. Hepsini spor çantama koydum.

Duvardaki telefona baktım. Tek yapmam gereken ahizeyi kaldırıp 911’i aramaktı. James bu kez beni durdurmak için yanımda değildi.

Telefona doğru bir adım attım. Sonra bir adım daha.

Bir sürücü evimizin bitişiğindeki köşeyi dönerken farlar karanlığı yarararak kısa bir süreliğine mutfağımıza doğru parıldadı.

Belki James ne düşündüğümü anlamıştı. Belki de peşime düşmüştü.

Soluğumu tuttum.

Araba yoluna devam etti. Ben de telefondan uzaklaştım.

Koçun saati Tik tak, diye fısıldıyordu.

Zamanım dolmuştu.

Dışarı çıkmak için kapıyı açtığım sırada Timmy'nin sırt çantasının yanında bir tüp kirazlı dudak nemlendiricisi gördüm. Timmy o tatlı kokusunu seviyordu, bu yüzden babam arada sırada eczaneden ona bir tane alırdı. Yanıma fotoğraf alamazdım, küçük kardeşimle babama veda edemezdim. Ben de dudak nemlendiricisini cebime attım.

Evimden son kez çıktım ve yumuşak gece havasında kaldırımda durdum.

James'in planının ikinci adımına geçmiştim. Taşıyabileceğin kadarını aldın. Artık ortadan kaybolma zamanı.

Sen nereye giderdin?

Arabama bindim, motoru çalıştırdım ve sesin kimseyi uyandırmaması için dua ederek oradan uzaklaştım.

Köşedeki dur tabelasına ulaştım. Sola dönüş beni Pizza Piazzo'ya götürecekti. James orada bekliyor olacaktı.

Direksiyonu sağa kırdım.

Ayağım gaz pedalında sabit kalsa da direksiyondaki ellerim titriyordu. Üç kilometre, on kilometre, yirmi kilometre... Şehir sınırını geçene kadar devam ettim.

Mantiken James'in nereye gittiğim hakkında hiçbir fikri olamayacağını biliyordum. Nereye gittiğimi ben bile bilmi-

yordum. Ama otoyolda ne zaman başka bir araç görsem yanımdan geçip gidene kadar soluk alamıyordum.

Ne kadar süre araba kullandığımı bilmiyordum ama muhtemelen bir saat veya daha fazla olmuştu. Televizyonda, plakamın parmak izim gibi bana bağlı olduğu arabamda kalamayacağımı anlayacak kadar suç programı izlemiştim.

Yanıma elma yerine tornavida almayı akıl etsem o programlardan birinde bir banka soyguncusunun yaptığı gibi plakalarımı başka bir arabanınkiyle değiştirebilirdim.

İleride yirmi dört saat açık, iyice aydınlatılmış bir Denny's vardı, otoparkta birkaç kamyonla birkaç araba duruyordu.

Son saniyede saptım ve otoyoldan olabildiğince uzakta, otoparkın en dibindeki karanlık yerde durdum. Arabam bir iki gün fark edilmeyebilirdi. Her halükârda onu burada bırakmak, sürmeye devam etmekten daha güvenli geliyordu.

Ön koltuktaki spor çantamı aldım ve diğer araçlara doğru yürüdüm. Önce büyük bir tırın yanına gittim ve yavaşça etrafında dolaşarak içine saklanmamın bir yolu olup olmadığını anlamaya çalıştım. Alt basamağa ve üzerindeki basamaklara tırmanıp parmaklarımın ucunda yükselerek camından içeri baktım. Arkada da oturma yeri vardı. Sürücünün kestirmek için kullandığı, üzerinde buruşuk battaniyeler olan uzun bir koltuktu. Şoförün arkasındaki alçak bölmeye gizlenip o battaniyelerden birinin altına girebilirdim. Kamyoncu bir sonraki yemeği için durduğunda da inerdim. Harika bir plan değildi ama bölgeden hızla uzaklaşmanın başka bir yolunu düşünemiyordum.

Kapıyı denedim. Kilitliydi.

Aşağı inip tırın ön tarafından geçip diğer taraftan tırmandım ve elimi yolcu kapısının koluna uzattım.

Sonra gecenin ortasında bir erkek sesi duyuldu. Neden kamyonuna girmeye çalıştığımı soruyordu.

Üzerime eşit ölçüde korku ve rahatlama çöktü. Arkamdan gelen yetişkin, sinirli, erkek sesi James'e ait değildi.

Başımı kaldırmadan aşağı indim ve mırıldanarak bir şey çalmaya çalışmadığımı, yalnızca bir taşıta binebileceğimi düşündüğümü söyledim. Hızla otoyola doğru ilerlemeye başladım.

Ama durmam için arkamdan bana seslendi.

Durdum. Kamyoncuya dikkatli bakmamıştım ama ben-den çok büyük olduğunu anlayacak kadar görebilmiştim.

Kamyoncu hemen bir şey söylemedi. Sessizliğin hızla geçen bir arabanın uğultusuyla kısa süreliğine bozulmasını dinleyerek bekledim. Belki otostop çekebileceğim otobana doğru ilerlememe izin verirdi. Belki polisi arardı.

Kaderimin başkasının ellerinde olması neredeyse rahatlatıcıydı.

Sonunda, binmek istiyorsam tek yapmam gerekenin sor-mak olduğunu söyledi.

Arkamı döndüm. Kamyon şoförü orada durmuş, yolcu tarafına geçmemi işaret ediyordu. Ellili yaşlarının sonlarında görünüyordu, kırmızı mavi ekose bir gömlek giymişti. İfadesini çözememişim.

Bu gece uzaklaşmış olmam gerekiyordu. O araca binmem gerekiyordu.

Yavaşça yürüdüm, başım hâlâ eğikti. Kapının kilidini açtı, ben de bindim. Patates kızartması kokuyordu. İçecek tutucusunda açık bir kola kutusu, konsoldaysa yarısı boş bir Rolaid's ilaç şişesi vardı. Ve ön camın alt kısmında, göğüsle-

rinin öne fırlaması için kollarını arkaya atarak oturan biki-nili genç bir kadın çıkartması vardı.

Kamyoncu diğer tarafa yürüdü ve tutunup kendini yukarı çekerek sürücü koltuğuna oturdu. Tam sırası olduğunu biliyordum. Fırlayıp kaçmak istiyorsam tam zamanıydı.

Kaldım.

Bana annemin, koçun ya da James'in şimdiye kadar yaptıklarından daha kötü ne yapabilirdi?

Kaderim hâlâ kamyoncunun elindeydi.

Koltuğuna yerleşip içini çekti, sonra çok fazla yediğini söyleyerek deri kemerini biraz aşağı indirdi.

Motoru çalıştırmasını veya emniyet kemerini takmasını bekleyerek göz ucuyla onu izliyordum.

Bunun yerine bana doğru dönerek kalın kollarını uzattı.

Gözlerimi sımsıkı yumup diğer tarafa doğru kaçmaya çalıştım ama kapı beni olduğum yere sabitliyordu.

Soluk alamıyordum. Yapabildiğim tek şey bana dokunmasını beklemekti.

Sesini tekrar duydum, bana arkadan küçük bir şey alması gerektiğini söylüyordu.

Gözlerimi açtım. Artık neredeyse tamamen dönmüş, kabinin arkasındaki koltuğa uzanıyordu.

Kamyoncu battaniyelerin arasından küçük, yaşlı bir Chihuahua çıkardı. Gözleri zıt yönlerde bakıyormuş gibiydi ve uyandırıldığı için biraz rahatsız olmuş bir hâli vardı.

Bana adının Cookie olduğunu ve genellikle benim olduğum yerde oturduğunu söyledi.

Cookie bütün yol boyunca kucağımda kaldı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

CATHERINE

En son işe geldiğimde Hafıza Kanadı'ndaki her sakinde annemin yüzünü görüyordum.

Şimdiyse ruh hâlim tamamen değişmişti.

Alzheimer hastası bütün müşterilerimiz için doldurduğumuz aylık değerlendirmeleri tamamlarken saatler hızla geçti. Vardiyamın sonuna doğru Reggie adındaki erkek hemşireyle birlikte küçük bir grup sakini dışarı çıkarıp çitle çevrili bahçeye götürdük.

Yakındaki bir ağacın dalına tüneyen küçük kahverengi bir serçe şakımaya başladı. Bay Damon dudaklarını büzerek şakımasını tamamen kusursuz notalarla ıslık çalarak taklit etti.

Reggie tanık olduğumuz şeyi sessizce vurgulamak için başıyla adamı işaret etti. Annemin yaşlarında, ikiz oğulları olan Reggie bir keresinde bana çocuklarına içine oyuncak araba yerleştirilmiş özel sabun kalıpları aldığını söylemişti. Puslu gliserin katmanlarının altına gömülmüş olsa da mükemmel biçimli arabaları görebiliyordunuz. “Burada çalışmak bazen böyle hissettiriyor,” demişti Reggie. Ne demek istediğini tam olarak anlamıştım.

Bay Damon buraya taşınmadan önceki yirmi yıl boyunca oturduğu sokağın adını söyleyemiyor ama Beethoven'ın şimdiye dek yazdığı bütün eserleri mırıldanabiliyordu. Müzik hafızası Alzheimer'ın dokunamayacağı tek yere bağlı gibiydi, ruhuna.

Bay Damon akşam karanlığında özellikle zor anlar yaşıyordu. Geçen sefer getirdiğim Debussy CD'si onun içindi.

Kırk beş dakika sonra sakinlerin yavaş yavaş içeri girmesine yardım etme sürecine geçtik. Hepimiz dışarıda daha uzun süre kalmak isterdik ama güneş yakında batacaktı.

Ondan önce kapalı koğuşa girmiş olmalıydık.

Herkes yerleşip akşam yemeğini bitirdikten sonra mola saatimde sıvıştım. Normalde Hafıza Kanadı'ndan çıkıp asansörle ana kattaki mutfağa giderdim. Ancak bugün yalnız olmaya ihtiyacım vardı.

Koridorun sonuna, aile odasına doğru yürümeye başladım.

Kimsenin görmediğinden emin olmak için etrafıma baktım. Ziyarete gelen bir aile orada uyuklayan bir hizmetli gördüğünden beri çalışanların bu alanı kullanması yasaklanmıştı. Koridorun boş olduğundan emin olduktan sonra içeri girip kapıyı arkamdan sessizce kapadım. Mekân büyük boy yatak ve oturma alanının yanı sıra mini buzdolabı, mikrodalga fırın ve lavaboyla uzun süreli konaklamalar için tasarlanmış bir otel odası gibi düzenlenmişti. Masanın üzerinde yasla ilgili bir kitabın yanı sıra her zaman bir kutu mendil bulunurdu.

Bu oda, sakinlerimizden biri ölüm döşegindeyken binadan uzaklaşmak istemeyen aile üyeleri kestirecek veya düş alacak bir yere ihtiyaç duyduğunda kullanabilsin diye vardı.

Odada bir eşya daha vardı. Bir telefon.

Telefona yaklaştım ve önceki gece bulduğum numarayı çevirdim. Bu arama için iPhone'umu kullansam arayan kimliğinde

adım görünürdü. Sabit hattın numarasıyla beni bağdaştırmaları daha zordu.

Bir kez çaldıktan sonra bir kadın yanıt verdi. “RJ’s Steakhouse, ben Melissa, size nasıl yardımcı olabilirim?”

Ağzımın kuruduğunu hissettim. Önceki gece hikâyemin provasını yapmışım ama belki de senaryomu bir yere yazmalıydım.

“Merhaba, benim adım Annie Nelson. Bir çalışanla ilgili olarak yöneticinizle konuşmak istiyorum.” Huysuz sayılabilecek bir ses tonu kullanmayı hedeflemiştim.

“Ya! Tabii. Lütfen bir dakika bekleyin.”

Kısa bir süre sonra bir erkek sesi duyuldu. “Ben, Curt Daniels. Size nasıl yardım edebilirim?”

“Bay Daniels benimle konuşmayı kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Ben Anne Wilson.” Kasıtlı olarak ilk söylediğime benzeyen ama aynı olmayan bir isim vermişim. “Sterling ailesi tarafından tutuldum. Hukuk firmam, Lucille Sterling’in kurduğu vakfı yönetiyor.”

Ben konuşmaya devam ettikçe kafasının karıştığını hattın diğer ucundan bile hissedebiliyordum.

“Lucille’in yeğenlerinden birinin yerini tespit etme çabamızda başarısız olduk ve aile üyeleri iletişimlerinin kopmasından kısa bir süre önce sizin restoranınızda çalıştığını düşünüyor.”

“Affedersiniz... Konu neydi?”

Onu daha fazla hukuk diline boğdum.

“Lucille Sterling’in mirasının yöneticisi olarak birikimini vasiyette adı geçen paydaşlara dağıtmak vekil olarak benim görevim. Başka bir deyişle, çalışanlarınızdan biri güzel bir miktar para alacak. Tabii, ben onu bulur bulmaz.”

Bay Daniels aptal değildi. Bir an durakladıktan sonra tekrar konuştu. “Sunrise Yaşlı Huzurevi’nden aradığınızı mı söylemiştiniz?”

“Doğru. Lucille Sterling buranın bir hastası. Kendisi bana gelemediği için vasiyetnamesiyle ilgili burada onunla birlikte çalışıyorum. Tamamlamak üzereyiz. Ne yazık ki çok az zamanı kaldı, bu yüzden mirasçılarını bulmak ve yarım kalan işleri bitirmek için elimizden geleni yapıyoruz. Bu ailenin isteyeceği son şey bir miras savaşı.”

Söylediklerimi sindirdi.

“Bay Daniels, bana Ruth Sterling hakkında bilgi verebilir misiniz?”

Sorum kasıtlı olarak açık uçluydu. Annemi kovan yönetici o olmayabilirdi. Bu da panter maskotu ipucu gibi başka bir çıkmaz sokak olabilirdi.

“Keşke Ruth’un nerede olduğunu bilseydim ama bilmiyorum.”

Midem kasıldı.

Devam et, diye yalvardım içimden.

“Bizim de ona borcumuz var. Muhtemelen son maaş çeki hâlâ dosyasındadır. Muhasebecimiz denetlenmemiz ihtimaline karşı her şeyi yıllarca saklamamızı istiyor, kimsenin onları atma zahmetine girdiğini sanmıyorum.”

“Son maaş çeki mi?” diye tekrarladım.

“Evet, Ruth bir gün işe gelmedi ve o zamandan beri de onu görmedim.”

Bacaklarım güçsüzleşti. Yatağa çöktüm.

Bu da başka bir korkunç yalandı. Arkadaşlarımı, okulumu, Charlie’mi bırakmak zorunda değildik. Görünüşe göre annem beni yakınlaştığım herkesten uzaklaştırmak istiyordu. Kendisi dışında.

Etrafımıza diktiği aldatmaca katmanlarını birer birer yıkıyordum. Sonuncuya geldiğimde acaba ne bulacaktım?

“Hâlâ orada mısınız?”

Bu görüşmeden başka ne elde etmem gerektiğini hatırlamaya çalışırken zaman kazanmak için boğazımı temizledim.

“Ruth’un izini sürmemizde bize yardımcı olacak herhangi bir bilgi verebilerseniz çok sevinirim.”

“Hım... Dosyasına bakabilirim. İçinde muhtemelen eski maaş çekinden ve burada işe başlamadan önce doldurduğu başvuru formundan başka bir şey yoktur.”

Gözlerimin irileştiğini hissettim.

“Başvuru mu?” Sesim biraz boğuk çıkmıştı.

“Evet, hâlâ dosyada olmalı.”

“Hangi bilgiler yazıyor, peki?”

“Daha önce çalıştığı yer, adresi, o tür şeyler.”

“Lütfen onu bana fakslayın. Veya tarayıp gönderebilirsiniz, hangisi daha kolay olursa.”

“Bir faksımız var ama bu gece yapabileceğimden emin değilim. Akşam yemeği için rezervasyonlarımız tamamen dolu ve açıkçası dosyalar o kadar da düzenli değil. Sorun olmaz, değil mi? Çok aceleniz var ama.”

“Yarın olması hiç olmamasından iyidir,” dedim.

Sunrise’ın faks numarasını ezberden söyledim, doktor muayenahanelerine ve sigorta şirketlerine tıbbi kayıt göndermek için hâlâ bu numarayı kullandığımıza minnettardım.

Sonra telefonu kapatıp tekrar yatağa uzandım.

Tek bir basamak bulmakla kalmamıştım. O eski iş başvurusu elime geçerse belki annemin izini bütün bu süreç boyunca, hatta belki ailesinin evinden ayrıldıktan sonra gittiği ilk yere kadar sürebilirdim.

Sonunda gerçek kimliğini öğrenebilirdim.

Hâlâ donakalmış gibi yatakta yatıyordum, birden bir adam bağırmaya başladı. “Geliyorlar! Geliyorlar!”

Ayağa fırlayıp hemen odadan çıktım.

Bay Damon koridordaki bir pencerenin yanına çömelmiş, dikkatle dışarı bakarak herkese geride durmasını işaret ediyordu. Cam panellerin diğer tarafında ağaçlar ve gökyüzü parlak yeşil ve maviyken artık griye boyanmaya başlamıştı. Gece karanlığı etrafımızı sarıyordu.

Gün batımı, Bay Damon’ın karışık zihninin onu yanıltarak 1971 yılında ve yeniden genç bir asker olduğuna inandırdığı zamandı.

“Onları görüyor musun?” Bay Damon başını bana doğru eğdi. “İçeri sızıyorlar. Adamlara söyle!”

O anda Bay Damon Vietnam’a geri dönmüştü ve düşman, pencerenin hemen dışındaydı.

Eğilerek yanına geçtim.

“Güvendeyiz,” diye yatıştırdım onu. “Adamlar biliyor.”

Acele et, Tin, diye düşündüm.

Bay Damon yaşına göre şaşırtıcı derecede güçlüydü. Savaşmaya hazırlanıyordu.

Dönüp yaşarmış mavi gözlerini kısarak bana baktı. “Sen kimsin?”

Ona gerçeği söylerken sözlerimi hem şimdiki hem de geçmiş dünyasına uyum sağlayacak kadar geniş tuttum. “Ben hemşireyim.”

“Seni tanımıyorum. Birliğimizde hemşire yok.”

“Benim adım Catherine. Size yardım etmek için buradayım.”

Bay Damon bana doğru eğildi, başını hâlâ pencerenin altında tutuyordu. “Beni kandırmaya mı çalışıyorsun?”

Başımı iki yana salladım. “Ben sizin tarafınızdayım.”

Parmağını dudaklarına götürdü. “Yaklaşıyorlar,” dedi fısılda-yarak. “Onları görebiliyor musun? Bizi buldular.”

O anda etrafı müzik sardı. Tin, CD’yi bulmuştu.

Metamorfoz şaşırtıcıydı. Müzik, Bay Damon’ın üzerindeki korkunç halüsinasyonu ortadan kaldıracak kadar güçlü bir etki yaratmıştı.

Bay Damon’ın elleri ipe çekilmiş gibi havaya kalktı. Parmakları Debussy’nin “Clair de Lune” şarkısıyla mükemmel bir uyum içinde, karmaşık bir dans sergiliyordu.

Ayağa kalktı. Müziğin onu kendine çeken kaynağına doğru yürürken parmaklarıyla zarif, yumuşak notaları çalmayı sürdürüyordu.

Ben de doğrulup yavaşça soluğumu verdim.

Doktora yarın Bay Damon’a ilaç kontrolü yapmayı hatırlatması için Tin’le konuşmam gerekiyordu. Halüsinasyonları giderek kötüleşiyordu. Müziğin gücü kaybolursa birileri yaralanabilirdi.

Bay Damon’ın adımlarını takip ederek dinlenme odasına doğru yürüdüm. Ortam huzurluydu. Bazı sakinler koltuklara ya da kanepelere yerleşmiş müzik dinliyordu. Bayan Jacobson gece için oyuncak bebeklerini şefkatle yataklarına yatırıyor. Bay Damon bestenin içinde tamamen kaybolmuş durumdaydı, parmakları piyano tuşlarında ileri geri hareket ediyordu.

Onu izliyordum ama aklım başka yerdeydi. Faksın gelmesinin ne kadar süreceğini düşünüyordum.

Annem önceki gece telefonunda konum paylaşımını kapamıştı ve bunu kasıtlı yaptığını biliyordum. Nereye gittiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama yalnızca yürüyüş olmadığından emindim.

Bay Damon’ın dakikalar önce bana fısıldadığı sözler beynimde yankılandı.

Seni tanımıyorum.

YIRMİNCİ BÖLÜM

RUTH

Pencereden dışarı, karanlık geceye baktım. Kollarımı bedenime dolayarak gölgeleri inceledim.

Sanki orada motoru gürleyen eski bir Corvette ve direksiyonun başında James'i görebilecekmişim gibi dört kat aşağıdaki otoparka göz gezdirdim.

Beni ele verecek bir şey yoktu ama yine de kendimi çok huzursuz hissediyordum. Son bir saat içinde oturma odasının penceresinden dışarı dördüncü bakışımdı.

James bizim peşimizde değil, dedim kendi kendime. Catherine'le ben güvendeyiz.

Perdeleri kapadım ve kendime sabaha kadar öyle kalacaklarını söyledim.

Mutfığa girdim, çıplak ayaklarımı bastığım fayanslar serindi, çaydanlığı doldurdum. Dolaptan en sevdiğim, Catherine'in ortaokulda resim dersinde benim için yaptığı kısa ve kalın kupayı çıkarıp içine bir poşet papatya çayı attım.

Birkaç dakika sonra o sesi beklediğim hâlde çaydanlığın ılgılığı irkilmeme neden oldu. Kupamı doldurup kokulu buharı

içime çektim, sonra oturma odasına ilerleyip kupamı sehpadaki bardak altlığının üzerine koydum.

Catherine'in telefonunun yerini kontrol ettim ve hâlâ işte olduğu kesinleştikten sonra kapıya gidip zincir kilidi taktım. Önceden haber vermeden içeri girmeye izni olmayan ev sahibi dışında kimsede evimizin anahtarı yoktu. Ama önümüzdeki saatlerde birinin beni şaşırtmaması için en küçük riski bile göze alamazdım.

Yalnızca bütün gece değil, son dört yıldır yapmaktan korktuğum şeyi yapmak üzereydim.

Abone olduğumuz tek yayın kanalı bir gerçek suç programının tekrarlarını sunuyordu. Bu tür programları çok izlerdim çünkü öğrenilen bir şeyin ne zaman işe yarayacağı hiç belli olmazdı.

Ama izlemeyi başaramadığım bir bölüm vardı.

Koçun cinayetiyle ilgili bölüm. İlk kez dört yıl önce, suçun yirminci yıl dönümünde yayınlanmıştı.

Onu daha fazla görmezden gelme lüksüm yoktu.

Koç Franklin'in saatinden yıllar önce kurtulmuştum ama tik taklarını bazen hâlâ duyduğuma yemin edebilirdim, örneğin rayda ilerleyen bir tren tıkırtısında ya da birinin ayağını ritmik bir şekilde vurduğunu fark ettiğimde. *Tik tak, tik tak.*

Bu bir uyarıydı. Zamanım dolmak üzereydi.

Uzaktan kumandayı kullanarak programı açtım. Oturamayacak kadar heyecanlı olduğum için televizyonun karşısında dikilmeye başladım.

İlk bir dakika tanıtım niteliğindeydi. Siyah beyaz fotoğraflar eşliğinde jenerik ekranda belirirken ürkütücü bir müzik çalıyordu. James'in onu tanıdığım yaşlardan, yani on dokuz yaşlarından hiç görmediğim bir fotoğrafı vardı. Arka plan bulanık ol-

duğu için fotoğrafın nerede çekildiğini anlayamadım. Sonra lise üçüncü sınıf okul fotoğrafım yavaş yavaş James'inkinin yanında belirdi. Fotoğrafta gülümsüyordum ve belime kadar uzanan saçlarım omzumun üzerinden dökülüyordu. Fotoğraflarımız ekrandan kalktı, yerine koçun birkaç fotoğrafı geldi. Bunlardan birinde piramit şeklinde poz veren amigo takımımızın önünde duruyordu. Ben orta sıranın sonundaydım, izleyicilerin beni tanıyabilmesi için başım kırmızı bir dairenin içine alınmıştı.

Midem canım yanacak kadar kasıldı ama kendimi izlemeye devam etmeye zorladım.

Daha da kötüleşecekti.

Sunucu boğuk, kasvetli bir sesle konuşmaya başladı. "Ava Morales; Towson, Maryland'deki Oak Hill Lisesi'nde üçüncü sınıf öğrencisiydi... Toplumla derin bağları olan bir aileden gelen güzel, hayat dolu, iyi bir öğrenciydi. James Bates ondan birkaç yaş büyüktü ve çok daha gizemli, rahatsız edici bir geçmişi vardı."

Sunucu olay yerini tarif edip vakanın başdedektifiyle röportaj yaparken, bir tanesi sarı polis şeridiyle kapanmış okulumuzdan ve birkaçı koçun cenazesinden başka fotoğraflar görüldü.

Bir an sonra ekranda tanıdık bir yüz belirince irkildim. Bu Brittany'ydi. Estetik ameliyat yaptırmış olmalıydı. Gençliğinde dudakları hiçbir zaman bu kadar dolgun olmamıştı. Neredeyse tıpatıp annesine benziyordu. Günlüğüme yazdığım satırı anımsayarak *Armut dibine düşer*, diye düşündüm.

Sunucu ona bir soru yöneltti. "Bize Ava Morales'ten söz edebilir misiniz?" Ardından Brittany kaptırıp gitti, yedi yaşımızdan beri birbirimizin en yakın arkadaşı olduğumuzdan ve James'le çalıştığı restoranda tanıştığım gece orada olduğundan söz etti.

"O çocukta bir sorun olduğunu hemen anladım," diye açıkladı Brittany. "Kızlar olarak hepimiz öyle düşündük."

“Ava hariç mi?” diye araya girdi sunucu.

Brittany başını hızla sallayınca büyük altın halka küpeleri pembe yanaklarına çarptı. “Galiba âşık olmak insanları aptallaştırıyor.”

Ellerimi yumruk yaptım. Brittany’nin donuk yüzü ekrandan kaybolana kadar yumruklarım gevşemedi.

Sunucu kasvetli bir tavırla James’in annesinin röportaj yapmayı reddettiğini belirtti. Babamla Timmy de öyle yapmıştı.

Gözlerimi ekrana sabitleyerek ileri geri yürümeye başladım. Sırada ne olduğunu biliyordum. Uzun zaman önce çevrim içi araştırmalarımın birinde okumuştum. Kütüphanenin bilgisayar bölümünün yakınında küçük bir çöp kutusu olması iyi olmuştu, çünkü kusmak için tuvalete zamanında yetişemezdim.

“James Bates’in üvey babasıyla röportaj yapılamadı.” Anlamalı bir duraklama oldu. “Oak Hill Lisesi cinayetinden altı ay önce dövülerek öldürülmüştü.”

Ekranda James’in üvey babasının fotoğrafı belirdi. Hafif yapılı, sarı saçlı, dudaklarında sert bir ifade olan bir adamdı. “Troy Ganske bir gece garajında tek başına arabasının lastiğini değiştirirken sert bir cisimle saldırıya uğradı. Yetkililer cinayet silahının cesedin yanında bulunan bijon anahtarı olduğunu düşünüyor ancak kimseye suçlamada bulunulmadı.”

“Silahtaki parmak izleri silinmişti.”

Fazla hızlı soluk almaya başladım. El yordamıyla uzaktan kumandanın duraklatma düğmesini bulmaya çalıştım.

İçgüdülerim bana daha önce pek çok kez yaptığım gibi kaçmam için bağıırıyordu.

Bileğimin iç kısmını olabildiğince sert çimdikledim. Keskin acı panik dalgasını kesecek kadar dikkatimi dağıttı.

“Güvendeyiz.” Bu sözcükleri yüksek sesle söyledim.

Ama buna inanmıyordum. Buna geçen yirmi dört yılın tek bir gününde bile inanmamıştım.

Mutfak dolabına gidip bir sene önce aldığım Rus votkasını çıkardım. Bir tek doldurup bir dikişte içtim, boğazımı yaktı. Sonunda kalp atışlarım yavaşlamıştı.

Kumandayı tekrar elime aldım ve kendimi oynat tuşuna basmaya zorladım.

Koç Franklin'in hayatı hakkında daha fazla bilgi verildi. Koçun ne kadar harika bir gitarist olduğundan söz eden eski okul müdürümüzle kardeşinin övgüleri vardı. Koçun, Eric Clapton'ın "Bad Love" şarkısını çaldığı eski bir video gösterildi. "*Your love will keep me alive,*"¹ diyerek şarkı söylüyordu.

Video kararak kapandı, yerine James'in bir görüntüsü geldi.

Mahkeme salonunda, sahip olduğunu bilmediğim bir takım elbise ve kravatla, avukatı olması gereken birinin yanında oturuyordu.

"Daniel Franklin'in dövülmüş cesedi saldırıdan kısa bir süre sonra okula gelen gece görevlisi tarafından bulundu. Hayata zar zor tutunurken ambulansla Mercy Hastanesi'ne kaldırıldı. Kısa bir süre sonra rutin devriye görevindeki bir polis memuru, kapalı bir restoranın önünde duran siyah Corvette'i fark etti. Polis memuru, sürücüye yaklaştığında kolundaki daha sonra Daniel Franklin'e ait olduğu belirlenen kanı fark etti. James Bates, gece 12.15'te yakalandı."

Gece yarısı buluşma saatimizden on beş dakika sonra.

James beni beklerken yakalanmıştı.

Mahkeme salonunun video kaydında on dokuz yaşındaki James ayakta dururken görülüyordu. Hâkim jüriye bir karara varıp varmadıklarını sordu.

¹ İng. "Sevgin beni hep hayatta tutacak." -ed.n.

“Vardık, Sayın Hâkim.” Jüri sözcüsünün sesi uzaktan ve tiz geliyordu.

Karar okunurken kamera James’in yüzüne yaklaştı. “Jüri olarak biz, sanık James Andrew Bates’i birinci derece cinayetten suçlu bulduk.”

James yıkılmamış ve tek kelime dahi söylememişti. Tek bir kasını bile kıpırdatmamıştı.

Birden Oak Hill Lisesi’nin önündeki merdivende tek başıma, elimde *Romeo ve Juliet* kitabını tutarken çekilmiş bir fotoğrafıma atladılar. O günü hatırlıyordum. Yemeğimi yemekhanede yemek istememiştım, bu yüzden diyet kolamı ve fıstık ezmesi sandviçimi alarak birkaç sayfa kitap okumak için dışarı çıkmıştım. Okul gazetesinde çalışan öğrenci fotoğrafçılardan biri haberim yokken fotoğrafımı çekmiş olmalıydı.

Fonda, koçun Clapton’ın şarkısından başka bir dize söylediği bir ses kaydı duyuldu. “*No more bad love...*”²

Sunucu tekrar ekranda belirdi. “Ava Morales’in mavi Dodge Dart’ı saldırının ertesi günü Denny’s restoranının otoparkında bulundu. Kendisinin nerede olduğıysa hiçbir zaman öğrenilemedi.”

Tekrar Brittany göründü. “İçten içe James’in Ava’yı öldürdüğünü biliyorum.” Brittany’nin gözleri doldu. “Benim kedimi de öldürdüğüne yemin edebilirim. Smokey’nin kaybolduğı gece bir komşumuz onun arabasını bizim sokağımızda görmüş.”

Parmak uçlarıyla gözlerinin altını sildi. “James bir psikopat. Onun üvey babasını ve koçu öldürdüğünü herkes biliyor.”

Sunucu araya girdi. “Bates hiçbir zaman üvey babasını öldürmekle suçlanmadı ve suçlu bulunmadı.”

² İng. “Artık kötü aşklar yok.” -ed.n.

“Ya, *hadi* ama. Bunun tek nedeni yeterli kanıt olmaması ve James’in evde uyuduğunu iddia etmesiydi. Peki, Ava hayattaysa neden eve dönmesin? Size söyledim, James onu öldürdü ve cesedini asla bulunamayak bir yere sakladı.”

“Bu bir teori. Diğer teori de Ava’nın onun suç ortağı olması.”

Davanın eski başdedektifi kamera karşısında Brittany’nin yerini aldı. Altta beliren yazı, onu emekli bir cinayet masası dedektifi olarak tanımlıyordu.

“Ava Morales’in nedenleri vardı. Kızgındı. O öğleden sonra amigo takımından atılmıştı. Daniel Franklin onu küçük düşürmüştü. Saldırıya uğramadan yalnızca birkaç saat önce koç, haberi duyurmak için takımın diğer üyelerine e-posta göndermişti.”

Sunucu kaşlarını çatı. “Genç bir kızın böyle bir nedenle antrenörünü öldüreceğini iddia etmek biraz abartılı görünüyor.”

“Yardım almadığını söylemiyorum.”

“Ava kadar genç biri gerçekten bu kadar uzun süre saklanabilir mi?”

Emekli dedektif omuz silkti. “Tabii. İnsanlar bunu her zaman yapıyor. O zamanlar kaçmak çok daha kolaydı. Yüz tanıma cihazlarımız yoktu. Güvenlik kameraları çok daha seyrek. Yalnızca bu ülkede kayıp kaç kişi olduğunu biliyor musunuz?”

“Yüzlerce mi?” diye tahmin yürüttü sunucu.

“Binlerce.”

Sunucu ciddiyetle başını salladı. “Ava Morales oralarda bir yerdeyse bugün böyle görünüyor olabilir.”

Ekrana yaşlandırılmış fotoğrafım geldi. Saçlarım şimdiki halinden çok daha uzun ve yüzüm daha dolgundu. *Pek bana benzemiyor*, dedim kendime.

Program James'in cinayetten suçlu bulunduğu günkü yakın çekim videosuyla sona erdi.

"James Bates yirmi yıldır tam güvenli bir hapishanede parmaklıkların ardında. Ancak dört yıl sonra, kırk üçüncü yaş gününün hemen ardından şartlı tahliye başvurusu değerlendirilecek ve danıştığımız hukuk uzmanları, tahliye şansının yüksek olduğuna inanıyor."

Kamera yaklaştıkça James'in yüzü büyüyordu. Kum rengi saçlarındaki tarak izlerini ve âdemelmasının yakınındaki küçük tıraş kesliğini görebiliyordum.

"Bates duruşmasında suçsuz olduğunu iddia etse de hiçbir zaman kendini savunmak için konuşmadı. Hiçbir zaman tek bir röportaj bile vermedi hatta görünüşe göre suçla ilgili tek kelime dahi etmedi."

James başını hafifçe çevirdi. Doğrudan bana bakıyormuş gibi görünüyordu.

"Avukatları onun örnek bir mahkûm olduğunu iddia ediyor. Bates, Baltimore'daki Maryland Cezaevi'ndeiken üniversite düzeyinde çeşitli bilgisayar eğitimleri aldı. Avukatları muhtemelen bunu, topluma yeniden entegre olmasına izin verilirse Bates'in üretken bir yaşam sürmeye ve para kazanabileceği bir iş bulmaya ne kadar kararlı olduğunun kanıtı olarak gösterecek."

Görebildiğim tek şey James'in şefkatli, sakın gözleriydi.

"Bates'in hapishanede boş zamanlarını ya spor salonunda ya da kâğıt kalemle resim yaparak geçirdiği söyleniyor. Bir hapis-hane kaynağına göre çizimlerinin çoğu tıpatıp Ava Morales'e benziyormuş."

Bir ürperti bedenimi sarstı.

James o gece beni beklemişti. Bunca yıldır beni bekliyordu.

Televizyonu kapadım ve ani sessizliğin ortasında durdum.

Dört ay önce, neredeyse tam bugün şartlı tahliye kurulu James'in serbest bırakılmasına karar vermişti. Bunu kütüphane araştırmalarımın birinde öğrenmiştim.

James hemen bırakılmamıştı ama her an çıkabilirdi.

Bu yüzden kütüphaneye bu kadar sık gidiyor ve onunla ilgili haberleri araştırıyordum. Hapisten ne zaman çıkacağını bilmem gerekiyordu.

James'in peşime düşeceği gün yaklaşıyordu.

Kendimi bunun aksine inandırmaya çalışıyor ve bazen, özellikle de güneş yeni bir güne doğarken bunun gerçekleşmeyeceğine neredeyse inanmayı başarıyordum. Ama gecenin en karanlık anlarında gerçeği biliyordum.

Catherine'in sandığı gibi Virginia'da büyümemiştim. Çalışmak istediği Baltimore'daki Johns Hopkins Hastanesi ailemin evine, babamla Timmy'nin hâlâ yaşadığı mahalleye arabayla çok yakındı. James'in çalıştığı restorana ve eski liseme de yakındı.

Sadece Catherine'in yeni işine duyduğu hevesi göz önünde bulunduruyor olsam bu riski göze alabilirdim.

Ancak James'in şartlı tahliye hakkı kazanan bütün mahkûmlar gibi bir barınma planı oluşturmayı ve belirli çevrim içi kursları tamamlamayı da kapsayan şartlı tahliye koşullarını yerine getirirken hâlâ tutuklu bulunduğu hapisaneyle Hopkins'in arasında altı kilometreden daha az mesafe vardı.

Yeni bilgisayar becerileriyle ve onu yakalanırken yalnız bıraktığımdan beri içinde büyüyen öfkeyle her an kapıdan içeri girebilirdi.

Tam güvenli bir hapishanede yaklaşık yirmi beş sene geçirmek zaten şiddetin büyümesine kapılmış olan birine neler yapardı?

Bu hayal bile edilemeyecek bir şeydi.

Dünyada en sevdiğiniz kişiyi korumak için ne kadar ileri girdiniz?

O kadar karanlık ve kasvetli bir yerdeydim ki kendimi zor tanıyabiliyordum. Ama bir şeyi kesin olarak biliyordum. Bunu sevgimden yapmıştım.

Belki yanlış karar vermiştim. Ama çaresizdim ve başka çözüm bulamamıştım.

Yıllar önce annemin neden öldüğünü anlatırken Catherine'e yalan söylemeyi seçmiştim. Gerçek hikâye annemin alkollü araç kullanırken bir ağaca çarpmasıydı. Ölüm ilanını yazan kişi, kazanın kaybettiği kızı için duyduğu üzüntü ve ortadan kayboluşunun neden olduğu sorunlar nedeniyle gerçekleştiğini ima ediyordu.

Bu kısa ve trajik bir anlatımdı ama gerçekle alakası yoktu.

Benim temel gerçeğim, her gün ilerleme nedenim belliydi. Hamile olduğumu öğrendiğim andan itibaren James'in içindeki öfke kadar güçlü bir amaçla yanıp tutuşuyordum.

Çocuğumu korumak için her şeyi yapardım.

Alzheimer numarası bile.

Yaptığım şey iğrençti. Affı yoktu. Kimse beni zaten hissettiğimden daha kötü hissettirecek bir şey söyleyemezdi.

Ama bunu Catherine'i korumak için yaptığımı hayatım üzerine yemin edebilirdim. Catherine hasta olduğumu düşünürse onu yakınımda tutabilirdim. James'in onun varlığını öğrenmesini ve peşine düşmesini engellemek için çabalamayı sürdürebilirdim... Ya da öğrenirse en azından onu korumak için yanında olabilirdim.

Catherine'e geçmişimle ilgili gerçeği anlatmam gibi bir seçenek yoktu. Babasının kim olduğunu öğrenirse temel benlik duygusu paramparça olurdu. Asla aynı olmazdı.

Bunu çok düşünmüştüm. Ve vardığım sonuç şuydu, bu yol kısa vadede acımasız olsa da uzun vadede onun için en iyi çözüm olacaktı.

Alzheimer benim için mükemmel bir maskeydi. Kanser veya düşündüğüm diğer hastalıkların aksine teşhis edilmesi zordu.

Bu maskaralığı uzun süre sürdürmem gerekmeyeceğini umuyordum.

James'in topluma yeniden entegre olamamasına güveniyordum. Ya tekrar öldürecek ya da öldürülecekti. Şiddet onun için fazla baştan çıkarıcıydı. Ondan uzak kalamazdı.

James öldüğü ya da hapse döndüğü zaman Alzheimer teşhisinin yanlış olduğunu öğrendiğime dair bir hikâye uyduracak ve hafıza bulanıklığının nedeninin ciddi bir hormon dengesizliği olduğunu söyleyecektim. Bunun sorumlusu olarak laboratuvarda yapılan bir hatayı gösterecektim ve Catherine'le yeni yaşamımızı birlikte kutlayacaktık. Alzheimer için aile geni taşımadığımdan emin olmak adına tahlil yaptırmamı isterse yaptıracaktım. Tabii haberler iyi olacaktı. Onun iç huzurunu yeniden sağlamak için elimden geleni yapacaktım.

Catherine'in Baltimore'a ya da istediği başka bir yere taşınma planlarını ilk fırsatta yeniden gerçekleştirmesine yardım edecektim ve onu bir parçam kopmuş gibi şiddetle özleyecek olsam da doğru yolda olduğu gerçeğini kutlayacaktım.

Ama bir yandan geleceğimizin bu kadar basit olmayacağını biliyordum. James serbest kalır kalmaz beni arayacaktı.

Beni bulduğunda Catherine'i de bulacaktı.

Onun kendi kızı olduğunu anlamak için tek yapması gereken gözlerine bakmaktı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

CATHERINE

Annemin bir başka yalanını yakalayıp yakalayamayacağımı anlama zamanı gelmişti.

Onda hiçbir zaman tam olarak anlaşılmayan bir şeyler vardı, uzun zaman önce bulup cebime attığım bol bir iplik gibiydi. Katı Katolik ebeveynler tarafından yetiştirildiğini iddia ediyordu. Bu yüzden İncil’de geçen bir adı vardı: Ruth ve ikinci isim olarak Mary. Aynı zamanda hamile kalınca evden atılmasının nedeni de buydu. Günahı annesiyle babasının affedemeyeceği kadar büyüktü.

Ancak on beş yaşlarımdayken bir gece annemle kanepede oturmuş *Jeopardy!* izliyor ve haykırarak yarışmadaki sorulara yanıt veriyorduk. Dışarıda fırtına vardı, oldukça kötüydü. Yağmur boşalırcasına yağıyor, gök gürültüsü evimizi sarsıyordu.

Korkmuyordum. Fırtınaları hep severdim. Havanın yoğunlaşmış tehditkâr bir hâl alması, çakan şimşeklerin gökyüzünde statik zikzaklar çizmesi... Doğa Ana öfke nöbeti geçirmeyi kesinlikle iyi biliyordu.

Alex Trebek, “Bizi kötülükten kurtar,” sözünün kaynağını sorduğunda ağzım tereyağlı, sıcak patlamış mısırla dolu olduğu

için konuşamayacak durumdaydım. Ama annem, “Shakespeare kimdir?” diye bağırdı.

Bir yarışmacı düğmeye bastı ve bir saniye sonra doğru yanıtı verdi. “Rabbin Duası nedir?”

Bu sözleri elbette Shakespeare yazmamıştı. İncil’de vardı.

Yalnızca o kadar da değildi, çoğu Katolik haftalık ayinlerde Rabbin Duası’nı tekrarlardı. *Ben* bile ne kadar önemli bir dua olduğunu biliyordum. *Beverly Hills, 90210*’un tekrarını izlerken Jennie Garth’ın karakterinin yangında mahsur kalınca dua etmeye başladığı sahnede öğrenmiştim.

Bunu anneme söylediğimdeyse beni terslemişti.

“O kadar da olsun, yorgunum.”

Bir tutam saçı parmağıma doladım, içimde rahatsız edici bir his kabardı. “Ama bu hiç mantıklı değil. Sırf yorgunsun diye—”

“Catherine, bu konu kapandı.”

Sesinden kontrolünü kaybetmeye bir milim kaldığını anlayabiliyordum. Ben de durmuştum.

Bunca yıl sonra yine o konuşmayı düşünüyordum.

Artık bunun basit bir unutkanlık olduğuna inanmıyordum.

Elimde olsa annemi bir Katolik ayinine götürmenin yolunu bulup onu dikkatle incelerdim. Ne zaman oturacağını, ayağa kalkacağını ve diz çökeceğini bilip bilmediğine bakardım. Kömünyon ritüeline ve ilahilere aşinalığını ölçerdim. Hata yaparsa onu yakalardım.

Ama annemi kiliseye götürmeme olanak yoktu. Bir keresinde bana kendime istediğim dini seçebileceğimi söylemişti ama kendisi agnostikti.

Bu yüzden kiliseyi ona getirecektim.

Annem bugün erken vardiyada çalışıyordu ve Sam’s’den eve saat 14.30 civarında dönecekti. Benim de izin günümdü. Öğle

yemeğinde Sunrise'a uğramıştım ama RJ's'den faks gelmemiştii. Gün sonuna doğru tekrar kontrol etmeyi planlıyordum.

Annem kapıdan girdiğinde duşumu almış ve saçlarımı gevşek, nemli bir topuz halinde toplamış kanepede oturuyordum. Tam zamanında gelmişti.

Eski günlerin hatırına paylaşmamız için bir kâse tereyağlı patlamış mısır hazırlamıştım.

"Selam." İzliyormuş gibi yaptığım televizyon programının sesini kısıtım. "Günün nasıldı?"

Kapının eşiğinde durakladı. Ruh hâlimi değerlendirmeye çalıştığı anlaşıyordu.

"Her zamanki gibi." Ayakkabılarını çıkardı ve halının üzerinde ayak parmaklarını gerip bükürken rahatlayarak *oh* çekti. "Ne izliyorsun?"

Televizyonu kapadım. "Aptal bir Noel filmi desem inanır mısınız?" Annemin alnı kırıştı. "Mayıs ayında?"

"Yıl boyu bu tür filmleri yayınlayan bir kanal var."

Gözlerini devirdi. "Bana bunun için ayrıca para ödemediğimizi söyle."

Patlamış mısır kâsesini uzattım. "Biraz ister misin?"

Planımı gerçekleştirmek için annemin yakınımda olması gerekiyordu. Kandırma sanatında benden daha iyiydi. Dikkat dağıtmadan ya da gerçek duygularını maskeleymeden önce ifadesini okumak için bir saniyem olacaktı.

"Evet, gidip üstümü değiştireyim."

Yatak odasına gitti, ben de pozisyonumu değiştirip başımı kenara yaslayarak uzandım. İşten eve geldiğinde ayaklarını yukarı dikmeyi severdi. Bu yüzden konuşurken kanepede karşılıklı uzanıp birbirimize bakmamız ya da ben ders çalışırken onun telefonda Solitaire oynaması alışılmadık bir durum değildi.

Birkaç dakika sonra geri geldiğinde saç bandını çıkarmıştı. Yüzünü yıkamak için kullandığı Dove'un temiz, sabunlu kokusunu aldım.

O oturma odasına girince mırıldanmaya başladım.

Annem bacaklarımı biraz itip kanepeye uzandı.

Mırıldanmayı sürdürdüm, bütün notaların net ve belirgin çıkmasına odaklanıyordum.

Annem patlamış mısır kâsesine uzanıp çatırdatarak bir avuç dolusu mısır aldı. "Güzel şarkı."

"*Ave Maria*. Az önce izlediğim filmde dilime dolandı. Biliyorsun, Noel'de hep çalan şarkı... Ünlü bir operadandı galiba?"

Bu sözleri söylerken gözlerinin içine bakıyordum. Bana hem ihtiyacım olan hem de korktuğum onayı, ifadesinde göremediğim o şey verdi.

Annem omzunu silkti. Ne tanıma ya da bilgi belirtisi ne de beni düzeltmeye yönelik bir çaba vardı.

"*Madam Butterfly*, evet oydu," diye devam ettim.

"Hı hı." Başını sallayıp bir avuç patlamış mısır daha aldı. "*Senin* günün nasıldı?"

Yanaklarımın yanmaya başladığını hissettim.

Ave Maria bir duaydı. Daha bu sabah araştırmıştım. İlahi şeklindeki bu duanın sözleri, "Selam olsun zarafet dolu Meryem'e," diye başlıyordu. Katolik Kilisesi'nde büyüyen herkes şarkının kendi dinleriyle olan bağlantısını bilirdi.

Yine de anneme son bir şans verdim.

"Günüm oldukça ilginçti. Biraz çalıştım."

Annemin çenesine küçük bir patlamış mısır parçası yapışmıştı. Normalde uzanıp alırdım ama ona dokunmak istemiyordum. Bacağının benimkinin yanında durmasına zor dayanıyordum.

“Tin yeni bir fizyoterapist tutmuş,” diye yalan söyledim. “Benim yaşlarımda.”

Annem tek kaşını kaldırdı. “Sevimli biri mi?”

“Evet. Tin benden onu gezdirmemi istedi, sonra bir süre konuştuk. Adı Christopher.”

Annemin üzerimden dalgalar hâlinde yayılan çalkantılı duyguları hissetmediğine inanamıyordum. Belki de hissetmişti... ve benden daha iyi bir oyuncuydu.

“O ismi her zaman sevmişimdir,” diyerek doğrudan elime düştü. Onun için daha iyi bir yanıt düşünemezdim.

“Ben de. Annesiyle babasının dindar olduğunu, dolayısıyla bütün çocuklarına azizlerin isimlerini verdiklerini söyledi. Ona hayvanların koruyucu azizi olan Aziz Christopher’ın ismini vermişler ki bu oldukça komik, çünkü köpek ve kedi alerjisi var.”

Annem gülmeye başladı ama ben katılmayınca kahkahası sona erdi.

“Sen iyi misin?” diye sordu. “Bir anda o kadar da iyi görünmemeye başladın.”

Hayvanların koruyucu azizi Assisi’li Aziz Francis’ti. Aziz Christopher seyahatin koruyucu aziziydi.

Üçüncü ıska. Katolik Kilisesi’nde büyüyen biri en tanınan azizlerden ikisinin adını bilmez miydi?

Kendisi hakkında bana anlattığı az sayıdaki gerçekten en azından birinin uydurma olduğuna inanamıyordum. Ailesi koyu Katolik değildi. Öyleyse bana hamile kaldığında onu neden evden atmışlardı?

“Catherine? Sen iyi misin?” diye tekrarladı.

Telefonum çalınca ona yanıt vermekten kurtuldum. Uzanıp telefonumu aldım, arayan kimliği telefondakinin Baltimore’daki yeni evimin kablolu yayın sağlayıcısı olduğunu gösteriyordu.

Önümüzdeki hafta başlaması için anlaştığım hizmeti iptal etmek üzere şirkete ulaşmaya çalışıyordum.

Şirketin yayın paketlerinden birine abone olmak kolaydı. İptal etmenin çok daha zor olduğu ortaya çıkmıştı. Önceki sefer pes edip daha sonra onların beni araması için tuşa basmadan önce neredeyse otuz dakika kadar hatta beklemiştim.

Ben dünyanın en kötü müşteri hizmetleri temsilcisiyle konuşmaya başlarken annem dikkatini kendi telefonuna verdi. Hatta biraz parazit vardı ve adam adımı anlayamadı, bu yüzden iki kere tekrarladıktan sonra harf harf söylemek zorunda kaldım.

Bana daha yüksek bir paket satmaya çalışıyor, ben de iptal etmem gerektiğinde ısrar ediyordum.

Bir yandan kafamda annemle ilgili oluşturduğum hikâyeleri düşünmeden edemiyordum. Düşündüğüm gibi on üç yaşında komünryona katılmamıştı. Hiçbir zaman küçük, altın haçlı kolye takmamıştı. *Acaba hayatında hiç Katolik kilisesine ayak basmış mıdır*, diye düşündüm.

Alzheimer hastalığı var mıydı yoksa bu şimdiye kadarki en büyük yalanı mıydı?

Onu sarsmak ve gerçeği söylemesini talep etmek istiyordum. O patlamış mısır tanesini yüzünden tokatlayarak düşürmek istiyordum.

Müşteri temsilcisi konuşmasını tamamladı. “Peki ne düşünüyorsunuz? Yalnızca ayda fazladan dört doksan dokuz dolar.”

“Hayır! Lanet abonelik sözleşmemi iptal etmek istiyorum!”

Ben bu sözleri haykırırken annemin başı hızla kalktı.

“Ahhhh, peki. Bir saniye bekleyin, sizi o servise bağla—”

“Hayır!” Tekrar bağırdım ama artık çok geçti. Hatta bir müzik çalmaya başlamıştı bile.

Telefonum odanın diğer ucuna uçup duvara çarptı. Kırılan camın çıtırtısını duydum. Sonra annemin yüzünü gördüm ve telefonumu fırlattığımda neredeyse kafasına geleceğini fark ettim.

Kendini korumak için kollarını omzuna kadar kaldırmıştı ve gözleri kocamandı.

“Catherine! Sen ne—”

“Ne yani, sinirlenmeye izni olan bir tek sen misin? En azından *ben sana* vurmadım.”

Cümlemi tamamlamamıştım ama annemin ne düşündüğümü bildiğinden emindim: *Senin bana vurduğun gibi*.

Bunu çok sık yapmamıştı. Hayatım boyunca belki üç ya da dört kez. Sonrasında kendisini çok kötü hissettiğini görmüştüm ama o anda bunu umursamayacak kadar kızgındım.

Aslında bana tekrar vurmasını isterdim, çünkü o zaman karşılık vermenin tatminini yaşayabilirdim.

Ayağa fırladım, patlamış mısır kâsesi yere düşüp her yere saçıldı. Annem olduğu yere sinmişti.

Bunun bu kadar iyi hissettirmesine şaşırdım.

Bir süre öyle kaldım, sonra gidip telefonumu aldım. İğne inceliğinde kırık bir cam parçası parmağımın ucuna battı ve bir damla kan belirdi.

Kendime tek kelime edecek kadar bile güvenmiyordum, o yüzden çantamı alıp hiçbir şey söylemeden dışarı çıktım.

Sunrise’a vardığımda otoparkta dolaşarak yer aradım. En iyi yerler için hâlâ araba kullanabilen sakinlere ve tam zamanlı çalışanlara verilen park etiketine sahip olmak gerekiyordu ama yarı zamanlı çalışanlar bu etiketi alamıyordu. Ziyaretçilere ayrılmış uzun bir alan da vardı. Etiketim olmadığı için onlara ayrılmış

iki boş yeri geçmem ve arabamı dolu otoparkın en dip köşesine yakın bir yere bırakmam gerekti.

Bonneville'den indim ve kimliğimi göstererek giriş yapma ritüelimi gerçekleştirdim, ardından aceleyle Hafıza Kanadı'na gittim. Hemşire istasyonuna bağlı küçük odaya doğru ilerledim. Makinede yeni bir faks vardı. Dokunduğumda benden bir saniye önce gelmiş gibi sıcaktı.

Formdaki el yazısını hemen tanıdım. Bu yazıyı kendiminkini bildiğim kadar iyi biliyordum.

Bu, annemin yıllar önce RJ's için doldurduğu, daha önceki işlerinin bir listesi ve... Diane Brown adında tanımadığım bir kadının referansı ile tamamlanan iki sayfalık iş başvurusuydu. Sağlam bir ipucu gibi görünüyordu.

İştahla yeni bilgilere bakarken bir karara da vardım. Yalnızca annemin ailesinin izini sürmeye çalışmayacaktım. Kendimi onun hakkındaki gerçekleri elimden geldiğince ortaya çıkarmaya adayacaktım.

Annem Alzheimer taklidi yapıyorsa, ki buna giderek daha fazla ikna oluyordum, gerekli akıl sağlığı tedavisini almasına yardım edecek ama onu memnun etmek için kendi hayatımı mahvetmeyecektim.

Kira sözleşmem yedi gün içinde başlayacaktı.

Kablolu yayınlamayı iptal edememem ve dairemi devredecek birini bulmamış olmam iyi olmuştu, çünkü Baltimore'a tam zamanında varmayı planlıyordum.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

RUTH

Size bir bilmece: Etrafa saçılmış bir kâse patlamış mısırın her bir tanesini elektrikli süpürge kullanmadan toplamak ne kadar zamanınızı alır?

Yanıt: Ebeveyn olarak berbat ettiğiniz her şeyi düşünmenize tam olarak yetecek kadar. Azarlarınızı ve tehditlerinizi. Kötü seçimleri, yanlış tavsiyeleri ve yanlış anlamaları. Koldan çekiştirmeleri ve ara sıra atılan tokatları.

Annemin yaptıklarının yanında benim birkaç fiziksel disiplin eylemim o kadar önemsiz kalıyordu ki aynı kefeye konulamazdı bile.

Ancak çocuklarımız, önceki nesil olarak hatalarımızı düzeltmek için elimizden geleni yaptığımız gerçeğine odaklanmıyordu. Biçimlendiğimiz yıllarda içinde yaşadığımız kalıpları kırmanın bizim için ne kadar zor olduğunu anlamıyorlardı.

Yalnızca yaptığımız hataları görüyorlardı. Bize öğretilenleri ve bize ait olanları.

Catherine'le aramızda yaşanan en kötü olaylardan bazıları kızımın ruhuna kazınmıştı. Yumruklarını kaldırıp karşımda dikilirken içinde eski kırgınlıkların yandığını hissedebiliyordum.

Catherine o an beni korkutmuştu.

Kısa bir an için yabancı biri gibiydi. Onu tanıımıyormuşum gibi.

Bu ürkütücü duyguyu ilk kez deneyimlemiyordum.

Sağ kolumun alt tarafındaki tüysüz yara dokusu bazen olduğu gibi gömleğimin kolundan görünüyordu. Kolumu indirsem de ona eşlik eden anıyı silemezdim.

On beş yıl önce olmuştu ama bazen, koridordan eski evimize doğru yürürken beni tehlikeye karşı uyaran dumanın kokusunu hâlâ aldığımı yemin edebilirdim. O öğleden sonra çamaşır deterjanı almak için dışarı çıkmıştım çünkü evde kalmamıştı ve iki üniformam da kirliydi. Gideli yalnızca on beş dakika olmuştu. Dokuz yaşındaki olgun bir kızın yalnız kalması için kesinlikle uygun bir süreydi.

Keskin koku burun deliklerime dolduğunda önce birinin akşam yemeğini yaktığını sandım. Sonra koridorun sağ tarafındaki bir daireden gelen duman detektörünün çığlığını duydum.

Bizim dairemizdi.

Plastik deterjan şişesini elimden düşürdüm ve son birkaç adım atıp elimle kapımıza vururken, “*Catherine!*” diye bağırdım.

Yanıt gelmeyince çantamı karıştırıp anahtarımı aradım ve içeri daldım. Duman henüz çok yoğun değildi. İçeriye hâlâ görebiliyordum ama koku korkunçtu.

Catherine çığlıklarına yanıt vermemişti ve görünürde de yoktu. İçgüdülerim beni önce mutfığa yönlendirdi.

Orada soluğumu kesen iki şey gördüm. İlki, uzun plastik çöp kovamızdan yükselip fırının kulpundan sarkan kurulama bezini yutmak için açgözlülükle uzanan turuncu ve altın rengi alevlerdi.

Yangının yayılmasını durdurmak umuduyla kurulama bezini alıp yere fırlattım ve spor ayakkabımla üzerinde tepindim. İşe yaradı. Alevler söndü.

Farkına varmadığım şey yangının güçlenmesi için istemeden başka bir yakıt kaynağı sağladığımdı.

Acımı birkaç saniye hissetmedim.

Sonra sol kolumun dağlanır gibi yanması beni etkisi altına aldı.

“Çıkar şunu! Çıkar çıkar!” Ucuz pamuklu tişörtümün uzun koluna çıplak elimle vururken çığlık atıyordum. Sağ kolumu tişörtün içinden kurtardım, başımın üzerinden geçirip çıkararak yere fırlattım ve üzerine bastım.

Catherine dehşet içinde izliyordu ama sonunda harekete geçti. “Soğuk su,” diye bağırdı lavabonun musluğunu açarken.

Ocağın üzerinde duran tencereyi alıp doldururken suyun tencereye kolumun üzerinden akmasını sağladım. Sonra suyu yoğun sıcaktan eriyip yamulan çöp kovasına boşalttım. Alevler tamamen sönene kadar bunu iki kere daha tekrarlamak zorunda kaldım.

Kolum hâlâ yanıyormuş gibi hissediyordum. Derisi açılmıştı ve kırmızıydı. Çöp kovasının dibinden sızan su birikintisinin yanında yere çöktüm. Acıdan başım dönüyor ve midem bulanıyordu.

“Anne,” dedi Catherine sesi çatlayarak. “Hastaneye gitmemiz lazım.”

Başımla onayladım. Çalıştığım çeşitli restoran mutfaklarında benimkinin en az ikinci derece olduğunu anlayacak kadar yanık görmüştüm.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Özür dilerim. Mum yakmak istedim,” dedi fısıldayarak.

Tekrar başımı salladım ve ayağa kalkmayı başardım. Temiz bir kurulama bezini soğuk suya batırıp koluma sardım. Sigortamızın ambulans masrafını karşılamayacağını bildiğim için

çantamı ve Catherine'in sırt çantasını alıp otobüse binerek acil servis doktorunun yarama merhem süreceği hastaneye gittik.

Bir daha asla evimizde mum yakılmasına izin vermedim. Doğum günü pastalarında bile.

Çünkü mutfağa girip yangını gördüğümde soluğumu kesen ikinci şey Catherine'di. Buzdolabına yaslanmış alevlere bakıyordu.

Pişman, endişeli ya da korkmuş görünmüyordu.

Çok keyifli görünüyordu.

Halıdaki son patlamış mısır tanesini de aldım ve sonra doğrulup inledim. Parmaklarımı bugün yine çok fazla tepsi taşıdığı için yakınan sırtımın alt kısmına bastırdım.

Elektrikli süpürge ortalığı toparlamanın daha kolay yolu olabilirdi ancak ergenlik yıllarımda saç kurutma makinemin Timmy'nin yardım çığlıklarını bastırdığı zamandan beri gürültü yaparak çalışan hiçbir aleti ya da cihazı kullanamıyordum. Herhalde travma sonrası stres bozukluğu gibi bir şeydi. Bir blenderim bile yoktu.

Açık mutfağa girdim ve lavaboda Catherine'in kullandığı, yağdan parlayan gümüş rengi mısır patlatma kabıyla kapağını gördüm. Topaz yüzüğümü çıkarıp porselen kaba bıraktım, ardından süngerin üzerine birkaç damla bulaşık deterjanı damlatıp yıkamaya başladım.

Keşke bunları konuşabileceğim biri olsaydı. Ama benim o kişim Catherine'di.

Belki tekrar bir psikiyatr bulmalıydım. Yangından kısa bir süre sonra sarı sayfalardan birini bulmuş ve danışmaya giderken sahte bir isim vermiştim. Şık bir meşe masanın arkasında oturan, kemik çerçeveli gözlüklü, saçları dökülen adam başta sıkılmış görünüyordu. Catherine'in ara sıra yatağını ıslattığını ve ölü sincapla ilgili olayı anlatırken bütün dikkatini bana vermek

yerine çaktırmadan masasının üzerindeki belgeye baktığına yemin edebilirdim.

On beş dakikalık ücretsiz görüşmenin sonuna doğru çıkmak için ayağa kalkarken yaralı kolumu sandalyenin sert koluna çarptım.

Yaram doktorun hastanede yaptığı gazlı bez katmanlarıyla sarılmış olmasına rağmen acı dayanılmazdı. Dayanamadığım için acıdan bağırdım.

Psikiyatr başını kaldırıp bakarken beni ilk kez görüyormuş gibiydi. “İyi misiniz?”

Soluk alabildiğimde başımı salladım.

Koruyucu bandajların çıkmadığından emin olmak için bol kazağımın kolunu yukarı çekince kayıtsızca sordu: “Bu ciddi bir yaralanmaya benziyor. Nasıl oldu?”

Muhtemelen bisikletten düştüğümü falan söylememi bekliyordu.

“Yangın söndürürken yandım.”

Tamamen hareketsizleşti. Sonra ayağa fırladı ve masasının etrafından dolaşp koluma baktı.

Psikiyatrin sesi fısıltıdan biraz yüksekti. “Kızınız mı çıkar-mıştı?”

Artık bütün dikkati bendeydi. Nedenini biliyordum, çünkü çok fazla suç programı izliyordum.

Bir kişide belirli özellikler bir araya geldiğinde bunların toplamı derin bir şiddet eğiliminin uyarı belirtileri olabilirdi.

Psikiyatra içimi rahatlatmak için gitmiştim. Daha önce kendime söylediğim şeyleri doğrulamasını istemiştim: Yaşı büyük çocukların ara sıra yataklarını ıslatmasının o kadar da alışılmadık bir durum olmadığını, bunun kesinlikle büyüyüp kötü şeyler yapacakları anlamına gelmediğini, sıradan bir pastayı do-

ğum günü şamatasına dönüştüren mumların bütün çocukları büyüleyeceğini. Catherine'ın işi yalnızca birkaç adım daha ileri götürdüğünü, kibrit bulup yaktıktan sonra evimizin küf kokusunu maskeleyerek için satın aldığım okalıptüs kokulu mumun fitiline tuttuğunu. Kibriti çöpe attığında sönmemiş olmasının Catherine'ın hatası olmadığını. Ya da plastik kovadan çıkan dumani görünce üzerine su dökmeyi akıl edemediğini.

Bu onun hatası değildi, dedim kendime yüzüncü kez. Aslında yangının kazara çıktığından neredeyse emindim.

Psikiyatr gitmeme engel olmaya çalıştı. Resepsiyona kadar peşimden geldi. Catherine'i meslektaşlarından birinin yürüttüğü bir çalışmaya dâhil etmek istediğini söyledi.

Aslında yardım etmekle ilgilenmiyordu.

Ona göre kızım bir laboratuvar faresiydi. Test edilecek, incelenecek ve kullanılacak bir şeydi.

Sonunda gelecek hafta tekrar geleceğime söz vererek ondan kurtuldum ama tabii bir daha hiç gitmedim. Numarasının yanıp söndüğünü gördüğümde telefonumu iş yerimdeki aşçıya verip psikiyatr pes edene kadar Portekizce konuşmasını istedim.

Patlamış mısır kabının temiz olduğundan emin olduktan sonra kuruması için kurutmalığın üzerine bıraktım, sonra kollarımı indirerek tüysüz bölgemi örttüm.

Oturma odası penceresine gidip otoparka baktım. Bonneville yoktu ve Catherine'ın ne zaman döneceğini bilmiyordum.

Arabayı kullandığımız bunca yıl boyunca benzin göstergesinin yarının altına düşmesine asla izin vermediğimi acaba fark etmiş miydi? Ne kadar yorgun, meşgul ya da parasız olursam olayım, ok o noktaya yaklaştığı anda mutlaka doğruca benzin almaya giderdim.

Bu benim güvenlik kurallarımdan biriydi.

Bir süre daha dışarıya baktım ama manzara değişmedi. Sonunda pencereden uzaklaşıp yatak odama gittim. Catherine'in eve dönmesini beklerken gençliğimi biraz daha yazmam gerekiyordu.

Kamyon şoförü Mike ertesi sabahın erken saatlerinde aracına dizel yakıt doldurmak için Exxon istasyonuna yanaştığında Cookie'ye son kez elimle hafifçe vurarak veda ettim.

Altı saattir Mike'la birlikte yoldaydım. Artık yollarımızı ayırma zamanı gelmişti.

İyi olacağımdan emin olup olmadığını sordu. Ona teyzemin Youngstown dışında yaşadığını ve gelip beni alacağını söyledim.

Youngstown, Ohio yirmi kilometre uzaktaydı. Benzin almak için otoyoldan çıkmadan önce bir tabelada görmüştüm.

Mike başını salladı ama ifadesinden yalan söylediğimi anladığı belli oluyordu.

El salladım ve nereye gittiğimi bildiğimden eminmiş gibi hızlı adımlarla uzaklaştım. Yüz metre kadar ileride bir McDonald's görmüştüm, o yüzden oraya doğru yürüdüm. Spor çantam her adımda bacağıma çarpıyordu.

Araba sipariş kuyruğunun uzun olmasına rağmen içeri girip fastfood restoranının neredeyse boş olduğunu görünce çok sevindim. Tuvaleti kullandım, sonra lavaboda yüzümü yıkadım ve şortumdaki kan lekelerini çıkarmaya çalıştım. Aynaya bakınca boynumda ve yüzümde koçun kanından parlak kırmızı çillere benzeyen birkaç küçük nokta olduğunu gördüm. Islak kâğıt havluyla cildimin tahriş olduğunu hissedene kadar çılgınca ovuşturdum.

Mike'in deposunu doldurup gittiğinden emin olana kadar bekledim. Nerede olduğumu ve nereye gitmek istediğimi anlamak için bir haritaya ihtiyacım vardı ve bunun için en uygun yerin Exxon istasyonu olacağını düşündüm.

McDonald's'ın yan kapısından aceleyle çıkarken başımı eğik tuttum, sonra benzin istasyonuna doğru olabildiğince hızlı yürüdüm. Paslı bir iş minibüsü yanımdan geçerken yüzüme yoğun, siyah bir egzoz dumanı püskürtünce öksürdüm.

Keşke yanıma beysbol şapkası veya güneş gözlüğü almayı akıl edebilseydim, diye düşündüm. Yakında güneş doğacaktı. Küçükken karanlıktan korkardım ama artık gölgeler benim dostumdu.

Mini marketin içinde permalı sarı saçlı, yorgun görünümlü bir kadın sigara kutularını kasanın arkasındaki yüksek bölmelere yerleştiriyordu.

Boğazımı temizledim ve en yakın Greyhound terminalinin nerede olduğunu bilip bilmediğini sordum.

Yazar kasanın yanındaki katlanmış haritaya uzandı ve New Castle'da bir tane olduğunu düşündüğünü söyleyerek haritayı tezgâhın üzerinden bana doğru itti.

Yönümü bulmam bir dakika sürdü. Ohio eyalet sınırını geçmiştik ama geçeli çok az olmuştu. Haritadaki küçük mavi yıldızın Exxon istasyonunun yerini temsil ettiğini fark edince parmağımla New Castle'a doğru takip ettim. Aşırı uzak görünmüyordu.

Yine de yürümek için çok uzaktı.

Haritayı katlayıp kasiyere geri verdim.

Tekrar dışarı çıktım, kırmızı bir Ford kamyonetin alana girmesini ve babamın yaşlarında görünen gri tulumlu ada-

mın benzin almaya başlamasını izledim. Kamyon kasasının içinde minderleri yırtık kahverengi, eski bir koltuk vardı.

Ona nereye gittiğini sorabilir ve beni götürmesini isteyebilirdim.

Ama otostop çeken kızların başına gelenlerle ilgili hikâyeler duymuştum. İkinci seferimde şansım yaver gitmeyebilirdi.

Şortumun cebindeki katlanmış para desteme dokundum. Yüz on sekiz dolar ve birkaç çeyreklik. Uzun süre yetmezdi. Ama seçeneklerim tükenmişti.

Mini marketin dışındaki ankesörlü telefona doğru ilerleyip kalın metal kordondan sarkan ağır sarı sayfalar rehberini aldım. T'lere baktım, birkaç taksi şirketi reklamı gördüm. Çeyrekliklerimden birini yuvaya itip taksi çağırmak için numarayı çevirdim. Sevk görevlisi adresimi sorunca kasiyerdan adresi almak için tekrar mini marketin içine koşmak zorunda kaldım.

Çok fazla dikkat çektiğimi hissediyordum. Spor çantam, aynada gördüğüm şaşkın bakışlarım, tekrarlanan sorularım... Ancak kasiyer o sırada bir Star dergisini karıştırıyordu ve adresi söylerken başını kaldırıp bakmadı bile.

Taksi gelip de arka koltuğa geçtiğimde göğsümü ezen ağırlığın bir kısmı hafifledi.

Sürücüye gideceğim yeri söyledim, sonra kıvrılıp başımı kucağımdaki spor çantaya yasladım. İçimden derin bir yorgunluk dalgası geçti. Yirmi dört saatten uzun süredir uyanıktım ve beni besleyen adrenalin nihayet azalıyordu.

Şoför benzin istasyonundan çıktıktan birkaç dakika sonra Greyhound terminaline girmiş gibiydi. Uyuduğumu hatırlamasam da içim geçmiş olmalıydı.

Ücretini değerli yirmiliklerimden biriyle ödedim, o da bana para üstü olarak bir onluk ve iki tane birlik verdi. Bahşış vermem gerekip gerekmediğinden emin değildim. İnsanların taksiye bindiğini yalnızca filmlerde ve televizyonda görmüştüm. Daha önce hiç binmemiştim. Yanlış karar adamın aklında kalmama sebep olabilirdi. Polis beni Exxon istasyonuna kadar takip edip sürücüyü bulursa onu arabasına aldığı uzun siyah saçlı genç kız hakkında sorgulayabilirdi. Sonunda iki birliği ona geri verdim. Bana rahat bir tavırla teşekkür edince doğru şeyi yaptığımı hissettim.

New Castle terminalinin ön kısmına birkaç otobüs park etmişti ama hangisinin önce kalkacağını bilmiyordum. İçeri girdiğimde birkaç kişinin bilet gişesinde sırada beklediğini gördüm. Rafta duran ve kalkış saatlerinin yazdığı bir yığın el ilanını işaret eden bir tabela vardı, ben de oraya gidip el ilanlarından birini aldım. Kalkış saatleri, varış noktalarının yanındaki küçük rakamlardan oluşan sütunda yazıyordu ama koçun saatini önceden spor çantama kaldırmıştım ve saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Etrafıma bakınca bir saat gördüm. Saatin henüz sekiz bile olmadığına ve daha bir gün önce bu saatte okulumun kapısından girerken hem olacağımız tarih sınavından korktuğuma hem de James'i hayal ettiğime inanamadım.

İlk otobüs yaklaşık yetmiş dakika uzaklıktaki Pittsburgh'a gidiyordu. Bu beni evime yaklaştırırdı. Ama bir sonraki beni daha da uzağa, diğer yöne, Cleveland'a götürürdü. Sıraya girdim ve gişeden bilet alma sırası bana geldiğinde bir şey hatırladım.

Bir keresinde Timmyyle bahçede saklambaç oynuyorduk ve yaklaşık on dakika aradıktan sonra pes edip Çanak

çömlek patladı, diye bağırıyordum. Kardeşim onu aramaya başlamadan önce ellerimle gözlerimi kapatarak saydığım yerin birkaç metre uzağından, saklandığı çalının altından çıkmıştı.

Başından beri orada mıydın, diye sormuştum.

Yüzü parlayarak başını iki yana sallamış ve Sen beni aramaya başladıktan sonra geri geldim, demişti.

Gişeye Pittsburgh'a bir bilet istediğimi söyledim.

Biri beni arayacak olursa Pensilvanya'ya dönmemi beklemeyebilirdi.

Ve bir parçam tamamen yabancı bir yerde olmak yerine daha önce bulunduğum bir eyalette kalmak istiyordu.

Gişe görevlisi gidiş dönüş olup olmadığını sorunca yutkunarak Hayır, tek yön, dedim.

On iki dolar ödedim, sonra bilet fişini ve para üstünü aldım ve otobüs sırasına doğru yürüdüm. Otobüslerin gidecekleri yerler ön camların üzerinde büyük beyaz harflerle yazıyordu. Sıradaki ilk otobüse bindim, biletimi şoföre verdim ve en arka sıraya oturdum. Otobüs neredeyse boştu ve öyle kalması için dua ettim.

Ben bindikten birkaç dakika sonra şoför kapıları kapadı ve otobüs insan sesine benzeyen bir iniltiyle hareket etti.

Güvendeyim, dedim kendime. Adımın Beth olduğunu sanan bir kamyoncu beni aracına almıştı, taksiye binmiştim, şimdi de otobüsteydim. Kimse beni bulamazdı.

Başparmağımla, sağ yüzük parmağıma taktığım topaz yüzüğü evirip çevirdim. Babam bunu bana on altıncı doğum günümde vermişti. Doğum günü kartımı annem de imzalamıştı ama yüzüğü seçip kutusunu parlak kırmızı çiçekli kâğıda saranın babam olduğunu biliyordum.

Boğazımdan yükselen hıçkırığı bastırdım.

Koridorun diğer tarafında kirli yüzlü ve bağciksız spor ayakkabılı bir kadın kendi kendine mırıldanıyor ve ileri geri sallanıyordu. Uyuşturucu kullandığını tahmin ettim ama ne tür bir şeyin bir insanın bu şekilde davranmasına neden olabileceğini bilmiyordum. Partilerde içilen ottan daha güçlü bir şey alan birini hiç görmemiştim. Bakışlarımı kaçırdım ve görünmez olmayı diledim.

Bir süre sonra otobüs motorunun sabit sesi beni sakinleştirdi ve göz kapaklarım yeniden ağırlaştı. Tam uykuya dalacağım sırada çığlık gibi bir ses beni uyandırdı. Arkamızdan hızla bir polis arabası yaklaşıyordu. Güçlkle soluk alarak koltuğuma daha da gömüldüm. Otobüs şoförü en sağ şeride geçip yavaşladı.

Otobüsün kenara çekmesini ve memurun otobüse binmesini beklerken midem ağzıma geldi. Bunu yapmak yerine polis arabası kırmızı ve mavi ışıkları parlayarak yanımızdan hızla geçti. Onu bir dakika sonra sireni daha uzun ve kederli olan bir ambulans takip etti.

İki kilometre kadar sonra bir kaza mahallinden geçtik. O sırada trafik neredeyse durdu ve adım adım ilerlerken yol kenarında ezilmiş iki araba gördüm. Bir adam korkuluklara yaslanmıştı, başı ellerinin arasındaydı.

Muhtemelen işe gidiyordu ve zihni o gün yapması gereken bütün sıradan şeylerin listesiyle doluydu. Artık girdaba yakalanmıştı.

Onu geçtikten sonra elimin kalktığını ve avucumu pencereye yapıştırdığımı fark ettim. Yıkılmış yabancı, o anda dünyada kendime yakın hissettiğim tek kişiydi.

Yolculuğun geri kalanında tamamen uyanıktım.

Otobüs Pittsburgh'a vardığında son inen ben oldum. James'le ve işlediğimiz korkunç suçla aramıza yeterince mesafe ve kilometre koyduğumu hissediyordum. Ama bundan sonra nereye gideceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Bir noktada uyumam gerekecekti ama otele param yetmezdi. Üstelik oda tutmak için kimliğim ya da kredi kartım da yoktu.

Etrafımdan geçen bütün insanlara baktım: ellerinde evrak çantaları veya BlackBerry telefonlarla hızla yürüyen erkek ve kadınlar, yolun bir bölümünü matkapla delen bir grup inşaat işçisi ve sırt çantası bir omzunun üzerinden sarkan ve bir araba ona korna çalana kadar kendini attığı yolda yürüyen bir adam.

Ben de yürümeye başladım.

Bir simitçinin yanından geçmeden önce birkaç saat sokaklarda dolaşmış olmalıydım. Hamurun mayalı kokusu midemin guruldamasına neden oldu. Aniden açlıktan gözüm döndü. Kırmızı elmayı buluncaya kadar çantamı karıştırdım ve çitirdatarak koçanına kadar yuttum.

Ağzımı elimin tersiyle sildim ve bir çörek yiyip yiyemeyeceğimi düşündüm. Sonra taksiye ve otobüse harcadığım paraları aklımdan hesap edip yürümeyi sürdürdüm.

Sonunda kemerli pencereleriyle sütunları olan büyük, gri bir binanın önüne gelince durdum. Ön tarafındaki tabelada Pittsburgh Carnegie Kütüphanesi yazıyordu.

Bir süre binaya baktım, sonra içeri girdim.

Yüksek tavanı, işlemeli pervazları ve sıra sıra parıldayan ahşap masalarıyla devasa açık alan çok güzeldi. Büyürken bir kilisem olmamıştı, babam Katolikti ve annem onunla ilgili her şey gibi dinini de küçümserdi. Ama burası bana

bir sığınak gibi gelmişti. Burada insanın başına kötü bir şey gelememiş gibi görünüyordu.

Ahşap masalardan birinde boş bir yer buldum. Birisi birkaç kitap bırakmıştı, ben de bir tanesini alıp okuyormuş gibi yaptım. Konu Manhattan Projesi'ydi, cümleler uzun ve ağırdı. Birine odaklanmaya çalıştım, sonra harfler bulanıklaşıp etrafa saçılınca tekrar okudum.

Boynum tutulmuş ve ağzım kurumuş olarak uyandım. Yüzüm masanın üzerindeki açık kitaba dayanmıştı. Başımı kaldırıp gözlerimi ovuşturdum. Kütüphane artık daha kalabalıktı. Masamda birkaç kişi daha çalışıyordu ama kimse benimle ilgilenmiyordu.

Gergin boyun kaslarım itiraz ederken yüzümü buruşturarak etrafımda bir saat aradım. Saat altıyı biraz geçiyordu.

Bu kadar uzun süre uyuduğuma inanamadım.

Dışarıda ışık azalıyordu. Birazdan güneş batacak ve kütüphane kapanacaktı.

Gece kalacak bir yer bulamazsam başım ciddi belaya girecekti.

Ayağa kalkıp hızla kapıdan çıktım.

Artık sokaklar daha da kalabalıktı. Kornalar çalıyor, frenler çığlık atıyor, insanlar kaldırımında etrafımdan geçerken spor çantama çarpıyordu. Herkesin gidecek bir yeri vardı.

Ben de yürümeye başladım, hızlı adımlarım sokakları aşındırdı. Bir ara kapalı bir fotoğraf makinesi mağazasının önünde uyku tulumuna kıvrılmış birinin yanından geçtim. Gözlerimi kaçırıp yürümeye devam ettim. Bir kız sokakta böyle tek başına kalamazdı ama geceyi geçirebileceğim başka bir yer bulabilirdim. Yakınlarda bir park olmalıydı. Belki bir çalılığın altında fark edilmeyeceğim izole bir yer bulabi-

lirdim. Bütün gece uyanık kalır, ertesi gün yine kütüphanede uyurdum.

Uzun zamandır yürüyordum ve güneş batıyordu. Daha iyi bir plan yapacak vaktim kalmamıştı.

Çevremle ilgili fikir edinmek için başımı kaldırdım ve sokağın sonunda bir Target mağazası olduğunu gösteren devasa, kırmızı hedef tahtası sembolünü gördüm. Orada ucuz bir uyku tulumu bulabilir, ayrıca bir şişe meyve suyuyla atıştırmalık da alabilirdim.

Girişe yürüdüm ve sürgülü cam kapıyı tetiklemek için paspasa bastım. Mısır gevreğinden masa oyunlarına kadar her şeyin bulunduğu koridorlarla dolu olan mağazanın orta bölümüne, bir sürü giysi askısı bulunan iyi aydınlatılmış temiz alana girdim.

Kamp malzemesi reyonuna ilerledim ve satılan iki farklı marka uyku tulumuna baktım. Biri hafif diğeryse soğuk havalar içindi. Hafif olan daha ucuzdu. Başka neye ihtiyacım olabilirdi ki?

Mağazanın içinde param olsa satın alacağım şeylere bakarak dolaşmaya devam ettim. Skippy fıstık ezmesi ve tuzlu kraker. Temiz çorap. El losyonu. Deodorant ve banyo süngeri. Bir şişe Snapple limonatası.

Sonra birden durdum. Kamp bölümünün yanındaki cam vitrinde bir dizi çakı vardı.

Belki her ihtimale karşı bir tane almalıydım.

Ama mecbur kalırsam kendimi savunmak için onu kullanabilir miydim?

Koçun kanlı, yaralı bedeninin görüntüsü gözlerimin önünde belirdi ve bacaklarım titredi. Düşmemek için tezgâhın kenarına tutundum.

Birkaç derin soluk alıp kendimi ilerlemeye zorladım. Spor çantamı taşımaktan kolum ağrımıştı. Sırt çantalarına baktım ama her şey çok pahalıydı.

Girişteki büyük cam vitrinin yanından geçtim. Dışarısı artık tamamen karanlıktı ve sokaklar daha sessizdi. Şehir kepenkleri indiriyor gibiydi.

Gidip kalacak bir yer bulmam gerektiğini biliyordum. Ama kendimi bu güvenli ve düzenli mağazadan çıkmaya ikna edemiyordum.

Hayatımın çoğunda doğal karşıladığım şeylere bakmayı sürdürdüm: kâğıt havlu, Pop-Tart şekerleme, törpü ve Tampax tampon. Tek başıma nasıl idare edecektim?

Bir zil çaldı ve hoparlörden mağazanın on beş dakika içinde kapanacağını bildiren bir ses duyuldu. Kırmızı yelekli ve isim etiketi olan bir adam yanımdan geçip arka tarafa doğru ilerledi. Herhalde kapıyı kilitleyecekti. Muhtemelen tekrar bu tarafa dönecek ve artık kasaya gitmem gerektiğini söyleyecekti.

Göğsüm daralırken gözlerim yaşlarla doldu. Bunu yapamazdım. Bir gece için bile olsa sokakta yaşamam mümkün değildi. Yeterince güçlü değildim.

Çalışan geri döndüğünde ondan babamı aramasını isteyecektim. Babam bana yardım etmeye çalışırdı. Annemin ailesine iyi bir avukat tutmaları için yalvarırdı. Hapse ya da çocuk ıslahevine gitmek zorunda kaldığımda, o ve Timmy bana mektup yazardı.

Gözlerimi sildim, görüşüm netleştğinde hâlâ mavi Tampax kutularına bakıyordum.

Bir anda idrak ettim.

Spor çantama Tampax koymayı hiç düşünmemiştim. Uzun zamandır ihtiyacım olmamıştı.

Bir aydan uzun süredir.

Orada aptal gibi dururken zihnim o kadar şoke olmuştu ki elim ayağım boşalmış gibi hissettim, zil sesi yeniden duyuldu. Bu sefer hoparlördeki ses mağazanın beş dakika içinde kapanacağını söylüyordu. Kalan müşterilerin hemen kasaya gitmesi gerekiyordu.

Çılgınca etrafıma bakındım. Yakınlarda daire şeklinde bir giysi askısı vardı.

Çanak çömlek patladı, diye seslendiğimde yuvarlak çalıların altında neredeyse görünecek şekilde saklanan Timmy'yi tekrar gördüm.

Hiç düşünmeden eğildim ve giysi çemberinin ortasına emekleyip spor çantamı arkama çektim.

Tek duyabildiğim düzensiz ve çok gürültülü olan kendi soluğumdu. Önümde tıklım tikiş asılı duran pantolonlardan başka bir şey göremiyordum. Hiçbir yerimin dışarıda kalmadığını umarak olabildiğince büzüldüm.

Aklımdan tek bir sözcük geçiyordu: Hamileyim.

Henüz bir anlam ifade etmiyordu. Seni temsil ettiğini bilmiyordum.

Son anons duyuldu. Mağaza artık kapalıydı.

Bir an sessizlik oldu. Sonra uzaktan kahkahalar yükseldi. Bir erkekle kadının konuştuğunu duydum, adamın sesi kalın ve yavaştı, kadınınkiyse daha yüksek ve canlıydı. Sözler boğuk geliyordu. Gözlerimi sımsıkı kapadım.

Birkaç dakika sonra biri saklandığım yerin önünden geçti, ayakkabıları muşamba zeminde gıcırdıyordu. Ayak sesleri uzaklaşana kadar soluğumu tuttum. Sonra bir süre hiçbir

şey duyamadım. Sessizlik neredeyse dayanılmazdı. Birinin uzanıp beni çekmesini bekliyordum.

Sonunda yeniden sesler duydum ama artık daha uzaktan geliyordu. Kaç kişinin konuştuğunu anlayamadım. İki, yoksa üç müydü?

Işıklar söndü ve beni tamamen karanlığa sürükledi.

Boğazımda bir çığlığın yükseldiğini hissettim. Elimle ağzımı kapadım ve Greyhound otobüsündeki kadın gibi ileri geri sallandım.

Mağaza son derece sessizdi.

Ancak birkaç dakika sonra ilginç bir şey oldu. Gözlerim karanlığa alıştı. İyi göremesem de spor çantamın dış hatlarını ve spor ayakkabımın şeritlerini seçebiliyordum ve yukarı baktığımda daire şeklindeki askının üst kısmıyla ötesindeki boşluğun arasındaki sınır çizgisini görebiliyordum.

Hızlanan kalp atışlarım yavaşlamaya başladı.

Kendimi yavaşça yüze, iki yüze, beş yüze kadar saymaya zorladım. Sonra bine.

Etrafı dinlemeye çalıştım ama mağazada çalışan birinin kaldığına dair bir şey duyamadım. Burada başka biri olsa ışıkları açık tutarlardı, dedim kendi kendime.

Ama ağrıyan uzuvlarımı gerip elbise askısından sürünerek çıkma cesaretini bulmam uzun zaman aldı. Hemen geri dönmem gerekebilir diye spor çantamı orada bıraktım.

Target geceleri tamamen farklı görünüyordu. Mağazanın girişinin yakınlarında biraz ışık veren, üzerinde parlayan oklar bulunan iki kırmızı çıkış işareti ve birkaç loş güvenlik ışığı vardı. Hareketsiz durdum, soluğum ciğerlerimde kaldı ama başka birinin varlığını algılayamadım. Dev mağazada tek başıma kalmış gibiydim.

Yaptığım ilk şey karnıma bakmak oldu. Farklı görünmüyordu.

Belki tarihleri yanlış hatırlıyorumdur, dedim kendime. Ama öyle olmadığımı biliyordum.

Bu düşünce zihnimin özümseyemeyeceği kadar büyüktü. Bu yüzden kaygılandığımda her zaman yaptığım şeyi yaptım: Harekete geçtim.

Önüme çıkan ilk koridorda ilerledim. Tuvalet malzemesi ve ilaç doluydu. Köşeyi döndüm ve sonsuz sayıda atıştırmalık gördüm: patates cipsi, balık kraker, çörek ve şekerleme. Midem bomboştı. Açlıktan ağrıyordu.

Kendimi hareket etmeye, birkaç dakikada bir etrafı dinlemek için durup bekleyerek koridorlardan koridorlara parmak uçlarımda yürümeye zorladım. Hatta oranın da boş olduğundan emin olmak için erkekler tuvaletinin kapısında bile bekledim. Keşfetmeyi bitirdiğimde Target'ın her köşesine ve kıvrımına alışmıştım.

Temizlik ekibinin gelmesine ne kadar zamanım olduğunu bilmiyordum ama şimdilik her yer bana aitti.

Yakın bir kasabada kendine bir hayat kurmadan önce bir süre Walmart'ta saklanan genç bir kadını anlatan, başrolünü Natalie Portman'ın oynadığı romandan uyarlanan bir film vardı. Yalnızca fragmanını izlemiştim ve nasıl bittiğini bilmiyordum ama düşünmeden edemedim: Burada birkaç gece kalmam gerçekten mümkün müydü?

Atıştırmalık reyonuna geri dönüp paketleri görebilmek için eğildim, çünkü her şey gri ve aynı görünüyordu. Almond Joy'u görünce ağzım sulandı. Elimizi uzatıp serin, kırışık ambalajına dokundum. Kremalı çikolatayla Hindistan cevizi'nin tadını alır gibiydim.

Sonra paketi geri koydum.

Bebeklerin iyi beslenmesi gerekirdi.

Birkaç metre ileride bir kutu granola bar vardı. Dikkatle açıp bir tane aldım, plastik ambalajın çıkardığı hisırtıyı duyunca irkildim. Ama şansım yaver gidiyordu. Mağazadaki tek ses benim çıkardığım seslerdi.

Tatlı, gevrek yulafın ilk lokmasında neredeyse kontrolümü kaybedip bütün barı ağızıma tıkacaktım. Ama kendimi küçük ısırıklar almaya ve iyice çiğnemeye zorladım. Bitirdim ve canımın çektiği Snapple limonatasının yerini hatırlamaya çalıştım. Onu mağazanın ön tarafına yakın bir yerde, buzdolabında tek tek satılan buzlu çay ve gazlı içeceklerin yanında görmüştüm. Geçen herkesin beni görebileceği büyük vitrine o kadar yakın olmayı göze alamazdım, bu yüzden granola barları yanıma alıp alüminyum poşet şeklindeki Capri Sun meyve sularından bir kutu bulana dek mağazanın derinliklerine doğru yürüdüm.

Kutunun bir ucunu açıp içinden aldığım bir tanesinin deliğine küçük pipeti saplarken bir gün mağazaya borcumu ödemenin bir yolunu bulacağıma dair kendime söz verdim. Açgözlülükle üç tanesini arka arkaya içtim, tatlı sıvı ağızıma boşalırken alüminyum poşetler buruşuyordu.

Midemden bir gurultu çıktı ve elim otomatik olarak karnıma gitti.

Aşağıya baktım, bugün erken saatlerde avucumu otobüsün camına dayadığım ânı düşündüm. Biriyle, hatta arabasını mahveden bir yabancıyla bile bağ kurmak için can atıyordum.

Şimdi elimi sana bastırıyordum.

Bir süre öyle kaldım, seni düşündüm. O benim için gerçek olduğun andı.

Senin sayende artık yalnız değildim, Catherine.

Timmy ben beş yaşındayken doğmuştu ve kırmızı, buruşuk küçük yüzünü gördüğüm andan itibaren onu sevmiştim. Ona elimden geldiğince ben bakıyordum, çünkü annem bu iş için pek uygun değildi. Onu taşıırken boynunu desteklemeyi ve rahat hissetmesi için battaniyeye sarmayı öğrenmiştim. Geceleri sırtını okşar, uyuyana kadar ona şarkı söylerdim.

Seninle henüz tanışmamıştım bile ama yemin ederim seni de çoktan sevmeye başlamıştım. Hayatımda kalan tek iyi şey sendin. Sen olmasan o ilk hafta yüzlerce kez pes ederdim.

Bir süre sonra kamp malzemesi reyonuna döndüm ve bir an uyku tulumunu kutusundan çıkarıp kullanmayı, sonra tekrar yerine koymayı düşündüm. Ama yeni bir şey satın aldığını sanan birinin aslında kullanılmış bir tulum almasını istemedim. Tam yoluma devam edecekken uyku tulumlarının yanında bir şey fark ettim. El feneri.

Büyük olanlar sert plastik ambalajların içindeydi ama salatalık büyüklüğündeki küçük boy olanlardan birkaç tanesi rafa dizilmişti. Babamın arabasının torpido gözünde de aynı el fenerinden olduğundan emindim. Kiraladıkları evin bodrumundaki sigortaların attığı bir grup üniversite öğrencisine yardım etmeye gittiğinde kullandığını görmüştüm.

Bir tanesini alıp çalıştırdım. Bir şey olmadı.

Muhtemelen pil gerekiyordu. Duracell paketlerini video kamera ve kaset oynatıcılarının yanında gördüğümü hatırlıyordum. Uygun boyda iki taneye ihtiyacım olacağını tahmin ederek geldiğim yoldan döndüm.

Doğru paketi bulup açmam bir dakikamı aldı ve düşürüp koridorda yuvarlandığında az kalsın pillerden biri-

ni kaybedecektim ama sonunda el fenerini çalıştırabilirdim. Uzanıp feneri açtığımda ve yerde parlayan beyaz altın rengi daireyi gördüğümde, işte o an, içimde parlak bir umudun titreştiğini hissetmeye başladım.

Kalan granola barları ve meyve suyu poşetlerini spor çantama tıkmak, temiz giysi ve banyo malzemelerimi almak için saklandığım yere döndüm. Elimi yüzümü yıkamak ve temiz iç çamaşırıyla pantolon giymek için tuvaleti kullanabilirdim. Mağazanın kliması güçlü olduğu için belki kazağımı da giyebilirdim. Sonra tekrar pantolon askılığına saklanıp kendime küçük bir yuva hazırlar, başka bir granola bar ve bir meyve suyuyla ziyafet çekerdim.

Hâlâ çözülmesi gereken çok şey vardı. Temizlik ekibinin ne zaman geleceğini ya da bir gece bekçisinin tesiste devriye gezip gezmeyeceğini bilmiyordum. Sabah mağazadan çıkmak için alışveriş yapan müşterilerin arasına nasıl karışacağımı bulmam gerekecekti. İki gündür giydiğim kanlı şortumla tişörtümü atacak bir yer bulmam gerekiyordu.

Ama şimdilik karnım tok, susuzluğum giderilmiş ve uyuyacak güvenli bir yer bulmuşken ilk kez ikimizin gerçek bir şansı varmış gibi hissediyordum.

YIRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CATHERINE

Annemin RJ's için doldurduğu başvuru formunun çıktısını katlayıp çantama koydum. Sunrise'a gelme amacımı yerine getirmiştim ama eve dönmek istemiyordum. O anda annemin yanında olmaya katlanamazdım.

Perişan haldeyken hata yapmaya daha yatkın olduğumun bilincinde olarak Hafıza Kanadı'ndan dikkatle çıktım. Parolayı girerken beni izleyen bir sakın olmadığını bir kez daha kontrol ettim ve mavi kapıdan içeri adımımı attıktan sonra kilidin devreye girdiğinden emin olmak için kapıyı zorladım. Gündüz olmasına ve tesiste bu kadar çok personel varken gezgin bir sakının uzağa gitmesinin zor olmasına rağmen bu önlemleri alıyordum.

Geceleri durum bambaşkaydı. Bütün binada yalnızca birkaç hemşire, bir avuç yardımcı ve bir güvenlik görevlisinden oluşan çekirdek ekip bulunuyordu.

Asansörle lobiye indim, resepsiyon görevlisine el salladım, ardından yeşil çimenlere adım atıp sona ermek üzere olan baharın nemli havasını içime çektim. Gündelik Destek ve Uzun Süreli Bakım sakinlerinden birkaçı verandada kart oynuyor, diğerleri bahçelerde çalışıyordu. Birkaçı bahçedeki katlanır tahta

sandalyelerde oturuyordu ve havanın yirmi üç derece olmasına rağmen birinin bacaklarına battaniye örtülmüştü. Hepsi saçları seyreli, vücutları zayıflamış ve sınırlı zamanı olan kadınlardı. Muhtemelen hepsinin çocuğu vardı.

Acaba onlar da kızlarına ihanet etmiş miydi?

Otoparka doğru ilerlerken ceviz rengi eski bir Cadillac'ın binaya en yakın yerlerden birine girdiğini gördüm. Çift arabadan inene kadar bekledim, sonra onları selamlamak için yanlarına gittim.

Çalıştığım bütün hastaların arasında George ve June Campbell'ın kalbimde özel bir yeri vardı. O gün içinde bulunduğum ruh hâlinde bile onlara merhaba deme fırsatını kaçırmazdım.

George'la June, June'un altı yıl önce felç geçirmesinden ve benim burada çalışmaya başlamamdan kısa bir süre sonra Sunrise'a taşınmıştı. June'un bastonla yeniden yürümeyi öğrenmek için fizik tedaviye ve konuşma terapistlerine ihtiyacı vardı ve banyo yapıp tuvalete gitmesine elli iki yıllık kocasının yardım etmesini istemiyordu ki bunu çok tatlı bulmuştum.

June'un günlük ihtiyaçlarını karşılamasına yardım edenlerden biri bendim, bu yüzden onlara isimleri dışında bir şeyle hitap etmeme izin vermiyorlardı. June bir keresinde onu yıkarken bana şöyle söylemişti: "Tatlım, artık beni bütün görkemimle gördüğüne göre sanırım 'Bayan Campbell' aşamasını geçtik."

June tip 1 diyabet hastasıydı, günde birkaç kez insülin iğnesi olması gerekiyordu ve bakımının bir parçası olarak bunu ben uyguluyordum. Böylece iğne yapmaya bu kadar alışabilmişim.

Hayatın Campbell'ların önüne çıkardığı zorluklara rağmen ikisi şimdiye dek tanıdığım en pozitif insanlardı. Artık onlarla doğrudan çalışmasam da iletişim hâlinde kalmıştık ve ara sıra

beni arayarak ya da mesaj göndererek öğle yemeğine ya da içki içmeye davet ederlerdi.

“Catherine,” diye bağırdı June beni görünce. Deniz mavisi bir elbise giymiş, inci kolye takmıştı, George’sa bir gömlekle ten rengi bir pantolon giymişti. İkisi öylesine işlerini yaparken bile her zaman şık giyinirdi.

İkisine de sıkı sıkı sarıldım.

“Gitmene kaç gün kaldı?” diye sordu June.

Neyden bahsettiğini anlamam biraz zaman aldı. “Bir hafta,” dedim ona. “Ama merak etmeyin, gitmeden önce size uğrayacağım.”

“Sözünü tutmanı sağlarız,” diye yanıtladı George.

Bir süre sohbet ettik ama June’un yorgun olduğunu görebiliyordum, bu yüzden izin istedim ve onları yakında ziyaret edeceğime söz verdim.

Campbell’lara veda ettiğim anda varlıklarının sağladığı rahatlık uçup gitti.

Çantamdan telefonumu çıkarıp saate baktım. Saat henüz dörttü ama bu genellikle indirimli içki saatlerinin başladığı zamandı. Sık içmezdim ama o anda en çok istediğim şey sert bir cin tonikti. Ve bunu paylaşacak biri.

Annem, olduğunu sandığım kişi gibi görünmüyordu. Belki Ethan hakkında da yanılmıştım.

İşin aslı, annemin ona kasıtlı olarak tuzak kurduğunu öğrendiğimden beri Ethan’ı aklımdan çıkarmakta zorlanıyordum. Barın üzerine eğilirken tişörtünün kısa kollarının altında kabaran pazıları gözümün önünden gitmiyordu.

Telefonum zaten elimde olduğundan numarasını çevirmek için ekrana birkaç dokunuş yeterli oldu.

İlk çalıştan sonra yanıt verdi. “Hey, selam.”

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Buraya gelmeni bekliyordum,” yanıtını verirken sesinden gülümsediğini anlayabiliyordum.

Birkaç saat sonra yatakta tembelce döndüm ve Ethan’ın bedeni de hareketimi tekrarlayıp bana arkadan sarıldı. Vücudumun ağırlaştığını, rahatladığını hissediyordum. Birkaç içki, aylardan sonra ilk kez seks ve biraz kestirmenin birleşimi gerginliğimin bir kısmını azaltmıştı.

Mesajlarıma bakmak için uzanıp komodinin üzerindeki telefonumu aldım. İki mesaj ve bir cevapsız çağrı vardı, hepsi anemdendi. İlk mesaj Ethan’ın evine girdiğim anda gelmişti.

Bu akşam film izlemeye ne dersin? Sen seçebilirsin.

İkinci mesaj birkaç dakika önce gelmişti, beni hafif uyukumdan uyandıran bu bildirim sesi olmalıydı.

Her şey yolunda mı?

Konumumu kontrol ettiğinden emin olduğum için annem muhtemelen nerede olduğumu biliyordu. Bu adresi Ethan’la çıktığım zamanlardan hatırlıyor olmalıydı.

Melanie’nin sözleri aklıma geldi. *Vay be, sen hâlâ annenle konumunu mu paylaşıyorsun?*

Bana ilk cep telefonumu annem almıştı. O zaman konum paylaşma sistemini kuran oydu. Buna hiç itiraz etmemiştim, tıpkı yaptığı veya bana söylediği hiçbir şeye itiraz etmediğim gibi.

Bütün bunların adaletsizliği içimde kaynamaya başladı ve soğuk cinle Ethan’ın sıcak bedeninin getirdiği kırılğan huzur duy-

gusunu sildi. Yirmi dört yaşındaydım ama annem sürekli beni kollayıp kontrol etmeye çalışıyordu. Bunu yaptığı için ona mı yoksa buna izin verdiğim için kendime mi daha kızgın olduğumu bilmiyordum.

Öfkem bundan sonra yapmam gereken şey konusunda kararlılığımı arttırdı. Ethan'ın ağır kolunun altından çıkıp çıplak ayaklarımla pek de temiz olmayan yatak odası zeminine bastım.

“Nereye gidiyorsun?” Sesi uykulu olduğu için boğuktu.

“Birini aramam gerekiyor. Önemli. Telefonumun şarjı bitmiş. Seninkini kullanabilir miyim?”

Oturup gözlerini ovuşturdu ve kırıştırdı. Yatağın yanında yerde duran telefona uzandı ve parmakları birkaç dakika boyunca ekranda hareket etti. Bekledikçe sabırsızlığım artıyordu. Ethan muhtemelen görmemi istemediği bir şeyi, belki de flört ettiği kızlardan gelen mesajları gizliyordu. Sonunda telefonunu bana doğru attı.

“Teşekkürler.” Odanın diğer ucuna yürüyüp çantamı aldım, çıplaklığımın bilincinde olamayacak kadar odaklanmıştım. Katlanmış kâğıt parçasını çıkarıp annemin Diane Brown diye biri olduğunu belirttiği referansının numarasını çevirdim. Adını hiç duymamıştım ve annemi nasıl ona referans olacak kadar iyi tanıdığına dair hiç fikrim yoktu, bu yüzden bu konuyu ustaca idare etmem gerekecekti. Ethan'ın yapmak üzere olduğum tuhaf sohbeti dinlememesini tercih ederdim ama ev arkadaşları oturma odasında Xbox oynuyor ve birbirlerine sataşıyorlardı.

Ethan kollarını başının üstünde birleştirmişti. Ağırlaşan göz kapaklarının arasından beni izliyordu. Parmağımı dudağıma götürüp numarayı çevirdim.

Birkaç kez çaldı, ardından sesli mesaja geçti. Otomatik yanıt sistemi adımı ve telefon numaramı bırakmamı söyledi ama sinyal sesinden önce telefonu kapadım.

İçime bir hayal kırıklığı çöktü. Geri aranmak için kendi telefonumu kullanamazdım. Arayan kimliğinde görünürdüm ve Ruth Sterling'in kızının neden Ruth Sterling hakkında bilgi almak için referansını aradığına dair iyi bir açıklama yoktu.

Ethan'ın telefonu ile beni bağdaştırmanın çok daha zor olacağını biliyordum. Beni ilk aradığında ekranda John Quinlan adı çıkmıştı, Ethan onun babasının adı olduğunu ve telefonunda hâlâ aile paketi kullandığını açıklayana kadar biraz kafa karıştırıcıydı.

Sanki annem birdenbire bizimle aynı odaya gelmiş, fısıldayarak yirmi sekiz yaşında bir adamın neden telefonunda hâlâ aile paketi kullandığını ve ailesinin hayatındaki başka neleri ödeyip neleri hallettiğini soruyordu.

“Her şey yolunda mı?”

Ethan annemin mesajında sorduğu sorunun aynısını sormuştu. İnsanların neden sürekli bunu sorduğunu merak ettim, özellikle de ses tonu yanıtın hayır olduğunu bildiklerini açıkça ortaya koyarken.

Herkesin duymak istediği yanıtı verdim. “Evet, yolunda.”

İnsanlar bunun yerine, “Yolunda *olmayan* bir şeyler mi var?” diye sorsa ve biz de doğru yanıt versek dünyanın ne kadar farklı olabileceğini düşündüm.

Ethan'ın telefonu titredi ve ekrana bakmadan telefonu ona geri fırlattım. Ethan'la ben bir çift değildik. Ona kimin mesaj attığı beni ilgilendirmezdi. Annemin iş başvurusunu tekrar katlayıp çantama koydum.

Bu sabah kadını Google'da araştırarak çok zaman harcamıştım ama ismi o kadar yaygındı ki internette bana yardımcı olmayacak kadar çok ve az şey vardı. Bir sürü Ruth Sterling bulmuştum ama hiçbiri ona uymuyor gibiydi. Aramaya annemin

doğduğu günü, 2 Ağustos'u eklediğimde bile eşleşen bir sonuç çıkmamıştı.

Ben giysilerime uzanıp giyinmek üzereyken Ethan örtüyü kaldırdı. Bu bir davetti.

Sarhoş bir buluşmayı hata olarak aklımdan silebilirdim. Ama artık tamamen ayıktım.

Ethan'ın güçlü elleriyle ellerimi başımın üzerinde tuttuğunu ve bir bacağıyla benimkileri ayırdığını ve "*Bu vücudu özlemişim,*" diye mırıldandığını hatırlayınca duraksadım.

Sonra evde endişeyle beni bekleyen annemi düşündüm.

Karar vermem kolay oldu. Tekrar yatağa girdim.

Yeniden uyandığımda pencereden güneş ışığı sızıyordu. Bu raya geceyi geçirmek için gelmemiştim ama geldiğime seviniyordum. Annem işe gideceği için eve döndüğümde onu görmekten kurtulabilirdim.

Ethan hâlâ uyuyordu, ev arkadaşları da uyuyordu. Bu da banyonun boş olduğu anlamına geliyordu. Önceki günkü giysilerimi giyerek parmaklarımın ucunda koridorda ilerledim. Dişlerimi elimden geldiğince temizlemek için parmağımı ve bir miktar diş macunu kullandım, ardından yüzüme su çarptım. Biri kapıyı çaldığında kabaran bir tutam saçımı düzeltmeye çalışmak üzereydim. Kapıyı açınca karşımda Ethan'ın ev arkadaşlarından birinin gözleri yarı kapalı, yalnızca baksırıyla durduğunu gördüm.

"Affedersin, Kaitlin," diye mırıldandı. "Gerçekten tuvalete girmem lazım."

"Buyur ama ben Kaitlin değilim."

Gözleri açıldı. Bana baktı, sonra tekrar Ethan'ın yatak odasına baktı. "Affedersin."

Oda arkadaşının aşırı derecede uzun gelen bir süre boyunca gürültüyle işemesini bekledim. Sonunda dışarı çıktığında, “Teşekkürler,” diye mırıldanarak yanımdan geçti.

Bu sefer kapıyı açık bırakarak tekrar banyoya girdim ve parmaklarımla saçımı taramaya çalıştım. Bu işleri daha da kötüleştirince etrafta bir fırça aradım. Aynalı dolapta göremedim, bu yüzden lavabonun altındaki çekmeceyi açtım.

Çekmecede kalın, pembe bir kozmetik çantası vardı. Bir an çantaya baktım, içinde ne olduğunu gerçekten öğrenmek isteyip istemediğimi düşündüm. Sonra zaten bildiğimi fark ettim.

Çantanın fermuarını açtığımda bir diş fırçası; Secret marka deodorant; pembe, tek kullanımlık bir jilet; yuvarlak bir fırça; bir tüp KUSH rimel ve seyahat boyu bir şişe parfüm gördüm.

Ciddi bir ilişkisi olan bir kadının geceyi erkek arkadaşının evinde geçirmesi ve ertesi sabah toparlanmasının gerekmesi ihtimaline karşı yanında bulunduracağı türden şeyler.

Biliyordum çünkü Ethan’la birlikteyken ben de buna benzer bir çantayı tam da o çekmecede saklıyordum.

Pembe çantanın fermuarını çektim ve saçlarımı boş vermeye karar verdim. Ethan’ın yatak odasına döndüm. Yorganın altına saklanmış, telefonuna fısıldıyordu.

Eşyalarımı sessizce topladım. Ben ayakkabımı giyerken telefonu kapamıştı.

“Kaitlin miydi?”

İrkildi. “Bak... Bunu planlamamıştım ama sen arayınca...”

“Merak etme. Tekrar birleşmeyi falan hayal etmiyorum.”

Aslında bunu bir anlığına düşünmüştüm. Ethan güvenilir olmaktan çok uzaktı ama kısa bir süre için hayatımdaki en sağlam şey oymuş gibi hissetmiştim.

Yatak odasından çıkacakken Ethan yataktan fırladı ve baksırını giyip bana yetişmeye çalıştı.

Oturma odasından geçerken sehpanın üzerindeki bira şişelerini, nargileyi, darmadağın koltuk minderlerini gördüm. Ne durumda olduğunu görmek için mutfığa girmeme gerek yoktu. Tezgâhın üzerinde yığılmış pizza kutuları, buzdolabında bir karton fermente olmuş portakal suyu ve akşamdan kalmalığa iyi gelecek birkaç tane Gatorade ile karşılaşacağıma emindim.

Bir yıldır buraya gelmiyordum ama tek bir şey bile değişmemişti.

Telefonu yine çaldı. Muhtemelen Kaitlin telefonu neden bir anda kapadığını merak ediyordu.

Belki şehir dışındaydı ya da Ethan gibi geceleri çalışıyordu. Hatta Ethan'ı görmeye gittiğimde herkese karşı öyle olduğuna yemin etmesine rağmen bana buz gibi bakışlar atan sarışın garson bile olabilirdi. Ethan bizi hiç tanıştırmamıştı ama bardaki diğer insanların, kızın adını söylediğini duymuştum ve isminin *K* harfiyle başladığından emindim.

"Açsan iyi olur," dedim Ethan bana çekingen bir ifadeyle bakarken. Uzun saçlarını üfleyerek yüzünden uzaklaştırdı ve hafif bronz, güzel dövmeli vücudu veda öpücüğü vermek için bana doğru eğildi.

Onu öpmek yerine arkamı döndüm.

Ben uzaklaşırken sesi zayıf gelse de kız arkadaşını selamladığını duydum. "Hey, selam."

Bir ses daha duyabiliyordum ama o kafamın içindeydi. An-neme aitti. *O sen olabilirdin*, diye fısıldıyordu.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

RUTH

Ortadan kaybolma kurallarım şöyleydi: Cüzdanında nakit bulundur, minimum yüz dolar; telefon şarjının kırmızı bölgeye düşmesine asla izin verme; torpido gözünde bir granola bar ve bir şişe su olsun; spor çantanın yan cebinde de düz uçlu bir tornavida taşı.

Bugün olsa ilk kaçtığım zamanki gibi bir Target'ta uyuyamazdım. Harekete duyarlı kameralar ve görünmez lazerlerle alınan güvenlik önlemleri artık daha karmaşıktı.

Ama ben de artık daha iyiydim. Ergen hâlimden daha becerikliydim.

Sam's'in öğle yemeği telaşı sona ermişti. Yalnızca bir avuç müşteri oyalanıyor, gazete okuyor veya telefonlarına göz atıyordu. Bir set çatal bıçağı beyaz kâğıt peçeteye sarmayı bitirdim ve ince bohçayı kahve istasyonunun yanında hazırladığım yığının üzerine koydum.

“Hanımefendi?”

Beşinci masadaki iki kadın beni çağırıyordu. Kahve sürahisini alıp onlara yöneldim. Yanıma kahve almanın beni ekstra yürümekten kurtardığını uzun zaman önce öğrenmiştim. Süra-

hileri sağ elimde taşıdığım için sağ kolumun pazısı soluma göre her zaman biraz daha büyük ve daha belirgindi.

“Doldurayım mı?” diye önerdim.

“Yalnızca hesap, teşekkürler.”

Toplam hesabı zaten yazmıştım, bu yüzden önlüğümün cebindeki hesabı çıkarıp masanın üzerine koydum.

Kahve istasyonuna döndüm ve ağzı aşağı bakacak şekilde istiflenmiş beyaz fincanlardan birini akıp kendime kahve doldurdum. Bugün dördüncü kahvemdi.

Yorgundum çünkü bütün gece bir o yana bir bu yana dönüp durmuştum. Catherine evde yokken uyuyamıyordum. İşin tuhafı, Dr. Chen bize Alzheimer hastası olduğumu düşündüğünü söyledikten sonra birlikte daha fazla zaman geçireceğimizi düşünmüştüm.

Bunun yerine tam tersi olmuştu.

Ethan’a geri dönmesine şaşırmıştım. Bir şişe Rus votkası satın alıp ona ikram ettiğimde başını biraz fazla hevesli sallayarak kabul etmesini izlediğim birinci yıl dönümlerinin gecesinden sonra onu bir daha görmeyeceğimizi sanmıştım.

Beşinci masadaki iki kadın kalkıp kasaya gitti. Onlar çıkana kadar bekledim, sonra gidip boşalan tabaklarını toplamaya başladım. Göz ucuyla birinin yaklaştığını fark edince midem kasıldı. Ne olacağını hissediyordum.

Melanie boş meyve suyu ve su bardaklarını toplayıp üst üste dizdi.

“Teşekkürler,” dedim.

“Bütün eğlence senin mi olsun?”

Keşke Melanie’nin geçmişteki davetlerini kabul edebilseydim. Ancak alkol, insanın gardını düşürmesine neden olurdu ve kadınlar birbirlerine açılmayı severdi. Ağzımdan bir şey kaçırıp

affı olmayan bir hata yapabilirdim. İlk seferinde ya da ikincisinde olmasa da er ya da geç.

Catherine söylediklerimi kabul etmeye alıştı. Dinamiğimiz ebeveyn ve çocukken oluşmuştu ve artık her şey daha eşit olsa da sınırı çizdiğimde hâlâ itiraz edemezdi.

Melanie'yle böyle bir geçmişimiz yoktu.

Ortadan kaybolmanın eşiğindeyken her zaman uygulanması gereken bir kural daha vardı: Kimseye yaklaşma yoksa seni bulmaya çalışabilir.

“Buranın işi bitti. Biraz ara verip birer kahve içmeye ne dersin?”

Onunla dışarıda buluşmayacağım için Melanie birlikte bir şey, belli ki kahve içmemizi sağlamaya çalışıyordu.

“Keşke.” İç çekişe benzediğini umduğum bir ses çıkardım. “Erkenden kaçmaya çalışacaktım. Bir sürü işim var.”

Melanie cin gibiydi. Onu ne kadar sevdiğimi hissediyor olmalıydı. Onu sürekli atlatmam herhalde kafasını karıştırıyordu.

Ama tek yaptığı, “Bir şeye ihtiyacın olursa buradayım,” demek oldu. Sonra masanın üzerindeki buruşuk peçetelere uzanıp topladı. Ten rengimizin farklılığı dışında elleri benim ellerim gibiydi. Garsonsanız tırnaklarınızı kısa ve temiz tutardınız. İşe girerken yüzük veya bilezik takma fikrini de unuturdunuz, çünkü girinti ve çıkıntılara küçük yiyecek parçaları takılabilirdi. En iyi takınızın deliklerinden Fransız tostü parçası kazımak zorunda kalmak, istediğiniz son şey olurdu.

Aslında erken çıkmayı planlamamıştım ama artık köşeye sıkışmıştım. Sam'in ayakları sallanmaya başlayan bir tabureyi tamir etmeye çalıştığı tezgâha gittim ve çıkıp çıkamayacağımı sordum. Homurtusu *evet* anlamına geliyordu, bu yüzden küçük personel odasına doğru yürüdüm. Dolabın düğmesini çevirip

şifreyi girdim ve kapı açılınca çantamı çıkardım. Sonra arkama baktım.

Bazen kızımın görmesini istemediğim şeyleri burada sakladım. James'in şartlı tahliye duruşmasından kısa bir süre önce Catherine'in Johns Hopkins'ten iş teklifi aldığını öğrendiğimde, kütüphaneden bir kitap alıp buraya saklamıştım. *Alzheimer'i Anlamak*. James şartlı tahliye hakkı kazandıktan sonra Catherine'i korumak için numara yapma kararımı güçlendirmişti. Hatta bana belirtileri taklit etmem için spesifik fikirler bile vermişti.

Dolabımın arkasına gizlenmiş bir şey daha vardı. Kullanıp atılan türden bir telefon. Sam bunu bulsa felaket olmazdı, çünkü içinde benimle ilişkilendirilebilecek bir şey yoktu. Telefonu bir müşterinin unuttuğunu ve geri vermek için sakladığımı söyleyebilirdim.

Yine de sır olarak kalmasını tercih ediyordum.

Bu telefonu uzun zamandır kullanıyordum. Yıllardır. Ancak tek bir arama bile yapmamıştım.

Kullanmayı düşündüğüm için satın almamıştım.

Bu telefon bir tetik kablosuydu.

Biri bu numarayı arayıp benim hakkımda sorular sormaya başlarsa son savunma hatlarımdan birinin çöktüğünü anlatacaktım.

İşe geldiğimde mesajları kontrol ederdim. Şimdi de telefonu duvardaki prize takıp açtım ve küçük ekranın etkinleşmesini bekledim.

Beni dehşete düşüren üç sözcük belirdi: *Bir cevapsız çağrı*.

Nereden ve ne zaman arandığımı görmek için telaşla arama kaydına baktım. Önceki akşam 7 civarında aranmıştı ve arayan kişinin adı "John Quinlan" olarak görünüyordu.

Mesaj yoktu.

Tekrar çalmasını bekleyerek telefona baktım. Ses çıkarsa elimde bomba patlamış gibi olacaktı.

Sessizdi.

Yanlış numara, diyerek kendimi rahatlatmaya çalıştım. Elimdeki telefonun numarası, Philadelphia'daki yoğun bir hukuk bürosunun numarasıyla son iki hanesi dışında neredeyse aynı olduğundan ara sıra yanlışlıkla arandığı olurdu. John Quinlan, hukuk bürosuna ulaşmaya çalışmış ve sesli mesajın *Sinyal sesinden sonra mesaj bırakın*, dediğini duyunca hatasını anlayarak telefonu kapamıştı. Bu yüzden tekrar aramamıştı.

Telefonu tekrar dolabıma koyacakken son anda fikrimi değiştirip şarj aletiyle birlikte çantama koydum.

Bir çağrıyı kaçırma riski, Catherine'in gizli telefonumu keşfetme riskinden çok daha büyüktü.

Melanie'ye el sallayarak restorandan çıktım ve neşeyle karşılık verdiğinde hissettiğim suçluluk hissini bastırdım.

Kaldırımda yürüyüp otobüs durağında durdum, ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdiğim sırada yorgunluğumu unutmuştum. Çantamın fermuarlı iç cebindeki kapaklı, siyah küçük telefonun kesinlikle farkındaydım.

Bu telefon çalar ve arayan kişi Diane Brown'ı isterse hakkımda bilgi edinmek istediklerini anlayacaktım.

Diane Brown diye biri yoktu. Adı birkaç yere kurduğum bir tuzaktı. Biri geçmişimi kazıp beni bulmaya çalışırsa uyarılabilmek için kullan at telefonumun numarasıyla birlikte kira kontratlarıma ve iş başvurularıma yazıyordum.

Yalnızca başka bir yanlış numara, diye tekrarlardım takıntılı bir tavırla çevremi kontrol ederken.

Yine de otobüse bindikten sonra oturamayacak kadar huzursuzdum. Arka kapının yanındaki demire tutundum ve başımı

çevirerek taşıttaki herkesin yüzünü inceledim. Karşımdaki kadın bulmaca çözüyordu, kurşun kaleminin silgisini gazetesine vuruyor ve kaşlarını çatarak boş beyaz karelere bakıyordu.

Kâğıda çarpan silginin hafif, ritmik sesi geçmişimden gelen bir yankı gibiydi. *Tik tak.*

Otobüs ileri doğru hareket ederken kesik bir soluk aldım. *Catherine güvende*, diye hatırlattım kendime. O evde, Ethan'ın evinden sabah 9 civarında ayrıldı ve ben de yakında yanında olacağım. Kimse peşimizde değil.

Otobüsten inmeme yedi durak kalmıştı. Güneş gözlüğümün ardındaki gözlerim tetikte olarak tanıdık sokaklarda yürüyecektim. Otoparktaki bütün araçları tarayacak ve merdivenden dördüncü kata çıkmadan önce biber gazı spreyimi elime alacaktım.

Bütün bunları tam olarak güvende olsak bile yapacaktım. Bu yalnızca başka bir önlemdi.

Eve gelip üstümü değiştirdikten sonra Bonneville'i alacak ve kontrol etmek için kütüphaneye gidecektim. Catherine'le bu gece evde kalıp akşam yemeği için *taco* gibi eğlenceli bir şeyler hazırlayacak sonra birlikte kanepeye uzanıp dizi izleyecektik. İlişkimiz eski sıcak ve samimi hâline dönecekti.

Kimse bizi bulamazdı. Yirmi dört yıldır her şeyi iyi saklıyordum.

Otobüsün büyük, ağır sileceklerinin ön cama sürttüğünü duyana dek yağmurun başladığını fark etmemiştim.

Tik tak. Tik tak.

Korku bedenime nüfuz etti. Titremeye başladım. Bir şeyler çok yanılttı. Kendi etrafımda dönüp otobüsteki yüzlere tekrar baktım.

Kadın hâlâ kalemini tıkırdatıyordu. Sileceklerin ritmine uyarak *Tik tak*, diye fısıldıyordu.

James yaklaşıyordu. Bunu yalnızca bu işaretlerden anlamamıştım. Özümün derinliklerinde hissediyordum.

Adım adım kapıya ilerlerken vücudum gerildi, elim çantamda biber gazını aradı.

Sonra temel kurallarımdan birini çiğnedim.

Telefonuma uzandım ve James Bates adını Google'da arattım. Sonuçlar hızla ortaya çıktı. Çevrim içi *The Baltimore Sun* gazetesinden ilk bağlantıya tıkladım.

Bu sabah vardiyaya başladığım sırada yayımlanmıştı.

Sonra hayatım boyunca korktuğum o haberi gördüm.

Her zaman geleceğini bildiğim hesaplaşma yaklaşıyordu.

Oak Hill Lisesi Katili Bugün Serbest Kalıyor yazan manşetin altında James'in bir fotoğrafı bana bakıyordu.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

CATHERINE

Sabah saat 9'a biraz kala evimizin kapısını açtım, ayakkabılarımı çıkardım ve hemen duşa yöneldim. Ethan'ın kokusunu üzerimden olabildiğince çabuk temizlemek istiyordum.

Suyu açmak için musluğu çevirdim ve ısınması her zaman birkaç dakika sürdüğü için yatak odama dönüp giysilerimi kirli sepetine attım. Odam önceki gün bıraktığım gibiydi. Krem rengi yorganım yatağımın üzerine seriliydi, ışıklar kapalıydı, giysilerim küçük dolaba renklerine göre asılmıştı ve annemle izlediğimiz *The Home Edit*'te gördükten sonra aynısını yaptığımız gökkuşağı efektini oluşturuyordu.

Durup etrafa baktım. Ters bir şey vardı sanki. Çok tuhaftı ama burada birinin olduğunu, elini giysilerimin arasında gezdirdiğini, rafımdaki kitapların başlıklarını inceleyip komodimdeki annemin gençlik hâliyle benim bebeklik fotoğrafımızı incelediğini hissettim.

Kendime paranoya yaptığımı söyleyerek hemen duşa girdim.

Perdeyi çekip içeri adım attım ve üzerime yağın sıcak suyun tadını çıkardım. Annemin indirimdeki bir mağazadan satış fiyatından çok ucuza aldığı gösterişli şampuanla saçlarımı kö-

pürttüm ve duruladım. Saç kremim emilirken bacaklarımı tıraş ettim.

Saçıma bir havlu sararak buharlı tuvalette cildime losyon sürdükten sonra kendimi yeni bir kadın gibi hissetmesem de en azından günün üstesinden gelmeye hazırdım.

Önümde yalnız geçireceğim uzun bir zaman dilimi vardı ve en iyi şekilde değerlendirmeye niyetliydim.

Üzerime kısa bir elbise geçirip saçlarımı kendiliğinden kurumaya bırakmaya karar verdim. Ev havasız olduğu için yatak odamla oturma odasının pencerelerini açtım. Sonra kahvaltı hazırlamak için mutfığa gittim. Ethan'ın ikram ettiği cin ve tortilla cipsi dışında akşam patlattığım mısırdan beri bir şey yememiştim ve açlıktan ölüyordum.

Mutfak tezgâhının üzerinde folyoyla kaplanmış, üzerinde yapışkan bir not kâğıdı bulunan bir tabak vardı.

Nota mavi mürekkepli kalemle sade bir kalp çizilmişti. Kıvrık folyoyu kaldırıncı çırpılmış yumurta, sevdiğim vejetaryen sosis parçalarından iki tane ve içinde her şey olan kızarmış çörek gördüm. Bay Kahve sürahisı yarıya kadar dolu ve sıcak ayardaydı. Tabağımın yanında bir ketçap şişesi vardı çünkü yumurtalarımın üstüne ketçap sıkmayı seviyordum.

O vejetaryen sosislerin bittiğini sanıyordum, annem sırf onları almak için dükkâna gitmiş olmalıydı. Yumurtalar için kullandığı tava kurutmalıkta kuruyordu, yani onu fırçalamak için zaman harcamış olmalıydı.

Annem kahvaltı etmezdi. Benim için bütün bunları yapmak üzere güneşle birlikte kalkmış, sonra otobüs durağına kadar yürümüştü.

Benim için çizdiği kalbe baktım ve gözyaşlarına boğuldum.

Birine bu kadar derinden kızmanın, aynı zamanda onu ikinizin de canını yakacak kadar sıkı sarılmak isteyecek kadar çok sevmenin mümkün olduğunu bilmiyordum.

Boğazım acıyana kadar ağladım sonra annemin katlayarak tabağımın yanına bıraktığı kâğıt peçeteye burnumu sümkürdüm.

Annemle aramda ne olacağını ya da ilişkimizin bir daha eskisi gibi olup olmayacağını bilmiyordum. Hakkındaki gerçeği öğrenmeden, ona bundan sonra nasıl davranmam gerektiğini bilmem mümkün değildi.

Isıtmak için tabağımı mikrodalgaya koydum, sonra pek çok yemeği paylaştığımız küçük ahşap masaya oturdum. Tek başıma yemek yedim, son lokmasına kadar bitirdim.

Tabağımla çatalımı yıkayıp kuruladım, ikinci bir fincan kahve koydum ve sonra not defterimi alıp dizüstü bilgisayarımı açarak yeniden araştırmaya başladım. Diane Brown'a telefon etmek için can atıyordum ama aramalarımın arasına zaman girmesi için birkaç saat daha beklemek istiyordum. Numaramın görünmesini engellemek için *67 işlemini kullanabilirdim ancak yanıt vermez ve çaldırıp kapatan başka aramalar görürse sonunda ona gizli numara kullanarak ulaştığımdan kuşkulunabilirdi.

Önceki sabah Ruth Sterling'i araştırmak için çok zaman harcamıştım. Doğru kumsalda olup olmadığını bile bilmezken bir kum tanesini aramak gibiydi. Çıkanlardan bazıları ölüm ilanıydı, bazılarıysa yaş, fotoğraf, meslek, medeni durum gibi temel farklılıklar nedeniyle sonuç vermemişti. Bugün araştırma yaparken annemin doğduğu ay, Virginia, hatta "garson" sözcüğü gibi farklı detaylar ekleyerek olasılıkları daraltmaya çalışıyordum.

Birkaç ipucu bulmuştum ama bir yere varmamıştı.

Sonunda dizüstü bilgisayarımı biraz fazla sertçe kapadım ve elimi uzatıp boynuma masaj yapmaya başladım.

Keyifsizdim ve başım ağrıyacaktıymış gibi hissediyordum, muhtemelen uzun süredir ekrana baktığım ve önceki gece içtiğim cinden sonra yeterince su içmediğim içindi. Dolaptan bir bardak çıkarıp buzdolabından Brita sürahisini aldım. Üç yüz mililitre su içtikten sonra bardağımı yeniden doldurdum.

Sürahideki su seviyesi azalmıştı, bu yüzden kapağını açıp musluğun altına tuttum. Bir gün musluktan temiz, filtrelenmiş suyun akacağı bir yerde yaşayacaktım ama şimdilik bu yalnızca hayal edebileceğim bir lükstü.

Bakışlarım akan suyun hemen yanında duran, annemin kendimi bildim bileli sahip olduğu ve yüzüğünü koyduğu küçük porselen tabağa kaydı.

Sivri tepesinde annemin topaz yüzüğü vardı, isteyken veya bulaşık yıkarken çoğunlukla buraya bırakırdı. Küçükken yüzüğü takmama izin vermesi için anneme yalvarırdım. Bir kez bile izin vermemişti. Hatta dikdörtgen taşa dokunduğumda montürünün hassas olduğunu söyleyerek elini çekerti.

O yüzük bir milyon dolar değerindeymiş gibi davranırdı ki bu çok saçmaydı, çünkü değerli taşlar söz konusu olduğunda topaz nispeten ucuzdu. Bunu onuncu sınıftayken eski arkadaşım Aliyah, biz taşınmadan kısa bir süre önce doğum günü hediyesi olarak bir çift topaz küpe aldığı ve ailesinin gücünün abartılı bir şeye yetmeyeceği için biliyordum.

Sürahinin içindeki su elimden aşağı akıyordu. Ama hareket edemedim.

Aliyah'nın ailesi ona parlak gümüş kâğıda sarılı küçük kare kutuyu verirken oradaydım. Hepimiz Aliyah'nın evinde akşam yemeği yemiş ve pastasının mumlarını üflerken tezahürat yapmıştık.

Aliyah kutuyu açar açmaz küpeleri takmıştı, babası fotoğraf çekerken yüzü gülüyordu.

Doğum günün kutlu olsun, tatlım, demişti annesi. Aliyah o gün on beş yaşına basmıştı. Kasım başıydı.

Tekrar annemin yüzüğüne baktım. İlk kez görüyormuş gibiydim.

Bazen aradığımız şey başından beri gözümüzün önünde olurdu. Belki de bilinçaltımız bunu kabul etmek istemediği için ipucunu kaçırdık.

Belki annem yanında geçmişinden bir tılsım getirmişti. Bu yüzüğü.

Annem doğum gününün 2 Ağustos olduğunu iddia ediyordu. Ancak topaz, kasım ayının doğum taşıydı.

Trans halindeymiş gibi suyu kapadım, ağır sürahiyi lavaboda bıraktım ve dizüstü bilgisayarına dönmeden önce elimi mutfak havlusuyla kuruladım.

Artık annemin söylediği tek bir şeye bile güvenemiyordum.

Tabii ki doğum tarihi hakkında da yalan söylemiş ve ben körü körüne inanmıştım, onun hakkında böylesine temel bir gerçeği sorgulamayı hiç düşünmemiştim. Yüzüğü gizli gerçeğini temsil ettiği için değil, güzel olduğu için sevdiğini sanıyordum. Onun aldatmacasını desteklemek için bilinçsiz bir iş birlikçi gibi zihnimde bir hikâye yaratmıştım.

Bütün bu yıllar boyunca 2 Ağustos'u kutlamak için kartonlara balonlar çizip çikolatalı kapkekler pişirmiştim. Her şey yalan mıydı?

Derin öfkenin içimde yavaş yavaş yeniden alevlendiğini hissettim. Yumruklarımı sıkıp açtım.

Başka neleri uydurmuş olabilirdi?

Bu durumda adı bile...

Zihnim hareketimi kaydedemedi ayağa fırladım, bu düşünce sanki bana çarpabilecek zehirli bir şeymiş gibi kendimi

masadan geriye ittim. Not defterimi almak için tekrar uzanırken kalp atışlarım hızlandı. Önceki gün araştırırken karşılaştığım, şimdi tekrar bakmam gereken bir şey vardı. Annemin adıyla mükemmel bir eşleşme sağlayan bir Google sonucu...

Bir sayfa geri gittim, gözlerim aldığım notları taradı. Sonra bir sayfa daha çevirdim, içim sabırsızlıkla doluydu. Orada olduğunu biliyordum. Onu bulmam lazımdı. Üzerini çizmiştim ama tekrar görünce...

Sözcükler üzerini çizdiğim siyah mürekkebin altından üzerime sıçradı.

Ruth Mary Sterling, Wisconsin, aynı doğum tarihi. 12 yaşında ölmüş.

O kadar titriyordum ki not defterimi düşürdüm.

Belki de annemin gerçek soyadı Sterling değildi.

Cildi açık kahverengiydi. Beyaz olduğunu iddia ediyordu, bunu formlara defalarca kez yazdığını görmüştüm ama kısmen Latin kökenliymiş gibi görünüyordu. Ben de onun ten rengini almıştım. Arkadaşlarım Chelsea, Aliyah ve ben bir keresinde kollarımızı yan yana koymuştuk, beyaz, siyah ve kahverengiydi ve orta tonda olan benimkiydi. Tanıştığımız zaman ona tamamen beyaz olduğumu söyleyince Ethan bile oldukça şaşırmıştı.

Sanki yer ayaklarımın altında sarsılıyor, dengemi bozmaya çalışıyordu.

Masaya doğru bir adım attım ve yavaşça sandalyeye çöktüm.

Ruth Mary Sterling öleli uzun zaman olmuştu. Peki, benim annem kimdi?

Bir anda farkına vardım. O, Ruth Sterling'in kimliğini çalan kadındı.

Ölümden sonra kimlik hırsızlıkları olabilirdi. Bu, Sunrise'da birden çok kez karşılaştığımız yaygın bir durumdu.

Annem beni on sekiz yaşındayken doğurduğunu söylemişti.

Ama Ruth'un kimliğini çalmışsa aynı zamanda tam olarak Ruth'un yaşını almış olurdu.

İsim, doğum tarihi, yaş, ırk... Bunlar genellikle insanların doktor muayenelerinde doldurdukları evraklarda ve resmi belgelerde ilk sorulan sorular arasındaydı ve kendimizi tanımlamak için kullandığımız temel gerçeklerdi.

Annemin gerçekte kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Zihnim bana kaçmam, olabildiğince hızlı uzaklaşmam için bağırırmaya başladı. Adrenalin bedenimin kontrolünü ele geçirerek bana hareket enerjisi aşıladı. Yatak odama koşup sırt çantamı aldım, eski okul defterlerimi ve kalemlerimi yatağımın üzerinde bıraktım. İçine birkaç giysi tıkip fermuarını çektim, sonra diş fırçamı hatırlayıp banyoya koştum.

Aynada kendimi gördüm ve bu beni kısa bir süreliğine durdurdu. Gözlerim iri ve vahşi görünüyordu.

Kendine Ruth Sterling diyen kadın kimdi? Hatta o benim annem miydi?

En azından ayna bana sağlam bir yanıt veriyordu. Onun dolgun dudakları ve çıkık, belirgin elmacık kemikleri bende de vardı. Hayatımızdaki her şeyi manipüle etmiş olabilirdi ama hatlarımın şeklini belirleyen genleri etkilemiş olmasına imkân yoktu.

Yere çöküp dizlerime sarılarak iyice küçüldüm.

Küçükken korku filmlerini severdim ve en iyileri canavarın evde olduğu zamanlardı. Ekrana bağırırdım, hiçbir şeyden haberi olmayan kahramana bodrum kattan çıkmasını söylerdim. Arkasından yaklaşan karanlık gölgeyi hissetmediğine inanmazdım.

O filmleri yanımda annemle izlerdim, sıçrayacak kadar korktuğumuzda birbirimize sarılırdık.

“Onunla ilgili hiçbir şey gerçek değil.” Bu sözcükleri yüksek sesle fısıldadım, çünkü bunu kendime söyleyen tek kişi olsam bile sonunda gerçeği duymaya ihtiyacım vardı.

Zihnim o kadar doluydu ki gözlerimi kapayıp oracıkta, mavi banyo paspasına kıvrılarak uyumak istiyordum.

Ancak bu doğru kaçış olmazdı. Buradan çıkmak için irademi toplamam gerekiyordu ama nereye gidebilirdim?

Sonra omurgamdan aşağıya kadar ürpermeme neden olan bir ses duydum.

Annemin işten dönmesine birkaç saat vardı. Daha fazla zamanımın olduğunu sanmıştım.

Bir anahtar kapımızın kilidine giriyordu.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

RUTH

Telefonumda James'in bulanık fotoğrafını gördüğüm anda otobüsün durması için çılgın gibi durdurma kolunu çektim. Merdivenden atlayıp kaldırıma indiğimde kapılar daha tam olarak açılmamıştı bile.

Panikle etrafıma baktım, çevremi taradım. Mavi ve altın rengi sari³ giymiş bir kadın otobüs durağında bekliyor, bebek arabasını ileri geri itiyor ve bilmediğim bir dilde şarkı söylüyordu. Birkaç genç bir binanın basamaklarında oturuyor, içtikleri sigaralar incecik beyaz dumanlar salıyordu. Elektrikli motosikletinin arkasındaki plastik kasaya istiflenmiş Çin yemeği poşetleri taşıyan bir teslimatçı hızla yanımdan geçti, hemen ardından kızarılmış yemek kokusunu aldım.

Sonra zayıf bir adamın doğruca bana doğru yürüdüğünü gördüm. Güneş gözlüğü takıyordu ve kum rengi saçları vardı. En yakın mağazanın önüne sinerken kalbim boğazımda atıyordu.

Adam bana yaklaşıncı on dokuz yaşından büyük olamayacağını gördüm. James onu son gördüğümde o yaştaydı. Yeni-

den kaldırıma çıktım, eve doğru telaşla yürürken bacaklarım titriyordu.

Durumu kavramam lazımdı. İrade gücümün her zerresiyle panikle mücadele etmem gerekiyordu.

“Catherine’i koru.” Bugünün geleceği beklentisiyle yaptığım hazırlıklara odaklanırken bu sözleri yüksek sesle söyledim.

Catherine’in bilmediği acil durum banka hesabımda yedi yüz kırk dolar vardı. Yıllar boyunca biriken paranın çoğu tek seferde beş ya da on dolar yatırılarak işletiliyordu. ATM kartını arabamızdaki yolcu koltuğunun alt kısmına bantlanmış olarak saklıyordum.

O paraya şimdi ihtiyacım vardı.

Otobüsten yalnızca rutinimi değiştirmek için erken inmemiştim. Aynı zamanda bir avukatla konuşmam gerekiyordu. Tutmayı düşündüğüm kişinin adını zaten biliyordum. Araştırmama James’e şartlı tahliye hakkı verildiğini öğrendiğim gün başlamış ve numarasını telefonuma kaydetmiştim.

Çevremi sürekli tarayarak hızlı adımlarla yürümeye başladım. Arkamdan bir araba kornası çalınca irkildim ama tempomu değiştirmedim.

Catherine’i koru.

Bu iki sözcük aklımda bir mantra oluşturdu. Yapmak üzere olduğum her eylem, kızımın benim etrafımıza başka bir çelik kafes koymak için tasarlanmıştı.

İçimdeki sesi dinlediğime ve kullan at telefonumu çantama attığıma sevindim. Telefon takip edilemeyeceğinden bu görüşme için ilk kez kullanmam gerekecekti.

Avukatın numarasını aradım ve üç kez çaldıktan sonra telefonu kendisi açtı. Gücümün yettiği türden bir avukatın sekre-

ter tutmaya yetecek kadar para kazanamaması şaşırtıcı değildi. Buna rağmen gizli birikimim bizi fazla idare etmezdi.

Koç Franklin'in akrabası olduğumu ve James Bates'in artık özgür bir insan olduğunu öğrenince ailemin perişan olduğunu anlatarak uydurma hikâyeme başladım.

"Bunun bizim için ne kadar zor olduğunu anlayamazsınız," dedim avukata ve bunu söylerken sesime sahte bir duygu katmak zorunda kalmadım. "James'in nerede yaşadığını öğrenmek istiyoruz. Babamın markette falan James'le karşılaşmasını istemiyorum. Dürüst olmak gerekirse bu durum babamı öldürebilir. Sağlığı pek iyi değil."

Metal bir çöp kutusunun kapağını kapayan bir çöpçünün yanından geçtim ve kaldırımda gülerek koşan birkaç çocuktan kaçınmak için yola yanaşım. Artık sesler ve hareketler dikkatimi dağıtmıyordu. Amacım belliydi.

Kızımın hayatı boyunca bugüne hazırlanmıştım.

"Zor bir durum," diye yanıtladı avukat cık cıklayarak. "Bakın, bunu söyleyerek alacağım işi kaybediyor olabilirim ama mağdurun ailesi olarak savcılığa başvurabilirsiniz. Adamın hareketleri hakkında sizi bilgilendirebilirler. Ücretsiz olarak."

Bunu zaten biliyordum. Ancak böyle bir talepte bulunmak kimseye veremeyeceğim bilgiler vermemi gerektirecekti. Bu ayrıntılar doğrudan bana ulaşan ipuçları içerecekti ve James hiçbir zaman öğrenemeyecek olsa bile polisin öğreneceğinden emindim.

"Bunu gizli tutmayı tercih ediyoruz."

Avukat bir süre sessiz kaldı. Acaba yetkililere haber vermeden James'in yeri hakkında bilgi toplamaya çalışmamın başka bir nedeni olabileceğini mi düşünüyordu?

Bazı aileler intikam hayali kurmaktan fazlasını yapıyor olmalıydı.

James, Catherine'in yönüne doğru soluk alsa öyle yapacağını biliyordum.

"Bu adamlara sıkı bir denetim uygulanıyor. Baltimore'da bir rehabilitasyon merkezinde kalacak. Şartlı tahliye memuruyla görüşmesi gerekecek. Sokaklarda dolaşıp ailenizi rahatsız edemez."

Avukat boğazımdan yükselen itirazı ben tek sözcük bile etmeden duyabiliyormuş gibi devam etti. "Tamam, elbette bunu araştırırım. Bana onun tam adını verin, elinizde mahkûm kimlik numarası varsa onun da faydası olur."

Bu bilgiyi kütüphane kontrollerimden biri sırasında eyaletin web sitesinde bulmam kolay olmuştu, bu yüzden onu ve daha fazlasını avukatın adının altındaki notlar bölümünde saklıyordum. Birinin ev adresine benzeyecek şekilde gizlenmişti.

"Benim yaklaşık..." Avukat duraklayınca saatine baktığını tahmin ettim. "Otuz dakika sonra bir ifade almam gerekiyor, bu yüzden bu konuyla yarın sabaha kadar ilgilenemem. Sorun olmaz, değil mi?"

James henüz serbest bırakılmamış bile olabilirdi. Filmlerdeki gibi, dev kapılar sabah 9'da gıcırdayarak açılıp tek başına dışarı çıkacak değildi. Cezaevleri kendi programlarına göre çalışırdı, belirli bir mahkûmun etrafında dönmezdi. Ayrıca tamamlanması gereken evrak işleri olacaktı ve James'in güncel bir fotoğrafı çekilecek, ardından yaşayacağı yere götürülmesi gerekecekti. Hatta orada bütün bunları belgeleyecek muhabirler bile olabilirdi. Bunları araştırmıştım. Emindim.

James'in kaçarken benim sahip olduğumdan daha az şeyi vardı. Uyumlu olduğu için biraz ödenek alacaktı ama bu gece beni bulmasına olanak yoktu.

"Yarın olur," dedim avukata. "Ücretiniz ne kadar?"

"Bunun için iki yüz elli diyelim."

Zaten inanılmaz derecede sıkı olan bütçemden ayırdığım ve her hafta sadakatle bankaya yatırdığım bütün bir ve beş dolarları düşündüm.

“PayPal’la gönderebilir miyim?”

Bu birine anonim olarak ödeme yapmanın en kolay yollarından biriydi. Tek gereken bir e-posta adresiydi ve bunun için zaten yeni bir tane oluşturmuştum. Ön ödemeli bir Visa kartı satın alıp bu işlem için onu kullanacaktım. Bugüne hazırlanmak için çok zamanım olmuştu. Ne yapacağımı tam olarak biliyordum.

“Evet ama önce Bates hakkında bir şeyler bulabileceğimden emin olana kadar bekleyin. Bana numaranızı verin, ben—”

Apartmanımıza yaklaşırken sözünü kestim. “Sizi yarın sabah ararım.”

Kendime yüzüncü kez James’in başka bir eyalette olduğunu söyledim. Benim bir yerde yaşadığımı düşünmüşse Kaliforniya’da bir sahilde ya da Roma’nın dışındaki küçük bir kasabada olduğumu tahmin ediyor olmalıydı. Eve bu kadar yakın olmamı asla beklemezdi. Kimse beklemezdi.

Lobinin kapısını çekip oturanlar için bir dizi gri metal posta kutusunun bulunduğu en arka tarafa yürüdüm. Bizimkinin kilidini açtım, sonra üzerinde *Sterling* adı yazan küçük beyaz etiketi yuvasından çıkarıp boş tarafını çevirdim. Onu tekrar yerine koydum, sonra posta kutusunu kilitleyip yoluma devam ettim.

Postacı 406’da yaşadığımızı biliyordu. Yeni biri taşınmadığı sürece muhtemelen bu kutuların üzerindeki isimleri bile kontrol etmezdi. Bu onun dikkatini çekmezdi.

Ama James bir şekilde adımları ve bu binada yaşadığımı öğrenirse daireyi bulmasını biraz daha zorlaştırmış olurdu.

Biber gazımı çantamdan çıkardım ve ağzının benden uzağa baktığına emin oldum. Sonra insanların normalde yaptığının

aksine merdivenlere yönelerek duvarın dibinden geniş adımlarla yürümeye başladım.

Bizim kata geldim ve kapıyı aralayarak koridora baktım. Tamamen boştu. Hızla dairemize yürüdüm, yandaki televizyonun sesini duyunca sevindim. Bu yakınlarda birilerinin olduğu anlamına geliyordu.

Kapının kilidini açıp arkamdan kapadım ve sonra sürgüyü çekip zinciri taktım.

Catherine'in burada olduğunu biliyordum. Beş dakikadan kısa bir süre önce son kontrol ettiğimde telefonum yerini göstermişti.

Ama bir şey duyamadım.

Genellikle evimizdeki varlığını onu görmeden önce hissetmek benim için kolaydı, bunun nedeni yalnızca evimizin çok küçük olması değildi. Belki annelik içgüdüğü ya da hayalet bir göbek bağı gibi bizi her zaman birleştirdiğini hissettiğim görünmez bağdandı.

Ancak o anda onu hiçbir şekilde tespit edemiyordum.

Biber gazımı önümde tutarak yavaşça hareket ettim, sessiz adımlar atarak oturma odasına ve mutfığa göz attım.

Boştu. Catherine için tezgâha bıraktığım kahvaltı tabağı gitmişti.

İki yatak odasının kapısı da açıktı. Yatağında uyuyor da olabilirdi. Bu, burada olması gerekmesine rağmen onu hissetmemi açıklardı.

Önce onun yatak odasının önünden geçtim. Her şey tıpkı önceki gece, nihayet bana mesaj atıp bir arkadaşında kalacağını söylediğinde olduğu gibiydi. Onun tarafından o kadar dışlanmış hissetmişim ki sırf eşyalarının yakınında olmak için odasına girmiştim.

Banyoya adım attım ve ağzım açık kaldı. Catherine paspasa kıvrılmıştı, gözleri kapalıydı. Cildi mum gibi görünüyordu, bir an için dipsiz bir dehşete kapıldım.

Dizlerimin üstüne çöktüm. Soluk alıyordu.

“Catherine.” Sesim tuhaf çıktı. Boğazımı temizleyip tekrar denedim. “Tatlım?”

Göz kapakları titredi. “Kendimi iyi hissetmiyorum.”

Elimi alnına koydum. Serindi. Ethan’la geçirdiği gece nede- niyle kötü bir akşamdan kalmalık mı olduğunu yoksa gribe mi yakalandığını merak ettim.

Biber gazımı cebime atıp, “Yatmana yardım edeyim mi?” diye sordum.

Başını salladı ve uzattığım koluma tutunarak yavaşça ayağa kalktı. Koridorda birlikte yürüdük, odasına girdiğimizde okul çantasını yatağının üzerine boşalttığını gördüm. Boştaki elimi kullanarak eski defterlerini ve kalemlerini kenara ittim, sonra örtüsünü çektim.

Yaşlı bir kadın gibi hareket ederek örtülerin altına yerleşti.

Kulağa berbat geliyordu ama hasta olduğuna neredeyse minnettardım. Bu hiçbir yere gidemeyeceği anlamına geliyordu.

Yatağının ayakucundaki okul malzemelerini toplayıp çalışma masasının üzerine yerleştirdim, sonra sırt çantasını dolabın altına koydum. Çantanın içinde hâlâ bir şeyler vardı ama iyileşince halletmesi için ona bırakacaktım.

Catherine’in gözleri kapalıydı. O anda çok savunmasız görünüyordu, yeniden küçük bir kız olmuş gibiydi.

“Pijamanı giymek ister misin?” diye sordum.

Yanıt vermedi.

Eğilip yumuşak saçlarını düzelttiğimde irkildi. Elim çektim.

“Hemen dönerim,” diye söz verdim.

Mutfakta bir fincan papatya çayı demleyip bir kaşık balla tatlandırırdım, ardından birkaç kraker buldum. Ecza dolabındaki şişeyi sallayarak çıkardığım iki Advil'le birlikte Catherine'e götürdüm. Hepsini komodinin üzerine bırakıp pencereye yaklaştım. Dördüncü katta olmamıza rağmen pencerede birkaç santim aralık olması bile beni rahatsız ediyordu. Pencereyi kapattım ve kilidini sıktım.

Arkamı döndüğümde Catherine'in göz kapaklarının beni izliyormuş gibi aralandığını gördüm. O kadar hızlı kapadı ki yanılmış olabilirdim.

Uzun bir süre onu izledim. Bedeni örtülerin altında hareket-siz ve sessizdi.

Sonunda odadan çıktım ama kapısını ardına kadar açık bıraktım. Hâlâ omzumda olan çantamı şifonyerimin üzerine koydum ve iş giysilerimi çıkardım, biber gazımı tekrar çantamın gözüne koydum. Bugün tekrar dışarı çıkmayı planlamadığım için eşofman giydim.

Kendime mutfakta geç bir öğle yemeği hazırlamak adına oturma odasından geçerken Catherine'in not defterlerinden birinin bilgisayarının yanında yerde olduğunu gördüm. Onu alıp dizüstü bilgisayarının üzerine koydum.

Catherine de yemek isterse diye iki kişiye yetecek kadar büyük bir kutu Progresso sebze çorbası açtım.

Benim için tutmak zordu ama kendimi küçük bir kâseyi birtirmeye zorladım. Zayıflamama hiçbir şekilde izin veremezdim.

Catherine'in lavaboda bıraktığı dolu Brita sürahisini buzdolabına koyup bulaşıkları yıkamayı bitirdikten sonra topaz yüzüğümü takıp onu tekrar kontrol etmeye gittim. Görünüşe göre tek bir kası bile kıpırdamamıştı.

Ağrıyan ayaklarımı havaya dikmem gerektiğini biliyordum, bu yüzden kendi yatağıma uzandım. Derinlemesine odaklanamayacak kadar telaşlı hissetsem de kendimi günlüğümü çıkarmaya zorladım.

Artık James özgür olduğuna göre kızım için her şeyi olabil-
diğince çabuk yazmam gerekiyordu. Bana bir şey olursa en azın-
dan kim olduğumu ve yaptığım şeyi neden yaptığımı bilmesini
istiyordum.

*Target'ta yaşadığım bir haftalık sürede eski ben, yani Ava
Morales başka birine dönüştü.*

*Büro malzemeleri reyonundan ödünç aldığım makasla
belime gelen saçlarımı çeneme kadar kısalttım. Aksesuar bö-
lümünde büyük ve dikdörtgen şeklinde olan gözlüklerin en
iyi kamuflajı sağladığına karar verene dek güneş gözlükleri-
ni denedim.*

*Eskiden makyaj yapmayı severdim ama bu versiyonumda
yalnızca koyu renk kaşlarımın üzerine sürerek kaşlarımın
rengini açtığım Maybelline pudrası vardı. Fiyat etiketini ke-
sip yepyeni görünmemesi için siperliğini büktüğüm siyah-al-
tın renkli beysbol şapkası yeni görünümümü tamamlıyordu.*

*Spor ayakkabılarımın yerine boyumu birkaç santim
uzatacak ayakkabılar giymeyi düşündüysem de bu fikirden
hemen vazgeçtim. Topuklu ayakkabıyla koşmak zor olurdu.*

*Yeni bir rutinim de vardı. Mağaza açılmadan önce kah-
valtı edip her gün kütüphaneye yanımda götüreceğim öğle
yemeğimi hazırlıyordum. Bir kavanoz Skippy ve bir somun
Wonder Bread'le sandviç yaparak büyük bir hevenkten tek
bir muz koparıyordum. Ara sıra bir paket Life Savers'a veya
Milky Way bara karşı koyamadığım oluyordu.*

Sağlık rafından bir şişe doğum öncesi vitamini alıp her gece yatmadan önce bir tane yuttum.

İlk haftanın sonunda mağazanın ritmini öğrenmiştim. Çalışanlar saat dokuzu biraz geçe kapıyı kapayıp dışarı çıkıyor ve çıkmadan hemen önce mağazanın önündeki iki güvenlik ışığı dışında bütün ışıkları söndürüyorlardı. O andan ertesi sabahın erken saatlerine kadar Target'ın tamamı bana aitti. Minik giysilere ve önlüklere bakarak bebek bölümünde dolaşıp uyku yardımcısı ve Jumperoo denen şeyler gibi mekanizmaları inceleyerek neye ihtiyacın olduğunu anlamaya çalışıyordum. Bazen dökümlü bluzların içine yastık koyarak hamile giysilerini deniyordum. Çocuk bölümünde el fenerim ve yeni bir People ya da US Weekly dergisiyle kıvrılarak Cheez-Its yediğim armut koltuk vardı. O birkaç dakika boyunca NSYNC üyelerini takip eden ve Dawson's Creek oyuncularının gerçek hayatta birbiriyle çıkıp çıkmadığını merak eden normal bir genç kız gibi davranabiliyordum.

Uyumadan önce tuvaletteki lavaboyu kullanarak süngerle temizleniyordum, hatta bir keresinde orada saçımı bile yıkamış ve durulamak için plastik bir bardağı tekrar tekrar suyla doldurup başıma dökmüştüm. Kısa saçla ilgilenmek çok daha kolaydı.

Temizlikçilerin, altındaki halıyı süpürmek için uyuduğum elbise askısını çekip çekmediğinden emin olamadığım için ikinci bir saklanma yeri bulmuştum. Altıyı çeyrek geçe, temizlikçiler gelmeden hemen önce oyuncak reyonundaki alçak bir rafa tırmanıyor ve oyuncak çim biçme makinelerinin olduğu bir dizi büyük kutunun arkasına uzanıyordum.

Temizlikçiler gittikten sonra her zamanki saklanma yerime dönüp kapıların açılmasını bekliyordum. Yalnızca bir

kez biri az kalsın beni yakalayacaktı. Çıktıktan hemen sonra erkenci bir müşteri belirdi. Ayağa kalkmaya bile fırsatım olmamıştı. Hâlâ yerde çömelmiş vaziyetteydim.

Başımı eğip ayakkabımı bağlıyormuş gibi yaparken zaten bağlı olduğunu fark etmemesi için dua ettim. Ama hiçbir şey olmadı, ben de onu kandırdığımı düşündüm.

Ne kadar istesem de sonsuza kadar Target'ta yaşayamayacağımı biliyordum. Bir bebek, sessiz olmak gerektiğini anlayamazdı.

Bu yüzden kaçtıktan bir hafta sonra, günü geçirmek için kütüphaneye gitmek yerine spor çantamı topladım ve mağaza açıldıktan on beş dakika sonra saklandığım yerden çıkarak kapıya yöneldim.

Kasiyerden bir paket ciklet aldım, çünkü bu hiçbir şey almadan çıkmaktan daha az kuşku uyandırırdı. Durdurulup çantam aransa bile suçlayacak bir şey bulamazlardı. Kullandığım el feneri ve çalar saat yeniden raftaydı, beysbol şapkası ve güneş gözlüğüyse bir süredir kullanıyormuşum gibi görünüyordu. Çantadaki tek giysi bana aitti ve tekli granola barlarla yarısı yenmiş etiketsiz fıstık ezmesi kavanozunun mağazaya ait olduğunu düşüneceklerini sanmıyordum. Üzerinde elektronik güvenlik etiketi bulunması ihtimaline karşı her zaman gereksiz ambalajlardan kurtulmaya dikkat etmiştim. Çöplerim müşterilerin mağazadaki çöp kutularına attığı diğer atıklara karışıyordu.

Kasiyer üzümlü cikletimi kasadan geçirip bir dolarıma karşılık birkaç bozuk para verirken yüzüme bile bakmadı ve bir dakika sonra kendimi güneşli sokakta buldum.

Birkaç şey yapmam gerekiyordu. İlk olarak koçun saatinden kurtulmam lazımdı. Rehin vermeyi düşünmüştüm ama

arkasına DTF harfleri kazınmıştı. Tehlikeli derecede dikkat çekerci.

Aynı zamanda uğursuz hissettiriyordu. Başımı spor çantama dayayarak uyuyordum ve çantamın ince kumaşından saatin hafif, amansız tik taklarını duyabildiğime yemin edebilirdim. Saati tişörtlerimden birine sarıp çantamdaki diğer giysilerin altına gömmüştüm ama yalnızca zihnimde olduğunu bilmeme rağmen sesini yine de bastıramamıştım.

Allegheny Nehri'ne doğru giderken şapkamı biraz aşağı çektim. Paketten yumuşak, mor bir ciklet çıkarıp ağzıma attım. Pazar Meydanı'ndan geçerek Andy Warhol Köprüsü'nün yanından ilerledim, sonra nehrin paralelindeki patikadan yoluma devam ettim. Bir kilometre kadar yürüdüm. Koşu yapanların, işe gitmek için acele eden insanların ve ara sıra bebek arabası iten bir annenin yanından geçtim. Bu arada, çevresi bileğimden biraz daha geniş olan bir taş bulmak için gözümü açık tutuyordum.

Bir ağacın dibinde beyaz gri, pürüzsüz bir tane buldum.

Saatin kayışını taşın etrafını tam olarak saracak şekilde sabitledim. Yaya trafiğinin kesilmesini bekledim, sonra nehir kıyısına gittim ve taşı elimden geldiği kadar sertçe fırlattım.

Saat ve taş birlikte sakin, bulanık suya battı.

Dalga halkalar önce küçüktü, sonra genişledi. Kıyıya yaklaşıyor gibiydi. İstemsizce bir adım geriledim.

Saatin bir şekilde bana doğru sürüldüğüne dair çılgın fikri bir kenara ittim.

Hızlı adımlarla yürümeye başladım. Kimse ne yaptığımı önemsemiyor gibiydi. Koçla aramda kalan tek fiziksel bağdan kurtulmuştum, bu da etrafıma yeni bir güvenlik katmanı eklediğim anlamına geliyordu. Üstelik James, koçun

cinayeti nedeniyle tutuklanmış ve suçla ya da benim de işe dâhil olmamla ilgili tek sözcük etmemişti. Bunu birkaç gün önce kütüphanenin süreli yayın raflarındaki bir gazetede okumuştum.

Odak noktamı net tutmam gerekiyordu. Saat artık bana geçen her saniyeyi hatırlatmasa bile ikimizin de yaşayabileceği bir yer bulmak için çok az zamanım kaldığını biliyordum.

Sonraki durağım Pittsburgh Üniversitesi olacaktı. Dönem iyice ilerlemişti ve yoğun haftayla bütün kardeşlik kulübü işleri tamamlanacaktı. Kulüp binaları genellikle genç kadınları ağırlayan yerlerdi ve öğrenci evlerini tamir ederken babama eşlik ettiğim yıllarda öğrendiğim bir şey de kampüste her zaman sahte kimlik yapmayı bilen birinin bulunduğuydı. Kanıtları pek çok kez görmüştüm. Bazı çocuklar, sızıntı yapan bir lavaboyu onarmaya ya da bir parti sırasında kırılan bir pencerenin tahtayla kaplanmasına yardım etmeye gittiğimizde kimlik kaplama makinelerini ve küçük vesikalik fotoğraf yığınlarını kaldırmaya zahmet bile etmezdi.

Yepyeni bir isimle, ki Joan Smith adını seçmiştim, iyi görünen bir ehliyet aldıktan sonra iş başvurusunda bulunacaktım. Target'ımın yakınındaki birçok kafe ve şarküterinin önünden geçmiştim ve çok fazla becerim olmamasına rağmen garsonluğun altından kalkabileceğimi düşünüyordum. Yeterince para biriktirdiğimde, kirayı zamanında ödediğim sürece referans istemeyen veya yaşımı umursamayan birinden ucuz bir oda kiralayacaktım.

Bir babayla kızının bana doğru geldiğini fark ettiğimde nihayet sakinleşmiştim. Kız beş yaşlarındaydı ve küçük eli babasının büyük elinin içinde yürüyordu.

Adamın onu kucağına almak için eğilirken “Te queiro,” dediğini duydum. Seni seviyorum demekti, anlamını biliyordum çünkü babam her gece bana bunu söylerdi.

Biri keskin bir iğneyi gergin bir balona batırmış gibi içimdeki bütün hava uçup gitti. Yolun ortasında dizlerimin üzerine çöktüm. Sabahın geri kalanında ağlamam durmadı.

Daha fazla yazamayacaktım.

Günlüğümü kaldırıp Catherine’i tekrar kontrol etmeye gittim. Çaya da krakerlere de dokunmamıştı. Uyuyormuş gibi görünüyordu.

Çabucak sıcak bir duş aldım ve biraz televizyon izlemeye çalıştım ama hiçbir şeye odaklanamıyordum. Sonunda zaten düzenli olan mutfak çekmecelerini yeniden düzenleyerek ve bitkileri sulayarak oyalandım. Akşam yemeğinde eski günlerin hatırına ve daha önce de olanaksız görünen durumların üstesinden geldiğimi hatırlamak için kendime fıstık ezmeli sandviç yaptım.

Sonra uzun süre Catherine’in kapısında durup ona baktım.

Değer verdiğim neredeyse herkesi kaybetmiştim. Babamdan bana kalan tek şey topaz yüzüğümdü ve birkaç ayda bir satın aldığım kirazlı dudak nemlendiricileri de Timmy’yle tek bağımdı.

Bir de kızımı kaybedemezdim.

Yatağına yaklaşp yanına uzandım. James’in yakınlarda olmadığını bilmeme rağmen gece orada uyursam kendimi daha iyi hissedecektim. Kapiyla Catherine’in arasında olmak istiyordum.

En ufak bir yorgunluk hissetmiyordum ama sonunda uykuya daldım. Gece boyunca birkaç kez uyanıp evimizin hâlâ güvenli olduğundan emin olmak için etrafı turlamama rağmen Catherine’in tüy kadar hafif soluklarını duymak yeniden uykuya dalmama yardımcı oldu. Yine de iyi dinlenemedim. Sanki uyku-

nun en üst ve en yüzeysel katmanında, herhangi bir gürültü veya harekete karşı tetikteydim.

Ertesi sabah tam olarak uyandığımda Catherine'in benden birkaç santim uzaklaştığını gördüm. Yatağın diğer ucundan neredeyse sarkacak şekilde yatıyordu.

Bir süre yanında uzanıp o gün yapmam gerekenleri düşündüm. Sonunda güneş odayı ışıkla dolduracak kadar yükseldiğinde kalktım.

Tekrar evi turladım, kapıyı kontrol ettim ve pencereden dışarı, otoparka baktım. Her şeyin olması gerektiği gibi olduğuna ikna olunca giyindim ve bir demlik kahve yaptım.

Kanepede oturarak yavaş yavaş iki fincan kahve yudumladım, ardından yaban mersinli yoğurt ve bir avuç ceviz yiyerek kahvaltı yapmama kuralımı çiğnedim. İçimden bir ses gücümü toplamamı söylüyordu.

Bir süre sonra Catherine'in tuvalete gitmek için kalktığını duydum ve ona tost hazırladım. Önceki gün ona bıraktığım kahvaltı tabağından beri bir şey yemediği için açlıktan ölüyor olmalıydı.

Onun oturma odasında yanıma gelmesini bekledim ama odasına döndü.

Koridora adım atıp yavaşça açık kapısını tıklattım.

"Hımm," diye mırıldandı gözlerini açmadan. Uyumuş olmayacağını biliyordum. Daha bir dakika önce ayaktaydı.

"Daha iyi misin, Uyuyan Güzel?" diye sordum.

"Biraz. Ama hâlâ uykum var."

"Kahvaltı ister misin?"

"Belki sonra. Şimdi tekrar uyuyacağım."

Örtüyü boynuna kadar çekip başını yastığa gömdü. Bana bakmadı bile. En azından önceki gün ona hazırladığım çayı içmişti.

Sürekli yanımda taşıdığım telefonuma baktım. Saat 9'du. Avukatın kontrolünü yapması için çok erken olsa da onu arama ihtiyacı hissettim. Ama bunu bizim evde yapamazdım. Duvarlar o kadar inceydi ki Catherine'in beni duyma ihtimali olmadan gidebileceğim hiçbir yer yoktu.

"Bir dakikalığına dışarı çıkmam gerekiyor," diye seslendim yavaşça. "Hemen dönerim."

Daha önce aldığım önlemlerin aynısını uyguladım. Biber gazımı çıkardım, merdiven boşluğunda duvarın dibine yapıştım, yavaş hareket ettim ve tanıdık olmayan sesleri dikkatle dinledim. Merdivende gördüğüm tek kişi, ikinci kattan elinde kaykayıyla aşağıya inen parlak kızıl saçlı bir komşuydu.

Avukatı neredeyse lobiden arayacaktım. Sonra Catherine'in durumunun kötüleşme olasılığına karşı sokağın ilerisindeki büyüücü şapkası dükkânından grip ilacı almaya karar verdim. Gece vakti yerine gündüz vakti sokakta olmayı tercih ederdim. Köşeye yürüdüm ve kullan at telefonumdan avukatın numarasını çevirmeden evden yaklaşık yirmi metre kadar uzaklaşmayı bekledim.

Avukat, telefon daha ikinciye çalmadan yanıt verdi. Sesi soluk soluğa ve heyecanlı gibiydi. "Alo," dedi ben tek sözcük etmeden.

Sesinde bir terslik vardı.

Yürümeyi bıraktım ve içgüdüsel olarak sırtımı en yakındaki mağazanın duvarına yaslayacak şekilde döndüm.

"James için aramıştım—"

Sözümü kesti. "Sizsiniz, değil mi? Akrabaları? Bunu söylemekten nefret ediyorum ama James Bates gitmiş."

Gözlerim karardı. Yanımdan geçen insanların yüzleri çarpılmıştı, onları bir panayır aynasında görüyormuş gibiydim.

“Ne zaman?” dedim soluk almayı başarak. Konuşmak zor-
du. Birisi elleriyle boğazımı sıkıyormuş gibi hissediyordum.

“Gecenin bir yarısında rehabilitasyon merkezinden ayrılmış.
Şimdiden şartlı tahliyeyi ihlal etmiş durumda. Polis ve devriye
birlikleri onu arıyor. Onu bulacaklar. Merak etmeyin—”

Catherine.

Adı zihnimde belirdi. Telefonu çantama atıp koşmaya başladım.

Onu hemen görmem lazımdı. Kaldırımı kaplayan iki ada-
mın yanından onları iterek geçtim, bir tanesi arkamdan küfürler
savurdu.

O sırada binamızla aramda on metreden az mesafe vardı.
Evde olmadığım birkaç dakika içinde kesinlikle bir şey yaşanmış
olamazdı. Catherine’in ne kadar hasta olduğu umurumda değil-
di. Günlüğümü ve onun sahte kimliğini alıp bizi evden çıkarır-
ken bir an önce kalkıp toparlanması gerekiyordu.

Lobiden uçarcasına geçip basamakları ikişer ikişer çıktım, ne-
redeyse James’in karşıma çıkmasını isteyecektim. Catherine’le bir-
likte olmasındansa beni yalnızken bulması çok daha iyi olurdu.

Merdiven boştu.

Elim o kadar şiddetli titriyordu ki anahtarı kilide sokmayı iki
kere denemem gerekti. Kapıdan adını seslenerek girdim. Kori-
dorda koşarak odasına daldım.

Yatağı boştu, örtüler bir tarafa atılmıştı.

Hemen banyoya gittim, sonra odamı kontrol ettim ve so-
nunda tekrar adını haykırarak oturma odasına koştum.

Yoktu.

Pencereden dışarı, otoparka baktım. İşte o zaman onu kaldı-
rımından aceleyle Bonneville’e doğru ilerlerken gördüm.

Yalnızdı. Kimse onu kovalamıyordu. Catherine’in üzerinde
düünden beri giydiği tişört elbise vardı ve sırt çantası omzundaydı.

Neden, hem de hastayken bu kadar hızlı hareket ediyordu?
Cama vurdum.

“Catherine!” diye bağırdım beni duyamayacağını bilmeme rağmen.

Bonneville’e bindi ve tekerler gıcırdarken hızla otoparktan çıktı.

Şaşkın bir halde orada durdum. Önceki gece hareket etmek bile acı veriyormuş gibi davranmıştı. Yemek yiyemeyecek kadar hastaymış gibi davranmıştı. Evden çıktığım anda yataktan fırlamış ve benim peşimden merdivenden aşağı inmiş olmalıydı.

Orada soluk soluğa, hayretler içinde kalakaldım.

Telefonuma bir mesaj geldi, içgüdüsel olarak başımı eğdim.

Son zamanlarda her şey üst üste geldi, anne. Sanırım biraz molaya ihtiyacım var. Birkaç günlüğüne gidiyorum, sonra uğrarım. Lütfen ben yokken bana mesaj atma veya arama.

“Hayır,” diye bağırdım.

Nereye gittiğini görmek için delirmiş gibi telefonumdan konumunu kontrol ettim. Bir plan oluşturmaya başlarken bilgilerin görünmesini bekledim. Taksiye binip yolunu kesebilirdim. Kızım bir daha gözümün önünde olduktan sonra izini kaybetmeyecektim.

Haritanın yüklenmesi çok uzun sürdü. Yenilemek için ekrana dokundum.

Ancak hiçbir şey görünmüyordu.

Catherine konumunu benden gizlemişti.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

CATHERINE

Annem yatak odamın penceresini kilitleyince ensemdeki tüyler ürperdi. Uyumak için yanıma uzandığında kendimi tuzağa düşmüş bir hayvan gibi hissettim.

O yanımda dönüp dururken gecenin çoğunda bedenim kasatı bir halde uyanık olarak yattım. Sanki kaçmayı planladığımı biliyor ve beni yatak odama hapsediyordu. Annemin uykusu çok hafifti. Bacaklarımı yere sarkıtarak kalkacak olsam muhtemelen yatak gıcirtısı onu uyandırırđı.

Neredeyse hareket edemiyordum.

Not defterim hâlâ oturma odasında, düşürdüğüm yerde duruyordu. Annem onu çoktan görmüş olmalıydı. Karıştırıp karıştırmadığını hiç bilmiyordum ama baktıysa onu araştırdığımı anlardı.

Bu saçma gelse de ondan korkuyordum.

Ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Neler yapabileceğı hakkında da.

Gecenin bir noktasında yüzü bana dönük olacak şekilde yan tarafına doğru kıvrıldı ve soluk alamıyormuş gibi hissettim. Sanki bütün oksijeni içine çekerek beni boğuyordu.

Sen Ruth Sterling değilsin, diye düşündüm onu göz ucuyla izlerken. Yatakta yavaş yavaş, mümkün olduğunca ondan uzaklaştım.

Sonra şöyle düşündüm: *Peki, bu beni kim yapar?*

Gün doğumunun odamı aydınlatan hafif parıltısına hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Annem nihayet yerinden kalktığında hastalık numarasını sürdürdüm. Onun önünde normal davranmama olanak yoktu ama hasta gibi görünmeyi başarabileceğimi düşünmüştüm. Dayanabilirsem sonunda kaçma fırsatı bulacağımı biliyordum.

Yalnızca sabırlı olmam gerekiyordu.

Fırsat beklediğimden daha çabuk çıktı.

Saat 9 civarında bana seslendi. “Bir dakikalığına dışarı çıkmam gerekiyor. Hemen dönerim.” Sonra kapı arkasından kapandı.

Bir an bunun bir test olmasından ve yataktan fırladığım anda bana saldırmak için kapının yanında beklemesinden korktum. Bu korkuyu bastırıp örtüyü üzerimden attım.

Sırt çantam, el çantam, telefonum, not defterim, dizüstü bilgisayarım, spor ayakkabım.

Zaten giyiniktim, tuvalete gidip dişlerimi fırçaladım. Böylece altmış saniyeden kısa sürede gitmeye hazırdım.

Kapıyı açtım, soluğumu tutarak koridora baktım. Boştu. Merdiven boşluğuna doğru sinerek ağır kapıyı yavaşça kendime doğru çektim ve dikkatle etrafı dinledim. Birkaç kat öteden birinin sesi geliyordu ama annem miydi yoksa bir komşu muydu emin olamadım. Her kimse yavaş hareket ediyordu. Ayak sesleri uzaklaşana, sonunda kaybolana kadar bekledim. Sonra kendimi koşturmak için zor tutarak aşağı indim. Takılıp düşer de yaralanırsam felaket olurdu.

Lobiye ulaştım. Annem görünürde yoktu.

Arabayı almamış olması için dua ettim.

Otoparka açılan kapıya doğru telaşla yürüdüm. Parmaklarım şimdiden çantamda anahtarımı arıyordu.

Tam yan kapıya ulaşıp kapıyı açacakken çok az tanıdığım yaşlı bir çift komşu yaklaştı, ikisinin elinde de birer kâğıt torba vardı.

Koşarak geçip kapının yüzlerine kapanmasına izin versem nasıl bir insan olurum?

Ağır kapıyı açık tuttum ve kenara çekilip bekledim, bedenim her geçen saniye daha da geriliyordu.

İçeri girmeleri çok zaman almış gibi geldi, sonunda kapıdan geçerken bana bolca teşekkür ettiler.

“Bir şey değil,” dedim sesim tizleşerek.

Önce kendimi yolda yavaşça yürümeye zorladım. Ama bacaklarım hızlanıp beni giderek daha hızlı itmeye başladığında daha yolun yarısına bile gelmemiştim.

Bonneville artık ufukta görünüyordu. Kimse bana engel olmuyordu.

Gerçekten kaçacaktım.

Direksiyona geçtim, anahtarı kontağa soktum ve emniyet kemeri takmaya zahmet etmeden yola çıktım.

İlk dur işaretinde konum servisimi kapadım ve sesli komutla anneme mesaj göndererek birkaç gün evde olmayacağımı bildirdim.

Ancak birkaç kilometre daha uzaklaşıp otoyolda hızlandığımda sonunda normal soluk alabileceğimi hissedebildim.

Nereye gideceğim ya da bundan sonra ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama annemle aramda mesafe olduğu sürece kendimi güvende hissediyordum.

Wendy's'in otoparkına girip arkama yaslandım, kalp atışlarım sonunda yavaşlamaya başlıyordu.

Sonra telefonuma bir mesaj geldi.

İrkilip içgüdüsel olarak baktım. Annemin mesajını okumak istediğimden emin değildim.

Ama ondan değildi. Mesaj Tin'den geliyordu.

Lütfen bana en kısa sürede haber ver.

Mesajı yukarı kaydırduğımda bu sabahın erken saatlerinde bana mesaj attığını, bugün bir yardımcının hasta olduğunu ve istersem vardiyayı alabileceğimi yazdığını gördüm.

Bir an artıları ve eksileri tartarak düşündüm. Annem o anda işte olmamı beklemezdi. Kimse beklemezdi. Beni aramak için oraya gelme ihtimali oldukça yüksekti ama Hafıza Kanadı'na girmesine imkân yoktu. Bildiğim en güvenli yerlerden biriydi.

Tin'e mesaj attım.

Yoldayım

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

RUTH

Beş dakika.

Taşıyabileceğim her şeyi toplamak için kendime bu kadar zaman vermiştim. Bu evi bir daha görmemeye hazırlıklı olmam gerekiyordu.

Bu ânı o kadar uzun zamandır planlıyordum ki... Yıllar boyunca tatbikat bile yapmış, küçük odalarımızı tarayıp farklı eşyaları hızla değerlendirip bazılarını atarak süreyi kısaltmak için saniyeleri hesaplamıştım.

Keşke Catherine arabayı almasaydı ama en azından bazı eşyalarımız zaten arabanın içindeydi.

Uzanıp dolabımın rafından gri spor çantamı aldım ve yatağımın üzerine açık olarak koydum. Hızla hareket ederek dolabımdaki kancadan iki şapka çıkardım ve birkaç takım temiz giysi topladım. Her şeyi spor çantaya attım ve aceleyle Catherine'in şifonyerine gittim. Onun için iki yedek giysi ve bir kazak aldım. Hem manevi açıdan hem de kimliğimizin belli olmaması için komodinin üzerindeki fotoğrafı ve banyodaki diş fırçalarımızı aldım.

Mutfaktan bir el feneri, yedek bir paket pil ve Catherine'ın saçını kesmek için makas aldım. Bütün bu eşyalar önceki gece yeniden düzenlediğim çekmecelerden birinde yan yana sıralanmış durumdaydı.

Bir sandalyeyi yerde sürükledim ve üstüne çıkarak mutfak dolabımızın en üst rafına ulaştım. Bayat Rice Krispies kutusunu indirdim.

Catherine'ın dizüstü bilgisayar ve üzerine koyduğum not defteri yemek masamızdan kaybolmuştu. Catherine'ın telefonu ve çantası da yanındaydı, dolayısıyla onları götürmeme gerek yoktu. Topaz yüzüğüm parmağımda, güneş gözlüğüm de günlüğümle birlikte çantamdaydı. Doğum belgelerimizle sosyal güvenlik kartlarımız da dâhil olmak üzere önemli belgelerimizin bulunduğu klasörü alıp oturma odasındaki kitaplıktan onun çerçeveli iki fotoğrafını çıkardım. Artık ikimizin de o evde kaldığına dair fotografik bir kanıt yoktu.

Yanıma aldığım son şey yıllardır sahip olduğum, koruyucu kılıfında duran büyük bıçaktı.

Dışarı, kaldırıma çıktığımda otuz saniyem kalmıştı ve çoktan bir Uber çağırmıştım.

Nereye gideceğimi tam anlamıyla biliyordum.

Catherine konum paylaşımını kapatmış olabilirdi ama cep telefonu taşıdığı sürece her zaman kızımı takip eden bir yedek uygulamam vardı.

YIRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

CATHERINE

Sunrise'a gelene kadar zorlu bir karara varmıştım. Tin'e güvenecektim. Aile krizleriyle ilgili görmediği neredeyse hiçbir şey kalmamıştı ve yakın bir ilişkimiz olmasa da ona güveniyordum.

Bir amacım daha vardı. Tin önceki yıl satın aldığı küçük evde yalnız yaşıyordu ve anlattıklarımı duyduğunda birkaç gece misafir odasında kalmama izin vermesini umuyordum. Öğleden sonra huzurevinin sakinleri ortak odada resim ve el işi yaparken onu kenara çekmeyi planlıyordum, çünkü o saatlerde ortam genellikle sessiz olurdu. Tin'e güvenmenin bir faydası daha vardı. Ona Baltimore'daki işi tekrar kabul etmeye karar verdiğimi söylediğimde tamamen delirdiğimi düşünmeyecekti.

Bu karara varmak üzerimden bir yük kaldırmıştı. Annemin ortada olan önemli akıl hastalığı, onun hakkında ortaya çıkardığım bütün rahatsız edici sorularla birleştğinde tek başıma taşıyamayacağım kadar büyük bir yükü. Tin yardımsever biriydi. Elinden geleni yapardı.

Bonneville'i, otoparkta bir sıra ağacın onu ana yoldan gizleyeceği bir alana geri geri soktum. Kilitleyip aceleyle binaya girdim ve doğruca çalışanların soyunma odasına yöneldim. Somon

rengi üniformamı giyerek Hafıza Kanadı'nda sakinleri gezmeye başladım ve herkesin sabah ilaçlarını aldığına emin oldum. Bayan Abraham'ın giyinmesine yardım ettim, çünkü zor bir gece geçirmiş ve geç uyumuştur. Sonra kahvaltısını yeniden ısıttım ve o biraz yulaf ezmesi yerken yanına oturdum. Bayan Abraham artık nadiren konuşuyordu ama ben kâsesini alacakken gözlerini kırıştırıp kullanılmamaktan boğuk çıkan sesiyle bana bir soru sordu. "Sen benim öğrencilerimden misin?"

Bu anlamlı bir soruydu. Bayan Abraham eskiden lise matematik öğretmeniydi. Hangi sınıfa ders verdiğini sorduğumda bulutlar gözlerine geri döndü. Geçmişteki hâline geçici dönüşü çoktan sona ermişti.

Sabah saatleri geçerken iş yerimin tanıdık ve kapsayıcı ortamı, iş arkadaşlarım ve sakinlerimizle olan etkileşimim dünyanın bir kısmının yeniden anlam kazandığını hissetmemi sağladı. Bu çok tuhaftı çünkü Hafıza Kanadı'nda insanlar kendi zihinleri ve geçmişle aralarındaki çizgi, yaşanan gelgitler ve bulanıklıkla savaşmaya programlanmış durumdaydı.

Gerçeküstülük hayatımın temel gücü hâline gelmişti.

Öğle yemeğinde Tin, önceki ay Bayan Jacobson zatürreye yakalandığında gösterdiğimiz ekstra çabaya teşekkür olarak Bayan Jacobson'ın ailesinin Hafıza Kanadı personeline pizza gönderdiğini belirtti.

Aniden açlıktan gözüm döndü. Yemek yememin üzerinden yirmi dört saatten fazla geçmişti.

Sakinlerimizden birinin tuvaleti kullanmasına yardım etmem, ardından onun ellerini ve kendiminkileri yıkamam gerekti. Bu yüzden katımızdaki küçük personel mutfağına gitmem biraz vakit aldı.

Gittiğimdeyse iş arkadaşlarımdan birkaçı oradaydı. Etrafta geziniyor, nefis kokan sıcak pizzaları mideye indiriyorlardı. Pizza yeme tarzlarıyla ilgili dostça bir tartışmanın ortasında gelmiştim. Tin pizzasını kesmek için çatal ve bıçak kullanıyordu. Bronx'ta büyüyen Reggie'nin diliminin kenarları New York tarzı *taco* gibi bükülmüştü. Başka bir meslektaşım kendisinininkini düz tutup üçgenin uç kısmını ısıırıyordu.

"Haydi Catherine, bize kimin doğru yaptığını söyle," diye takıldı Reggie.

"Hiçbiriniz," dedim bir dilim sebzeli pizzaya uzanırken. "Lazanya pizzayı hiç duymuş muydunuz? Ekmek tavaasında yapıyor..."

Tam nasıl pişirildiğini açıklamak üzereyken Reggie başını salladı. "Evet, daha önce denemiştım. Oldukça iyiydi. Ama hiçbir şey Ray'in sokak dilimlerinin yerini tutamaz."

Kaşlarımı çattım. "Bir saniye, sen lazanya pizza mı yedin? Bunu annemin icat ettiğini sanıyordum."

Açıklama yapmadan önce başını sallayıp ağzındakini yuttu.

"Üniversitedeyken Maryland'de bir yerde yedim. Onların imza tarifiydi."

Aramıza beni odadaki herkesten ayıran cam bir paravan inmiş gibiydi. Tin'in elindeki pizza kenarını çöpe atıp koridora yöneldiğinin, Reggie'nin yeni bir kutu pizza açtığıının ve el değmemiş diliminin kâğıt tabaktan avucuma sarktığıının kesinlikle farkındaydım ama kendimi artık bu grubun bir parçası gibi hissetmiyordum. Kenardan, karakterlerin bir sahneyi canlandırmasını izliyordum.

"Sen nerede okumuştun?" diye sormayı başardım Reggie'ye.

"Towson'da. Baltimore'a yakın."

Açık kutuyu uzatıp hepimize ikram etti, sonra kendine bir dilim daha aldı.

“O restoranın adını hatırlıyor musun?”

Reggie kaşlarını çattı. “Pizza bir şeydi... Üzgünüm, hatırlamıyorum.”

“Hemen dönerim,” diye mırıldandım. Odadan koridora çıktım. Düşünmek için bir dakika yalnız kalmaya fazlasıyla ihtiyacım vardı. Önemli bir şeyi yakalamanın eşiğindeydim. Ateş böceklerini kovalıyormuş, onların bir parlayıp bir kaybolmalarını izliyormuş gibiydim.

Reggie annemin yaşlarındaydı. Annem D.C.’den yaklaşık bir saat uzakta ama Virginia tarafında büyüdüğünü iddia ediyordu.

Towson, D.C.’den yaklaşık bir saat uzakta ama Maryland tarafındaydı.

Belki de lisesini bulmak için harcadığım o kadar vakit aramayı yanlış eyalette yaptığım için sonuçsuz kalmıştı. Coğrafi kadrani yüz seksen derece çevirmek her şeyi değiştirecek olan ayrıntı olabilirdi. Annem tamamen uydurma biri gibi görünüyordu. Geçmişinin bu kısmı da neden öyle olmayacaktı ki?

Lazanya pizzayı kendisinin icat ettiği konusunda yalan söylemişti. Muhtemelen gerçeği geçmişine dair bir ipucu vereceği için bana söylemek istememişti.

Muhtemelen o da Reggie’nin yediği yerde yemişti.

Ateş böceği ışıkları artık daha parlaktı, beynimi aydınlatıyordu. O anda ihtiyacım olan tek şey telefonum ve biraz mahremiyetti. Ziyaretçi aile odasına doğru koşar adım yürümeye başladım.

Bay Damon koridorda duruyor, yalnızca kendisinin duyabildiği müziğin eşliğinde başını sallıyordu.

“Teşekkür ederim,” dedi ben yanından geçerken ve kâğıt tabağıma uzandığını fark ettim. Ona siparişini getiren bir garson gibiydim.

El sürülmemiş dilimi ona verdim çünkü bana başka bir ipucu vermiş olabilirdi. Annem lisedeyken o pizzacıda çalışmış olabilirdi. Belki de tarifi böyle öğrenmişti. O garsondu. Bu onun ilk garsonluk işi olabilirdi.

Aile odasının kapısında durdum, kimsenin görmediğinden emin olmak için çevreye bakındım ve sonra içeri girdim. Serin, karanlık ve sessizdi.

Fazla zamanım yoktu ama en azından artık araştırma alanımı daraltacak birkaç veriye sahiptim. Telefonumu çıkarıp aramaya başladım.

Görünüşe göre uzun bir süreye ihtiyacım yoktu. Annemin yirmi dört yıl boyunca kurduğu yalanların çökmesi için doksan saniye yeterli olmuştu, âdeta oynadığımız Jenga oyunundan dengeleyici son tahta bloku çekmiş gibiydim.

Meşhur *Lazanya Pizzanın* yaratıcısı Pizza Piazza’nun Facebook sayfasına bakıyordum.

İmza tarifimiz ortaya çıkmalı 30 yıldan fazla oldu. Deneyin! Bir daha pizzayı asla eskisi gibi yiyemeyeceksiniz.

Bu sözlerin altında lazanya pizza fotoğrafları vardı. Annemin küçüklüğümden beri benim için yaptığı yemeğin aynısıydı. Hatta kesme şekli bile aynıydı, ekmek tavası genişliğinde dikdörtgenler yerine kare şeklinde keserdi.

Hemen yeni bir Facebook araması yapıp Pizza Piazza’yu anahtar sözcük olarak girdim ve altındaki “kişiler” seçeneğini seçtim. Ardından ekranıma sonuçların yağmaya başlamasını iz-

ledim. Çok sayıda bilgi vardı. Restorandaki köşe ve orta masaların etrafına toplanmış müşterilerin fotoğrafları, eski ve şimdiki yönetici ve garsonların görüntüleri. Towson, Maryland'de bulunan Pizza Piazzo'nun adresi, internet sitesi ve telefon numarası da vardı.

Aramamda bulduğum eskiden veya hâlâ orada çalıştıklarını belirten ilk birkaç kişiye hızla mesaj yazmaya başladım.

Merhaba, bunun kulağa biraz çılgınca geldiğini biliyorum ama orada yaklaşık 25 sene önce çalışan bir kadını bulmaya çalışıyorum.

Durup başka ne ekleyeceğimi düşünmeye çalıştım. Bir isim hatta fiziksel bir betimleme veremiyordum. Annem lisedeyken saçlarının beline kadar geldiğini söylemişti ama belki bu da başka bir yalandı.

Sonuna şöyle ekledim:

O dönemde restoranda çalıştıysanız ve yanıt vererseniz minnettar olurum. Bu gerçekten önemli.

Gönder tuşuna bastım, ardından mesajımı kopyalayıp restoranla ilgisi olan altı kişiye daha ilettim. Ergenlik çağındaymış gibi görünen ve hâlâ orada çalışan kızı atladım. Ben doğmadan önce annemle denk gelmiş olmasına imkân yoktu. Ancak Facebook'a çok yeni katılmış gibi görünen, annemin yaşlarında bir adam ve restoranın şimdiki sahibi gibi görünen hatta başından beri sahibi olabilecek bir kadın da dâhil olmak üzere birçok olasılık mantıklıydı. Kimsenin mesajımı göreceğinin garantisi yoktu, çünkü insanlar internette yabancılardan gelen mesajları açma konusunda temkinliydi.

Ama ilk kez gerçekten bir şeyin peşinde olduğumu hissediyordum.

Öğleden sonranın geri kalanında ara veremedim. Resim ve el işi saatindeki olağan durgunluk, Bayan Jacobson'ın masaya doğru yürürken derin bir su birikintisinden kaçınmak için kendini yana atmasıyla ortadan kalktı. Takılıp çenesini masanın kenarına vurarak düştü.

Alzheimer, görme yetisinin yanı sıra algıyı da etkileyebiliyordu. Başka bir sakinin yere düşürdüğü mavi hırka Bayan Jacobson'ın zihninde su birikintisine dönüşmüştü.

Sarsıldığı için onu muayene etmek biraz zaman almıştı ama Tin, Bayan Jacobson'ın ağzına baktı ve yaranın önemli olmadığını düşündüğünü söyledi. Nöbetçi doktorumuz da onu kontrol etti, ardından Bayan Jacobson'ın ailesiyle FaceTime görüşmesi yaparak onlara durumu bildirdik. Krizle uğraşmamız bittiğinde başka bir sakin resim ve el işi malzemelerini masaya ve bütün yerlere saçtı. Böylece temizlik, akşam yemeği servisi ve gece ilaçlarını verme zamanı geldi.

Vardiyamın sonuna yaklaştığım akşam saat 6'ya kadar aile odasına gidemedim.

Ama gittiğimde telefonumda yeni bir Facebook mesajı bekliyordu.

Merhaba, evet, 25 yıl önce PP'de çalıştım. Bazı meslektaşlarımla hâlâ iletişim hâlindeyim. Harika bir grup. Siz kimi arıyorsunuz?

Adamın adının yanındaki küçük yeşil nokta hâlâ çevrimiçi olduğunu gösteriyordu.

Annemin değiştiremeyeceği sınırlı bilgiyi ayrıntılarıyla aktararak hızla yanıt verdim.

İsminden emin değilim... O zamanlar 18 yaşlarında olmalı, iri ela gözlü, açık kahverengi tenli. Bir elli sekiz boyunda.

Annemin son çeyrek yüzyılda değişmeyen, ayırt edici bir yanı daha olmalıydı. Bir dakika düşündükten sonra ekledim,

İyi bir dansçı. Lisesinin amigo takımında yer almış olabilir ama emin değilim.

Adam o kadar hızlı yazdı ki yanıtımı gönderdiğim anda okumuş gibiydi.

Ah, kimden söz ettiğini biliyorum. İsmi A harfiyle başlıyordu, tüh, şimdi aklıma gelmedi ama mutlaka gelir. Saçları gerçekten uzundu, harika bir gülümsemesi vardı. Burada çalışmıyordu ama sık sık burada takılırdı. Pizza sevdiği kesindi! Hahaha.

Uçurumdan atlamış da serbest düşüyormuşum gibi hissettim.

Bu oydu. Bundan emindim. Annemin gerçek adı A harfiyle başlıyordu ve Towson, Maryland'deki restoranın yakınlarında yaşıyor olmalıydı. Adamın profil bilgilerini hızla taradım. Facebook'ta arkadaş olmadığımız için sayfasında görebileceklerim sınırlıydı, tıpkı onun da benim sayfamda görebilecekleri gibi. Ancak yaşadığı yeri Baltimore olarak belirtmişti. Johns Hopkins Hastanesi'nin oldukça yakınlarında yaşıyor olmalıydı.

Ben de restoranının kısaltmasını kullanarak yanıt verdim.

PP'ye hiç gittiğiniz oluyor mu?

Yine hemen cevap yazdı.

Uzun zamandır gitmemiştim ama artık aklıma lazanya pizza düştüğü için bu akşam gidebilirim.

Bir an düşündükten sonra cevap yazdım.

Ben de bu gece gideceğim. Belki buluşup biraz daha sohbet edebiliriz?

Ona annemin fotoğrafını gösterebilirdim. Telefonumda birkaç tane vardı. Bu fotoğraflar adamın onunla ilgili anılarını tazeleylebilirdi.

Yanıtıma baktım, sonra sözcükleri harf harf geri aldım.

Annem bana internette kimseye güvenilemeyeceğini aşılarmıştı. Bir keresinde alışveriş merkezinde yeni bir sosyal medya arkadaşıyla buluşmaya giden ve sahte hesap oluşturan orta yaşlı adam tarafından kaçırılan kızla ilgili bir gazete haberi kesmişti. Instagram hesabı açmama izin vermesi için yalvardığımda okumam için bu haberi yastığımın üstüne bırakmıştı.

Bu adamla iletişime ben geçmiş olsam da profil fotoğrafı bir spor arabaydı ve biraz fazla hevesli görünüyordu.

Üstelik annemi hatırlıyorsa restoranla bağlantısı olan diğer insanların da hatırlaması muhtemeldi. Ve artık eski lisesini kolayca bulabileceğime bahse girebilirdim. O anda internetteki bu yabancının daha fazla bilgi vermesine ihtiyacım yoktu. Yine de gelecekte ona soru sormamın gerekmesi ihtimaline karşı konuşmamızı kibarca sonlandırdım.

İyi geceler ve tekrar teşekkürler!

Sonra Facebook'tan çıkış yaptım.

Pizza Piazzo, Sunrise'a arabayla yalnızca yetmiş dakika mesafedeydi. Trafiğe takılsam bile oraya akşam yemeği servisi yapılırken rahatça varabilirdim. Belki civarda ucuz bir otel bulur ve geceyi annemin gerçek memleketi olabilecek o yerde geçirirdim.

Yarın bu saatlerde nihayet hakkındaki gerçeği öğrenmiş olabilirdim.

Vücudum korku ve heyecan karışımı bir duyguyla doldu. Bir yanım artık bu arayıştan vazgeçip eve giderek annemle konuşmak istiyordu.

Ona kuşkularımı anlatsam sonunda itiraf eder miydi?

Ama ona olan güvenim sarsılmıştı.

Üstelik artık duramayacak kadar ileri gitmiştim.

Koridorun boş olduğundan emin olmak için aile odasından dışarı baktım, sonra çıkıp ortak salona doğru ilerledim ve Tin'e çıkacağımı haber verdim. Çıkış için parolayı girmek üzere mavi kapıya yürümeye başladım.

Beni durmaya, arkamı dönmeye ve koridordaki Bay Damon'ın Viet Cong'un bizi kuşattığına inandığı sırada altına çömeldiği büyük pencereye gitmeye neyin yönelttiğini bilmiyordum.

Belki beni her zaman anneme bağlayan altıncı his, bazen kafamı kaldırıp kapı kilidindeki anahtarının sesini gerçekten duyulmadan bir dakika kadar önce duymamı sağlayan duygu ya da mesela birimiz öylesine *Akşam yemeğinde köriye ne dersin*, gibi bir şey söylediğinde diğerinin de aynı şeyi düşünüyor olması gibiydi.

Artık her neyse, o şey beni pencereye doğru çekti. Dışarı baktığımda Bonneville'in hâlâ bıraktığım köşede durduğunu gördüm.

Ama ona beni bekliyormuş gibi yaslanan biri vardı.

Gözlerimi kısarak pencereye yaklaştım.

Annemdi.

Benim tarafıma bakmıyormuş gibi görünse de içgüdüsel olarak geri çekildim.

Konum paylaşımımı özellikle kapadığım için beni takip ederek buraya geldiğine inanamıyordum. Bir şekilde mesajlarıma girip Tin'le yaptığım konuşmayı mı görmüştü yoksa şanslı bir tahminde bulunup öylece gelmiş miydi?

İki durumda da annemin gelişmiş bilgisayar becerileri olmadığı ve tek arabamızı da ben aldığım için bunu yapması olağüstü bir çaba gerektirirdi. Buraya Uber'le gelmiş olmalıydı.

Ben onu izlerken doğruldu ve otoparkta devriye geziyormuş gibi yavaş yavaş dolaşmaya başladı. Dışarı çıkıp arabaya binebileceğim kadar uzaklaşmasını umarak bekledim.

Ama asla Bonneville'in görüş alanından çıkacağı kadar uzaklaşmıyordu.

Annemin beni beklemeye hazır olduğu açıktı.

Ben yaklaşıncı ne yapmayı planlıyordu?

Yatak odamın penceresini kilitlemesini, sonra yorganımın altına girip yanımda uyumasını düşündüm. Vücudumdan bir ürperti geçti ve titredim.

Artık kaçmak için ne kadar hevesli olduğumu bildiğine göre üzerimdeki hâkimiyetini arttırmanın yeni yollarını bulabilecek miydi? Belki Baltimore'a taşınacağımı biliyor ya da Tin'e her şeyi anlatmayı planladığımdan kuşkulanıyordu.

Annemin beni görmesine izin veremezdim. Towson'a gitmenin başka bir yolunu bulmam lazımdı.

Sonra otoparktaki arabalara bakarken birden aklıma bir şey geldi.

Zaten başka bir yolum vardı.

OTUZUNCU BÖLÜM

RUTH

Gerçek adım olan *Ava Morales*'i çok severdim. Bir balerine aitmiş gibi zarif ve ruhani bir his uyandırıyordu.

Ruth Sterling, Ava'nın tam tersi olan genç bir kadın gibiydi. Çok çalışan ve şikâyet etmeyen dayanıklı, metanetli bir birey. Bunlar umutsuzca ihtiyaç duyduğum niteliklerdi. Ruth Sterling olmayı birden fazla bakımdan istemiştim.

Catherine doğmadan kısa bir süre önce gerçek görünen bir kimliğe, Joan Smith adına kırk dolara satın aldığım sahte ehliyetten daha iyi bir şeye yetecek kadar para biriktirdiğimde Ruth oldum. İlk kimlik garsonluk işi almamı ve başka bir bekâr annenin kendi dairesinde kiraladığı odayı tutmamı sağlayacak kadar iyiydi. Ama Ruth'un sosyal güvenlik kartını ve doğum belgesini oluşturmak için üniversiteli bir çocuğa gitmedim.

Catherine'i doğurduğumda birkaç nedenden ötürü on sekiz yaşında görünmem gerektiğini biliyordum. Yetkililerin gözünde yetişkin olursam kimse bebeğimi benden almazdı. Kimliğim geçerli olduğu ve kimse kuşkulandığı müddetçe hastanede doğum yapabilirdim, Catherine de benimle aynı soyadını taşıyacağı kendi sosyal güvenlik kartını alabilirdi.

Bu onun kimliğini oluşturmamın ilk ve hayati adımı olacaktı.

İş yerindeki diğer garsonlardan biri bunu yapabilecek birini tanıyordu. Bana kısa bir talimat verdi. Bir zarfın içinde beş yüz dolar nakitle belirli bir sokağın köşesinde bekleyecektim. Zarfı, Eagles forması giyen bir adama verecektim. Tek bir soru bile soramazdım.

Ertesi hafta kararlaştırılan saatte aynı köşede bekledim ve daha ne olduğunu anlayamadan farklı bir adam yanımdan geçerken elime bir zarf tutuşturup bir adım bile duraksamadan yolda yürümeye devam etti.

Dönüşümüm tamamlanmıştı.

Bazen adını ben devralmadan yıllar önce on iki yaşında ölen gerçek Ruth'u düşünürdüm. Normal şartlarda hayatlarımız hiçbir zaman kesişmezdi. Ruth nadir görülen bir kalp kusuruyla doğmuş ve büyük ailesiyle birlikte Wisconsin'de bir mandıra çiftliğinde yaşamıştı. Ruth'un yerel gazetede yayınlanan ölüm ilanında ebeveyninin yanı sıra bütün erkek ve kız kardeşlerinin, teyzelerinin ve amcalarının isimleri yazıyordu. Bunu kalıcı olarak sahip olabileceğim yeni ve sağlam bir kimlik ararken kütüphanedeki mikrofilmde okumuştum.

Ruth olmak, benim işsiz Catherine'in aç kaldığı korkunç dönemde yumurta ve mısır gevreği için yiyecek kuponu ve gıda yardımı fişi alabilmem anlamına geliyordu. Çünkü hükümetin gözünde Ruth olduğum için vergi ödeyebilecek ve dolayısıyla yaşım tutunca sosyal güvenlik hizmeti alabilecektim.

Bugünlerde yeni bir kimlik edinmek yirmi beş yıl öncesine göre çok daha zordu. Az da olsa yakalanma ihtimalim olmasına rağmen bu risk her geçen yıl azalıyor gibiydi.

Bazen keşke gerçek Ruth'un Kewaskum'daki mezarına çiçek götürüp ondan af dileyebilsem diye düşünürdüm. Ona bir şey

söyleyebilecek olsam hayatını bu kadar erken kaybetmesine çok üzüldüğümü ama benimkini kurtardığını bildiğini umduğumu söylerdim.

Metalin içine hapsettiği sıcaklığın sırtıma yayıldığını hissedererek Bonneville'e yaslandım ve Sunrise'ın girişine baktım. Güneş ufka doğru alçalırken gözlerimi siper etmek için elimi selam verir gibi kaldırdım.

Bütün gün buradaydım, bekleyip izlemiştim. Otuz dakikada bir hem bacaklarımı hareket ettirmek hem de çevremi kontrol etmek için otoparkta devriye gezmiştim.

Bir motorun hafif gürültüsü dikkatimi çekti. FedEx kamyonunun Sunrise'ın önüne yanaşmasını ve sürücünün dışarı atlamasını izledim. Kamyonun arkasını açınca üzerinde tanıdık mor logolar bulunan sıra sıra kahverengi kutu gözüme çarptı. Küçüklerden bir tane seçip kapıları kapadı ve binanın içinde gözden kayboldu.

Bonneville'den uzaklaşıp alanda yeniden devriye gezmeye başladım. Catherine yakında binadan çıkacaktı. O geldiğinde burada olacaktım.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

CATHERINE

Parmaklarımla kapıyı tıklatırken kendimi gülümsemeye zorladım. George Campbell bir dakika sonra kapıyı açtı, üzerinde kot pantolonla hâlâ formda olduğunu gösteren bir tişört vardı. Yetmiş altı yaşındaydı, her cumartesi golf oynuyordu, iki günde bir hafif ağırlık kaldırıyordu ve gitmesi gereken her yere arabayla gidebiliyordu.

Bu son kısım çok önemliydi.

“June! Catherine geldi!”

Beni gördüğüne sevinmişti, bu da suçlu hissetmeme neden oldu.

Mola odasında kalan yiyeceklerden hazırladığım folyoya sarılı tabağı uzattım.

“Fazladan pizzamız vardı, hoşunuza gidebileceğini düşündüm.”

George’la June onlara üç çeşit yemek sunmuşum gibi davrandılar. Bu kadar kibar ve zarif olmaları, yapmak üzere olduğum işi daha da zorlaştırıyordu.

“Bir süre bizimle oturabilir misin?” diye sordu George. “Az önce bir şişe Sauvignon Blanc açtık.”

Tekrar kapıya doğru baktım. Küçük yeşil kâsenin hâlâ girişte durduğunu görmüştüm ama içindikileri göremiyordum.

George'un teklifini kabul edip bir kadeh şarap içersem kontrol etmek için daha fazla zamanım olurdu.

Ama Pizza Piazzo'nun ne zaman kapanacağını bilmiyordum ve oraya bu gece gitmem çok daha önemliydi.

İnsanlar genellikle rutinlerine sadık kalır, diye rahatlattım kendimi. George'un da rutinini değiştirmesi için bir neden yoktu.

"Teşekkür ederim ama kaçmam lazım. Başka zaman belki." Bunu söylerken çantamın askısının omzumdan düşmesine izin verdim. Çantamın fermuarı açıktı ve üst kısmında birkaç küçük, gevşek nesne vardı.

George, yapacağını bildiğim gibi beni kapıya kadar uğurladı ve vedalaşmak için sarılırken çantamın yere düşmesine müsaade ettim. Ruj, rimel ve stratejik olarak yerleştirdiğim bozuk paralar ahşap zemine saçıldı.

George hepsini toplamak için hemen eğildi, ben de uzanıp yuvarlak kâseyi yokladım. Keskin bir metale dokunduğum an Cadillac'ının anahtarını çekip aldım.

George yerden son parayı toplamadan önce anahtar avucumdaydı. Her şeyi çantama koyup bana verdi.

"Çok teşekkür ederim."

Çıkarken sağ yumruğumu anahtarının üzerinde kapalı tutum ve onlarla yakında görüşeceğime dair söz verdim.

Bu sözü tutmaya niyetliydim. Ertesi sabah ilk iş, çantamda bir şeyin eksik olduğu bahanesiyle girişteki masanın altına bir şey düşürüp düşürmediğini kontrol etmek isteyecektim. Onlar yokluğunu fark etmeden George'un anahtarı kâseye dönecekti, kullandığım kadar benzin de koyacaktım.

Keşke George'dan Cadillac'ı ödünç vermesini isteyebilseydim ama o araba onun bebeğiydi. Bu talebin onu rahatsız edeceğini biliyordum ve reddedilme riskini göze alamazdım.

Saçlarım hiç yapmadığım bir tarzda toplanmıştı ve hâlâ hastane üniformasıyla idim. Pek iyi bir kılık değıştirme olmasa da annem işe giderken asla üniforma giymediğimi bilirdi, bu yüzden uzaktan görürse beni hemen tanıyamayabilirdi.

Ayrıca hâlâ araba kullanan az sayıda sakin binaya en yakın park yerlerini kullanıyordu, bu da tek yapmam gerekenin annem beni fark etmeden açıklıkta yaklaşık on metre yürümek olduğu anlamına geliyordu.

Ziyaret için gelen orta yaşlı çift resepsiyondan çıkış yapıp ayrılana kadar Sunrise'ın kapısında bekledim.

Onlardan biraz sonra da ben dışarı çıktım ve kendimi Bonneville'le aramda bir perde oluşturacakları şekilde konumlandırmaya çalıştım.

Cadillac'a beş metre kalmıştı.

George'un anahtarı elimde hazırды. Başımı eğip aracın yan tarafına doğru çömeldim ve kapının kilidini açarak bindim. Motoru çalıştırdım, sırt çantamı yolcu koltuğuna attım ve oradan uzaklaştım.

Annemin beni görüp görmediğini birkaç saniye içinde anlayacaktım.

Çıkışa gidip sağa, iki şeritli yola döndüm ve sonra dikiz aynasına baktım. Bonneville peşimden gelirse ne yapacağımı bilmiyordum.

Arkamdaki yol boştu.

Saatte elli kilometre hız sınırını aşarak gaza bastım ve trafik ışığı sarıya dönerken hızla geçtim.

Görünürdeki tek araç bir FedEx kamyonuydu.

Özgürdüm.

Akşam karanlığıyla gökyüzünün rengi solmuştu. Otoyol o sırada trafiğin yoğun saatlerinin sonlarında olduğumuz için hâlâ kalabalıktı ancak istikrarla akıyordu. Orta şeritte kaldım ve önümdeki araçla arama birkaç arabalık mesafe koydum. Bütün dikkatimi arabayı dikkatli sürmeye vermiştim. Telefonum çaldığında bile ekrana bakmadım. Kaza yapıp Campbell'ların arabasını aldığımı itiraf etmek zorunda kalırsam kovulur, daha kötüsü hırsızlıkla suçlanırdım.

Bu olası ihtimalleri düşünmek bile normalde beni sonraki çıkıştan geri döndürürdü ama tek yaptığım direksiyonu biraz daha sıkı tutmak ve dümdüz önüme bakmak oldu. Yirmi dört yıl süren yalanlar kararlılığımı güçlendirmişti.

İsmi A harfiyle başlıyor.

Bu gece nihayet annem hakkındaki gerçeği öğrenmeye kararlıydım.

Pizza Piazza'ya 19.30'dan biraz önce ulaştım. Restoran açık bir alışveriş merkezinin sonundaydı. Bir marketin, güzellik salonunun ve bankanın yanında yer alıyordu. Restoranın yakınındaki otopark araçlarla doluydu. Popüler bir yer olduğu açıktı. Marketin yakınına, alanın ortasında bir yere park ettim. Farlarımı söndürünce havanın ne kadar karardığını fark ettim.

Yakınlarda kimsenin olmadığından emin olduktan sonra arka koltuğa geçtim ve hemen sırt çantamdan çıkardığım şortla temiz tişörtü giydim. Bir şey yazmam gerekebilir diye not defterimin çantamda olup olmadığını bir kez daha kontrol ettim ve sonra dışarı çıkıp arabayı kilitleyerek restorana doğru yürüdüm.

Annemin gençken ardında bıraktığı ayak izlerini takip ediyor olabilirim, diye düşündüm. Parmaklarım büyük metal kapı koluna uzanırken onun hayaletinin de aynısını yaptığını hayal ettim.

Nabzım hızla attı. Bir şey arkamı dönmeme sebep olsa da kimsecikler yoktu.

İçeri adım attığım an gürültü tokat gibi suratıma çarptı. Mekân tamamen doluydu. Hararetli konuşmalar mekânı dolduruyor, sohbetler arada kahkahalarla kesiliyordu. Salonun ortasındaki dikdörtgen masalarda bir aile çocuklarının doğum gününü kutluyor, aynı formayı giyen bir softbol takımı maç sonrası yemeğine hazırlanıyordu. Duvar boyunca sıralanan ahşap köşe masalar kırmızı cam mumluklardaki süs mumlarıyla aydınlanıyordu.

Hostes standının arkasında beyaz gömlek ve siyah pantolon giyen bir kadın vardı. Benim yaşlarımda görünmesi hayal kırıklığına uğramama sebep oldu. Annemi tanıyamazdı.

“Pizza Piazza’ya hoş geldiniz. Kaç kişi olacaksınız?”

“Yalnızca bir.”

Başını salladı ve yığının üstünden bir menü aldı. “Bu taraftan lütfen.”

Onu bir köşe masaya doğru takip ederken çevremi inceledim. Birçok masada ısıtıcıların üzerinde duran, restoranın özel yemeğiyle dolu ekmek tavaları vardı. Garsonun kare porsiyonları düz bir spatulayla masadaki çifte servis etmesini izlerken annemin aynı şeyi benim için kaç kez yaptığını düşündüm.

Hostes beni restoranın diğer tarafındaki küçük köşe masaya götürdü, ben de diğer müşterileri en iyi şekilde görebileceğim tarafa geçtim. Mutfak tam arkamdaydı, tabakların tıngırtılarını ve yaylı kapının ardından gelen yüksek sesleri duyabiliyordum.

Menüyü incelemek yerine telefonumu çıkardım.

Cevapsız arama Ethan’dandı. Mesaj bırakmamıştı. Belki çoktan içmeye başlamıştı ve gece kendisine eşlik etmemi istiyordu. Aramasıyla ilgili bildirimi ekranımdan sildim, ardından fotoğ-

raflarıma girdim. Annemin yeni bir fotoğrafını bulana kadar aradım. Net değildi, üniversite mezuniyetimde çekmişti ve büyük bir güneş gözlüğünü takıyordu. Bu yüzden aramaya devam ettim.

Bütün bir yılın fotoğraflarına göz attım, sonra daha da geriye gittim. Bunu daha önce fark etmediğime inanamıyordum. Telefonumda annemin yalnızca yirmi, yirmi beş tane fotoğrafı vardı. Hepsinde de ya büyük boy dikdörtgen güneş gözlüğünü takmış ya da yüzünün net bir görüntüsü olmaması için kameraya arkasını dönmüştü.

Bu tesadüf olamazdı.

Üniversite mezuniyetimdeki fotoğrafımıza geri döndüm ve ekranımda yalnızca onun görüneceği şekilde fotoğrafı büyüttüm.

Otuz yaşlarında bir adam olan garsonum yaklaşıyordu. Ona kola istediğimi söyledim ve başlangıç için tavsiyesini sordum.

“Lazanya pizzayı denemelisiniz,” dedi. “En küçük boyu iki kişiliktir ama kalanı paket yapabilirim.”

Ona bunun kulağa mükemmel geldiğini söyledim. Arkasını dönecek oldu ama ben, “Size bir şey sorabilir miyim?” deyince tekrar döndü.

Garsonum yardımcı olamayacak kadar genç görünse de tahmin ettiğimden büyük olabilirdi. Denemek zorundaydım.

“Bu biraz tuhaf gelebilir ama buraya sürekli gelen bir kadını bulmaya çalışıyorum.” Ekranı işaret ederek telefonumu ona doğru kaydırdım.

Baktı ve kaşları çatıldı. “Üzgünüm, onu gördüğümü sanmıyorum. Güneş gözlüğüyle tanımak zor.”

“Evet, uzun yıllar önceydi... Burada gerçekten uzun süredir çalışan, konuşabileceğim biri var mı?”

“Hım, müdürüm uzun süredir burada. Ona sorayım mı?”

“Bu harika olur.”

Garson aceleyle uzaklaştı ve birkaç dakika sonra uzun bir bardak kolayla geri döndü. İçeceği önüme koyup müdürün yakında geleceğini söyledi.

Zaten enerji ve gerginlikle dolup taşıdığım için şeker ve kafeine ihtiyacım olmasa da büyük bir yudumda içeceğimin yarısını bitirdim. Ellerimi sabit tutmam imkânsızdı. Masamın üzerindeki peçetelikten bir peçete çıkarıp şeritler halinde yırtmaya başladım, sonra her birini küçük birer top hâline getirdim.

Bir adam masama yaklaştığında ikinci peçetemi yırtmaya başlamak üzereydim. Gümüş çerçeveli gözlüğü ve kısa kesilmiş kırlaşan saçlarıyla güler yüzlü bir adamdı ve göğsündeki isim etiketi yönetici olduğunu gösteriyordu.

“Merhaba ben Rich. Size yardımcı olabileceğim bir konu mu vardı?”

Heyecanla başımı salladım, yudumladığım içeceğe rağmen boğazım kurumaya başlamıştı.

“Buna gerçekten minnettar olurum. Buraya sık gelen birini bulmaya çalışıyorum. Genç bir kadın. Ama uzun zaman önceden bahsediyorum.”

“Ne kadar?”

“Neredeyse yirmi beş sene önce. O zaman lisede olmalı.”

Gülümsemesi kayboldu. “Adı ne?”

“A harfiyle başlıyor...” Telefonu ona doğru itmeye çalıştım ama bakmadı. Kaşları çatıldı.

Hemen konuşmayınca sinirlerim devreye girdi ve çenem düştü. “Burada çalışmıyormuş ama sık sık geliyormuş. O zamanlar saçları çok uzunmuş... Lise takımında amigo olabilir.”

Yönetici artık kızgın görünmüyordu. Kudurmuş gibiydi.

“Neredeyse yirmi beş sene önce mi?” Gözlerini kısarak her sözcüğü tükürür gibi söyledi. “Ve şimdi onu bulmaya çalışıyorsun. Bu bir şaka mı?”

Başımı salladım. “Ne? Hayır!”

Kollarını kavuşturdu. “Nereden geliyorsun?”

“Ben mi? Pensilvanya ama ben—”

“Hangi *gazeteden* geliyorsun? Seni kim gönderdi?” Neredeyse bana bağıracaktı.

“Ben...”

Garson yemeğimi getirdi ve birkaç adım ötede birden durdu.

“Yemeğini bitirene kadar kalabilirsin ama çalışanlarımdan veya müşterilerden birini rahatsız edersen polis çağırırım.”

Adam hışımınla uzaklaştı.

Garson pizza tabağını masaya koyarken ben de hayretle müdürün arkasından baktım, sonra garson da telaşla uzaklaştı.

Müdürün abartılı el hareketleriyle garsonla konuşmasını ve bana pis bakışlar atmasını izledim.

Aklım karışık halde gözlerimi kırpıştırarak onlara baktım. Yöneticiyle olan etkileşimim anlam veremediğim bir rüyanın parçalarından biriymiş gibiydi. Parçaları anlamlandırmaya çalıştım. Kimden söz ettiğimi anlamış gibi görünüyordu. Ama tepkisi, annem ona kişisel olarak zarar vermiş gibi abartılıydı.

Annem ne yapmış olabilir?

Onun gerçeğine yaklaştıkça dünya bana daha yabancı ve düşman geliyordu.

Kontrol edemediğim bir titreme bütün bedenimi etkisi altına aldı. Müdürü tekrar çağırıp bu kadar kızdığı kadının kızı olduğumu açıklamak istedim ama bu onu daha da kışkırtırsa ne yapardım?

Garson masamın yanından geçerken hesabı bıraktı ve tek sözcük etmeden uzaklaştı. Bu, özellikle de henüz bir lokma bile

almadığımı düşünürsek çok açık bir mesajdı. Burada hoş karşılanmıyordum.

Yine de kendimi gitmeye ikna edemedim. Bu restoran, annemin geçmişiyle en yakın bağlantımdı.

Müdür, beni karşıdan izlediği gerçeğini gizlemeye çalışmıyordu. O varken kimseyle konuşamazdım. Belki başka çalışanlar çıkana kadar otoparkta bekleyip onlara annemin fotoğrafını gösterebilirdim. *Birinin* bana gerçeği söyleyebilmesi gerekiyordu.

Gözüme bir hareketlilik çarptı. Hostes başka bir müşteriyi, beysbol şapkası takan bir adamı benimkinden pek de uzak olmayan iki kişilik bir masaya getiriyordu. Adamın yüz hatları o kadar keskindi ki mermerden yapılmış gibi görünüyordu. Kolundaki dövmeyle görebiliyordum ama Ethan'inkiler gibi renkli, sanatsal bir çalışma değildi. Bu adamın dövmesi mavi siyah renklerden oluşuyor ve acemice yapılmış gibi görünüyordu.

Adam düzgün davranıyordu. Restoranda etrafına bakarak oturuyor, çatal bıçağıyla oynuyordu. Yine de kendimi köşe masamın dip tarafına yapışacak kadar kenara çekilmiş ve beni görmemesi için aramızdaki masada oturan aile tarafından gizlenecek şekilde eğilmiş buldum.

Adam menüsüne bakarken tekrar onu inceledim ve bakışlarımın üzerinde oyalanmasına izin verdim. Ona bakmayı kesmiyordum. Omuzlarının üst kısmındaki kaslarını, gözlüğünü ve şapkasının altından çıkan uzun, dağınık, siyah saçlarını süzdüm.

Sonra taktığı koyu mavi beysbol şapkasına daha dikkatli baktım. Üzerinde tam olarak göremediğim logoya benzer bir şey vardı. Bir çizgi film karakterine, belki de bir hayvana benziyordu.

Telefonumu kaldırıp mesajlarıma bakıyormuş gibi yaptım. Aslında kamera uygulamasını açıp ekranı o mavi beysbol şapkasına odaklanıncaya kadar yakınlaştırmıştım.

Elim hâlâ o kadar titriyordu ki görüntüye odaklanmam biraz zaman aldı. Baktığımda çizgi film karakteri olmadığını gördüm. İkinci tahminimde haklıydım... Bir hayvandı.

Bir panter.

Altın rengi büyük kedigile baktım. Ağzının çevresi dişlerini gösterecek şekilde gerilmiş, pençeleri saldırmaya hazırmış gibi uzanmıştı.

Bir panterdi. Mavi ve altın rengi.

Ağzım kurudu. Tesadüf olamazdı. Bu annemin eski lisesinin maskotuydu.

Bu adamın şimdi orada okuyan çocukları olmalıydı, belki oradan mezun olmuştu. Annemi tanıyor olabilirdi. Onun kuşağından biri gibi görünüyordu.

Telefonumu hâlâ elimde tutup ekranımdaki görüntüye bakarken adam başını hafifçe çevirip onu izlediğimi biliyormuş gibi kameranın merceğinden doğruca gözlerime baktı.

Hemen başımı eğip telefonumu tekrar çantama kaldırdım ve askısını omzumdan geçirdim, bir ürperti hissetmiştim.

Bu adamla konuşmam lazımdı. Ancak müdür yakınımda olduğu için başka bir müşterinin yanına gidip masasına oturmak için izin isteyemezdim.

Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki büyük bir terslik olduğunun ilk işaretini neredeyse kaçıracaktım.

Bir kadın çığlığı duydum ve başımı kaldırdığımda yanımdaki masada oturan ailenin kuşkulu ifadelerle bana baktığını gördüm.

Çılgın ve sarsıcı bir an için müdürün bir şekilde onlarla konuşup hepsini bana düşman ettiğini sandım.

Bana bakmadıklarını ancak duman kokusu alınca anladım. Arkamdaki bir şeye bakıyorlardı.

Hemen döndüm ve mutfak kapısının kenarlarından duman yükseldiğini gördüm.

Sonra yaylı kapı ardına kadar açıldı, duvara çarptı ve aşçılar dışarı fırladı. Yangın inanılamayacak kadar hızlı yayılıyordu. Kırmızı ve turuncu alevler mutfaktan dışarı taşıyor, biri sanki etrafa alev püskürtmüş gibi restoranın duvarlarına tırmanıyordu.

Restorana aniden kaos hâkim oldu.

Ebeveynler çocuklarını alıp kapıya koşarken etrafı bağırışlar ve tiz çığlıklar sardı. Kargaşa sırasında sandalyeler devrilirken güçlü bir ses herkese sakin olması için bağırıyordu ama boşunaydı. Siyah duman restoranın içine yavaş, boğucu bir dalga gibi yayıldı. Dumanlar formalı softbol takımını gözümün önünde yutuyormuş gibi görünüyordu.

Hareket edemiyordum. Büyülenmiş gibiydim.

Ateş beni her zaman büyülerdi.

Alevlerin daha da yükselmesini, rüzgârda dalgalanan bir çarşaf gibi yayılmasını, tavana ulaşmadan önce bütün duvarı kaplamasını izledim. Biri yangın alarmini çalıştırdı ve siren çaldı.

Gözlerimden yaşlar akarken öksürdüm. Duman ciğerlerimi yakıyordu.

Uzaktan siren sesleri duydum ama çok uzaktan geliyordu.

O anda başka kimseyi göremiyordum... Herkes ortadan kaybolmuştu. Çok uzun süre beklemiştim. Hemen çıkmam lazımdı.

Geldiğim kapı restoranın tam karşı tarafındaydı. Daha yakın bir yan çıkış fark etmiştim ama artık kapıyı göremiyordum. Restoranın her tarafında büyük pencereler vardı ama pencereleri açabileceğimden emin değildim. Duman içeri dolmaya devam ediyor ve etrafı görmemi engelliyordu.

Dehşet beni oturduğum yere zincirlemişti.

Hangi yöne gideceğimi bilmiyordum. Bir soluk daha alıp daha sert öksürdüm, ciğerlerime temiz oksijen çekmekte zorlanıyordum. Boğazım yanıyor, duman görüşümü bulanıklaştırıyordu.

Ön çıkışa gitmeye kalkarsam zamanında yetişemeyebilirdim. Yan kapıya sürünmeyi deneyebilirdim ama kapıyı bulamazsam ne olurdu?

İnsanlar yanan binalarda genellikle bu şekilde ölürdü. Duman solumak onları alevler dokunmadan öldürürdü.

Kendimi kurtarmak için hiçbir şey yapamadan mutfaktan biri fırladı, bir ateş duvarının içinden fırlamış gibiydi. Neredeyse dumanların arasına karışmıştı.

Kadın mı erkek mi olduğunu anlayamadığım o kişi doğrucamasama, bana doğru geliyordu.

Hedefi benmişim gibi.

“Catherine!”

Başım dönmeye başladı. Bu olamazdı. Bu imkânsızdı.

Annemin alnına siyah is lekeleri bulaşmıştı, yüzüne burnuyla ağzını örten küçük bir havlu sarmıştı. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim çılgın bir bakış vardı.

Kolumdan çekerek beni masadan kaldırdı. “Yürü!”

Vücudum kontrol edemediğim öksürükle iki büklüm olurken beni sürükleyerek yan çıkışa götürdü.

Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Ne annemin buradaki varlığı, ne diğer elinde tuttuğu ölümcül görünen bıçak ne de sözleri.

“O burada,” dedi panikle fısıldayarak. “Seni izliyordu.”

SAHNE ÜÇ

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

RUTH

Bonneville, Pizza Piazza'nun yan çıkışının önündeki kaldırıma, yasak alana park edilmişti. Anahtarım elimdeydi. Araba kilitli değildi. Lastikler çıkışa bakıyordu.

“Bin,” diye emrettim Catherine'e.

Sarsılan müşterilerden oluşan kalabalık restoranın diğer tarafında toplanmıştı. Pizza Piazza'da bulunan herkes o yöne doğru kaçmıştı çünkü bu, mutfaktaki yangından uzaklaşmak anlamına geliyordu.

Bir süs mumuyla bir fıçı yemeklik yağ kullanarak çıkardığım yangınla bunu hedeflemiştim.

Catherine çok yavaş hareket ediyordu. Külçe gibi ağırdı. Bense onun tam tersiydim... İçime elektrik misali kıvılcımlar saçılıyor, uzuvlarımı alışılmadık bir güçle dolduruyordu. Uzakta sirenler çığlık atarken onu arabamıza doğru ittim. Acil durum hattındakiler itfaiye aracıyla ambulansın yanı sıra polis de gönderecekti. Önce hangi müdahale ekibinin geleceğini kestirmek imkânsızdı.

James artık mutlaka kalabalığın dış tarafına doğru ilerlemiş ve kendi kaçışına hazırlanarak aralarından sıyrılmış olmalıydı.

İsteyeceği son şey tanınmamak için siyah bir perukla çerçeveli gözlük takmış olmasına rağmen polis geldiğinde burada, neredeyse tam olarak yirmi beş yıl önce tutuklandığı yerde olmaktı.

Telaşım neredeyse histeri seviyesine yükselirken kendime James'in bütün bu kaosun içinde bizi göremeyeceğini söyledim.

"Emniyet kemerini tak," dedim Catherine'e dişlerimi sıkarak. Sonra kaputun etrafından dolaşarak birkaç saniyede direk-siyona geçtim.

Yüzümdeki mutfak havlusunu çekip otoparktan çıktım. Gaz pedalına basınca arabanın arkası balık gibi savruldu. Otoyola doğru hızlanırken gözlerim önümdeki yolla arkamdaki yol arasında gidip geliyordu. James'in ne tür bir araç kullandığını bilmiyordum ama çalıntı olacağı kesindi.

Bu da yan tarafında çatı kaplama şirketi logosu bulunan kamyon da dâhil olmak üzere arkamdaki herhangi bir araba veya kamyonetin içinde olabileceği anlamına geliyordu.

Başka bir polis arabası karşı yönden çılgınlık atarak yaklaşırken frene bastım. Polis geçtiği anda hızlandım.

James'in bizi takip ediyor olması neredeyse imkânsız, dedim kendime. Otopark binanın diğer tarafındaydı ve kalabalık da birinin hızla kaçmasına engel olurdu.

Ama James kızımızı hapisten çıktığının ertesi günü bulmuştu. Onu pizzacıya çekmiş olmalıydı, ben de onun için planladığı şeyi yarıda kesmek için tam zamanında yetişmiştim.

James neredeyse insanüstü görünüyordu.

İçimi bir ürperti kapladı ve direksiyonu daha sıkı kavradım.

Restorana girerken onu Bonneville'den izlediğimden haberi olmamasına rağmen James'i tekrar görmek sinirlerimi bozmuştu. Başta onu tanımamıştım, kılık değiştirmesi işe yaramıştı ama sonra yürüyüş biçimiyle ilgili bir şey beni uyandırmıştı.

James hapishanede kaldığı süre boyunca dış iskeletinden sü-rünerek çıkan bir yaratık misali medenilik maskesini bir kenara atmıştı. Artık dışı içiyle eşleşiyordu. Ben camın dışından onu izlerken aşırı gelişmiş kaslarından parmağını sürekli masadan aldığı tırtıklı bıçağın pürüzlü kenarında gezdirmesine kadar her şeyiyle güçlü, tehlikeli biri gibi görünüyordu.

Trafik ışığına yaklaşırken ışık sarıya döndü. Gaz pedalına ne-redeyse sonuna kadar bastım ve ışık kırmızıya döndükten birkaç saniye sonra kavşaktan geçtim.

Catherine'e bakmak için kısa bir süreliğine gözlerimi yoldan ayırmadan önce on kilometre uzaklaşmıştım.

Koltuğunda kıvrılmıştı, gözleri boş bakıyordu, hâlâ ara sıra öksürüyordu.

Temiz havanın ciğerlerinde kalan dumanı temizleyeceğini umarak düğmeye uzanıp camını birkaç santim açtım.

"Neler oluyor?" Sesi alçak ve titrekti.

"Beni dinle. O restorana neden gittiğini bilmem gerekiyor. Sana oraya gitmeni kim söyledi?"

"Ne?" Sorumu anlamaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Onu sarsmak istiyordum. O anda onun şoka girmesine ayıra-cak vaktimiz yoktu. James'in bildiği her şeyi hemen öğrenmem gerekiyordu.

"Yanındaki masada tek başına oturan bir adam vardı. Onun-la mı buluşacaktın? Seninle nasıl iletişime geçti?"

Catherine yavaşça başını salladı. Fazla içmiş ve sızmak üzere olan biri gibi dalgın ve odaklanamıyor gibi görünüyordu.

"Bana cevap ver!"

Sözcükler ağızımdan gürleyerek çıkınca Catherine irkildi. Sözcükler yüzüne tokat gibi inmişti. Benliğine geri dönüyormuş gibi daha dik oturdu.

“*Sana* cevap mı vereyim?” Sonra kızım neredeyse tanınmayacak kadar soğuk bir sesle devam etti. “Senin kim olduğunu bile bilmiyorum.”

Tepki vermedim. Öyle bir lüksüm yoktu. Sözcüklerimi dikkatle seçerken arkamdaki yolu kontrol etmeyi sürdürdüm.

“Şu anda konuşacağımız tek şey seni nasıl güvende tutacağımız.”

Sanki beni duymuyordu. “O yangını sen mi çıkardın? Beni nasıl buldun? Beni *takip* mi ediyordun?”

“Kahretsin!” Elimi direksiyona o kadar sert vurdum ki canım acıdı. “Tehlikedesin, Catherine! Artık ikimiz de öyleyiz!”

Mavi gözleri geri kalan hatlarını gölgede bırakacak kadar irileşti. James onun gözlerini görmüş müydü? Catherine’in taşıdığı parçalarını tanımış mıydı?

Catherine’in ölçülü soluklar aldığını duydum. Kendini sakinleştirmeye çalışıyordu.

Ben de aynısını yaptım.

“Hangi adamdan söz ediyorsun?” diye sordu sonunda.

“Uzun siyah saçlı adamdan. Oraya onunla buluşmak için gitmiş olmalısın. Seninle nasıl iletişime geçti?”

Gözümün ucuyla başını salladığını gördüm.

“O geçmedi.”

Karanlık bir sedan kükreyerek arkamdan yaklaştı. Ben saatte neredeyse yüz yirmi beş kilometre hızla gidiyordum yani o uçuyordu.

Gaza biraz daha bastım ve eski arabamızın zorlanarak sarsıldığını hissettim. Sedan artık neredeyse tamponumdaydı.

Bu dört şeritli otoyolda kaçabileceğimiz bir yer yoktu. Bizi ters yöndeki iki şeritten ayıran beton bir refüj vardı ve görünürde herhangi bir çıkış yoktu.

“Tutun,” diye bağırdım Catherine’e, sonra sağ şeride geçip frene bastım.

Vücudum sert emniyet kemeri tarafından geri çekilmeden önce öne fırladı. İçimdeki havanın bir kısmı dışarı çıkınca soluğum kesildi.

Gözlerimi sedandan ayırmadım, fren yapmasını ve geri dönüp bize doğru gelmesini bekledim.

Ama öyle yapmadı. Hızla ilerlemeyi sürdürdü ve ben onu izlerken ilerideki tepenin üzerinde gözden kayboldu.

Gürültülü bir korna beni gerçeğe döndürdü. Arkamızdan bir kamyon yaklaşıyordu ve ben işlek bir yolda tamamen durmuştum.

Kazayı önlemek için gaza bastım ve tam zamanında ilerlemeye başladım.

“Anne! Ne yapıyorsun?” diye çığlık attı Catherine.

Kamyon şoförü şerit değiştirip yanımızdan geçerken bana tekrar korna çaldı. Adamın başını iki yana salladığını gördüm.

Sonunda ileride bir çıkış gördüm. Son saniyede, sinyal vermeden direksiyonu sağa kırdım. Ancak kimsenin bizi takip etmediğine emin olabildiğimde bir benzin istasyonuna girip motoru durdurdum.

Sessizlik üzerimize bütün ağırlığıyla çöktü.

Arkama yaslanıp soluğumu verdim.

Yüzümü buruşturarak emniyet kemerinin tenimi kestiği, sağ omzumun altındaki bölgeyi ovuşturdum.

Düzgün düşünmek zordu. Bütün varlığımla Catherine’i güvenli bir yere götürmeye odaklanmış durumdaydım. Ancak James bilmesi gerekenden çok daha fazlasını biliyormuş gibi görünürken nasıl güvende olunacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Neden restorandaki o adamdan söz ediyorsun?” diye sordu.
“Onu nereden tanıyorsun?”

Her zamanki gibi sorularını geçiştirmek için ağızımı açtım.

Ama yalan dudaklarımda oluşmayı reddetti.

Tamamen mağlup olduğumu hissederek koltuğumda daha da aşağı kaydım. Neredeyse çeyrek asırlık bir koşuydu. Üç farklı isim. On iki iş. Dokuz adres.

Artık gerçeğı ondan saklayamazdım.

“O adam senin baban.”

Sözler yavaşça söylense de aramıza bir çekiç gibi indi.

Catherine soluğunu tuttu ve bana bakmaya dayanamıyormuş gibi başını başka tarafa çevirdi.

Şimdi bile ilişkimizi boğan gerilim, yalanlar ve güvensizlikle kızımlı hâlâ yaşayan bütün canlılardan daha iyi tanıyordum.

Zihninin hızla çalıştığını biliyordum. Ayrıca James’in tenine işlenmiş dövmenin hapishanede yapıldığını da anlamış olmalıydı, çünkü suç programlarını benimle birlikte izlemiş ve benzer kaba dövmeleri olan suçluları görmüştü. Catherine ayrıca James’ten yayılan tehditkâr havayı da hissetmiş olmalıydı.

Kendimi sorularına hazırladım.

Bunun yerine bana bir yanıt verdi.

“Benimle iletişime o geçmedi.” Sözlerini vurgulamak için hafifçe başını salladı, hâlâ gözlerini benden kaçırıyordu. “Sanırım ben onunla iletişime geçmiş olabilirim.”

Daha fazlasını öğrenmek için hem sabırsızlanıyor hem de korkuyordum.

“Nasıl?”

“Facebook üzerinden. Pizza Piazza’nun eski çalışanlarını arıyordum ve o burayı eski iş yeri olarak göstermişti.”

Gözlerimi kısa bir süreliğine sımsıkı yumdum. Catherine, Pizza Piazza’yu biliyorsa geçmişim hakkındaki gerçeğı öğrenmeye tehlikeli derecede yaklaşmış demektir.

Zihnim karmakarışıkta, sonra zihnimi o âna odakladım. Catherine burada, açıkta savunmasız durumdaydı. Onu James'ten saklamak dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Son iki soru sordum.

“Gerçek adını biliyor mu?” Catherine başıyla onayladı ve midem kasıldı.

Devam ettim. “Nerede yaşadığını veya çalıştığını biliyor mu?”

Dikkatle düşünüyormuş gibi Bonneville'in tavanına baktı.

“Hayır. Muhtemelen Facebook profilimi görmüştür ama profilde açık olan tek şey adım ve okyanusun önünde dururken çektiğin fotoğrafım. Diğer bütün kişisel bilgilerimi yalnızca arkadaşlarımdan görebileceği şekilde gizli tutuyorum.”

On sekiz yaşına geldiğinde ve bunu istemememe rağmen sosyal medya hesabı açtığında Catherine'e böyle yapacağına dair söz verdimiştim.

“Beni biliyor mu?” dedi Catherine fısıldayarak.

“Hayır,” dedim anında. Onu daha önce rahatlatmayı düşünmediğim için kendime kızdım. “Hamile olduğumu hiç öğrenmedi. Kimse bilmiyor.”

Onun bu bilgiyi özümsemediğini gördüm, sonra tekrar başını çevirdi.

Alnımı direksiyona dayadım. Sorunu çözmek için kendime altmış saniye verdim. James, Catherine'in gerçek adını bildiği için adresi kolaylıkla öğrenebileceğinden evimize dönemezdik. Birikimimiz otelde kalmamızı sağlayarak bize biraz zaman kazandırırda ama bitince ne olacaktı? Ya da James bizi tekrar bulduğunda?

“Anne? Ne yapıyorsun?”

Başımı kaldırıp elimi uzattım. Ben ona dokunamadan kolunu çekince kalbim kırıldı.

“Şimdi biraz benzin alacağım. Hareket hâlinde olmaya devam etmeliyiz.”

“Nereye gidiyoruz?”

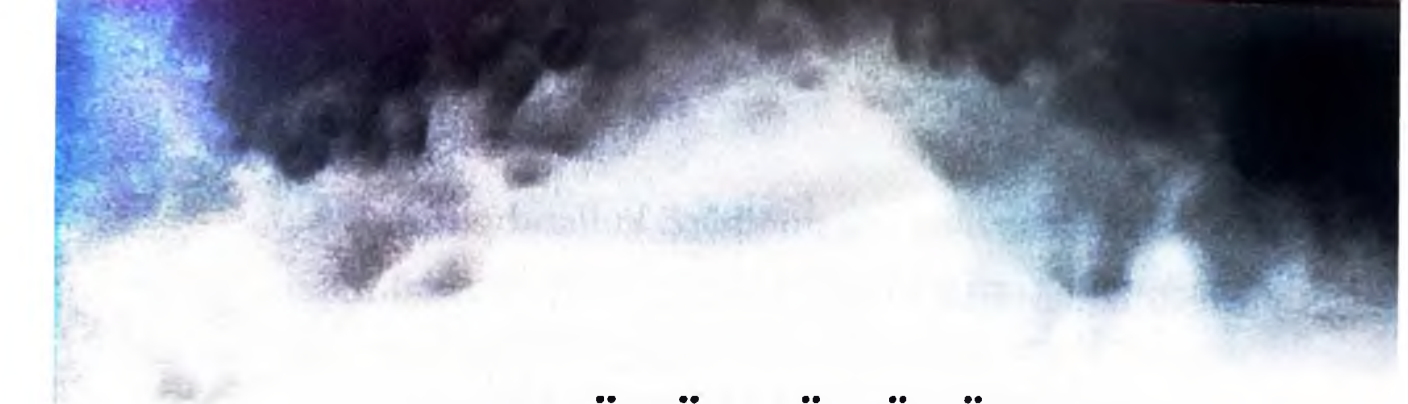
“Bu gece kalacak güvenli bir yere ihtiyacımız var. O adam, yani James bizi bulmaya çalışacak ve buna izin veremeyiz.”

Bonneville'den inip depoyu ağzına kadar doldurdum. Birkaç saat daha arabayla devam edecektik ve gece otel zincirlerinden birinde dinlenebilirdik. Harika bir plan olmasa da o anda aklıma gelen en iyi şey buydu.

Tekrar direksiyona geçtiğimde Catherine beni yine şaşırttı.

“Nerede saklanabileceğimizi biliyorum,” dedi.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CATHERINE

Resepsiyona doğru yürürken anneme kolundan tutarak destek oldum. Duruşu tamamen değişmişti. Benim için yanına aldığı lavanta rengi kazağı giymişti, kambur duruyordu.

Duraklayarak yürüyordu ve başını yolu göstermem için tamamen bana bağımlıymış gibi öne eğmişti.

Resepsiyon masasına yaklaştığımızda gece görevlisi başını kaldırıp baktı.

“Paul! Vay be, uzun zaman oldu,” dedim neşeli bir ses tonuyla.

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Catherine, seni tekrar gördüğüme sevindim.” Gülümsemesi kayboldu. “Bu gece geçe kalmışsın.”

Lobinin hoş serinliğine rağmen terlemeye başladığımı hissettim. “Evet, Bayan Jacobson’ı içeri sokup beşinci kata götüreceğim. Oldukça yorgun.”

Paul masasının yanındaki bilgisayar klavyesinde giriş bilgilerimi yazmamı ve oturum açmamı izledi. Ne de olsa parolayı biliyordum. Sunrise’daydık.

“Bu gece önemli bir olay mı vardı?” diye sordu Paul.

Sakinlerin gezileri için minibüsü kullandığımdan onları akşam Sunrise'a geri getirdiğimi birçok kez görmüştü. Ancak şimdiye dek kimseyi bu kadar geç saatte getirdiğimi sanmıyordum. Ayrıca minibüsü kullanmayalı birkaç yıl olmuştu.

Ancak Paul'ün bir terslik olduğundan kuşkulananması için bir sebep yoktu. Gece vardiyasında çalıştığı için bugün erken saatlerde bir sakini dışarı çıkarıp çıkarmadığımı bilemezdi. Annem, Bayan Jacobson'dan yirmi yaş küçüktü ama ikisinin de koyu renk, kısa saçları vardı. Paul'ün muhtemelen Bayan Jacobson'ın ya da Hafıza Kanadı'nın diğer sakinlerinin neye benzediği hakkında hiçbir fikri yoktu, çünkü onun vardiyası başladığında sakinler genellikle yatakta oluyorlardı.

Paul, Hafıza Kanadı'ndan birinin kaçması durumunda harekete geçmeye hazırdı. Sağlıklı bir insanın gizlice içeri girmeye çalışmasını beklemezdi.

"Oğlu için büyük bir doğum günü partisi verildi," dedim Paul'e. "Ailesi orada olmasını gerçekten çok istiyordu ve o da çok iyi davrandı. Biraz pasta bile yedi."

Annem ona verdiğim talimata tamamen uyarak ağzını bile açmadan yanımda duruyordu. Ama Paul'ün kuşkulananması veya yazdıklarımı kontrol etmesi durumunda ne yapması gerektiğini biliyordu.

"Her şey hazır," dedim ellerimi klavyeden çekerken. Tek yaptığım oturum açmaktı ama Paul bilgisayar kayıtlarını kontrol etmediği sürece bunu bilemezdi.

Bu bizim başarma ya da yakalanma anımızdı. Annemin huzursuz havasının bana da bulaştığını hissedebiliyordum. Soluğumu tutup Paul'ün hem kendi çantamı hem de içinde annemin çantasının yanı sıra dizüstü bilgisayarımın ve banyo malzemelerimizin olduğu sırt çantamı taşımamı tuhaf bulmamasını umdum.

Paul önce bana, sonra anneme baktı.

“İyi vakit geçirdiğimize sevindim, Bayan Jacobson,” dedi yumuşak bir sesle. “İyi akşamlar, hanımlar.”

Soluğumu verip ona iyi geceler diledim.

Annem, Paul’ün benim sisteme giriyormuş gibi yaptığım bilgiyi doğrulama girişimini engellemek için inleyip kıpırdanmasına gerek kalmadığı için rahatlamış olmalıydı. Belki de bu kadar gergin olmamalıydım. Paul’ün bana ya da anneme inanmaması için bir neden yoktu. Onun dünyasında insanlar benimkinden farklı olarak muhtemelen iddia ettikleri kişilerdi.

Annemi asansöre bindirip beşinci katın düğmesine bastım. Hafıza Kanadı’ndaki bütün giriş ve çıkışları kaydeden kameranın farkında olarak karakterimizi koruduk.

Beşinci kata vardığımızda parolayı girerek kapıyı açtım ve annemi kapıdan geçirdim.

Başkaları tarafından fark edilmekten kaçınmak zorundaydık. Ama şansımız yaver gidiyordu. Sakinlerin hepsi uyuyor olmalıydı, hem de çoğu ilaç almış olarak... Ve bu katta gece vardiyasında çalışan tek bir hemşireyle yardımcı, saat başlarında attıkları turlar dışında genellikle bakım istasyonunda kalırdı.

Parmağımı dudaklarıma götürdüm, sonra anneme takip etmesini işaret ettim. Uzun koridorda parmak ucunda yürüdük ve durup dikkatle etrafı dinledik. Uzaktan konuşma sesleri geliyordu ama konuşulanları anlayamayacağım kadar uzaktı.

On iki konuğa ait, hepsi loş ve sessiz odanın önünden görünmeden geçtik. Sağdaki son kapı aradığım kapıydı.

Boş olmalıydı. Bir aile yatılı ziyaret için geldiğinde her zaman personele bilgi verilirdi ve bugün erken saatlerde vardiyaya geldiğimde, gece Hafıza Kanadı’nda konuk olacağından söz edilmemişti.

Kapı kolunu çevirip içeri göz attım. Boştu.

Annemin girebilmesi için yana çekildim, sonra kapıyı arkamızdan kapadım.

Aile odasında güvendeydik. Şimdilik.

Duşun yanındaki askıdan bir havlu alıp yuvarlayarak kimse-
nin dışarı çıkan ışığı görmemesi için kapının altındaki boşluğa
yerleştirdim. Gürültü yapmaktan kaçınarak yakalanmamamız
gerekiyordu. Kimsenin bu odayı kontrol etmesine, hatta kori-
dorun sonuna kadar yürümesine gerek yoktu.

Annem bana doğru bir adım atarak fısıldadı “Catherine,
ben—”

Elimi kaldırarak onu durdurdum. “Tuvalete gitmem gerekiyor.”

Banyoya girip ışığı yaktım, ardından kapıyı kilitledim. Klo-
zetin kapağını indirip oturdum.

Zihnim altüst olmuştu ve uzun, zorlu bir yarışı yeni tamam-
lamış gibi soluk soluğaydım.

Geçtiğimiz birkaç günde annemin kimliğinin uydurma ol-
duğunu öğrenmiştim. Şimdi bir de babamın her zaman hayal et-
tiğim gibi *olgunlaşmamış bencil bir çocuk* olmadığını açıklamıştı.

Başımı ellerimin arasına aldım.

Annemi oluşturan bulmacanın bazı parçaları yerine oturma-
ya başlıyordu. Belki babam ilişkileri bittiği için onun peşindey-
di. Annem ondan saklanmak için kimliğini değiştirmiş olabilir-
di. Farklı şehirlere ani taşınmalarımız ve hayatının ilk yarısından
kimseyle bağlantısının olmaması bu bağlamda mantıklı olurdu.

Ama neden bana söylememişti?

Geçmişini öğrenmenin eşiğindeyken bir uçurumun kenarın-
daymış gibi hissediyordum. Geri çekilme dürtüsü hissettim.

Ama yapamazdım. Gerçeği kelimenin tam anlamıyla elimde
tutmama birkaç saniye kalmıştı.

Çantamdan telefonumu çıkardım.

Google'a yeni arama sözcükleri yazdım. *Virginia* değil, *Maryland*. *Panterler*. *James*. *Pizza Piazzo*.

Tek gereken buydu.

0Sonra haberler ekranıma akın etti.

Okuduğum ilk manşette şöyle yazıyordu: *Oak Hill Lisesi Katili Şartlı Tahliye Edildi*.

Habere eklenen görsellere bakınca midem bulandı.

Bu peruk ve gözlüğü hariç o, birkaç saat önce restoranda gördüğüm adamdı. Tam adı James Bates'ti. Katildi.

Aynı zamanda babamdı.

Başımı dizlerime doğru eğip titrek, sık soluklar aldım.

Yalan olan yalnızca annemin bütün kimliği değildi.

Benimki de öyleydi.

Kendimi makaleyi okumaya başlamak için zorladım. Yarısında gözlerimi kapatmam ve baş dönmemin geçmesini beklemem gerekse de devam ettim.

Ekranımdaki sözcükleri anlıyordum ama kavramak, akıcı konuşmadığım bir dili tercüme etmeye çalışmak gibi zordu. Okuduğum hiçbir şeyin annemle paylaştığım düzenli ve sakin hayatla alakası yoktu.

James annemin lisesindeki amigo koçunu öldürmüştü. Hapse girmişti. Annem cinayet gecesi ortadan kaybolmuştu. Gerçek adı Ava Morales'ti.

İfşalar birbiri ardına, yumruk yağmuru gibi üzerime iniyordu.

James'in şartlı tahliyeden kaçtığını ve hakkında tutuklama emri çıkarıldığını yazan ikinci makalenin sonuna yaklaştığım sırada kapıya vurulunca irkildim. "Catherine? İyi misin?"

Hayır, diye bağırmak istedim ama kısık bir sesle cevap verdim. "Bir dakikaya çıkıyorum."

Telefonumu çantama koydum. Daha çok fazla bilgi vardı ama temel olanları öğrenmiştim. Bir gece için ancak bu kadarını kaldırabilirdim.

Küçük, beyaz fayanslı banyoda hareketsiz oturdum. Nasıl hissedeceğim ya da bundan sonra ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sonunda ayağa kalkıp lavabonun musluğunu açtım, soğuk suyun avucuma akmasına izin verdim. Suyu yüzüme çarptım ve havluyla yanaklarımı kuruladım.

Sonra kapıyı açtım.

Annemin beni gördüğü anda gerçeği öğrendiğimi anladığını söyleyebilirdim.

Yatağın ucunda oturuyordu, ellerini kucağında birleştirmişti. Oda karanlıktı ve birlikte yarattığımız yanılsama, yani onun daha yaşlı ve zayıf olduğu yanılsaması gerçek gibi görünüyordu.

İçimde köpüren bütün sorular şu soruya dönüştü: “Ortadan kaybolduğun gece ne oldu?”

Annem başını eğdi. “James’in ne planladığını bilmiyordum. Yemin ederim Catherine, yalnızca koçun odasına zarar vereceğimizi sanıyordum. Koç bunu hak etmişti. İyi bir insan değildi...”

Sesi kesildi, sonra anlatmaya devam etti. “Daha sonra koç ölürken 911’i aramak istedim ama James beni o kadar korkuttu ki... Bir an çok nazik, şefkatli bir insandı ve sonra tamamen değişti.”

Devam etmesi için başımı salladım.

“İkimiz de kıyafet ve değerli birkaç eşya almak için evlerimize gittik. James’le pizzacıda buluşmam gerekiyordu ama arabayı diğer yöne doğru sürdüm.”

Anlayabiliyordum. James’in bana doğru yürüdüğünü görsem ben de dönüp olabildiğince hızla kaçardım.

“James sana hiç zarar verdi mi?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Asla. Ama üvey babasını öldürdüğünü düşünüyorum. Ve o gece onunla kaçmayı kabul etmiş gibi davranmasam herhalde bana da zarar verirdi.”

Başka bir yalanı açığa çıkarırken ona birkaç adım daha yaklaştım. “Ailen seni evlatlıktan reddetmedi.”

Annemin gözleri bakamayacağım kadar acı doluydu. Kırık cam gibiydi.

“Hayır, etmediler. Uzun zaman önce babama, onunla kardeşime hayatta olduğumu haber vermek için gönderici adresi olmayan ve şifreli bir mesaj içeren bir not gönderdim. Endişelendiklerini düşünmeye dayanamıyordum ama...” Sesi titredi. “Hamile olduğum için beni evden atmadılar. Kaçmaya başlama kadar sana hamile olduğumu ben de bilmiyordum.”

Annemin bir erkek kardeşi vardı, yani... “Benim bir amcam mı var?”

“Timmy.” Bu kadar zaman sonra adını söylemek bile onun için her şeyden zormuş gibi yanağından bir damla gözyaşı süzülürdü.

“Gerçek yaştın kaç?” diye sordum.

“Kırk bir.” Yutkundu. “Hamile kaldığımda ve evden ayrıldığımda on altı yaşındaydım. Sen doğduğunda on yedi yaşındaydım.”

Annemi on altı yaşında, tek başına, tamamen dehşete kapılmış halde hayal etmeye çalıştım. Kalbim biraz olsun yumuşamaya başladı.

Sonra devam etti. “Senin için saklandım. Katillerin çocuklarının başlarına neler geldiğini araştırdım. Ted Bundy’nin bir kızı olduğunu biliyor muydun? İnsanlar onun sahte bir isimle Avrupa’da yaşadığını düşünüyor. Benim saklanmak zorunda

olmam yeterince kötüydü. Senin hayatının da böyle olmasını istemedim.”

Sözlerindeki bir şey beni rahatsız etti. Annem mağdurdu, evet ama bu o kadar da basit değildi.

“Yalnızca benim için saklanmadın. Suç ortağı olarak suçlanabilirdin. Bunu kendini de korumak için yaptın.”

Başını salladı. “Evet.”

Aramızda son bir yalan daha vardı.

“Alzheimer hastası değilsin.”

Annemin suratı asıldı ve sonra artık çok iyi tanıdığım o güçlü ifadeyle yüzü yeniden şekillendi.

“Gerekirse hepsini yeniden yaparım. James hapisten çıkıyordu ve yalnız yaşarsan, onun yakınında olursan ve seni öğrenirse... Seni koruyamazdım. Seni yanımda tutmak zorundaydım ve bunu başka nasıl yapacağımı bilmiyordum.”

Uzun bir an boyunca anneme baktım. Beni yakınında tutmak için korkunç bir aldatmacayı sürdürmüştü ama nedeni onun muhtaçlığı değildi. Beni korumak içindi. Yine de bu, yaptıklarını ya da katlandığım acıyı ve yıkımı ortadan kaldırmıyordu.

Ellerini birleştirip ovuşturmaya başladı ve giysisinin kolu kayarak kolunun ön kısmındaki eski, yer yer kabarık yara izini ortaya çıkardı.

Annem ateşin tenini kavurmasının acısını biliyordu ama bu gece beni kurtarmak için alevlerin içinden geçmişti.

Ayrıca hayatımı şekillendirmek için ne kadar çok şeyi kontrol ettiğini bana bir kez bile söylemeden ikimiz için de önemli sonuçlar doğuracak seçimler yapmıştı. Onu hamile bırakan adamın tehlikeli olduğunu bana söyleyebilirdi. Gerçeğin en azından küçük bir kısmını hak ediyordum.

“Beni affedebilecek misin?” dedi fısıldayarak.

Aramızda yeterince yalan dönmüştü, bu yüzden dürüstçe yanıt verdim. “Bilmiyorum.”

Ondan sonra pek fazla konuşmadık. İkimiz de fiziksel ve duygusal olarak harap haldeydik. Üzerimizdeki giysiler duman koktuğu için Bonneville’de üzerimizi değiştirmiştik. Kalan tek şey dişlerimizi fırçalayıp yatağa girmekti.

Ancak uzandığım anda aklıma unuttuğum bir ayrıntı geldi. Kalkıp oturdum.

Campbell’lardan aldığım Cadillac hâlâ Pizza Piazza’nun otoparkındaydı.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

RUTH

Bunu defalarca kez aklımdan geçirmiştim ve hep aynı sonuca varmıştım. İleriye doğru güvenli tek bir yol vardı.

Catherine birkaç metre ötede huzursuzca uyurken saklandığımız yerin kapısına çektiğim kumaş kaplı sandalyede oturuyordum. Saat gece yarısını çoktan geçmişti. Benim de bir süreliğine uyumayı denemem gerekiyordu ama uzanmaya bir türlü cesaret edemiyordum.

“Anne?”

Catherine’in gergin fısıltısını duyunca hemen arkama döndüm. Ama yalnızca uykusunda konuşuyordu.

Ayağa kalkıp yanına gittim ve saçlarını okşadım.

“Şşşt,” diye fısıldadım. Yüzü gevşedi ve daha huzurlu olmasını umduğum bir rüyaya doğru sürüklendi.

Ona baktım, Catherine’in akla gelebilecek en kötü insana ulaşmak yerine bana gelip pizza dükkânıyla bağlantımı sormasını isterdim. Ama hayır, bu isteğim haksızlıktı. Aramıza güvensizlik ağlarını ören bendim. Davranışlarından bunun kalıcı bir yapı olabileceğini fark etmiştim.

Karanlık odada ayakta durdum. Kendimi acımasızca yargı-larken geriye dönüp baktığımda bana eşlik eden *eğer*lerle çal-kalanıyordum. Ancak bir süre sonra bu düşünceleri aklımdan uzaklaştırdım. Bu süreci atlatacaksak arkamıza değil, önümüze bakmamız gerekiyordu.

Kendime Catherine'de babasından aldığı *bir şey* olmadığını hatırlattım. Yine de yer çekiminin etkisindeymiş gibi birbirlerini bulmuş ve gri, sisli eterin içinden parmak uçları birbirine değene dek birbirlerine uzanmışlardı.

Catherine'in Facebook'ta özel mesajla iletişim kurduğu ada-mın James olduğundan artık emindim. Öncelikle Facebook'a hapisten çıktığı gün katılmıştı. Ayrıca profilini ancak onu iyi tanıyan birinin onu bulmasına yetecek ama yetkilileri yeni sos-yal medya varlığı konusunda uyarmaya yetmeyecek bilgilerle doldurmuştu.

Eski iş yeri olarak Pizza Piazza'yu göstermişti. Profil fotoğrafı olarak siyah bir Corvette seçmişti. Kendini David James olarak tanıtmıştı, yani iki adının yerini değiştirmişti. Ve Eric Clapton'ı en sevdiği müzisyen olarak göstererek geçmişe hastalıklı bir se-lam vermişti.

Bu bilgi kolayca ulaşabileceğim şekilde mevcuttu. Timmy'yi kontrol etmek için yıllar önce açtığım sahte Facebook hesabıma giriş yapmam yeterli olmuştu.

Gözlerim James'in sayfasındaki farklı ipuçları arasında gezi-nirken şaşkına döndüğümü hissettim. Kullandığı kapak fotoğ-rafinin önemini benden başka kimse bilemezdi. Orası lisemin arkasındaki korunun ortasında, ilk kez seks yaptığımız ve sık sık birlikte gittiğimiz alandı. James orada olduğunu göstermek amacıyla halka açık bir forumda bana özel ipuçları bırakmış gibiydi.

Sonra birden farkına vardım. Belki de tam olarak bunu yapıyordu.

Daha önce hiç düşünmediğim yepyeni bir senaryo zihnimde belirince gerildim. James benimle iletişim kurmanın bir yolunu bulmak için nazik dokunaçlar kullandığına göre neredeyse yirmi beş yıldır yolumu çizdiğim o varsayımım tamamen yanlıştı.

Her zaman James'in onu buluşma yerimizde kasten ektiğimi bildiğine inanmıştım. Onun hapishanede intikam hayalleri kurarak vakit geçirdiğini düşünmüştüm.

Ama James buluşma saatimizden yalnızca on beş dakika sonra yakalanmıştı. O sırada benim otoyolda hızla ters yöde ilerlediğimi bilmesine olanak yoktu.

Gecikmemin bir sürü geçerli sebebi olabilirdi. Şoka girdiğim için zamanın nasıl geçtiğini anlamamış olabilirdim. Eşyalarımı almak için eve gittiğimde babam uyanmış ve o tekrar uyuyana kadar beklemek zorunda kalmış olabilirdim. Arabamla ilgili bir sorun yaşamış olabilirdim. Toparlanmam James'in bana verdiği azıcık süreden daha uzun sürmüş olabilirdi.

Bütün bu olasılıkları bir çırpıda ortaya çıkarabilmişim. Elbette James de bunları dikkate almış olmalıydı.

Hiçbir zaman polise gitmemiş olmam ve kendimi temize çıkarmak için James'i koçun katili olarak suçladığım bir ifade vermemiş olmam James'in bana inanma eğilimini destekleyebilirdi.

Sandalyeye çöküp öne eğildim, dirseklerim dizlerimin üstündeydi. Zihnimdeki çarklar hızla dönüyordu.

Belki de hapishanede beni çizdiği bütün o resimler öfkesinin yan ürünü değildi. Belki onların kaynağı çarpık aşk vizyonuydu. Özgür kaldığında yeniden bir çift olacağımızı hayal etmiş olabilirdi.

Her şey bitmemişti. Bir şansım daha vardı.

İzlenecek tek yol buydu. James'in bugün yakalanması gerekiyordu.

Bunu nasıl gerçekleştireceğimi de biliyordum. Bunca yıl polisten saklandıktan sonra sonunda onları müttefik olarak kullanacaktım.

Telefonumu elime alıp Facebook'un özel mesaj bölümüne girdim ve James'e kendimce birkaç ipucu serpiştirerek dikkatle düşünülmüş bir mesaj gönderdim.

Sabah 9'da yıldızların altındaki özel yerimizde buluşalım mı? Sevgiler, çikolata parçacıklı cannoli kızın.

Bekledim ama hemen yanıt gelmedi.

Dakikalar geçtikçe gözlerim kuruyor ve kaşınıyordu, küçük ekrana bakarak gelmeyen yanıtı bekliyordum. Gece yarısıydı. James uyuyor olmalıydı. Otoyolda bizi takip ederek peşimizden buraya gelmesine imkân yoktu.

Sonunda telefonumu bıraktım. Bugün dalgınlığa yer yoktu. Benim de biraz dinlenmem gerekiyordu. Catherine'in yanına uzandım ama uykuya dalamayacak kadar tedirgindim. Kapımızda uyduruk bir kilit vardı, içeri girmeye kararlı birini durdurabilecek bir şey değildi. Uzaktan duyulan her adım, koridorda ilerleyen James'e aitmiş gibi geliyordu. Rüzgârın bütün gıcırtı ya da hışırtıları bize yaklaşan ona ait seslerdi.

Uzun bir süre dönüp durdum. Sonunda kalkıp buraya gizlice getirdiğim Rice Krispies kutusunu açtım. Kuru mısır gevreğini kapıyla yatağımızın arasındaki boşluğa, karo kaplı zemine serptim.

Çıtırtı sesinin beni gizlice yaklaştırmaya çalışan herkese karşı uyaracağından emin olarak sonunda elimde biber gazıyla gözlerimi yumdum.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

CATHERINE

Yatakta döndüm, gözlerim panjurların arasından sızan zayıf ışığa alışınca annemin yere çömelerek Rice Krispies tanelerini topladığını gördüm.

“Acıkmıştım, yerlere saçıldı,” dedi fısıldayarak.

Önceki gecenin anıları zihnimi ele geçirirken onu izledim. *Senin adın Ava Morales, diye aklımdan geçirdim. Hayatının çoğunda dünyadan saklandın. Beni de sakladın.*

Annem yerdeki son mısır gevreğini toplarken ben de yataktan çıkıp örtüyü kaldırdım.

“İyi uyudun mu?” diye sordu. Bu çok sıradan bir soruydu.

Ama bugün hiçbir şey normal değildi.

Onunla konuşmayı beceremeyeceğimi, belki de konumşak istemediğimi hissederek sorusunu başımla onayladım.

Dişlerimi fırçalamak ve yüzümü yıkamak için banyoya girdim. Dışarı çıktığımda karnım annemin duyabileceği şekilde guruldadı.

“Al.” Çantasından bir granola barla bir şişe su çıkardı.

“Bunları nereden buldun?”

Omzunu silkti. “Bonneville’deydi.”

Granola barın ambalajını yırttım. Bitirmek üzereyken annemin de aç olduğunu fark ettim. Son parçayı ona uzattım ama elini sallayarak geri çevirdi.

Tıpkı ikimize yetecek kadar yiyecek olmadığına her zaman yaptığı gibi...

Suçluluk duygusuna benzer bir his içimde kaynayan diğer duygulara karıştı.

Boş ambalajı şortumun cebine koydum ve varlığımızdan hiç iz kalmadığından emin olmak için etrafıma bakındım.

Annemi Sunrise'a gizlice sokmak kolay olmuştu. Dışarı çıkarmak daha karmaşık olabilirdi. En ideali sabahın geç saatlerine, sakinlerin kahvaltıdan sonra etrafta gezindiği vakte kadar beklemek olurdu.

Ama önceki gece yatakta doğrulduktan sonra anneme de açıkladığım gibi Cadillac'ı bir an önce yerine bırakmak istiyordum. Umudum George Campbell'in hâlâ eski rutinini sürdürmesiydi. İki günde bir sabahları kulvarlı havuzda yüzer veya ağırlık odasını kullanır, ardından duş alır ve June'la birlikte geç bir kahvaltı için yemekhaneye giderdi. Yine de öngörülemeyen bir nedenden dolayı arabasına daha erken ihtiyaç duyması riskini göze alamazdım.

Telefonumdan saate baktım. Güvenlik görevlisi resepsiyonda akşam 9'dan sabah 5'e kadar çalışıyordu. Çoktan gitmiş olmalıydı. Sabah vardiyasındaki resepsiyon görevlisi annemi tanımayacaktı.

Annem bir dizi kimliği kullanarak dışarı çıkabilirdi: huzurevinin sakini, bir aile üyesi, konuk gece hemşiresi. Yalnızca resepsiyon görevlisi tarafından kabul edilmesi en kolay kimliğin hangisi olacağını bulmam yeterliydi.

Ama önce Hafıza Kanadı'ndan çıkmamız gerekiyordu.

Annemle birlikte aile odasında son bir tarama yaptık, yatağın üzerindeki battaniyeyi düzelttik, lavabonun etrafındaki birkaç damla suyu sildik ve kapının önünde rulo hâlinde duran havluyu kaldırdık. Mekânın tam olarak bulduğumuz gibi olduğundan emin olduktan sonra sırt çantamın askılarını omzuma attım ve kapının önünde durup uzun bir süre dışarıyı dinledim.

Sonra kapıyı yavaşça açıp dışarı baktım. Koridor boştu.

Anneme dönüp başımla işaret verdim. Dışarı çıktım, spor ayakkabım muşamba kaplı uzun koridorda yavaş, yumuşak adımlarla ilerliyordu. Annem tam arkamda, hareketlerimi taklit ediyordu. Birkaç metrede bir durup dikkatle etrafı dinliyordum.

Saat henüz 7 olmamıştı, erkenci personel o saatte gelmeye başladılar. Çıkışımızı gece nöbet ekibinin son evrak işlerini tamamlayacağı zamana denk getirmiştik. Çıkışa varmadan bir sakın uyanıp personelin dikkatini çekmediği sürece kimseyle karşılaşmamız gerekmiyordu.

Bizi mavi boyalı çıkış kapısını göreceğimiz noktaya getirecek dönemece neredeyse varmışken korktuğum şey oldu. Hafif ayak sesleri vardı.

Biri bize doğru geliyordu.

Arkamı dönünce annemin şaşkın gözlerle bana baktığını gördüm.

Buradaki varlığımızı açıklamamın hiçbir yolu yoktu. Gece personeli beni tanırdı ama nöbet listesinde yoktum. Ayrıca annemin de sakınlerden biri olmadığını anında anlardı.

Aklıma gelen tek şeyi yaptım. En yakın odanın kapısını açıp içeri girdim. Annem de peşimden geldi ve kapıyı arkasından kapadım.

Kapı eşiğinin iki yanına geçerek sırtımızı duvara yasladık.

Ayak sesleri artık yaklaşıyordu. Bize doğru gelen kişi köşeyi dönmüş olmalıydı. Hedefleri bu odaysa yakalanacaktık.

Soluğumu tuttum.

Ayak sesleri ritmikti. On adım, ardından bir duraklama. On tane daha, sonra bir duraklama daha. Saklandığımız yerin hemen önüne gelene kadar yaklaştı. Bir duraklama daha oldu, ardından ayak sesleri yoluna devam etti.

Yavaşça soluk verdim. Biri sabahın erken saatlerindeki turların bir parçası olarak etrafa bakıyordu ama belli ki bizi görmemişti.

Üç metre ötemizde annemin önceki gece taklit ettiği kadın, Bayan Jacobson uyuyordu. Bayan Jacobson korkulukları kaldırılmış yatağında cenin pozisyonunda kıvrılmış durumdaydı.

Annemin onu incelemesini, ardından yatak odasına göz atmasını izledim. Sivri hiçbir köşe yoktu. Komodinle şifonyerin köşeleri diğer bütün yatak odalarında olduğu gibi yuvarlatılmıştı. Mobilyalar, duvarlar, zemin ve yatak örtüleri Bayan Jacobson'ın yüzeyler arasında ayırım yapmasına yardımcı olacak şekilde zıt renklerde tasarlanmıştı. Oda yoğun desenler yerine yumuşak, hafif tonlardan oluşuyordu. Bayan Jacobson buraya taşındığında oğlu en sevdiği rahat koltuğunu da getirmişti. Ancak koltuk çiçek desenliydi ve bir sabah Bayan Jacobson'ı elinde bir bezle dizlerinin üzerinde "lekeleri", yani desendeki gül goncalarını temizlemeye çalışırken bulmuştuk. Artık o koltuk desensiz, yeşil bir kumaşla kaplıydı.

Şifonyerin üstünde bir dizi aile fotoğrafı vardı. Aralarında etrafı dört çocuğu ve on bir torunuyla çevrili Bayan Jacobson'ın da olduğu bir fotoğraf vardı. Hastalığı ilerlemeden çekilmişti. Fotoğrafta doğrudan kameraya bakıyordu, neşesi ve canlılığı neredeyse elle tutulur cinstendi. Onun birkaç metre ötedeki yataкта kıvrılmış soluk tenli, narin kadın olduğuna inanmak zordu.

Anneme işimle ilgili pek çok hikâye anlatmıştım ama ilk kez bir parçasını bu kadar yakından görüyordu.

Bana bunu yaptın, diye düşündüm. Beni böyle biri olacağına inandırdın.

O kadına uzunca süre bakmasını umuyordum.

Ayak sesleri geri dönene kadar bekledim. Sesler bu kez hiç duraklamadan, daha hızlı hareket ediyordu. Uzaklaşınca kapıyı araladım ve devam etmeden önce koridorun boş olduğundan emin oldum.

Sonunda mavi çıkış kapısına ulaştık ve parolayı girip iterek açtım. Arkamızdaki kilidin tıkırtısı irkilmeme neden oldu ama duyulacağını sanmıyordum.

Bir dakika sonra annemle asansörün içindeydik.

Konuşmadan aşağı indik.

Kapılar açıldığında birlikte lobiden geçtik ve resepsiyona yaklaşınca tanıdığım resepsiyon görevlisine kayıtsızca el salladım. Kendimi bilinçli olarak resepsiyonla annemin arasına yerleştirmiştim.

“Günaydın,” diye seslendi annem neşeyle ve resepsiyon görevlisi de selamına karşılık verdi.

Annem  nceki gece marketten aldığımız gözlüğü takmıştı. Yakından bakıldığında nispeten genç olduğu anlaşılıyordu ancak resepsiyon görevlisine onu net olarak görme fırsatı tanımayı planlamıyordum.

Annem kısa bir süre bugün katılabileceği farklı etkinliklerin yer aldığı broşürlerin durduğu uzun, oval masanın önünde durakladı ve talimat verdiğim gibi bir tanesini aldı. Bu normal rutininin bir parçasıymış gibi kendinden emin bir tavırla hareket ediyordu.

“Çok sıcak bir gün olacak,” dedim. “Yürüyüşünüzün tadını çıkarın, Bayan Reed.”

“Çıkaracağım!” Annem otomatik kapının açılmasını tetikleyen paspasa bastı ama ben resepsiyonda kaldım.

İllüzyon işe yaramıştı. Bunu resepsiyon görevlisinin anneme değil de bana bakmasından anlamıştım. Şimdi de az önce söylediğim ismi hatırlamaya çalışması ihtimaline karşı aklını karıştırmam gerekiyordu.

“Bayan Williams’ın FedEx’ten gelen paketi teslim alıp almadığını biliyor musun?”

Kaşlarını çattı. “Paket mi? Emin değilim.”

Başımınla onayladım. “Evet, sanırım Bayan Davis’e teslim edilmiş... Yani ikinci kattaki Bayan Lee’ye.” Güldüm. “İyice kafam karıştı. Neyse merak etme. Birazdan tekrar gelip kontrol ederim.”

Başıyla onayladı. Telefonunun ekranına baktım ve Solitaire oynadığını gördüm. Ayrıca masasının üzerinde 7-Eleven’den büyük bir kahveyle yarısı yenmiş bir SlimFast bar vardı ve gözleri biraz uykulu görünüyordu. Beyni o anda bilgileri taramaya, sıralamaya ve depolamaya hazır değildi.

Şansımız yaver giderse bu küçük karşılaşmanın ayrıntıları kalabalık zihninde dikkat çekmek için yarışan bilgiler yüzünden kalıcı olarak kayıp gidecekti. Aklından neler geçtiği tahmin edilebilirdi. *Kırmızı sekizin siyah dokuzun üzerine gelmesi lazım ve keşke bu bar çikolatalı çörek olsaydı.*

İçten içe onu telkin ettim: *Bizi unut.*

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

RUTH

Dışarı adım attığım bu dünyanın böylesine güzel olması haksızlıktı. Hafif bir esinti havayı hareketlendirirken sabahın erken saatlerinde güneş altın bir filtre oluşturuyordu. Sunrise'ı çevreleyen bahçelerde çiçekler açmıştı, ön verandanın etrafında kiraz rengi ve süt beyazı açelyalar, tarhları dolduran koyu mor ve sıcak sarı petunya kümeleri vardı.

Ortamın tadını başka bir sabah olsa aynını yapacağım gibi çıkaramamıştım.

Az önce bir Facebook mesajı almıştım.

Her adımda çevremi tarayarak hızla Bonneville'e yürüyüp sürücü koltuğuna oturdum. James'in gönderdiği yanıtı ancak kapıları kilitleyip numarasız gözlüğümü çıkardıktan sonra okudum. *Sabah 9'da olsun. Seni görmek için sabırsızlanıyorum. Ama önce konuşalım.* Ardından aramam için bir telefon numarası bırakmıştı.

Ağzım kurudu. Bunca yılın ardından sonunda James'ten haber almıştım.

Başımı kaldırıncı Catherine'in Sunrise'dan çıktığını gördüm. Arabayı çalıştırmak için anahtarı çevirdim ve yola çıkıp kapının

birkaç metre ilerisinden onu aldım. Yolcu koltuğuna oturdu ve tek kelime etmeden emniyet kemerini taktı. Sonra kollarını kavuşturup dümdüz karşıya baktı.

Sinirli sessizliği tedirginliğimi arttırsa da o anda bu konuyla ilgili bir şey yapamazdım. Cadillac'ı geri almaya, Catherine'in güvenle menzile dışına çıktığından emin olmaya ve James'i aramaya odaklanmam gerekiyordu.

James buluşma yerimize gitmeden önce gerçekten ben olduğumdan emin olmak istemişti. Kimliğimi kanıtlamam kolay olacaktı, bunca yıl onu özlediğime ikna etmenin de zor olmayacağı umuyordum.

Otoparktan, neredeyse boş olan dört şeritli yola çıktım. Yola yoğun trafik başlamadan çıkmıştık, bu da Pizza Piazza'ya erkenden varabileceğimiz anlamına geliyordu.

Arabanın içi sıcak ve havasızdı, güvenilmez klimamızın yardımını olmuyordu. Camımı birkaç santim aralayıp arkama yaslandım.

Hazırlanmaya o kadar odaklanmıştım ki az kalsın Catherine'in sorusunu duymayacaktım.

"Ne yapacağız?"

Kaşlarımı çattım. Bu konuyu zaten aşmıştık.

"Dün gece restoranda müdürle konuştuğunda kendini akıllara kazıdın. Yani sen bir daha oralarda görünemezsin. Yangınla bir ilgin olduğunu düşünebilirler. Cadillac'ı ben almalıyım."

Şansımıza Catherine arabayı otoparkın ortasına, Pizza Piazza'nun yeterince uzağına park etmişti ve dikkat çekmemiş olabilirdi.

"Onu Sunrise'a geri götürüp seninle orada buluşacağım," diye hatırlattım.

"Ondan sonra." Catherine bunu tükürür gibi söylemişti. "Benim saklanmayı sürdürmem mi gerekecek?"

“Yalnızca bu öğleden sonraya kadar,” diye söz verdim. “En geç yarına kadar. O zaman her şey sona ermiş olacak. Normal hayatına dönebileceksin, Catherine.”

Yarım yamalak bir kahkaha attı. “Normal hayatıma... Tabii ya.”

Uzun bir süre sessiz kaldı ve düşüncelerim James’le yapacağım telefon görüşmesine döndü. Beni tutkulu, biraz saf bir kız olarak hatırlıyordu. Artık o kızın hiçbir parçası içimde yaşamasa da kendimin o geçmiş versiyonuna erişmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Trafik ışıklarında fren yaptım ve koyu renk güneş gözlüğümü almak için çantama uzandım.

“Peki, senin büyük planın ne?”

Catherine’in sorusunun saldırgan havası beni sarstı.

“Hâlâ çözmeye çalışıyorum,” dedim. Catherine ne kadar az şey bilirse onun için o kadar iyi olurdu. “Bana son bir kez güven.”

Işık yeşile döndü ve gaza bastım.

Catherine başını sertçe iki yana salladı. Konuştuğunda sesi bir sürü duyguyla dolup taşıyordu. “Her konuda yalan söyledin. Hâlâ sana güvenmemi mi bekliyorsun?”

Catherine’in bunu aşması gerektiğini biliyordum ama şimdi zamanı değildi. Zihinsel enerjimin her zerresini ileride olacaklara odaklamalıyım. Bugün pek çok şey ters gidebilirdi.

Eski düşmanım olan öfkemin yükseldiğini hissettim.

“Evet, Catherine. Sana yalnızca bizi korumam gerektiğinde yalan söyledim!”

Ayaklarını konsolun üzerine dayadı, bu alışkanlığından nefret ediyordum. Ona önemsiz bir kaza geçirsek bile bacaklarının hava yastığından ciddi şekilde zarar görebileceğini daha önce söylemiştim.

“Sen ne dersen o, *Ava*.”

Gerçek adımı duyunca irkildim ama tepki verme arzumu bastırdım. Hız göstergesi yetmiş kilometreye sabitlenmişti. İki elim direksiyonda, dümdüz karşıya bakarak sürmeye devam ettim.

Bir saat sonra ya bir benzin istasyonuna ya da halka açık başka bir yere park edecektim ve Catherine'le Bonneville'de yer değiştirecektik. Beni Cadillac'ın birkaç sokak ötesinde bırakıp hemen Hafıza Kanadı'nın güvenli kollarına geri dönecekti.

Ondan bir saat sonra da James tutuklanacaktı.

O zaman kızıma verdiğim hasarın bir kısmını onarmaya çalışabilirdim.

Otoyola dönüp gaza bastım, lastikler pürüzsüz yolda kolayca ilerledi. Açık mavi gökyüzünde güneş artık biraz daha yüksekti, camdan yüzümün sol tarafını ısıtıyordu.

Memleketime giderek yaklaşıyorduk.

Planımı zihnimde bir kez daha gözden geçirdim. İki arama yapmam gerekiyordu, ikisi de çantamdaki kullan at telefonda yapılacaktı. İlki James'e olacaktı. İkincisiyse yıllar önce evimizin mutfağında neredeyse yapacak olduğum 911 aramasıydı.

Catherine ayaklarını konsolun üzerinden çekip daha dik oturdu.

“Onunla... James'le nasıl birlikte oldun? Normal bir ailen varmış ve lisede popülermişsin... Ne sorun çıktı?”

Çok kırılmış ve öfkeli olsa da merakı galip gelmişti. Sonunda sorularını yanıtlamaya başlamam gerektiğini biliyordum yoksa onu sonsuza dek kaybedebilirdim.

“Hiçbiri doğru değil. Medya belirli tablolar çizmeyi seviyor çünkü daha iyi bir hikâye ortaya çıkıyor. Ama benim ailem normal değildi... Annem alkolikti ve bize zarar veriyordu.”

“Seninle kardeşine mi?”

Başımla onayladım. “Babama da. En azından duygusal olarak. Çok bağırırdı ama ona vurduğunu hiç görmedim. Lisede de

o kadar popüler değildim. Sanırım James'le tanıştığımda beni gerçekten anladığını ve benimle ilgilendiğini hissettim.”

Catherine söylediklerimi sindirdi.

“Belki o seni anlamıştır ama sen onun nasıl biri olduğunu anlayamamışsındır.”

Ne kadar haklı olduğunun farkında değildi. James beni, benim onu tanıdığımdan çok daha iyi tanıyordu.

“Evet.” Bir nefes verdim. “Şimdi düşünüyorum da küçük ipuçları vardı. Ama koçla yaşadığımız o geceye kadar neler yapabileceğini bilmiyordum.”

Elini kaldırıp şakaklarını ovdu. Benim de başım ağrımaya başlamıştı. O anda ikimiz de birer fincan kahve içebilirdik ama durma lüksüm yoktu. James buluşma noktamıza doğru yola çıkmadan Catherine'in mümkün olduğunca uzaklaşmış olmasını istiyordum.

Catherine'in ara sıra Waze uygulamasından yolu tarif etmesi dışında yolculuğun kalanında sessizce ilerledik.

Bu tanıdık yollara geri dönmek, geçmişime yolculuk yapmak çok tuhaftı. Önceki gece telefonuma bakıp otoyolda hızla giden Catherine'i temsil eden küçük mavi noktayı gördükten sonra buraya etrafımı görmeden, çılgın gibi ilerleyerek gelmiştim. Yollarda hız yapıyor, kamyonların arasından geçiyor, en sol şeride girip çıkıyordum. Kızımı tam da o noktaya çekenin James olduğunu önceden sezmiş gibiydim.

Bu sabah da aynı rotayı kullanıyorduk ama çok farklı bir yolculuk gibi geliyordu.

“Sonraki çıkıştan çık,” diye talimat verdi Catherine telefonunun ekranındaki haritayı okuyarak.

“Buradan sonrasını biliyorum,” dedim.

Hafızamın rehberliğinde sokaklarda dolandım. Oyun alanıyla spor sahalarının olduğu büyük, çimenli bir parkın önünden

geçtim. Timmy'nin Küçükler Ligi maçları burada yapılırdı. İlk isabetinde babamla tribünde ayağa kalkmış, Timmy dönüp bize bakınca tezahürat yapmıştık. Timmy'nin yüzünde bir gülümseme belirmiş, sonra sopasını atıp bütün gücüyle ilk kalesine koşturmuştu. Başka bir sefer de babam Timmy'yle bana işinden artan tahta parçalarından uçurtma yapmıştı ve denemek için buraya gelmiştik.

O cumartesi öğleden sonrasının ayrıntıları bunca yıl koruyucu bir ambalajın katmanlarının arasında saklanmış cam bir süs gibi aklıma geldi.

Timmy'nin uçurtması uzun bir meşe ağacına takılmıştı, o yüzden ağlamaya başlamadan önce ona kendi uçurtmamı vermiştim. Babam omzumu sıkarak konuşmadan teşekkür etmiş ve eli bir süre orada kalmıştı. Kırmızı beyaz çizgili uçurtma tepemizde süzülürken soluksuz kalıp terleyene kadar çimenlerin üzerinde bir aşağı bir yukarı koşmuştuk. Yumuşak çimenlere serildiğimiz sırada dondurma kamyonunun zilini duymuştuk. Birbirimize bakmış, sonra ayağa kalkıp kamyonun peşinden koşmuştuk. Kamyon kaldırıma yanaşana kadar durması için el sallayıp bağırıyorduk. Timmy balonlu ciklet topları olan çizgi film karakterine benzeyen bir dondurma seçmişti. Ben çikolatalı eklerli almıştım, babam da çilekli kekli de karar kılmıştı. Onları küçük tahta çubuklarına kadar yedikten sonra arabaya yürürken babam ikimizin omzuna da kolunu atmıştı.

Ben kaybolmadan önceki ilkbahardı.

Tekrar sola dönerek parkı dikiz aynamda bıraktım. Pizza restoranına bir kilometreden az kalmıştı. Dikkat çekmeden durmak için yeterince araba ve insan olan bir yer bulmam gerekiyordu ama çok da işlek bir yer olmamalıydı.

Bir Rite Aid eczanesinin otoparkını seçtim. Otoparkın ortasına doğru yavaş yavaş ilerledim ve Bonneville'in motorunu kapadım. Ellerimi direksiyondan çektiğimde parmaklarım ağrıyordu. Sandığımdan daha sıkı tutmuş olmalıydım.

Anahtarı çıkarıp Catherine'e uzattım. O da çantasından Cadillac'ın anahtarını çıkardı. Arabanın ceviz rengi olduğunu biliyordum ve Catherine yerini tarif etmişti, o yüzden bana kalan tek şey oraya yürümekti.

Catherine'e sarılma dürtüsüne kapıldım ama bunu hoş karşılamayacağını biliyordum. Bu yüzden Bonneville'in kapısını açarken yalnızca, "Yakında görüşürüz," dedim.

"Anne?"

Arkama baktım.

Catherine söyleyecek bir şey bulmakta zorlanıyormuş gibi görünüyordu. "İyi şanslar," demeyi seçti.

"Hemen peşinden geleceğim," diye söz verdim.

On dakika sonra Cadillac neredeyse dokunabileceğim kadar yakınımdaydı. Tek yapmam gereken caddeyi geçmek, bir sokak yürümek ve otoparka girmekti.

Kaldırımında trafik ışığının yanında durup yeşil yanmasını bekledim.

Arabalar, kamyonetler ve kamyonlar hızla yanımdan geçiyordu. Bunlardan birinde beni gençliğimden tanıyan ya da önceki gece doğruca Pizza Piazza'nun mutfağına çıkan eleman kapısından girerken beni gören birinin olabileceği ihtimalini düşünmemeye çalıştım. Yangını başlatmak için geçen birkaç saniyede kimseyle karşılaşmadığımı ve yüzümün yarısını mutfak havlusuyla örttüğümü kendime hatırlattım.

Büyük güneş gözlüğüme rağmen kendimi tamamen açıktaymış gibi hissediyordum. Burası bana berbat bir şanstın başka bir şey getirmemişti. Buraya dönerek uğursuz kaderimi tahrik ediyormuş gibi hissetmemek elimde değildi.

Işık yandı.

Caddenin karşısına geçtim ve alışveriş merkezine yaklaşırken Pizza Piazza'nun sarı polis şeritleriyle sarıldığını fark ettim. İtfaiye olay yerine zamanında ulaşarak binayı kurtarmıştı. Birkaç işçinin değiştirdiği kırık camlar dışında bir sorun olduğu dışarıdan anlaşılmıyordu bile.

Derin bir soluk aldım ve kullandığım telefonuma baktım. James'in verdiği numarayı önceden kaydetmiştim. Tek yapmam gereken arama tuşuna basmaktı.

Ama parmaklarım hareket etmeyi reddediyordu.

Son yirmi dört yıl boyunca dehşet, çaresizlik ya da keder beni etkisi altına aldığı anda yaptığım şeyi yaparak kısa bir süre için gözlerimi yumdum. Catherine'i gözümde canlandırdım. Onu otobüs durağına doğru yürürken elimi tutmak için elini uzatan küçük bir kız olarak gördüm. Onu uzun saçlarının arabanın açık camından giren rüzgârda uçtuğu şimdiki hâliyle gördüm.

Arama yapmak için yeşil tuşa basarken zihnimdeki görüntülerine tutundum.

James ilk çalışın ortasında yanıt verdi.

"Ava?"

Sesi hatırladığımdan daha kalın ve alçaktı. Onu duymak vücuduma bir şok dalgası gönderdi.

"Merhaba, James." Benim sesim de farklı çıkıyordu. Normalden daha ince ve daha gergindi. James'in içimi saran korkuyu heyecan sanmasını umdum.

James'in soluk verdiğini duydum. "Gerçekten sen olduğundan emin olmam gerekiyordu."

Otoparka ulaştım. Cadillac yirmi metre ötemdeydi. Zihnimde provasını yaptığım repliklere başlarken arabaya doğru ilerledim.

"Çok uzun zamandır bekliyordum, James. Her gün seni düşündüm. Her gece seni hayal ederek uykuya daldım."

Sözlerim tamamen doğrudu ancak James'in yorumlayacağı anlamda değildi.

"Buluşacağımız gece... Evden çıkamadım," diye devam ettim. O anda ağlamak üzereydim ama sesime yansıyan duyguyu bastırmadım. Hatta işimi kolaylaştırırdı. "Çok üzgünüm. Ben geç kaldığım için yakalandığına hâlâ inanamıyorum."

"Ne oldu?"

Önceden prova edilmiş gibi konuşamazdım.

"Annem— Eşyalarımı toplamak için eve gittiğimde uyanıktı. Bana bağırmaya başladı— Nasıl olduğunu biliyorsun... Sonunda kendimi odama kilitlemek ve pencereden çıkmak zorunda kaldım. Restoranda polis arabasını gördüğümde seninle buluşmaya geliyordum ve— Ödüm patladı sanırım. Ne yapacağımı bilemedim— Yalnızca sürmeye devam ettim. Ben çok özür dilerim."

Uzun bir duraklama oldu. James'in yanıtını beklerken ellerim titriyordu.

Sonra James konuştu. "Böyle bir şey olduğunu tahmin etmiştim."

Bana inanmıştı. Gerçekten işe yarayacaktı.

James'in o anda nerede olduğunu tahmin etmeye çalıştım. İsimsiz bir motelde ya da buluşacağımız yerin yakınına park ettiği bir arabanın içinde olabilirdi.

"Şu anda nerede yaşıyorsun?" diye sordu James yeniden bir araya gelmeye hazırlanan tanıdıklarımız gibi.

Onu tatmin edeceğini umarak hazırladığım yanıtı verdim. “Kaliforniya’da ama şartlı tahliyeye hak kazandığını duyar duymaz Maryland’e giden bir uçağa atladım.”

James daha fazla ayrıntı isterse verebilirdim. Kendim için tamamen kurgusal olan eksiksiz bir hikâye yaratmıştım.

“Araba kiraladım ve az önce Annapolis yakınındaki bir Holiday Inn’den çıkış yaptım,” dedim.

Adını verdiğim şehir, Towson’daki buluşma yerimizin yaklaşık bir saat güneyindeydi. Kasıtlı olarak Catherine’in gittiği yönün aksi istikametindeki bir yerden söz etmişim.

Cadillac’ın kilidini açtım ve içine girip kapıyı çarparken James’in bu sesi tanımasını umdum. “Şimdi sana gelmek için arabama biniyorum.”

“Tanrım, Ava... Bunca yıl sonra seni göreceğime inanamıyorum.”

“Bu sefer hiçbir şey bizi ayıramayacak. Kapasam iyi olur, James. Trafikte cep telefonu kullandığım için kenara çekilmek istemiyorum.”

Motoru çalıştırdım. James’i hikâyeme inandıracak ne kadar çok ayrıntı olursa emin olmadığı şeyleri sorgulama olasılığı o kadar azalırdı.

“Elbette... Son bir şey daha?”

James’in sesi sakin ve sıcaktı ama damarlarımdaki kan buz kesmişti.

“Facebook’ta benimle iletişime geçen kız kimdi? Onu restoranda gördüm. Benimle buluşması için mi göndermiştin?”

James’e anlattığım onca şey arasında sorgusuz sualsiz inanması gereken tek şey buydu. Tereddüt edemezdim. Hayatımın performansını sergilemeliydim.

“Ah, o yalnızca seni bulmaya çalışırken Facebook’ta profilini gördüğüm ve TaskRabbit’ten bulduğum biriydi. Facebook’un ne kadar güvenli olduğundan emin değildim, bu yüzden seninle iletişime geçmesini istedim... Sana benden bir mektup iletmek üzere restorana gitmesi için ona para verdim ama mektubu teslim edemedi o aptal yangın çıktı.”

“Beni nasıl tanıdı?” diye sordu James.

“Tanımadı,” dedim ona. “Orada tek başına oturan kırk üç yaşında bir erkek bulup mektubu masasının üzerine bırakması gerektiği dışında bir şey bilmiyordu. Mektubu, yanlış birine gitmesi ya da birinin bana tuzak kurması hâlinde kimsenin anlayamayacağı kadar belirsiz tutmuştum.”

Anlattıklarım biraz karmaşıktı. Ama James’e iddia ettiğim kadar takıntılı olsam, ona ulaşmak için eski dostları hatta sevgilileri bulmak için harika bir bağlantı noktası olan sosyal medya da dâhil olmak üzere mümkün olan her yolu deneyebilecek kadar çaresiz kalırdım. Keşke hikâyemin bıraktığı etkiyi anlamak için James’in yüzünü görebilseydim. Ama James’in gözleri her zaman yalan söylediği için bunu yapabilsem bile muhtemelen bir önemi olmazdı.

“Peki Ava,” dedi.

Yuttuğunu düşündüm.

“Seni seviyorum.” Bu sözcükleri söylerken midem bulandı.

“Ben de seni seviyorum.”

James’in telefonu kapamasını bekledim ama yapmadı. Bir şey beni de hatta kalmaya zorladı.

Sessizlik uzadıkça ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Sonunda James, “Görüşürüz,” dedi.

Sonra hat kesildi.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

CATHERINE

İnsanlar hayatlarının sonuna geldiğinde sırlar ortaya çıkardı.

Huzurevinde çalışmak her zaman ölüme yakın olduğum anlamına geliyordu. Bazen bir hasta son nefesini verirken yanında olurdum. Uzun Süreli Bakım sakinlerimizin akli başında olanlarından duyduğum itirafların çoğu nispeten önemsizdi: *Keşke ablamla kavga edip onunla küsmeseydim... Keşke çocuklarım büyürken onlarla daha fazla zaman geçirseydim... Yeterince "Seni seviyorum," demedim.*

Ama bazen sanki ahiret için temiz bir sayfa açmak istiyorlarmış gibi büyük aldatmacaları itiraf ederlerdi: *Bebeğimi evlatlık verdim ve kimseye söylemedim... Evliliğimin büyük bir bölümünde başka bir kadına âşıktım... Herkesin kardeşim olduğunu sandığı adam aslında benim oğlum.*

Bu kadar büyük bir sırrı bu kadar uzun süre saklamanın nasıl bir his olduğunu merak ederdim. Her zaman ağır ve yabancı bir yük gibi mi gelirdi yoksa zamanla başka bir uzuv gibi sizinle bütünleşir miydi?

Bonneville'de oturup annemin Cadillac'ı geri getirmesini bekleyemeyecek kadar huzursuz olduğum için Sunrise'ın arazi-sinde dolaşıyordum.

Fırsat bulursam ne yapacağımı düşünmemek elimde değildi. Yaşamımı köklerimden ve gerçek aile geçmişimden habersiz olarak sürdürmeyi başarabilir miydim?

Yanıtı bilmiyordum ama şunu biliyordum: Hayatım annemin beni doldurduğu yalanlara inanırken çok daha kolaydı.

Tin'le bir yardımcının birkaç Hafıza Kanadı sakinini dışarı çıkardığını gördüğümde aklımdan bu düşünceler geçiyordu. Beni fark etmeyeceklerini umarak başımı çevirip adımlarımı hızlandırdım. Sonra Tin'in bana seslendiğini duydum.

El sallarken bunun yeterli olmasını umdum. Ama Tin beni yanına çağırırdı.

Annem her an gelebilirdi. Kısa bir süre önce mesaj atıp birkaç litre benzin almak için bizim sapakta otoyoldan çıktığını söylemişti. Tin'e doğru yürürken zihnimdeki çarklar hızla çalışıyor, Tin'e annemle ilgili neler söylediğimi düşünüyordum. Hiç karşılaşmamışlardı ve Tin'in annemin neye benzediği hakkında bir fikri olduğunu sanmıyordum. Tek bildiği annemin hasta olduğuydu.

"Merhaba, Catherine. Bugün çalışmıyorsun diye biliyordum?" Tin kaşlarını çattı.

"Buradan uzak kalamıyorum," diye şakaya vurdum. "Hayır, dün burada bir şey unutmuşum. Onu almaya geldim."

Tin bana, doldurmam gereken bazı formların ve artık tam zamanlı çalışan olacağım için özel park yerlerini kullanabileceğim bir otopark çıkartmasının olduğu dosyadan söz etmeye başladı.

Gülümseyerek başımı salladım ama zihnimde zamanı ve riski hesaplıyordum. Daha sabah 9 civarıydı, yani öğleden sonra ya da

akşamüstü Tin gitmiş olacaktı. Bu gece annemi gizlice içeri sokmam gerekirse Tin hava karardıktan sonra Hafıza Kanadı'nda olmayacaktı.

Terliyordum ama sıcaktan değildi. Bu, annemin nasıl bir hayatının olduğunu ön gösterimi olsa gerekti. Sürekli hesap yapmalar, geçiştirerek konuşmalar...

Tin'in bir şey söylememi beklediğini fark ettim.

"Olur tabii, birkaç dakikaya yukarı çıkıp dosyayı alırım," dedim. "Güneşin tadını biraz daha çıkarayım."

Bana daha dikkatli bakarken kahverengi gözleri şefkatliydi. "Sen iyi misin?"

Kendimi gülümsemeye zorladım. "İyi uyuyamadım ama iyiyim."

Tin kolumu sıktı, bunun sessiz bir anlayış göstergesi olduğunu biliyordum. Hâlâ annemin Baltimore'a taşınma planlarımı iptal edeceğim kadar hasta olduğunu sanıyordu.

"Ben yukarı çıkıyorum, klasörünü masama bırakırım öyleyse," dedi.

Göz ucuyla parlak kahverengi Cadillac'ın otoparka saptığını gördüm.

"Harika," dedim Tin'e. Araba durdu. Annem nereye park edeceğini bilmiyordu. Ben de Tin'le konuşurken ona Bay Campbell'ın arabasını son bıraktığı noktayı işaret edemezdim.

Neyse ki Tin dönüp Sunrise'a doğru ilerlemeye başladı. Kapıda gözden kaybolduğu anda doğru noktayı işaret ettim.

Ama ön kapıdan sonraki dördüncü yer miydi yoksa beşinci miydi?

Zihnimi doğru olanı seçmeye zorlayarak iki park yerine baktım. Cadillac otoparkın ortasında motoru çalışarak duruyordu. Ne kadar uzun beklerse dikkati çekme ihtimali o kadar artardı.

Dördüncü yeri işaret ettim ve annem arabayı yavaşça oraya soktu. Onunla buluşmak için yanına gittiğimde arabadan inip kapıları kilitlemişti.

Bana verdiği anahtarı avucumun içinde sıkıca tuttum.

“Koltuğu ayarladım,” dedi. “George’un bir metre elli sekiz santimden uzun olduğunu tahmin ettim.”

“İyi düşünmüşsün.”

Şimdi hızla iki şey yapmam gerekiyordu. Annemi ne yapacağımı bulmak ve bu anahtarı George’la June’un kâsesine geri koymak.

Annemin, Gündelik Destek sakini gibi davranması muhtemelen daha güvenli olurdu. Sunrise’da neredeyse iki yüz kişi kalıyordu ve hiçbir çalışan kimseyi annemin sahtekâr olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyamazdı.

“Sen etrafta dolaşmaya devam et, olabildiğince çabuk dönerim,” dedim birlikte Sunrise’ın girişine doğru yürümeye başladığımızda. Bir bankta oturup uzaklara bakan Bay Damon’a yaklaşıncı sustum. Onu aşağı indiren yardımcı en az on metre ötede, Alzheimer’ın ileri evrelerinde olan bir kadının koluna girmişti.

“Günaydın, Bay Damon,” dediğimde adam başını kaldırıp bana baktı.

Yüzü değişti.

“Sen benim kızım mısın?” Doğruca anneme bakıyordu.

Annem birkaç kez hızla gözlerini kırptırdı, söyleyecek söz bulamadığı belliydi. “Affedersiniz,” dedi sonunda ve yürümeye devam etti.

Ama Bay Damon, “Sheila! Dur!” diye bağırdığında yalnızca bir veya iki adım atabilmişti.

Annem donakaldı, ben de aynı durumdaydım.

Bay Damon'ın Sheila adında bir kızı vardı, onunla bir kez karşılaşmıştım ama San Francisco'da yaşıyordu ve nadiren burayı ziyaret ederdi.

“Neden benden kaçıyorsun?” Bay Damon'ın sesi yükselmişti ve hareket etmeye devam edersek daha da tedirgin olacağı kesindi. Hatta annemin peşinden bile koşabilirdi. Arada kaynamak yerine ilgi odağı hâline gelirdik. Yakınlarda en az on sakın ve personel vardı. Olay çıkarsa gözden kaçması mümkün değildi.

Cadillac'ın anahtarı avucuma baskı yapıyordu. Onu iade etmeliydim. Zihnimdeki çarklar hızla dönüp duruyordu, en az riskli yolu bulmaya çalıştım.

“Onunla otur,” dedim fısıldayarak. “İdare et. Orkestrada piyano çalıyormuş ve klasik müziği çok seviyor. Bach'tan ve Beethoven'den söz et. Bu onu sakinleştirecektir.”

Annem, Bay Damon'ın yanına gidip ahşap banka oturdu. Uzaklaşmadan önce onunla yumuşak, yatıştırıcı bir sesle konuşmaya başladığını duydum.

Aceleyle binaya girdim, resepsiyon görevlisine el sallayıp doğruca George'la June'un odasına yöneldim.

Kapıyı çalarken soluğumu tuttum.

June'un yanıt vermesi yalnızca bir dakika sürse de bir ömür gibi gelmişti. Limon yeşili bir pantolon takım giyip pembe ruj sürmüştü bile. En azından onu uyandırmamıştım.

İçten, sıcak gülümsemesini görünce omzumdaki ezici ağırlığın bir kısmı kayboldu. O ve George arabalarının kaybolduğunu fark etse bu kadar kaygısız görünmezlerdi.

“İki günde iki ziyaret,” diye bağırdı. “Ne kadar şanslıyız!”

“Rahatsız ettiğim için çok üzgünüm,” dedim ona. “Telefonumu bulamıyorum, dün gece burada unutmuş olabilirim diye düşündüm.”

“Ah canım, ben görmedim ama istersen etrafa bakabilirsin.”

Bu kadar basitti. June beni oturma odasına götürürken anahtarını tekrar kâseye koydum.

Anahtar yerleşirken şingirdadı.

June arkasını dönünce hızlı düşünerek elimi kâseye uzattım.

“Burada değil,” dedim hayal kırıklığına uğramış gibi yaparak.

Oturma odasına girdim. Oturmadığım için kontrol etmem gereken mantıklı bir yer yoktu.

Sehpanın üzerinde yalnızca bir dergi yığını ve June’un şeker hastalığını kontrol etmek için kullandığı bilgisayar faresine benzeyen kan şekeri ölçüm cihazı vardı. Yine de arıyormuş gibi yaptım hatta sehpanın altına bakmak için eğildim.

“Göremedim,” dedim sonunda.

“Ah, üzgünüm. Telefonunu kaybetmekten daha sinir bozucu bir şey olamaz, değil mi?”

June’un sesindeki nezaket suçluluğumu arttırdı. O ve George, benim için büyükanneyle büyükbabaya en yakın kişilerdi. Üniversiteden mezun olduğumda bana bir kartla cömert bir çek bile vermişlerdi.

Gözlerimi kaçırmak için aşağıya bakınca kan şekeri ölçüm cihazının ucunda tertemiz, beyaz bir test şeridi olduğunu gördüm. Kapıyı çaldığımda June glikoz seviyesini kontrol etmek üzere olmalıydı.

“Bu konuda sana yardımcı olabilir miyim?” diye sordum hem onun için bir şeyler yapmak hem de konuyu değiştirmek amacıyla.

Monitörü alıp elimi June’un işaret parmağına uzattım ve daha önce yüzlerce kez yaptığım gibi iğneyi parmağına batırıp kan damlasını beyaz test çubuğuna değdirdim. Çoğu şeker has-

tası gibi June da insülin kalemlerini buzdolabında tutuyordu ama o anda bir doz vermeme gerek yoktu. Sonucu iyiydi.

Dikkatimizin dağılmasının sohbetimizin gidişatını değiştireceğini ummuştum ama June, “Seni arayıp çaldırmamı ister misin?” diyerek konuşmayı sürdürdü.

Bir soluk aldım. Telefonum çantamdaydı ve titreşimde olup olmadığını bilmiyordum.

“Biliyor musun? Şimdi hatırladım... Dün gece üst kattaki dinlenme odasında şarjda unuttuğumdan eminim.” Geriledim.

“Peki, tatlım. Unutma, bize bir kadeh şarap sözü vermiştin. Bu gece gelmek ister misin?”

Artık kapıdaydım.

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı. James yakalanmazsa annemle yine Sunrise’da uyumak zorunda kalacaktık. June’a başka bir planım olduğunu söyleyemezdim çünkü gece beni etrafta görebilirdi.

“Hımm, şey, akşam yemeğine kadar çalışmam gerekebilir,” diye geçiştirdim. June yanıt vermeden ona sarılıp hemen sıvıştım.

O kadar gerilmiştim ki kendime gelmek için bir süre kordorda durmak zorunda kaldım.

Kaygım azaldıkça yerini öfke aldı. Bunların hepsini bana annem yapmıştı. Onun kararları yüzünden iş hayatım ve buradaki ilişkilerim o kadar altüst olmuştu ki asla düzeltemeyebilirdim. Ona Baltimore’a taşınacağımı söylediğimde muhtemelen Tin’in kafası karışacak, belki de çok sinirlenecekti.

Annemin benim adıma mahvettiği diğer ilişkileri düşündüm. Mesela Ethan’ı. Benim için doğru erkek değildi ama buna *benim* karar vermem gerekmez miydi?

Öfkem arttı.

Pek bir şey yememiş ve iyi uyuyamamıştım, bedenim aynı anda hem gergin hem ağır hissetmeme sebep oluyordu. Duş almayı, sıcak bir yemek yemeyi ve kendi yatağında uyumayı çok istiyordum ama bunu da yapamazdım.

Annemin James'i bizden uzak tutmaya yönelik büyük planı başarısız olursa bir daha o eve dönemeyebilirdim. Onun gibi ben de her şeyi geride bırakıp saklanmak zorunda kalabilirdim.

Onunla yüzleşmeye kararlı olarak hızla koridorda ilerledim. Bonneville'e binmesini ve bunları baş başa konuşabileceğimiz bir yere gitmeyi isteyecektim. Ona söyleyeceklerim kimsenin duymasını isteyeceğim türden şeyler değildi.

Sunrise'ın lobisine doğru yürüdüm ve gözüme yansıyan güneşle gözlerimi kısarak kapıdan hızla çıktım.

Annem tam bıraktığım yerde, tahta bankta Bay Damon'ın yanında oturuyordu. Bana arkaları dönüktü.

Ama bir şeyler değişmişti. Bu beni bir anda durdurdu.

Bay Damon'ın kolu artık annemin omzundaydı.

Tıpkı bir baba kız gibi görünüyorlardı. Bay Damon'ın şaşkın zihni gördüğüne inandığı ilişkiyi sihirle gerçekleştirmiş gibiydi.

Daha yavaş bir şekilde onlara doğru yürümeye başladım.

Programlarımız nadiren çakıştığı için çok iyi tanımadığım başka bir yarı zamanlı yardımcı bana gülümsedi, sonra başıyla Bay Damon'la annemi işaret etti.

"Çok tatlı değil mi?" dedi fısıldayarak. "Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim."

Ben yaklaşırken Bay Damon alçak sesle konuşuyordu ama ne söylediğini anlayamadım. Spor ayakkabılarım gür çimenlere basarken ses çıkarmıyordu. Yaklaştığımı annem de Bay Damon da fark etmemişti.

Sohbetlerini oluşturan sözcükleri yakaladığım zaman geldiğimi haber vermek için etraflarından dolaşmak üzereydim.

“Yarın beni görmeye gelecek misin?” diye sordu Bay Damon.

“Elimden gelirse,” diye yanıtladı annem.

Annem başını onun geniş omzuna yaslayana kadar yavaşça eğdi.

Onları sevgi dolu bir aura kuşatıyordu. İkisi de bütün kalpleriyle özlediklerini varsaydığım insanların yerini doldurmuştu. Hareket edemedim. Büyüyü bozmak istemiyordum.

“Sen her zaman çok iyi bir kız oldun,” dedi Bay Damon ona. “Sana sahip olduğum için şanslıyım.”

Anneme idare etmesini söylemiştim ama sanırım bundan fazlasını yapmıştı. Kendisine, o birkaç dakika boyunca onu seven babasıyla birlikteymiş gibi davranmak için izin vermişti.

Onu ilk kez bir kız çocuğu olarak gördüm.

On altı yaşındayken sevdiği herkesi geride bırakarak kaçmanın anneme nelere mal olduğunu hiç düşünmemiştim.

Artık bunun tahmin bile edilemeyecek bedelini titreyen çattallı sesinde duyabiliyordum.

“Seni çok özledim baba,” diye fısıldıyordu.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

RUTH

Güneş tam tepede olduğu için artık daha sıcakmış gibi geliyordu.

Neredeyse öğlen olmuştu ve Catherine, Sunrise'ın içinde bir yerlerde yiyebileceğimiz bir şeyler ayarlıyordu. Bay Damon sakinler için öğle yemeği servisinin yapıldığı Hafıza Kanadı'na dönmüştü.

Erken vakitlerde dışarıda olan herkes klimanın konforuna sığınmıştı.

James şimdiye kadar mutlaka tutuklanmış olmalıydı. Kullan at telefonumdan dokuza beş kala 911'i aradığımda operatöre kısa bir süre önce kaçak mahkûm James Bates'i, Oak Hill Lisesi'nin arkasındaki arsada başında siyah peruğa benzeyen bir şeyle yürürken gördüğümü söylemiştim. Operatör silahlı olup olmadığını sorunca bilmediğimi söylemiştim. Adımı sorduğundaysa telefonu kapatmışım.

James'in tutuklandığını gözlerimle görmeyi çok isterdim ama o bölgenin yakınlarında olmak benim için çok tehlikeliydi.

O sırada telefonumu alıp James'le ilgili Google aramamı yeniledim. Hiçbir güncelleme yoktu ama bunun nedeni muhtemelen yakalandığından henüz medyanın haberinin olmasıydı.

Gerginlik vücudumu sarsınca kendimi Bay Damon'la paylaştığım tahta bankta arkama yaslanarak güzel şeyler düşünmeye zorladım.

Aklıma uzun zaman önce bir yaz gününde uçurduğumuz uçurtmanın peşinden gülererek koşan babamın görüntüsü geldi.

Bay Damon'la birlikteyken babam yabancı birinin aracılığıyla aktardığı sevgisini zamanın ve mekânın ötesine göndererek en karanlık günlerimden birinde beni sarıp sarmalamış gibi hissetmiştim.

Bu daha önce de olmuştu.

Mesela uykucu yaşlı *Chihuahu*alı kamyon şoförünün aracına binmeme izin verdiği gece gibi. Tanıdığım her şeyden ve herkesten uzaklaşırken panik atak geçirecek gibi olmuştum. Tam aşırı hızlı soluk almaya başladığım anda kamyon şoförü radyonun düğmesine uzanmıştı ve babamın bize söylediği şarkılardan olan, Cat Stevens'in "Wild World" parçası duyulmuştu. Bu şarkı beni yatıştırmıştı.

Başka bir seferinde Catherine dört yaşındaydı, Noel'den birkaç gece önceydi. Çok soğuk bir akşamdı. Bırakın küçük kızıma hediye almayı, kendimize yiyecek alacak kadar bile param yoktu. Masalara ikram olarak konan sepetteki ekmeklerle karnımızı doyurup kaçabileceğimizi düşünecek kadar çaresizdim.

Restoran o gece yoğundu ama garson bana yetişkin, Catherine'e de çocuk menüsü verdikten bir süre sonra komi sıcak ekmek getirdi. Menüleri masaya bırakıp hemen sepeti alarak Catherine için en kalın ekmek dilimine yağ sürdüm, sonra bir parçayı kendi ağzıma atıp buzlu suyla yuttum.

Oradan garson siparişimizi almaya gelmeden önce çıkmış olmak istiyordum ama bunun için gecikmiştim.

Tam ayağa kalkıp Catherine'i almak için masanın etrafından dolaşırken garsona yakalandım. Ne yaptığımızı kesinlikle

anlamıştı. Daha montlarımızı bile çıkarmamıştık. Gösterişli bir yer olmasa da herhalde oraya ait değilmiş gibi görünüyorduk. Catherine'in üzerinde, eski bir komşumdan giyilmiş olarak aldığı için ona iki beden büyük gelen bir mont vardı, benim giysilerim de biraz yıpranmıştı.

Yanaklarım utançtan kızarken garson kapıyı işaret ederek dışarı çıkmamızı söyledi. Ancak daha birkaç adım atmışken yan masadan bir adam ayağa kalktı. Siyah bıyığı parlak saçlarıyla uyumluydu ve aksanı bana babamı hatırlatıyordu.

"Bu hanımlar benim misafirim," dedi garsona. Giysileri pahalı değildi ve emreder gibi konuşmuyordu ama ses tonundaki bir şey itiraza yer bırakmıyordu.

Bıyıklı adam masamıza geldi ve Catherine'in sandalyesini çekerek ona önemli biriymiş gibi davrandı.

Adam tekrar yerine geçti, ben de oturdum.

"Canınız ne çekiyorsa söyleyin," dedi yerine dönmeden önce.

Catherine'e yanında yeşil fasulye olan kızarmış tavuk parçaları ve bol ketçaplı fırında patates dilimleriyle bir bardak elma suyu alarak mümkün olduğu kadar besleyici bir öğün olmasını sağlamaya çalıştım. Adamın ondan faydalanmaya çalıştığını düşünmesini istemediğim için kendime de sebze çorbası söyledim.

Sıcak, lezzetli yemekleri yediğimiz süre boyunca başımı eğerek ağzımı siliyormuş gibi yaptım, aslında gözlerimi sildiğimi kimsenin fark etmemesini umuyordum.

Yabancı biz yemeğimizi bitirmeden önce gitmek üzere ayağa kalktı ve masamızın yanından geçerken kırk dolar bıraktı. Hesabımızı karşılamaya yeteceği gibi birkaç günlük yiyecek alacak kadar da para artıyordu.

O kadar parayı görünce kafamı masaya koyup ağlamak istedim.

Daha sonra o restoranın önünden defalarca geçtim ama adamı bir daha hiç görmedim.

Keskin bir çığlık beni daldığım hayallerden kurtarıp yukarı bakmama neden oldu. Yakınlardaki bir dala tüneyen bir karga bana bakarak gıkliyordu.

Bazıları kargaların uğursuz olduğuna inansa da ben bunu reddediyordum. Kargalar kötü bir üne sahip olan zeki ve oyuncu yaratıklardı.

Yine de başka bir tiz çığlık havayı delip geçerken tüylerim ürperdi.

James şu anda elleri kelepçeli olarak bir hapisane hücresinde oturuyor, diye rahatlattım kendimi.

Bu aynı zamanda ona kesinlikle ihanet ettiğimi artık anladığı anlamına geliyordu.

Zihnimi bu korkunç düşünceden uzaklaştırmaya çalıştım.

Catherine henüz yemeğimizle dönmediği için günlüğümü ve kalemimi çıkardım. Bana babamın sevgisini hatırlatan özel bir yazı yazmak istiyordum.

Sen iki buçuk yaşındayken muhteşem bir akşam boyunca cılgınca zengindik.

Hayatımın en güzel ve en korkunç gecelerinden biriydi.

Şehrin içinde, başka bir bekâr anneye ait döküntü bir evde tuttuğum küçük odadan yeni çıkarılmıştık. Onu suçlayamazdım. Ucuz olmasına rağmen kirayı ödeyememiştim. O noktaya kadar zaten iki kere taşınmak zorunda kalmıştım ve birçok işten çıkarılmıştım... İlki küçük bir çocuğun dadılığını yapmaktı (sonunda ailesi seni de yanımda getirmemden hoşlanmadığına karar verince kovulmuştum), sonraki işim ucuz bir otelin resepsiyonunda gece görevlisi olmaktı.

Masamın altında, yerde sıkıca battaniyeye sarılı olarak sessizce uyusan da aniden yanıma gelen müdürüm seni görmüş ve olan olmuştu.

Bekâr anne bana yardım etmek istemişti ama onun da ödemesi gereken faturalar vardı. Bana taşınmam gerektiğini söylerken ikimizin gözleri de yaşlıydı.

Odayı mobilyalı olarak kiraladığım için yanıma alacağım fazla bir şeyim yoktu. İçinde giyeceklerimin ve tuvalet malzemelerimin olduğu gri spor çantam ve senin giysilerinle eşyalarının olduğu sırt çantam.

Kendimi toparlayana kadar kalabileceğim bir arabam ya da kanepesinde uyuyabileceğimiz bir arkadaşım yoktu. Bu yüzden Target'a geri döndüm.

Çok sessiz bir çocuktun. Işıklar sönüncü ağılamandan pek endişelenmedim. Ama işi garantiye aldım: emzik şeklinde bir Ring Pop. Daha önce hiç şeker yememiştin, onu ağzına tıktığım anda gözlerin parladı.

Eski rutinime uydum, kapanış saatinden bir veya iki dakika önce seni kucaklayıp askıların altına girdim. Kulağına fısıldayarak ışıkların söneceğini ama annenin seni koruyacağını söyledim. Yuvarlak mavi gözlerinle bana bakarken ağzın birinin o vişneli Ring Pop'u sen bitiremeden elinden almasından korkuyormuş gibi hareket ediyordu.

Otuz dakika sonra elbise askısının altından çıktık. Bütün mağaza bize aitti.

Bunu senin için eğlenceli bir tür macera hâline getirmek istedim. Bir el feneri aldıktan sonra yaptığımız ilk şey kırmızı plastik bir alışveriş sepeti bulup koridorlarda dolaşarak piknik yapmak için istediğimiz her şeyi seçmek oldu. Ben Fruit Roll-Up, çörek ve kutu limonata seçtim. Sen bir paket

Oreo ekledin. Çocuk bölümüne kurulmuş küçük bir masayla sandalyeler vardı, orada oturup doyana kadar yedik.

Sonra asıl eğlence başladı.

Denemek istediğimiz şeyleri seçerek giyim bölümünü talar ettik. Giydiğin her şeyle o kadar tatlı görünüyordun ki hepsini almak istedim ama sonunda minik, kırmızı fitilli kadife pantolon ve krem rengi yumuşak bir tişörtle bağcık yerine bantları olan küçük spor ayakkabılarda karar kıldık. Ben de yeni bir kot pantolonla bir kapüşonlu aldım, temiz çoraplarla iç çamaşırları giydik.

En iyisini sona saklamıştım... Oradan oyuncak bölümüne geçtik.

Ah Catherine, sana istediğin oyuncakı seçebileceğini söylediğimde yüzündeki o ifade... Buna pek inanamamış gibiydin, daha önce başına bu kadar güzel bir şey gelmemiş gibiydi.

Bana bir saat gibi gelen bir süre boyunca koridorda bir aşağı bir yukarı yürüdün, el fenerini tuttuğum farklı şeylere baktın: Uzun kızıl saçlı bir oyuncak bebek, plastik yiyeceklerle dolu bir dizi minik tencere ve tava, yapbozlar, mermer labirentler ve parlak renkli bloklar.

Sonunda sarkık kulaklı, kahverengi beyaz, yumuşak bir köpek yavrusu seçtin.

Ambalajını ve güvenlik etiketini kesmek kolaydı. Makaslar hâlâ ofis malzemeleri bölümünde duruyordu.

Sonra birkaç kalın Sandra Boynton kitabı aldım ve birlikte büyük armut koltuğa yerleştik. Sana uyuyana kadar kitap okudum, sıcak bedeninin benimkine sokulmuştu.

Seni saklanma yerimize götürmek istiyordum ama göz kapaklarım o kadar ağırlaşmıştı ve o kadar rahattık ki. Bir an için gözlerimi kapadım.

Beni sert ayak sesleri uyandırdı.

Gözlerimi açtım ve keskin bir ışık beni kör etti. Gözlerimi kısarak ne olduğunu anlamaya çalıştım. Mağazanın tepe ışıkları açıktı ve biri bize doğru yürüyordu.

Saf panikle bacaklarım pelte gibi oldu. Sana daha sıkı sarılıp armut koltuğun içine gömülmeye çalıştım.

Üstümüzde uzun bir şekil belirdi.

Tamamen çaresizdik. Dehşet beni felç etmişti. Bağır-mazdım bile.

Mavi tulumlu bir adam bize bakıyordu.

Lütfen, diyebildim boğuk bir sesle.

Bir şey söylemeden bize bakmayı sürdürdü.

Onun da gizlice girmiş olabileceğini düşündüm. Belki burayı soymayı planlıyordu.

İşaret parmağını dudaklarına götürdü.

Şiddetle başımı sallayarak sessiz olacağımızı, tek kelime etmeyeceğimizi anlatmaya çalıştım. Mağazadaki her şeyi, çantalarımızı, eşyalarımızı çalması umurumda değildi. Bize zarar vermediği sürece hiçbir şeyin önemi yoktu.

Sonra başka sesler duydum. Başka bir erkekle bir kadına ait oldukları anlaşılıyordu.

Artık gözlerim alışmıştı. Adamın yanında bir temizlik arabası olduğunu görebiliyordum. Gençti... Muhtemelen benden en fazla birkaç yaş büyüktü. Yalnızca geçimini sağlamaya çalışıyordu.

Soluğumu verdim ve bedenim biraz rahatladı ama hâlâ güvende değildik. Bu adam polisi ararsa tutuklanabilirdim

ve sen benden alınabilirdin. Ve bu yalnızca her şeyin başlangıcı olurdu. Polis gerçek kimliğimi öğrenebilirdi.

Target'taki her şeyin aynı kalacağına güvenmiştim. Temizlik ekibinin mesai saatlerinin sabahın erken saatlerinden gecenin geç saatlerine alındığını bilmiyordum.

Korkunç bir hata yapmıştım.

Tulumlu adam çılgınca hareketler yapmaya başladı. Kalkmamı, onu takip etmemi istediğini anlamam biraz zaman aldı. Sen hâlâ kollarımda uyurken armut koltuktan kalktım. Brownie adını verdiği köpek yavrusu yere düştü.

Adam pelüş hayvanı aldı ve mağazanın soyunma odalarının olduğu köşeye doğru hızla ilerledi. Zincirli anahtarlığındaki bir anahtarı kullanarak bir kabinin kilidini açtı ve içeri girmemizi işaret etti.

Arka planda bir kadının ona seslendiğini duyabiliyordum.

Adam kapıyı kapadı ve vardiyanın sonuna kadar bizi güvenle içeri kilitledi. Kadın tekrar adını seslenince, Estoy aquí, diye yanıt verdi. Buradayım anlamına geliyordu.

Soyunma odasında yere oturdum, sen hâlâ kollarımda uyuyordun. Kulaklarıma inanamamıştım.

O kadın seslendiğinde duyduğum temizlikçinin adı benim için çok tanıdıktı.

Mateo. Bu aynı zamanda babamın adıydı.

Babamın bir şekilde beni hâlâ koruduğunun bir başka işareti gibi gelmişti.

Günlüğü kapayıp Sunrise'ın kapısına doğru baktım. Catherine, iki beyaz karton bardağın olduğu karton tepsi ve diğer elinde kahverengi bir kese kâğıdıyla dışarı çıkıyordu.

Tekrar telefonumu kontrol ettim. James'in yakalandığı haberini yakında bir polis muhabiri duymalıydı. Polis bunu gizli tutmak istemezdi. Onu tutukladıkları için gururlanırlardı.

Artık her an rahat bir soluk alabilirdim.

Ancak telefonuma güncelleme gelmiyordu.

Catherine bana tepsiyi uzattı, ben de kahve bardaklarından birini alıp zengin aromayı minnetle içime çektim.

Geriye yalnızca beklemek kalıyordu.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

CATHERINE

Annemle çözmemiz gereken o kadar çok şey vardı ki.

Kahvemizi yudumlayıp mutfaktaki bir aşçının çaktırmadan verdiği humuslu ve sebzeli dürümlerimizi yedikten sonra konuşmaya başladık. Saatler sonra bilmek istediklerimin yüzeyinde ancak bir çizik oluşturabilmişim.

Annem bana ilk defa açılıyordu.

Güçlendirmek için yirmi yıldan fazla zaman harcadığı, beni içinde muhafaza etmek istediği duvarları yıkmanın onun için çok zor olduğunu anlayabiliyordum.

Ama ilerleyebilmemizin tek yolunun beni geçmişine davet etmesi olduğunu anladığı belliydi.

Büyük, geniş gövdeli bir ağacın gölgesindeki katlanır bahçe sandalyelerinde oturuyorduk, havanın rahatsız edecek kadar sıcak olmasına rağmen yer değiştirerek bu tuhaf, yeni samimiyeti bozmak istemiyordum.

Annemin bana anlattığı şeyler dudak uçuklatıyordu. Annesinin ona ve Timmy'ye inanılmaz kötü davranması, James'in amigo koçunu cinsel istismar yüzünden cezalandırmayı planlaması, ben doğmadan bir ay öncesine kadar bir Target'ta saklanması,

bize küçük bir oda kiralayacak kadar parası olana dek garsonluk yaparak kazandığı paranın her kuruşunu biriktirmesi gibi.

Bu hikâyeleri annemin benim gözümdeki sıradan bir yaşam süren çalışkan kadın imajıyla bağdaştırmak zordu.

Sanırım anneme hiçbir zaman bir birey olarak bakmamıştım. Daha çok her zaman yörüngemde dönen bir gezegen gibiydi. Belki bu, en azından yetişkinliğin bir aşamasına gelene kadar çoğu kız çocuğu için geçerliydi. Annelerimizi bizimle olan ilişkilerinin merceğinden bakarak tanımlıyorduk.

Annem, James'i eski buluşma yerlerine çekip onu polise ihbar ettiğini yeni anlatmıştı. Tutuklandığından emin olduğumuz anda evimize dönebileceğimizi söylemişti."

İçini çekip arkasına yaslanırken bitkin görünüyordu. Cildi sararmış gibiydi ve o kadar zayıftı ki elmacık kemikleri normal hâlden bile daha belirgindi. Alnındaki hafif teri elinin tersiyle sildi.

"Her şeyi halletmene yardım edeceğim," dedi. "Hâlâ Baltimore'a taşınabilirsin. Arabayı yükleyip seni gelecek hafta oraya götürebiliriz."

İnce karton kahve bardağını elimde buruşturdum.

"Sanırım bazı şeyleri kendim halletmeliyim," dedim sonunda.

Acı bir an yüzüne yansıdı. "Haklısın."

O anda ona bakmak istemediğim için sırt çantama uzanıp Tin'in bıraktığı dosyayı aldım. Annemle bana öğle yemeği ayarlamadan önce masasından almıştım.

İçindekileri çıkardım. Tin'in doldurmamı istediği birkaç form, bir diş tedavi planı broşürü ve Sunrise'ın adının, logosunun ve o yılın tarihinin olduğu mavi beyaz bir otopark çıkartması vardı.

Tin'e ikinci kez istifamı vereceğim için asla kullanamayacağımı düşündüğüm otopark etiketine baktım.

“Sana sormak istediğim bir şey daha var,” dedim.

Annemin gözleri kapalıydı ama sesimi duyunca açtı.

“Ethan. Yıl dönümümüzün gecesi...”

Annem içini çekip biraz daha dik oturdu.

Bana söyleyeceği her şey hayati önem taşıyordu. Bu yalnızca o anda dürüst olmaya ne kadar kararlı olduğunu göstermekle kalmayacak, aynı zamanda aldatmacalarını yalnızca beni korumak için değil, beni yakınında tutmak ve hayatımı kontrol etmek için de yapıp yapmadığını anlamamı sağlayacaktı.

“Ona ilaç vermişsin.”

“Ne?”

Yaşadığı şok gerçek görünüyordu. Ama ikna olmam için yeterli değildi.

“Ona içki koyduğunu sonra kendinden geçtiğini söyledi.”

Annem başını salladı.

“İşin aslı şöyle. Önceki gece telefonunu bizde unutmuştu.” Bu bildiklerimi doğruluyordu, bu yüzden devam etmesi için başımı salladım.

“Kanepe minderlerinin arasındaki boşluğa kaçmış. O akşamüstü iş çıkışı televizyonda bir şey izlerken altımda titreştiğini hissedene kadar orada olduğunu bile bilmiyordum.”

Annem gözlerimin içine bakıyordu.

“Özür dilerim, Catherine. Birinden mesaj geldiği için titremişti. Telefonu çıkardığımda ekranda mesajın ilk satırını gördüm.”

Midem altüst oldu. Kusacak gibiydim. Annemin ne söyleyeceğini, sonraki cümlesinden önce anlamıştım.

“Başka bir kadındandı.” Sesi yumuşaktı ama üzerinden bunca zaman geçmesine ve bütün bu olup bitenlerden sonra Ethan’ın ihanetinin etrafımda vızıldayan arı kadar önemsiz kalmasının

gerekmesine rağmen kollarımı karnımın üzerinde birleştireceğim kadar acı vericiydi.

Sanki hayatımdaki kimse iddia ettiği kişi değildi.

Titrek bir soluk alarak sordum, “Mesajda ne yazıyordu?”

“Ekranı kilitli olduğu için yalnızca ilk kısmını okuyabildim. Ama önceki öğleden sonra yattıklarını öğrenmem için yeterliydi.”

Ethan’ın bana yıl dönümümüz için hazırlık yapmakla meşgul olduğunu söylediği öğleden sonra... Onun gül aldığını, çarşaf-larını yıkadığını ve bir karta benim için bir aşk notu yazdığını düşünmüştüm, başka bir kadınla yattığını değil.

“Sen de Ethan’a tuzak mı kurdun?”

Annem başını iki yana salladı. “Dışarı çıkıp bir şişe votka aldım. Geldiğinde ona içki ikram ettim. Kendi seçimini kendisi yaptı.”

Başımı ellerimin arasına aldım.

“Ona ilk içkisini ben koydum ama ikincisini o aldı. Ve ondan sonrakileri. Votkadan bir yudum alabilirdi ama o yudumlamıyordu. Sızmasının tek nedeni bu.”

Ne düşüneceğimi bilmiyordum. Her şey bulanıktı.

“Neden bana gerçeği söylemedin?” diye bağırdım. “Neden bana *hiçbir zaman* gerçeği söylemiyorsun?”

Annem elini omzuma koydu ama bu sakinleştirmek yerine canımı yaktı. Çekilerek ondan kurtuldum.

“Bu şekilde senin için daha kolay olacağını düşündüm. Ethan senin ilk büyük aşkıydı... Seni aldattığını öğrenmenin özgüvenini sarsmasından kaygılandım. Ayrılma şeklinin senin kontrolünde olmasının daha iyi olacağını düşündüm.”

“Ama kontrol bende değildi,” dedim ona. “*Sendeydi.*”

Bir düşünce beynimin arkasında bir yeri gıdıkladı. Yine yalan söylüyor olabilirdi.

Kanıtı ihtiyacım vardı.

“Ona mesaj atan kız,” diye başladım. “Onun–”

Annem ben daha söylemeden ne düşündüğümü anlamış gibiydi.

“Kaitlin,” diye yanıtladı. “Hiç unutmadım.”

Bu, Ethan’ın şimdi birlikte olduğu kadının adıydı. Ethan’ı görmeye gittiğimde bana zehirli bakışlar gönderen sarışın garsonun da adı olduğundan neredeyse emindim.

Anneme ondan bir kez bile söz etmemiştim. Doğru söylüyor olmalıydı.

Yani Ethan beni de aldatmıştı. Fazla saf davranmıştım.

Bitkinlik üzerime ağır bir battaniye gibi çöktü. Beynimin aşırı yüklendiğini hissettim. Kapanacaktı.

Başım taşıyamayacağım kadar ağırlaştığı için sandalyenin sert ahşap çıtalarına yasladım.

Gözlerimi kapamadan önce gördüğüm son görüntü annemin sandalyesinden kalkıp etrafta devriye gezmeye başlamasıydı.

Gözlerimi tekrar açtığımda şakaklarımda bir zonklama vardı ve güneş gökyüzünde alçalmıştı. Telefonuma baktım ve saatin akşam 5’i geçtiğini gördüm.

Annem yanımda oturuyor ama uyumuyordu. Bin yıllık gibi görünen yeşil spiralli bir deftere bir şeyler yazıyordu. Benim izlediğimi fark edince defterin kapağını kapayıp büyük çantasına koydu.

“Bir şey kaçırdım mı?”

“Birkaç dakika önce birileri dışarı çıktı ve Cadillac’la uzaklaştı,” dedi. “Bir çift... Adamın saçları beyazdı, kadın pembe bir elbise giymişti ve baston kullanıyordu.”

“George’la June. Muhtemelen akşam yemeğine gidiyorlardır.”

Başıyla onayladı.

“Başka haber yok yani,” dedim.

Bu bir açıklamaydı, soru değildi. James’in tutuklandığı haberinin henüz çıkmadığını anlamak için annemin yüzüne bakmam yeterliydi.

Annem sürekli olarak biraz daha beklememiz gerektiğini söylüyordu. Ayağa kalkıp gerindim, sonra tuvaleti kullanmak için Sunrise’a girdim. Ana kattaki dinlenme odasına yönelip birinin personel için hazırladığı dev plastik tepsiden birkaç kurabiye aldım, ardından sebilden iki bardak su doldurdum.

Annemin yanına döndüğümde telefonunu bıraktı. Yulaf ezmeli, kuru üzümlü kurabiyelerden birini ısırdı ve büyük bir yudum suyla yuttu. “Teşekkürler.”

Zaman ileri doğru akıyordu. Annemin yüzü biraz daha gerildi. Duruşu sertleşti.

Güneş gökyüzünde daha da alçaldı. Birkaç kat üstümüzde Hafıza Kanadı sakinleri tedirginleşmeye başlamış olmalıydı.

Gecenin bu evresindeki bir şey onlarda tehlike duygusunu tetikliyordu.

Şimdiye kadar eve dönmüş olmayı ve uzun, sıcak bir duş almayı umuyordum. Yatak odamın kapısını kapayıp düşüncelerimle baş başa kalmayı çok isterdim.

Ama alacakaranlık çöküyordu ve biz bir belirsizliğin içinde sıkışıp kalmıştık.

“Arka tarafa geçmeliyiz,” dedim sonunda. Uzun zamandır orada oturuyorduk ve o sırada sakinlerin çoğu içeri girmiş, akşam yemeklerini bitirip yatmaya hazırlanıyordu. Bahçe neredeyse ıssızdı. Dikkat çekmek istemiyordum.

Annem kalktı ve binanın etrafından dolandık. Arka taraf çok daha az çekiciydi. Bakımlı çiçek tarhları yerine büyük metal

konteynerlerde toplanan çöpler ve geri dönüşüm malzemeleri vardı. Sandalye ya da bank olmadığı için ayakta durduk.

Bütün bunlar bittiğinde ne yapacağımı düşünerek oyalanmaya çalıştım. Ertesi gün mesaim vardı, yani Tin’le zorlu bir konuşma yapmam ve işi bırakmak için bir bahane uydurmam gerekiyordu. Ona gerçeği söyleyemezdim ama yalan söylemek de istemiyordum.

Yalanlardan bıkmıştım.

Telefonum çaldığında gökyüzündeki son gri tutamlar siyahla kaplanıyordu. İrkildim.

Ethan bana bir daha mesaj atarsa onu tersleyecek, sonra da engelleyecektim.

Ama Ethan değildi.

Gelen mesaj George Campbell’dandı.

Catherine, arabanın hâlâ burada olduğunu fark ettim. En kısa sürede benimle June’u görmeye gelebilir misin? Seninle konuşmamız gereken önemli bir şey var.

Sözcükleri okurken yüreğim burkuldu.

Her şeyi düzgün yaptığımı sanmıştım. Anneme depoyu dörtte üçüne kadar doldurmasını söylemiş ve Cadillac’ta bir şey bırakmadığımdan emin olmuştum. Beni ne ele vermiş olabilirdi? Belki George aracında bir tuhafılık fark etmişti ve June benim daha bu sabah anahtarlarının durduğu kâseyi karıştırdığımı söylemişti.

Şimdi yaptığım şeyden kuşkuluyorlardı.

“Ne oldu?” diye sordu annem.

Mesajı okuyabilmesi için telefonumun ekranını ona çevirdim.

Suratı asıldı. “Eyvah.”

KIRKINCI BÖLÜM

RUTH

Catherine'in gözümün önünde olmamasından hoşlanmıyordum.

Mantıken yalnızca birkaç metre ötede, Campbell'ların daire-sinde güvende olacağını biliyordum.

Yine de soluğum sıkıştı ve göğsüm sıkıştı. Durmadan yürüyordum. On adım ileri, dön, sonra on adım geri.

Catherine'in planı kendini Campbell'ların insafına bırakmaktı. Onlara gerçeği, önceki gece ödünç bir araba bulmak zorunda kaldığını ve bir saniye içinde aptalca bir karar verdiğini anlatıp onu bağışlamalarını umacaktı.

George'la June'un çok iyi insanlar olduğunu söylemişti. Anlayacaklarını düşünüyordu.

Catherine'in Campbell'larla yüzleşmek için benden uzaklaşmasını izlerken ağır adımları karnıma saplanan bir bıçak gibiydi. Yargılanmakla yüzleşmeye hazırlanırken omuzlarını dikleştirdi. Okula yeni çocuk olarak gittiği ilk günlerde yürüdüğü gibi yürüyordu.

Baş yukarıda, omuzlar geride. Ona tıpkı okulun ilk günlerinde yaptığım gibi içimden bir mesaj gönderdim.

Sonra köşeyi dönüp gözden kayboldu.

Gideli neredeyse on beş dakika olmuştu.

Elimde değildi. Telefonuma bakıp konumunu kontrol ettim.

Hâlâ Sunrise'daydı.

George ve June'la yapacağı türden bir konuşmanın ne kadar süreceğini bilmiyordum. Yine de daha fazla uzamayacağı kesindi.

Havada bir esinti oldu ve titreyerek kollarımı kendime dola-
dım. Güneş ufukta battığı için sıcaklık düşüyordu.

Spor çantama bir kazak koymuştum ama binanın diğer ta-
rafında, otoparkın arkalarındaki Bonneville'deydi. Bu noktadan
ayrılmama olanak yoktu. Catherine'in geri dönüp beni göreme-
mesini istemiyordum.

James'le ilgili Google aramamı yeniledim. Yeni sonuç yoktu.

Farklı anahtar sözcüklerle tekrar denedim: *Oak Hill*, *arsa* ve
kaçak. Ama hiçbir şey yoktu.

Binaya biraz daha yaklaştım. Sunrise'ın önü ve geniş, asfalt
döşenmiş yürüyüş yolları çok iyi aydınlatılmıştı. Bütün pencere-
lerden de sarı bir ışık yayılıyordu. Sakinlerin asla gelmediği bu-
radaysa durum farklıydı. O kadar gölgeliydi ki on ya da on beş
metreden ötesini göremiyordum ve büyük çöp konteynerinden
hoş olmayan bir koku yayılıyordu.

Keşke hangi pencerenin Campbell'lara ait olduğunu bilsey-
dim. Catherine'e hangi katta oturduklarını sormalıydım ama
bunu zamanında düşünememiştim. Tam olarak nerede olduğu-
nu bilsem daha iyi hissederdim.

Göz ucuyla bir hareket hissettim ve hızla döndüm ama yal-
nızca bir ağacın dibine doğru fırlayan bir sincaptı.

Elimi hızla atan kalbimin üzerine koyup soluğumu verdim.

Zihnim ve bedenim giderek gerginleşiyordu. Catherine'in
yanında olma arzum o kadar yoğundu ki kimyasal çekilme yaşı-
yormuş gibiydim.

Tıpkı uzun zaman önce Target'ta karanlıkta yalnız kaldığım o gece yaptığım gibi önce yüze, sonra iki yüze kadar saydım.

O gideli neredeyse yirmi dakika olmuştu.

Etrafta kimse yoktu. Tamamen karanlıktı. Arazi ıssızdı.

Çok ters bir şeyler vardı. Bunu derinlerde hissediyordum.

Bakışlarım tekrar telefonuma kaydı ama kaçırdığım bir şey yoktu.

Sonra gözlerim açıldı.

Neden yaptığımın bilincinde olmadan büyük omuz çantamdan kullan at telefonumu çıkardım. Sabah 9'dan hemen önce polisi aradığımdan beri telefonuma bakmamıştım.

Nabzım hızlanırken telefonu açtım.

Ucuz bir cihazdı. Ekran bir an titredi, sonra karardı. Sonra tam olarak açıldı.

Ağzım tamamen kurudu.

Bilinmeyen bir numaradan gelen yeni bir kısa mesaj vardı. Geleli bir saatten az olmuştu.

Dehşet içimi parçaladı. Ellerim o kadar şiddetle titriyordu ki telaşla mesajı açarken az kalsın telefonu düşürecektim.

Başta hayretle ekrana baktım.

Hiç sözcük yoktu. Ama bir görüntü vardı. Küçük, bulanık bir fotoğraf.

Bu loş ışıktaki göremiyordum, o yüzden boştaki elimle telefonumu bulmaya çalıştım ve el fenerini açtım. Kullan at telefonun ekranına tuttum.

Neye baktığımı anlamam biraz zaman aldı.

Sonra kullan at telefonu elimden fırlatıp Sunrise'ın girişine doğru koştum. Kollarım savruluyor, çimenlerin üzerinde uçarken ayaklarım yere zor değiyordu.

Fotoğraf bugün sabah 9'da Pizza Piazzo'nun otoparkında ben Cadillac'a binerken çekilmişti. Açısına bakınca çeken kişinin otoparkın arka tarafındaki ağaçlarla çalılardan örttüğü istinat duvarında durduğu anlaşıyordu.

Kendimi daha da hızlı koşmaya zorlarken soluğum ciğerlerimi yırttı.

James'e bir saat uzaklıktaki Annapolis'te bir otelde olduğumu söylemiştim. Telefon görüşmemiz sırasında ona nerede olduğunu hiç sormamıştım. Ucuz bir otelde dikkat çekmemeye çalıştığını varsaymıştım.

Ama o da aynı otoparkta, benim yalanlarıma kendi yalanlarıyla ayak uyduruyordu. Bütün konuşmamız boyunca beni izlemişti. Hatta telefon görüşmemizde bunu bana söylemişti bile.

Görüşürüz, demişti James fotoğrafımı çektikten birkaç dakika sonra.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

CATHERINE

George’la June’un dairesinin kapısını tıklatırken kalbim gümbür gümbür atıyordu. Birinci kattaki iki yatak odalı köşe dairelerden birinde kalıyorlardı. Bu kapıyı daha önce kaç kez çaldığımı bilmiyordum. Campbell’lar kapıyı her zaman hoş bir gülümsemeyle açardı.

Bu gece öyle olmayacaktı.

Yanıt vermeleri normalden çok uzun sürdü. Sonunda kapı yavaşça açıldı ve June’u gördüm.

İfadesi beni şoke etti. İstemsizce bir adım geriledim.

Kızgınlıkla yakından uzaktan alakası yoktu. Aksine bastırmakta zorlandığı bir neşeye doluydu.

“Catherine!” Bastonunu duvara dayayarak bana saatlerdir değil aylardır görmüyormuş gibi sarıldı.

Kafam iyice karışmıştı. Konuşmam tamamen hazırды. Yere kapanmaya, ağlamaya, Campbell’ların beni ihbar etmesini engellemek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım.

George yanımıza gelip dar girişte, arabasının anahtarını koydukları yeşil kâsenin olduğu küçük masanın yanında durdu.

“Merhaba, tatlım.” O da bana sarıldı.

“Siz... Beni mi görmek istediniz?” dedim kekeleyerek. Gözlerim neredeyse iradem dışında Cadillac’ın anahtarına kaydı.

“Oturma odasına gel,” diye davet etti June. “Seni bir sürpriz bekliyor!”

Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kendimi zorlayıp donuk bir ifadeyle gülümsedim.

“Önce gözlerini kapa,” diye talimat verdi George şakacı bir ses tonuyla. “Çaktırmadan bakmak yasak!”

İtaat ettim ve June’un soğuk, kemikli elini elimde hissettim. Beni birkaç adım ilerletti, bastonu her adımda yere vuruyordu. Nereye gittiğimizi anlamak için görmeme gerek yoktu. Burada o kadar çok zaman geçirmiştik ki her santimini biliyordum. Oturma odasının girişinde durduk. Gözlerimi açtığımda bej kanepelerini ve ortasında parlak ahşap bir sehpa olan iki kocaman koltuğu görecektim.

Campbell’lar Baltimore’a taşınmayı planladığımı biliyordu. Bu bir veda partisi olabilir miydi?

Hava ürkütücü bir basınçla yoğunlaşmış gibiydi.

“Gözlerini açabilirsin,” diye bağırdı June.

İlk bakışta karşıma beklemediğim bir görüntü çıktı. Tek konuk kanepede sessizce oturan bir adamdı.

Bir an için kafam, geldiğim zamankinden daha fazla karıştı. Bu adamın kim olduğu ya da Campbell’ların beni neden çağırdığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sonra gözlerim kaslı kollarından ve aşırı gelişmiş omuzlarından yüzüne kaydı. Kafası keldi, saçlarını kazımış olmalıydı. Gözlüğü de yoktu ama yüz hatlarını tanımıştım.

Mideme bir yumruk yemiş gibi bütün oksijen bedenimi terk etti.

Bir dehşet dalgası bedenimi sararken James ayağa kalkıp yanıma geldi. George'la June'un rahat dairesinde, ikisi de bunun mutlu bir an olduğunu düşünürken böyle bir şey olamazdı.

James kollarını uzattığında irkildim ama tek yaptığı bana sarılmak oldu. Göğsüne bastırılmak bir çimento blokunun altına sıkışmak gibiydi.

“Bana David, de.” Fısıltısı kulağıma süzüldü.

June el çırpı.

“Bu tesadüfe inanabiliyor musun?” dedi. “George'la akşam yemeğine çıkmıştık ve bir dakika sonra kuzenin gelip yan masaya oturdu ve sohbet etmeye başladık. Meğer o da sana sürpriz yapmak için şehre gelmiş!”

Başım dönüyordu. James'in yönetmenliğini yaptığı gerçeküstü bir sahneye adım atmıştım. Sahneyi hazırlamış, oyuncularını ayarlamıştı. Var olmayan biriymiş gibi davranıyordu: kuzenim David.

Campbell'lar bir aile buluşması yaşadığımızı sanıyordu. Öyleydi de... Ama orada James'le ilişkim hakkındaki gerçeği bilen tek kişi bendim.

“En son görüşmenizden bu yana ne kadar zaman geçti?” diye sordu George.

James doğrudan bana bakıyordu, yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. Sesi sıcak ve rahattı. “Bana yüzyıllar gibi gelse de aynı zamanda onunla daha dün gece görüşmüş gibiyim, öyle değil mi Catherine?”

Her sözcüğü tenime saplanan birer iğne gibiydi. James bundan keyif alıyordu. Benim korkumla ziyafet çekiyordu.

James, Campbell'ları nasıl bulmuş hatta benimle bağlantıları olduğunu nereden bilmişti?

Sonra yanıtı, Tin'in bana bıraktığı dosyayı açıp James'in beni bulmak için kullandığı ipucunu çıkarmış gibi net olarak gördüm: Sunrise'in otopark çıkartması.

Campbell'ların Cadillac'larının arka camında onlardan vardı.

Önceki gece Pizza Piazzo'ya gittiğimde arkamdan James de restorana girmişti. Ama bu oraya ilk ulaşan ben olduğum anlamına gelmiyordu. Kalabalık alanı incelemiş, Cadillac'tan inmemi izlemiş olabilirdi. Facebook fotoğrafımdan beni tanırdı.

Sunrise çıkartmasını görmek için tek yapması gereken oraya geldiğim arabaya bakmaktı.

June sıkıntımı fark etmiş gibi görünüyordu. Gülümsemesi silindi ve kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluştu.

“Catherine? Her şey yolunda mı tatlım?”

Sessizlik uzayınca James tekrar kanepeye yürüdü ve George da dönüp bana baktı. Durdukları yerden James'i net olarak görmiyorlardı.

Böylece James onlar fark etmeden kot pantolonunun bir paçasını parmaklarıyla tutup yukarı çekebildi.

Daha önce hiç gerçek silah görmemiştim.

James'in bakışlarında bilek kılıfındaki parlak siyah silaha eş değer bir tehdit vardı.

Ona ayak uydurmazsam hepimizi öldürecek miydi?

Gözlerimden yaşlar akıyordu. “Ben yalnızca... Konuşamayacak kadar sevindim.” Sözcükler ağzımdan boğulur gibi çıktı.

June gülümsedi. İnanmıştı.

James paçasını indirdi. İfadesinde güler yüzlü, sıradan bir adamın yüzü belirdi.

“George, haydi biz biraz içki getirelim ve ikisini biraz yalnız bırakalım.”

June bastonunu alıp George'la birlikte mutfağa gitti. Arkalarında bıraktıkları sessizlik koca bir boşluk gibiydi.

James'e baktım, beni nasıl bu kadar çabuk bulduğunu hâlâ anlayamıyordum. Bir şekilde annemin kurduğu tuzaktan kurtulmuş ve beni buraya kadar takip etmişti.

“Yanıma otur, Catherine.” James hafifçe yanındaki mindere vurdu.

İtaat etmekten korkuyordum. Reddetmekten daha da çok korkuyordum.

Titreyen bacaklarımla yürüyüp yanına çöktüm ve aramızda olabildiğince mesafe bıraktım.

James telefonumu elimden alıp ona benden daha yakın olacak şekilde sehpanın üzerine koydu. Çaktırmadan anneme mesaj göndermeye dair bütün umutlarım uçup gitti.

“Ortak bir dostumuz var,” dedi James yumuşak bir sesle. “Nerede olduğunu öğrenmem gerekiyor.”

“Bir dost mu?” Onu anlamaya çalışıyormuş gibi yaptım. James'in gerçeklerin ne kadarını bildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Uzağa kaydım ama James dudağının kenarında bir gülümsemeyle bana birkaç santim daha yanaştı. Beni kasıtlı olarak kanepe'nin koluna yapıştırdı. “Seni, beni bulman için tutmuş. Şimdi de benim için onu bulacaksın.”

James annemin nerede olduğunu öğrenmek istiyordu ama onun *benim* annem olduğunu bilmiyordu.

Mutfakta büyük bir patlama sesi duyuldu, içgüdüsel olarak başımı dizlerime doğru eğerek geriledim.

James kılını bile kıpırdatmamıştı. Yavaşça başımı kaldırdığımda gülüyordu. Patlayan yalnızca şampanyanın mantarıydı.

June'la George bunun bir kutlama gecesi olduğuna gerçekten inanıyordu.

“Dün gece Cadillac’la restorana geldin,” diyen James arabadan inip Pizza Piazzo’ya girmemi izlediğine dair kuşkumu doğruladı. Sonra devam etti. “Ama bu sabah Cadillac’ı Ava aldı. Yani onunla görüşüp anahtarı vermiş olmalısın. Bu ona nasıl ulaşacağını bildiğin anlamına gelir. Muhtemelen nerede yaşadığını bile biliyorsundur. Onun adını Campbell’lara söylediğimde hiç tepki vermediler. Ama *senin* adını söyleyince ne kadar harika bir genç kadın olduğundan söz edip durdular.”

Başımı salladım ama James konuşmaya devam etti.

“Burada on dakika oturup birer içki içeceğiz, sen de uzun zamandır hasretini çektiğin kuzenine yeniden kavuştuğun için mutluymuş gibi davranacaksın. Sonra *senin* arabana bineceğiz ve beni Ava’ya götüreceksin.”

James’in sesi sakin ve istikrarlıydı. Kot pantolonu ve hapishane dövmesini örten uzun kollu lacivert polo gömleği düzgün ve temizdi. Yüzüme bu kadar yakın olan soluğu nane kokuyordu. Bu birleşim baş döndürücüydü. O, insan görünümünde bir canavardı.

“George’la June’u uyarmaya ya da kaçmaya çalışırsan daha sen kapıya gidemeden ikisini de öldürürüm.”

Bu konuda ciddi olduğundan hiç kuşkum yoktu.

George’la June odaya döndü. George dört şampanya kadehi olan bir tepsi taşıyordu, June’un serbest elinde karışık kuruyemişle dolu gümüş bir kâse vardı.

June kâseyi sehpa bırakırken George içecekleri dağıttı.

Parmaklarım o kadar titriyordu ki neredeyse altın renkli sıvıyı bardağın kenarından dökecektim.

George bardağını kaldırdı. “Aileye.”

Flüt kadehlerimizi tıkırdattık, kadehimi eğip şampanyanın dudaklarıma değmesine izin verdim ama boğazım hiçbir şey yutamayacak kadar gergindi.

“Umarım küçük oyunumuz seni fazla şaşırtmamıştır Catherine,” dedi June. “Bonneville’in hâlâ burada olduğundan emin olmak için David’i Tayland restoranından buraya biz getirdik. Sonra gerçekten şaşıрман için onu misafirimiz olarak kaydettirdik!”

“Beni kandırdınız,” dedim. George’un arabalara ilgisi vardı. Benimkini tanıyordu çünkü bir keresinde bir tamircinin yeni bir karbüratör için bizi kazıkladığını düşündüğümde tavsiyesini istemiştim.

“Arabamı almak için Catherine’le birlikte tekrar oraya gitmemiz gerekecek,” dedi James gülererek ve zihnindeki çarklar hızla dönerken ben de onunla birlikte gülüyormuş gibi yaptım. Bir an önce bir şeyler yapmam lazımdı. James beni bir araca bindirdiğinde çok geç olacaktı.

Banyoda acil durum kordonu vardı. Oraya ulaşabilirsem bakım ekibinden biri hemen kapıya gelirdi.

Peki sonra ne olacaktı? James odadan ateş ederek çıkmaya karar verebilirdi.

George’la June’dan uzaklaşana kadar onunla düşman olma riskini göze alamazdım.

“Catherine?”

Herkes bana bakıyordu. Bir soruyu kaçırmış olmalıydım.

“Özür dilerim,” dedim. Tiksinti midemi bulandırırken James uzanıp elimi avucunun içine aldı.

“David’le anne tarafından akraba olup olmadığınızı sormuştum,” diye sordu June.

James başını iki yana salladı. “Ben baba tarafındanım.”

June'un kaşları çatıldı. Panikle ona aile geçmişim hakkında anlattıklarımı hatırlamaya çalıştım. Annemle yaşamam ve kardeşimin olmaması dışında muhtemelen pek bir şey yoktu. Elbette ona kuzenimden hiç söz etmemiştim.

June bu şekilde sorgulamayı sürdürürse kuşkulanmasına yetecek kadar gerçeği ortaya çıkarabilirdi. James'in hikâyesinde onu endişelendirecek bir tutarsızlık bulabilir ve hatta James'le ben gittikten sonra polisi arayacak kadar endişelenmesine neden olabilirdi.

June'un yüzü aydınlandı. "Ne güzel." Kurcalamayacak kadar kibardı.

Elimi James'in elinden çekmeye çalıştım. Kemiklerim acıya-na kadar üst üste binecek şekilde elimi daha da sıkı kavradı.

"June bana felçten sonra onunla ilgilenirken ve diyabet ilaçlarını yönetirken ne kadar harika olduğunu anlattı," dedi James rahat bir tavırla. "Senin iyi bir hemşire olacağını her zaman biliyordum, Catherine."

James her açıdan gururlu bir kuzene benziyordu.

Bukalemun gibiydi, çevresine uyum sağlıyordu. Campbell'ları kandırmasına şaşmamak lazımdı. Sunrise'in dışında, yolda bir yere park ederek kendine özgü Cadillac'ın çıkmasını beklemiş olmalıydı. Görünce George'la June'u restorana kadar takip etmiş, yan masaya oturup sohbet etmeye başlamıştı. James gerçek adımı zaten biliyordu ve araba sayesinde Campbell'larla bir ilgilim olduğunu da öğrenmişti. Benimle bağlantılarını tam olarak belirlemek için istediği gibi konuşabilirdi.

Sonra içine girdiğim tuzağı kurmuştu.

"Catherine küçükken ona bakıcılık yapardım. Hatta bir Cadılar Bayramı'nda hemşire gibi giyinmişti. Plastik stetoskopunla tansiyon aletini hatırlıyor musun?" dedi James gülerek.

Kendimi yeniden gülümsemeye zorladım. James'in iplerimi çekmesini ve hareketlerimi yönlendirmesini beklerken kaskatı bir kukla gibi hissediyordum.

"Ondan kaç yaş büyüksün, David?" diye sordu George.

"Bir bakalım, Catherine, sen... Kaç yaşına girdin?" diye sordu James. "Geçen doğum gününde kart gönderdiğimi biliyorum ama aklımda hâlâ at kuyruklu küçük bir kızsın."

"Yirmi yedi," diye yalan söyledim kendimle ilgili mümkün olduğu kadar çok ayrıntıyı karıştırmayı umarak.

Sayıyı söylediğim anda pişman oldum.

"Ben de kırk üç yaşındayım," dedi James. "Catherine doğduğunda on altı yaşında olduğum için herkes bebek bakıcılığı yapabilecek yaşta olduğumu düşündü."

"Yaşlandıkça unutkanlaşıyor olmalıyım," dedi June şaka yolu. "Catherine, senin yirmi dört yaşında olduğuna yemin edebilirdim."

Elimi tutuşu sıkılaşıırken James başını yavaşça hareket ettirerek bana baktı. Acıdan neredeyse inleyecektim.

Tutarsızlıkları listeliyordu. Şimdi zihnindeki bir bilgiyi önemli bir şey hâline getirmiştin.

Boynumu bir ilmik sıkıyormuş gibi hissettim.

Bundan sonra ne olacağını tahmin etmeye çalışırken zihnindeki çarklar hızla dönüyordu. Annem dışarıda, Sunrise'ın arka tarafındaydı. James beni ön taraftan çıkarırsa binadan çıktığımı bile fark etmezdi.

"Siz üçünüz ne kadar zamandır tanışıyorsunuz?" diye sordu James acıyan elimi bırakıp arkasına yaslanarak. Kolunu başımın üstünden kanepeye attı. Dengeyi sağlamak ister gibi içgüdüsel olarak öne eğildim. Bana tekrar dokunacağı düşüncesine dayanmıyordum.

“Altı yıl,” diye yanıtladı June. Kaşları bir an çatıldı, sanırım Sunrise’da çalışmaya başladığımı ve onunla liseden mezun olduktan hemen sonra tanıştığımı hatırlıyordu, bu da az önce uydurduğum yaşın doğru olmadığı anlamına geliyordu.

Lütfen başka bir şey söyleme. İçimden ona bu mesajı iletmeye çalıştım.

“Kadehinin doldurulmasına ihtiyacı olan var mı?” diye teklif etti George.

Benim içkime hâlâ dokunulmamıştı ve James’le George’un-kinin yarısı doluydu. June başını sallarsa şampanya şişesini getirme bahanesiyle ayağa fırlayıp mutfığa koşabilirdim. Belki orada kendimi savunacak bir şeyler bulabilirdim.

Ama o yanıt veremedi James ayağa kalktı.

“Çok güzeldi ama sizi daha fazla tutmayalım. Eminim ikinizin yapacak işleri vardır. Catherine’le ben de eski bir dostla buluşacağız.”

Zamanım tükeniyordu.

“Gitmeden önce ikinizin birlikte bir fotoğrafını çekeyim,” diye teklif etti George.

“Ah, buna gerek–” diyecek oldum.

“İnan bana, sonra fotoğraf çektiirdiğine memnun olacaksın,” diye araya girdi June.

İstediğim son şey James’e sokularak durmaktı.

“Tabii ama önce izin verin de ortalığı toplamanıza yardım edeyim,” dedim ve kimsenin itiraz etmesine fırsat vermeden James’le ikimizin kadehini aldım.

Küçük mutfakta cesaret edebildiğim kadar oyalandım, tezgâhın üzerindeki kasap bıçaklarına baktım. Sırt çantamı an-neme bırakmışım ve şortumun cepleri uzun bir bıçağı gizleyemeyecek kadar dardı. Telefonum hâlâ sehpanın üzerindeydi

ve mutfakta sabit hat yoktu. Campbell'ların dairelerinde silah bulundurmadıklarından emindim. Ayrıca silah kullanmayı da bilmiyordum.

Geri döndüğümde fotoğrafın unutulmuş olmasını umuyordum. Ama James geldiğimi görünce, "Catherine?" diyerek davet eder gibi sağ kolunu kaldırdı. Başka çarem yoktu. Ben James'in yanına giderken George telefonumu aldı ve gülümsememizi söylediğinde James sarılarak beni tekrar yanına çekti.

"İyi çıktığından emin olayım." George kaşlarını çatarak ekrandaki görüntüyü iki parmağını kullanarak büyüttü. "Vay be, daha önce fark etmemiştim ama bu fotoğrafta gerçekten akraba olduğunuz anlaşılıyor!"

Kafamın içinde bir çığlık sesi yükseldi. Adrenalin vücuduma hücum etti. Çaresizce kaçma isteğine kapıldım ama James'in çelik gibi kolu beni sararken sıkışıp kalmıştım.

George fotoğrafı June'a göstermek için ekranı eğdi.

"Ya evet, ben de fark ettim. Aynı güzel mavi gözler. Aileden geliyor olmalı."

James yavaşça bana döndü ve boştaki eliyle çenemi kaldırdı. Kırpmadığı gözleri benimkilere bakarken tamamen çaresizdim.

Farkındalık ânını tam olarak görebildim.

James kızı olduğumu öğrenmişti.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

RUTH

Sunrise'ın köşesini hızla dönerken ciğerlerim yanıyordu. Giriş artık görüş alanıma girmişti. Elli metreden az kalmıştı.

Sonra dünya ayaklarımın altında kaydı. Patinaj çekerek durdum.

James kapıdan dışarı çıkıyordu. Catherine'e çok yakındı, kolunu sırtına bastırmıştı.

Zaman durma noktasına geldi. Soluk alamadım.

Asfalt yürüyüş yolundan birlikte otoparka doğru ilerlemelerini izledim.

En derin korkum ortaya çıkmıştı.

Görüşüm yalnızca kızıma ve yanındaki erkeğe odaklanan bir tünele dönüşürken boğazım sessiz bir çığlıkla doldu.

Bizi nasıl bulmuştu?

James, Catherine'e çok yakındı ve sırtına bir şey dayamış gibi görünüyordu. Kesin olarak anlayamasam da eline bakınca bunun bir silah olmasından kuşkulandım.

Bacaklarım hareket etmeye başlayarak beni onlara doğru itti. Arabaları kalkan olarak kullanıp olabildiğince sessiz, yavaşça yürüdüm.

Catherine sendeledi ve James serbest eliyle kolundan tutarak kabaca ona destek oldu. Kızım küçük, tiz bir ses çıkardı.

Öfkem dehşetime karışıyordu. James'in yüzünü paramparça etmek istiyordum. Elimi çantama sokup bıçağımla arabamın anahtarını çıkardım, sonra çantamı elimden atarak yerde bıraktım. Hiçbir şeyin hareketlerimi engellemesini istemiyordum.

James'in onu bir araca bindirmesine izin veremezdim. Bunu yaparsa sonsuza kadar kaybolabilirdi.

Polisi aramak için çok geçti. Sirenlerini çalarak zamanında yetişseler bile, James ateş etmeye başlarsa Catherine çapraz ateşte kalabilirdi.

James'in o anda kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. Hapis cezası sırasında onu ayakta tutan şey çıkınca birlikte olmamız düşüncesiye artık fantezisinin ateşli bir rüyadan fazlası olmadığını öğrenmişti.

Otopark Sunrise'in girişine yakın bir yerdeydi ve iyi aydınlatılmıştı ama köşelerini gölgeler kemiriyordu. Gecenin bu saatinde etrafta kimse yoktu.

Başımı eğip yavaş yavaş ilerleyerek otoparkın uzak tarafına doğru yürüyen James'le Catherine'e yaklaştım. Sunrise minibüsünün şeffaf camından, James'in dönüp arkasını kontrol etmesini, ardından yürümeye devam etmesini izledim.

Ben de dönüp baktım. Kimse gelmiyordu. Üçümüz otoparkta yalnızdık ama James henüz beni görmemişti.

Kızıma duyduğum sevginin her zerresiyle eşit oranda güç vücuduma akıyordu. Duyularım keskinleşiyor, görüşüm genişliyordu. Tepedeki ampulün titreyen ışığının, gökyüzündeki ayın inceliğinin ve cırcır böceklerinin hafif cıvıltısının farkındaydım. Bütün bunlara rağmen bakışlarım Catherine'den asla ayrılmıyordu.

Catherine'le James Bonneville'e yaklaşmıştı ama James onun bizim arabamız olduğunu bilmiyor olabilirdi.

Görünmeden binip üzerlerine gidebilirim ve Catherine yoldan çekilmeyi başarabilirse James'i ezebilirdim.

Yine de riske giremezdim. Mermi, hızla giden bir arabadan daha hızlıydı.

Hareket etmeyi bıraktılar.

Karanlığın da yardımıyla seslerini duyabilmek için cesaret edebildiğim kadar yaklaştım. Bir arabanın arkasına saklandığımda onlara üç metreden daha yakındım.

“Onu ara,” diye emretti James.

“Ne söylememi istiyorsun?” diye sordu Catherine.

“Buraya gelmesini sağlamak için ne gerekiyorsa.”

Aklımda bir plan oluşuyordu. Telefonum yere attığım çantamın içindeydi. Titreşimde olup olmadığını hatırlamıyordum. Catherine arar ve çalarsa, ses James'i fırsatı değerlendirebileceğim kadar uzun süre oyalayıp dikkatini dağıtır mıydı?

Catherine cebinden telefonunu çıkarıp bir numara çevirirken bıçağımı kınından çıkardım. Başlama çizgisi pozisyonunu alan kısa mesafe koşucuları gibi iyice çömeldim. Bıçağımın kabbzasını daha sıkı kavradım.

Ama otoparkın karşı tarafından zil sesi gelmiyordu. Telefonum ya titreşimdeydi ya da çantamın içinde olduğu için sesi duyamayacağımız kadar boğuk çıkıyordu.

Catherine'in çağrısına yanıt vermeyi çok istiyordum ama oraya zamanında ulaşmak için çok hızlı hareket etmem gerekirdi ve bu da kesinlikle James'in dikkatini çekerti.

Sonra James midemi altüst eden bir şey söyledi.

“Annen telefonu açmıyor mu?”

Catherine'in kızım olduğunu biliyordu. Artık bir piyon olarak onun için çok daha değerli olmalıydı.

Başka neleri öğrenmişti?

Bundan sonra Catherine'in başına gelebilecek şeyler için riske giremezdim.

Gölgelerin dışına adım atarken gizlemek için bıçağımı aşağıda tutarak sağ uyluğumun dış tarafına bastırdım.

"James, buradayım."

James bana bakmak için hafifçe dönmek dışında tepki vermedi. Aniden ortaya çıkmam onu şoke ettiyse bile bunu belli etmemişti.

Catherine bana boş bir ifadeyle bakıyordu. Bedenini korku dalgalarının sardığını hissedebiliyordum.

Öfke içimde derin derin köpürdü. Bu, çocuğu tehdit edilen bir kadının ilkel öfkesiydi.

"Bırak onu, James."

"Onu bırakayım mı?" diye tekrarladı. Sesi alaycıydı. "Niha yet ailece bir araya gelmişken mi?"

Şok bu sefer beni sarstı. Her şeyi biliyordu.

"Seni bekliyordum, Ava."

Yalnızca tutuklandığı o uzun zaman önceki geceyi değil, son yirmi dört yılı kastettiğini biliyordum.

"Onun bununla hiç ilgisi yok," dedim James'e. "Dün geceye kadar babası olduğundan bile haberi yoktu."

James'in gözlerini kırptırması onu hazırlıksız yakaladığının tek işaretiydi. "Bu doğru mu?"

Catherine ne yapacağını bilemeden bana bakıyordu.

"Ona gerçeği söyle, Catherine," diye ısrar ettim.

"Bana... Erkek arkadaşının onu hamile bıraktığını ve ondan olduğumu inkâr ettiğini söylemişti," dedi Catherine.

"Ona bakmayı kes," diye emretti James, Catherine'e. Yüzüne bakmak için biraz geriledi. Artık üzerine doğrulttuğu parlak siyah silahı rahatça görebiliyordum.

Catherine itaat ederek bakışlarını James'e çevirdi.

"Neden Facebook'tan bana ulaştın?" diye sordu.

Gerçeği söyle, Catherine, diye düşündüm. Onun bundan kurtulma şansı olması için James'in beni, yalnızca beni suçlaması gerekiyordu. Onu James'ten korumak için yalanlardan bir duvar örmüştüm ama artık onu güvende tutmanın tek yolu o duvarları yıkmaktı.

"Annem hakkında daha fazla şey öğrenmeye çalışıyordum... Geçmişinden hiç söz etmezdi. Nerede büyüdüğünü ya da gerçek adının ne olduğunu, hiçbir şeyi bilmiyordum."

"Demek bizi bunca yıl ayrı tuttu. Hiç baban olmamasının eksikliğini çektin mi?"

Catherine arada kalmıştı, bunu görebiliyordum. James'in bana olan öfkelerini alevlendirmek istemiyordu.

"Sorumu yanıtla." James'in sesi tehlikeli derecede sakindi.

"Bazen."

James, dikkatle Catherine'e baktı. Sonra yavaş yavaş silahını indirmeye başladı.

Yalan söylemediğini hissetmiş olmalıydı.

"Hepsi benim hatamdı, James," dedim fısıldayarak. "Lütfen onu bırak, gitsin."

Onlara doğru yavaş bir adım attım. James bana bakmak için başını çevirdi ve gözleri irileşti.

Bacağımın yanına bastırdığım bıçağı görmüştü.

Tepkisi beni sinirlendirdi. Başını geriye atıp gülmüştü.

"Hakkını vermem lazım, Ava. Çok sertsin. Her zaman şeker gibi tatlı görünürdün ama ben senin içinde sakladığın şeyi görmüştüm. Bu yüzden birbirimize aitiz."

James silahına bir şey yapıyordu ama emniyetini açıyor muydu kapıyor muydu anlayamıyordum. Sonra suyun üzerinde taş

sektirir gibi bileğini yana çevirip salladı. Silahı bir arabanın altına savruldu.

Bir milisaniye bile rahatlamadım.

James huzurlu görüldüğünde çok tehlikeli olurdu. Şiddet onu başka hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde yatıştıırırdı.

Kollarını kaldırıp teslim olur gibi yana açtı.

“Haydi, Ava. Bana saldır. Catherine kötü adamın ben olduğumu düşünüyor olmalı. Kızımız senin katil olduğunu görsün.”

Beni kışkırtıyordu.

“Beni bıçakladıktan sonra nasıl hissedeceksin, Ava? Kanımı görünce pişman olacak mısın? Fikrini değiştirip beni kurtarmak için ambulans çağırmaya kalkacak mısın?”

Ne yaptığını tam olarak biliyordum. Dengemi bozmak için baskı yapmaya çalışıyordu.

Bir adım daha yaklaştım, bıçak elimde sabit duruyordu.

Catherine olduğu yerde donup kalmıştı.

Kaç, diye emrettim içimden varlığımın her zerresiyle.

Uzaklaşmaya başladı.

“Catherine?”

James’in sesini duyunca durdu. “Annen bir konuda haklı. Bunların hiçbiri senin hatan değil. Anneni çok seven bir baban *vardı*. Seni de severdi.”

James çoktan ölmüş gibi geçmiş zamanda konuşuyordu. Bıçağı bir santim yukarı kaldırdım.

“Doğrusunu söylemek gerekirse bir parçamın yaşama devam etmesi fikri hoşuma gitti.”

Sonra James kanımı donduran bir şey yaptı. Yaklaşıp Catherine’in yüzünü iki elinin arasına aldı ve dudaklarını, kızına iyi geceler öpücüğü veren sevgi dolu bir baba gibi şefkatle onun alınına değdirdi.

İkimiz de Catherine'in dönüp Sunrise'in girişine doğru yürümesini izledik. Neredeyse kapıya, güvenliğe ulaştığında James'i hazırlıksız yakalama umuduyla bıçağımı savurarak üzerine atıldım.

Geri çekildi ve boğazını korumak için kollarını kaldırdı, refleksleri şimşek hızındaydı. Bıçağım derisini kesti ama gerçek bir hasar verecek kadar derin değildi.

Bıçağı saplamak için üzerine atılınca James bu çok eğlenceli bir oyunmuş gibi geriye doğru sıçradı.

Kolundan kan damlıyordu. Gülümsüyordu.

"İşte sen busun, Ava. Her zaman olduğun kişi bu."

Sözlerini dinlemiyordum. Beni psikolojik olarak alt etmesine izin veremezdim.

Tekrar ona doğru hamle yaptım. Ancak bu kez bıçağım havayla buluştuğunda çekilir gibi yapıp yanıma gelerek tek eliyle bileğimi kavradı. Tutuşu o kadar güçlüydü ki elim hareketsiz kaldı. Bıçağı elimden geldiğince tutmaya çalıştım ama bileğimi sallayınca bıçak parmaklarımın arasından kayarak yere düştü.

James beni kendine çekerken bıçağı tekmeledi, yaralı koluyla bana sarıldı. Beni bedenine bastırdı.

Sonra eğilip beni öptü, dudakları açgözlülükle benimkileri örttü.

Dudağını sertçe ısırdım. Başını geriye çekip gülümsedi.

"İşte benim kızım," dedi fısıldayarak.

Sonra bana kafa attı.

Dizlerimin bağı çözüldü, yere düştüm. Kulaklarım çınlıyordu. Acı vücudumda giderek artıyordu. James üzerime oturdu, dizleri göğüs kafesimin iki yanındaydı, boğazımı sıkıyordu.

"Yıldızlara bak, Ava. Onlar hâlâ bizim yıldızlarımız."

Onu üzerimden atmak için debeleniyordum ama ağırlığı ve gücüyle başa çıkamazdım. Ciğerlerim yanıyordu.

Basıncı arttırdığı sırada James'in boynunda mavi bir damarın şiştiğini gördüm. Gözlerimin önünde beyaz ışıklar patlıyordu.

Kollarımı uzatıp soğuk asfaltı yoklayarak silaha ya da bıçağa dokunmaya çalıştım ama boşunaydı. Sonra bütün gücümü sırtıma vererek belimi gerdim ama James'in dengesini bile bozamadım.

Ciğerlerim soluk almak için çığlık atıyordu. Güç bedenimden çekilip gidiyordu. Neredeyse hiç mücadele edecek hâlim kalmamıştı.

James gözlerimin içine bakıyordu. Hayatın gözlerimden çekilip gidişini izlemek istiyor olmalıydı.

Ama artık James'i göremiyordum.

Onun yerine Catherine'i, koyu renk kirpikleri yanaklarına değen ve tombul eli güvenle serçe parmağıma dolanarak kollarımda uyuyan bir bebek olarak gördüm. Onu mesaimin bitmesini beklerken taburede oturarak resim yapan beş yaşında bir çocuk olarak gördüm. Onu arkasında havada süzülen, ucuz bir mağazadan aldığım kırmızı beyaz çizgili uçurtmayla parkın çimenlerinde koşan on yaşında bir çocuk olarak gördüm.

Sonra Catherine'in, James'in arkasında karanlık bir gölge gibi dikildiğini gördüm.

Avucunda kalın, beyaz kaleme benzer bir şey tutuyordu. Onu James'in boynundaki damara sapladı, sonra sessizce dans eder gibi geri çekilerek gözden kayboldu.

James sivrisinek sokmuş gibi sinirli bir hareket yaparak başını yana salladı.

Bir elini o noktaya götürdü ama diğer eliyle boğazımı sıkma-yı sürdürüyordu.

Delirmiş gibi bir gıdım havayı ciğerlerime çektim.

James başını sallayıp eliyle yeniden boynumu kavradı. Ama uyguladığı basınç artık daha zayıftı.

Catherine bir saniye sonra karanlığın içinden çıkıp tekrar James'in boynuna bir şey sapladı. Bu kez temas ettiklerinde James kolunu arkasına doğru savurup Catherine'i yan tarafından yakalayarak sert asfalta fırlattı.

Tekrar başını salladı. "Bana ne yaptın?" dedi fısıltıyla.

Yüzünü buruşturdu, ardından birkaç kez yavaşça gözlerini kırptırdı.

James'in koluna saldırıp tırnaklarımı bıçakla açtığım kesiğe geçirdim.

Bedeninin üst kısmı, uzuvlarının kontrolünü kaybetmiş gibi yana kaydı. Elleri boynumdan uzaklaştı.

Çaresizce oksijeni içime çektim, aşırı hızlı soluk alıyordum. Karanlık yavaş yavaş görüş alanımdan uzaklaşıyordu.

Henüz hareket edemeyecek kadar güçsüzdüm, James de öyle görünüyordu. Hâlâ üzerimde oturuyordu ama hamurdan yapılmış gibiydi.

Catherine ayağa kalkıp dirseğini ovuşturarak ona doğru yürüdü.

Ayağıyla onu ittiğinde James bir mankenden daha sağlam değilmiş gibi yana devrildi.

Yanımda yola serilmişti, gözleri açıktı. Yaşıyordu ama bedenini kontrol edemiyormuş gibi görünüyordu. Bana uzandı, sonra kolu aşağı düştü.

Catherine elini uzatınca tuttum. Oturmama yardım etti.

Öğürmeye başladım, o da sırtımı okşadı. "Acele etme," dedi.

"Ona ne yaptın?" James'in sorusunu tekrarlarlarken sesim boğuk çıktı. Boğazım o kadar hassastı ki konuşmak acı veriyordu.

“İnsülin. Neredeyse iki aylık dozu doğrudan kan dolaşımına enjekte ettim.”

James’in ağzından ince bir salya sızıyordu. Gözleri yarı kapalıydı ama hâlâ bizi izliyordu. Ağzı konuşmaya çalışıyormuş gibi seğirdi.

“Ona ne olacak?” diye sordum.

“Hemen müdahale edilmezse ölecek.”

Catherine’e baktım. O da bana baktı.

İkimiz de yerimizden kıpırdamadık.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CATHERINE

Campbell'ların mutfağında buzdolabını açıp June'un insülin kalemelerini şortumun beline sıkıştırırken yanımda kimse yoktu. İnsülinin şeker hastalarında yaşamla ölümün terazisini değiştirdiğini çoğu insan bilirdi. Diyabetik olmayan birine enjekte edildiğinde ne kadar ölümcül olabileceğinin farkında olanların sayısı çok azdı.

James gibi vücut yağı düşük ve kas kütlesi yüksek kişilerin damarları daha belirgin olma eğilimindeydi. Campbell'ların dairelerinden çıkmadan hangi damarını hedef alacağımı belirlemiştim bile.

Annemin Bonneville'in yolcu koltuğuna oturmasına yardım ederken hayati değerlerini kontrol ettim. Kalp atışları yavaşlamıştı ama cildi hâlâ serin ve nemliydi. Gözlerinin beyazı, kan damarları nedeniyle kırmızıya boyanmış ve alnı şişmişti.

"Hemen dönerim," dedim arabanın kapısını kaparken.

James'in bagajımıza koyduğumuz cesediyle yalnız kalmanın onu rahatsız edebileceğini biliyordum. Ben mesleğim gereği sık sık ölümle burun buruna geliyordum ama o buna hiç yakından tanık olmamıştı.

Ama yola çıkmadan önce annemin çantasını, bıçağını ve James'in silahını almam gerekiyordu.

Eşyaları toplayıp arabaya döndükten sonra sürücü koltuğuna geçtim. James'in otoparkta olduğuna dair tek işaret kolundan akan kanın bıraktığı küçük, kırmızımsı kahverengi lekeydi. Kuruyup hemoglobinin parçalandıkça koyulaşacak ve sonunda yok olacaktı.

Motoru çalıştırıp arabamızı otoparktan çıkardım.

Annem şokta gibi görünüyordu ama ben iyi durumdaydım.

Arabadaki tek ses, kaplama yolda hareket eden lastiklerimizin hafif iniltisiydi. Planımın her köşesini ve birleşim yerini araştırarak kusursuz olduğundan emin olurken benim zihnimdeki çarklar da dönüyordu.

James'in telefonunu cebinden çıkarmış ve onu tanımlayabilecek başka bir şey taşımadığından emin olmuşum. Bulduğum tek şey bir araba anahtarıydı. Campbell'ların arabasına binmeden önce Tayland restoranına gitmek için kullandığı araca ait olmalıydı.

Yolun birkaç kilometre ilerisinde ve görünürde başka far yokken anahtarı tişörtümün beline silip açık camımdan yol kenarındaki otların arasına fırlattım. Birkaç kilometre sonra James'in telefonunu sildim. James'in telefonunu önümüzdeki yola fırlatmadan önce Bonneville'in frenlerine asıldım. Sonra üzerinden geçip lastiğin altında un ufak ettim.

Çıkan çıtırtı tatmin ediciydi.

James'in cesedinden kurtulmak daha zor olacaktı.

Aşırı dozda insülinin adli olarak tespit edilmesi çok zordu. Otopside bile çoğu zaman tam olarak belirlenemiyordu, bu da James'in cinayete kurban gittiğini kanıtlamanın zor olacağı anlamına geliyordu.

George'la June, ben James'le dışarı çıkarken el sallayan güvenlik görevlisi Paul dışında ikimizi birlikte gören tek tanıklardı. Ama James başını eğip alnını kaşıyormuş gibi yapmıştı, bu yüzden Paul'ün onun yüzünü bir an bile görebildiğini sanmıyordum.

George'la June'a gelince, kaçak bir mahkûmun dairelerinde oturup şampanya içtiğine bir milyon yıl geçse bile inanmazlardı. James'in fotoğrafının olduğu bir televizyon haberi görseler bile bilinçli zihinleri bu içgüdüsel tanıma ânını geçersiz kılarak onlara James'in benim kuzenim olduğunu hatırlatacaktı. Sosyal olarak eğitilmiş kibar beyinleri kabul edilebilir açıklamalar yaratacaktı. *İnsan insana benzer*, diyeceklerdi birbirlerine. James'in yüz hatlarını yanlış hatırladıklarına karar vereceklerdi. Şampanya ve benim şaşırmam da dâhil olmak üzere kısa misafirliğimiz sırasında pek çok şey yaşanmıştı.

Zihnimiz bunu her zaman yapardı. Bizi bilmek istemediğimiz şeylerden uzaklaştırırdı.

Yine de James'in cesedinin hiç bulunmaması daha iyi olurdu.

Sorun üzerinde düşündüm ve çözümün onu ıssız bir yere gömmek olduğuna ikna oldum. James'in cesedini bu gece bagajımızda saklamak daha güvenli olacaktı.

Ne olduğunu anlamadan apartmanımızın otoparkına dönmüştük bile.

Arabayı oraya nasıl getirdiğimi hatırlayamayacak kadar düşüncelere dalmıştım.

Motoru durdurdum.

İçeri girmeden önce yapmam gereken bir şey daha vardı. Emniyet kemerimi çözüp anneme bakmak için döndüm. Ne kadar öfkeli olduğumu, şaşırdığımı ve korktuğumu düşünerek konuştum. "Yaptığın şeyleri... Hâlâ anlamıyorum."

Sonra o duyguları geçip James'i onun gevşek bedeninin üzerinde görüp çok geç kaldığımı düşündüğümde iliklerime kadar hissettiğim korkuyla öfkeyi hatırlamak için kendime izin verdim. "Ama seni her zaman seveceğim."

Soluğunu verip gözlerini kapadı.

Sonra gözlerini açtı ve o da beni sevdiğini söyledi.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

RUTH

Tuhaf bir şekilde hareketsiz hissederek yatakta uzandım.

Catherine bana hafif beyin sarsıntısı teşhisi koymuştu, bu içinde bulunduğum durumu açıklayabilirdi. Ancak acı hissetmiyordum. Aslında pek bir şey hissetmiyordum. Ürkütücü, kopuk bir durumda arada kalmıştım.

James ölmüştü.

Onu Catherine öldürmüştü.

Bu iki şaşırtıcı gerçek beynimi aşırı derecede meşgul ediyordu. Bunları ne zaman anlamaya çalışsam zihnim kısa devre yapıyor ve beni uyuşukluğun güvenli ortamına geri götürüyordu.

Catherine tamamen aksi şekilde davranıyordu. Son derece odaklanmış ve enerjik görünüyordu. Hatta güvende olmamız için yapılması gerekenleri planlamayı bile o üstlenmiş ve bu kadar uzun süredir sırtlandığım role sorunsuz olarak geçiş yapmıştı.

Kapımı tıklatıp içeri davet etmemi beklemeden kapıyı açtı.

“Onu gömmek için iyi bir yer buldum.” Yatağıma yaklaşıp bana telefonundan haritayı gösterdi. “Yarın Batı Virginia’ya gitmemiz gerekecek. Mümkün olduğu kadar erken çıkmalıyız. Bütün günümüzü alacak.”

Home Depot'dan nakit parayla alacağımız küreklere, James'i ormanda sürüklemek için ihtiyacımız olan eski çarşafa ve herhangi bir DNA bulaşmasını önlemek için takacağımız eldivenlere kadar her şeyi planlamıştı.

Komodinin üzerine, bir bardak suyun yanına iki beyaz hap bıraktı. "Birkaç Tylenol daha. Hemen alabilirsin. Başka buz torbasına ihtiyacın var mı?"

"Ben iyiyim. Uyumaya çalışacağım."

"Birkaç saat sonra seni uyandırırım. Standart beyin sarsıntısı protokolü."

Beni uyardığına sevindim. Aniden uyanıp gece karanlığında üzerimde dikilen birini görmek istemezdim.

Catherine ışığı söndürüp odamı karanlığa gömdü ve kapımı kapadı.

Hayaletlere inanmazdım.

Ama orada bedenim kemiksizmiş gibi ve zayıf hâlde uzanırken buhar gibi bir varlık hissettiğime yemin edebilirdim.

Bu benim hayal gücüm, dedim kendime.

Belki de vicdanımdı.

Beni bıçakladıktan sonra nasıl hissedeceksin, Ava? Kanımı görünce pişman olacak mısın? Beni kurtarmak için ambulans çağırmaya kalkacak mısın, diye sormuştu James bıçağımı doğrultup onu bıçaklamaya hazırlandığım sırada.

Elbette koçu ima ediyordu. O gece koç hâlâ hayata tutunurken 911'i aramak istediğimi James biliyordu.

Hayır, diye yanıtladım James'i içimden. *Seni kurtarma fırsatım vardı ama ölmeni istedim.*

Artık ikisi de yoktu, koç da James de.

Sonunda bitmişti.

Yalnızca birkaç dakika gibi gelen bir süre boyunca uyudum ama telefonumun saatine baktığımda birkaç saat uyuduğumu fark ettim. Başımın ağrısı azalmıştı... Tylenol görevini yerine getiriyordu.

Zihnim sürüklenmeye, anılara girip çıkmaya, parmakların piyano tuşlarında ileri geri hareket etmesi gibi senelerin içinde yavaşça gezinmeye başlarken bir süre yatakta uzandım.

Restorandaki ilk gece James'in bana içinde limon dilimi olan bir bardak su uzatışını hatırladım. Kendimi Timmy'ye evimin önündeki basamaklarda sarılırken, onu İtalya'ya götürüp her gün dondurma yedirmeye söz verirken gördüm. Koçun bedeni-me bakışını, gözlerinin benim sahibimmiş gibi üzerimde gezinişini gördüm.

Sonra bir anı diğerlerinin üstüne çıkarak öne geçti.

Görüntüler, kokular ve duygular geri dönerken kendimi ona yönelmiş buldum.

Çantam yatağımın yanında yerdeydi, bu yüzden tek yapmam gereken başucu lambamı açmak ve eğilerek not defterimle kalemimi çıkarmaktı. Sonra uzun zaman önceki o günü yeniden yaşamaya başladım.

Baltimore'a giden Greyhound otobüsüne bindiğimde kaybolalı birkaç ay olmuştu.

Bir sabah için Maryland'e dönmüştüm çünkü postalanacak iki mektubum vardı ve damgalarından Pittsburgh'da yaşadığının anlaşılmasını istemiyordum.

Memleketime bu kadar yakın olduğum için gergindim ama bu iki mesajı iletmeye çok ihtiyacım vardı.

Üstelik hamileliğim de kılık değiştirmeme yardımcı oluyordu. Artık ikinci üç aylık dönemime girdiğim için biraz

kilo almıştım ve yüzüm daha yuvarlak görünüyordu. Daha kısa olan saçlarım da daha büyük olduğumun sanılmasına yardımcı oluyordu ancak insanların yetişkin olduğuma inanmalarının gerçek sebebinin karakter olarak çok değişmem olduğundan kuşkulanıyordum. Üç ayda önceki üç yılda olduğundan daha fazla yaşlandığımı hissediyordum.

Kasım ayının sonlarındaki o serin günde spor çantamı bırakmak için otobüs terminalinde bir dolap kiraladım. Yanıma bir gece Target'imin kırtasiye bölümünden aldığım boş beyaz kâğıtlarla kasanın yanındaki bardaktan ödünç aldığım mavi tükenmez kalem kullanarak elimle yazdığım mektuplar dışında hiçbir şey getirmemiştim.

Postaneden iki adet birinci sınıf pul satın alarak mektupları sıradan beyaz zarflara koymuştum. El yazımın benimkine benzememesi için adresleri sol elimi kullanarak yazmıştım.

Pensilvanya sınırını geçerken ve güneş mavi gökyüzünde daha da yükselirken camdan dışarı bakıyordum. Yolculuğun büyük bölümünde elim karnımın, yani senin üzerindeydi. Korku ya da çaresizlik hissettiğimde varlığın beni her zaman sakinleştirirdi.

Baltimore'a varınca otobüsten indim ve amaçsızca bir yön seçerek kaldırımda yürüdüm. Bir posta kutusu gördüğümde yalnızca birkaç sokak ilerlemiştim.

İlk mektubu posta kutusunun geniş ağzından atıp yutulmasını izledim. Babam akıllı ve ayrıntılara önem veren biriydi. Posta damgasındaki tarihin doğum günüm olduğunu fark edecekti.

Babama yazdığım notta yalnızca iki sözcük vardı, ona hayatta olduğumu haber veren bir tür şifre: Te quiero.

İkinci mektubum Timmy'ye ya da iyi tanıdığım birine değildi.

Onu amigo takımımından Rosie'ye yazmıştım.

Rosie'yle yalnızca bir kez gerçek bir sohbet etmiştim. Öğleden sonra koçun odasından çıkıp onu sırt çantam ve su şişemle arabamın yanında beklerken bulduğumda.

Yüzüme bakarken kaşları çatılmıştı ve iyi olup olmadığımı sormuştu.

İyi, diye yanıtlamıştım. Gülümsemiş bile olabilirdim.

Ama Rosie bana bakmayı sürdürmüştü.

Şöyle bir şey söylemişti: Sanki az önce...

Ama sözleri yarım kalmıştı ve sırt çantamı ondan alıp arabamın içine fırlatmıştım.

Su şişemi almak için elimi uzattığımda hemen bırakmamıştı. Orada, ellerimiz plastik şişede birleşmiş dikiliyorduk, bakışları yüzümü inceliyordu.

Umutsuzca uzaklaşmak istemiştim. Milyonlarca parçaya bölünmenin eşiğindeydim ve onun şefkati üzerime inen bir tokmak gibiydi.

Bana bakarken Rosie'nin ifadesinde, bir sorunu çözmeye çalışıyor ve çözümün eşiğinde duruyormuş gibi bir şey değişmişti. Dudaklarım lastik gibi gerilse de gülümsemeyi sürdürmüştüm.

Sonunda ona ne demek istediğini sormuştum, çünkü bu naltıcı sessizliğe dayanamıyordum.

Rosie su şişemi bırakmıştı. Eli kapamak üzere ağzına gitmişti.

Bana, koç evlerine ziyarete geldiğinde ablasının görüldüğü gibi görüldüğümü söylemişti.

Ellerim titremeye başlamıştı. Şiddetli titreme vücuduma yayılıyordu. Beni parçalara ayıracakmış, parçalarım binlerce farklı yöne dağılacakmış gibi hissediyordum.

Rosie'nin ablası Marie okulda benden bir sınıf büyüktü ama bir keresinde aşırı dozda ağrı kesici alarak neredeyse kendini öldürecekti ve üçüncü sınıfın başında okulu bırakmıştı.

Okuldaki herkes Marie'nin hikâyesini bilirdi. İyi bir öğrenciydi ve iyi gitar çalıyordu ama bir anda her an patlayabilirmiş gibi görünmeye başlamıştı. Kendini kesmeye başlamıştı, insanlar kollarındaki izleri görebiliyordu ve gitar çalmayı bırakmıştı. Artık uyuşturucu kullanıyordu.

Koçun neden Marie'yi evde ziyaret ettiğini sorarken o an sesim kendi kulaklarıma bile yabancı geliyordu.

Rosie bana bunun Marie okulu bırakmadan önce başladığını söylemişti. Koç müziğe yeteneği olduğu için Marie'ye özel ilgi gösteriyordu. Anneleri buna minnettardı ve onun bir baba figürü gibi olduğunu söylüyordu.

Boğazımdan bir hıçkırık koptu. Gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülmeye başladı.

Rosie'ye koçu bir daha evlerine almamaları gerektiğini haykırdım.

Sonra arabama bindim, kapıyı çarptım ve hızla uzaklaştım. Dikiz aynamdan Rosie'nin hâlâ orada durduğunu görebiliyordum.

Koçun taciz ettiği tek kız elbette ben değildim.

Her zaman birden fazla olurdu.

Rosie'ye yazdığım not da kısaydı: Timmy Morales'in annesi ona zarar veriyor. Ona yardım et.

Uzun zaman önce Rosie'yi Lancaster'da sokakta gördüğümde bana ricamı dikkate aldığını söylemişti.

Kardeşimi korumaya yardım etmişti.

Koçun ölümünün vahşetini düşündüğümde kendime şunu hatırlatıyordum: Bir daha ne Marie'ye ne de başka bir kıza dokunabilecekti.

İşe yarıyordu.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

CATHERINE

Bir hafta sonra

Üzerinde *mutfak* yazan koliden son bardağı da çıkardım ve sarılı olduğu gazete kâğıdını açtım. Bardağı buzdolabının yanındaki dolabın en alt rafına yerleştirip dolabın kapağını kapadım.

Bu benim son kolimdi. Onu katladım, sonra düzleşen kartonu diğer altı koliyle birlikte geri dönüşüme götürmek üzere duvara yasladım.

Atkuyruğumdan kurtulan saç tutamını üfleyerek yüzümden uzaklaştırdıktan sonra ellerimi kalçama koyup stüdyo dairemde etrafıma bakındım.

Eskiyle yeninin ilginç ve hoş bir karışımıydı. Uzun, çift kanatlı pencereler güneş ışığını ve öğleden sonra esintisini taşıyordu. Küçük balkonda ancak ikinci el mağazasında bulduğum ferforje masayla iki kafe sandalyesine yetecek kadar yer vardı. Evim kışın küçük gazlı şöminesi ve çelik gri zarif radyatörleriyle rahat ve konforlu olacaktı.

Sunrise'dan aldığım son maaş çekini şöminenin önüne koyduğum inanılmaz derecede yumuşak, koyu gül rengi iki kişi-

lik alçak kanepeye harcamıştım. Ayrıca uzun bir Ikea kitaplığı monte etmiş ve annemin evinden yatağımla şifonyerimi getirmiştim.

Yeni raflarıma daha fazla fotoğraf, süs eşyası ve kitap eklemek ve bit pazarından bir veya iki ilginç lamba almak için bolca vaktim vardı.

Bu evde büyüyebileceğim alan vardı.

Fransız balkonumun çift kanatlı kapısını açıp dışarı çıktım.

Sakin, güzel bir cumartesi öğleden sonrasındı. Altımda insanlar Arnavut kaldırımli sokakta dolaşüyor, uzaktan *reggae* müziğinin mutlu notaları geliyordu.

Yeni evim Fells Point'te, denizden yalnızca bir sokak ötede-ydi. Kafeler, ilginç küçük mağazalar ve barlar bir taş atımı mesafedeydi. Köşede bir vegan restoranı ve sık sık uğrayacağımı bildiğim The Daily Grind adında bir kahve dükkânı vardı. Evim, pazartesi sabahı tam 8'de işe başlayacağım Hopkins'ten çok uzakta değildi.

Bu gece dışarı çıkıp yeni şehrimi keşfetmeye karar vermiştim. Belki Inner Harbor'a gidip üstü açık oturma yerleri olan bir restoran bulurdum. Canımın bir kâse ev yapımı makarna çektiğine karar verirsem Little Italy de vardı. Ya da mahallede fıçı birası, gevrek patates kızartması ve iyi bir vejetaryen burgeri olan bir yer bulabilirdim.

Ayaklarımın beni nereye götüreceğini görecektim.

Dolabıma giderken önünden geçtiğim kitaplığımda durdum. Annemin yirmi yıldan uzun süre önce çerçeveleterek bana verdiği, ergenlik çağındaki annemle bebekliğimin olduğu eski fotoğraf tam ortada durmuyordu. Onu birkaç santim sola kaydırarak ortaladım, sonra geri çekildim.

Daha iyi, diye düşündüm.

Annemi seviyordum ama ona hâlâ kızgındım. Oluştığı kadar çabuk kaynayıp giden türden hızlı, sıcak bir öfke de değildi. Annemin imkânsız durumlarla ve seçimlerle karşı karşıya kalmış olmasını anlıyordum. Ancak farklı yapabileceği şeyler olduğuna da inanıyordum.

Ama artık ikimizin de hayatına hükmeden eski sırlardan kurtulmuştum. Annemi haftada bir veya iki kez aramayı planlıyordum ama onu öğlen veya akşam yemeğine davet etmeden önce biraz bekleyecektim. Ondan uzak kalmaya ihtiyacım vardı.

Bir birey olarak kendimi tanıma zamanım gelmişti. Sonunda kendi rotamı çizme zamanıydı.

Dolabıma gidip kapağı açtım ve omuzlarımı açıkta bırakan siyah bir yazlık elbise seçtim. Terli tişörtümü ve düğmelerini çözdüğüm kısa şortumu çıkardım, akşam dışarı çıkmadan önce ılık bir duş almaya karar verdim.

Yirmi dört yaşındaydım ve hayatım önümde uzanıyordu.

Belki de o anda bu kadar kaygısız hissetmemeliydim. Dört gün önce bir insanın canını almıştım. Sıradan biri de değildi. Ben biyolojik babamı öldürmüştüm. Cesedi annemle Batı Virginia'da ıssız bir ormanlık alana gömmüştük. Annem hâlâ oldukça güçsüz olduğu için o beni takip ederken sık sık soluklanmak için duraklayarak onu otoyolun dışında, park ettiğimiz yerden eski bir çarşafı kızak olarak kullanarak ben uzaklaştırmıştım.

Yüzünü çarşafı örtmüş olmama rağmen James'in üzerine ilk kürek toprağı attığımda annem kusmuştu. Sanırım duygusal sınırına ulaşmıştı. Onu gömmek çok fazla gelmişti.

Ona arabaya dönmesini söylemiştim. Bunu tek başıma halledebilirdim.

Sonra eve dönüş yolu boyunca sessiz kalmıştı.

Evimizdeki son birkaç gün boyunca onu ne kadar etkilendiğimi anlamaya çalışıyormuş gibi bana bakarken yakaladım. Bir sürü soru soruyordu. Travma sonrası stres bozukluğu belirtilerim olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Bir terapist bulmak isteyip istemediğimi, kâbus görüp görmediğimi öğrenmek istiyordu.

Daha çok üzülmediğim için endişeleniyormuş gibiydi... Ağlamamı, yemek yemememi ya da gece yarısı çığlıklar atarak uyanmamı istiyormuş gibiydi. Belki duygularımı bastırdığımı düşünüyordu.

Ama üzgün ya da travmanın etkisinde değildim.

Tam tersiydi. İçimi yeni bir duygu, her sabah yataktan fırlamak istememe neden olan büyük bir heyecan kaplamıştı. Belki başka bir şehre taşınan ve yeni, büyük bir hayata adım atan bütün genç kadınlar böyle hissediyordu.

Vicdanım tertemiz, pırıl pırıldı. Onu durdurmasam James annemi öldürecekti.

Yapılması gerekeni yapmıştım.

Geceleri gayet iyi uyuyordum.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

RUTH

Bir zamanlar babam ve Timmy'yle uçurtma uçurduğum arsa akşam karanlığında bomboş gibiydi. Ama uzun zaman öncenin dondurma kamyonunun zilini neredeyse duyabildiğime yemin edebilirdim.

Uzakta köpeğini gezdiren bir adam ve parkın sınırındaki ormanlık alandan geçen asfalt yolda koşan bir grup kadın gördüm.

Zümrüt yeşili çimenlerin ortasında, dev bir meşe ağacının dallarının altında tek başıma durdum. Bu, uzun zaman önce Timmy'nin uçurtmasının takıldığı ağaçtı.

Yüksek dallara bakıp eski bir kırmızı beyaz çizgili kumaş parçası aradım. Ama boynumu tutulana kadar eğdiğim halde görebildiğim tek şey gevezelik eden bir sincap oldu.

Başımı eğince köpekli adamın bana doğru yürüdüğünü gördüm. Beyaz tüylerinin arasında siyah benekler olan sevimli melez adamın gideceği yeri biliyormuş ve acele ettirmek istiyormuş gibi tasmaını çekiyordu.

Yaklaşıyorlardı. Doğrulup titremeye başlayan ellerimle güneş gözlüğümü çıkardım.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki neredeyse canım yanacaktı.

Yalnızca “merhaba” de. Bu buluşmayı gerçekleştireceğimi söylediğimde Catherine’in önerisi buydu. Bundan söz etmemeyi düşünmüştüm, çünkü birkaç gün önce taşınmıştı ve son zamanlarda uğraştığı onca şeye bir şey daha eklemek istemesem de aramızda sır biriktirmeyi sürdürmek istemiyordum.

Adam artık çok yaklaşmıştı. Burnunun üzerine yayılan çilleri görebiliyordum.

Bana dikkatle bakıyor, gözleri yüzümü inceliyordu.

Sonra yüzünde bir gülümseme belirdi.

Timmy’nin gülümsemesini her zaman severdim.

“Merhaba,” dedim.

Birkaç adım ötemde durdu. “Gerçekten sensin.”

Gülümsemesi kayboldu. Bana bakmayı sürdürüyordu, kızgın mı yoksa uyuşmuş mu olduğunu ya da beni gerçekten geçmişte mi bıraktığını artık anlayamıyordum.

Dökülmeyen gözyaşları gözlerime batarken boğazım tılandı. Kardeşime söyleyecek çok şeyim vardı ama en önemli kısmı buydu.

“Seni bıraktığım için çok üzgünüm.”

Yere bakarken spor ayakkabısının burnunu toprağa sürtüyordu. “Başta her gece ağladım. Sonra babam bana iyi olduğunu söyledi. Nereye gittin?”

“Çok uzağa değil. İş buldum sonra bir oda tuttum, sonunda bir daire kiraladım... İşler yolunda gitti sayılır.”

Yavaşça başını salladı. “Benim için de işler yolunda gitti. Artık evliyim. Jeanine adında biriyle. İki çocuğumuz var.”

Sol elindeki altın alyansa dokundu, sonra elini uzattı. “Yürüyüşe çıkmak ister misin?”

Karşıdan karşıya geçerken tuttuğum eli çok yumuşak ve küçüktü. Şimdiyse parmaklarım güçlü kavrayışında kayboluyordu ve avucundaki nasırları hissedebiliyordum.

Kalbim hem doluydu hem de ağrıyordu.

Çimenlerin üzerinde sessizce yürüdük. Bazen söylenecek o kadar çok şey oluyordu ki sözcükler yetmiyordu.

Akşam havası yumuşak ve ılıktı, uzakta bir kuş şakıyordu. Bu anın kardeşimle paylaşabileceğim tek an olabileceğini biliyordum ve sonsuza kadar sürmesini istiyordum. Ama çok geçmeden Timmy, “Arabamı şu tarafa park ettim,” dedi ve ıssız otoparkın arka tarafındaki gümüş renkli bir Honda’yı işaret etti.

Belki de bu Timmy için çok zor olmuştur, diye düşündüm. Sonuçta, ben yıllar içinde onun hayatından kesitler görebilmiştım ama onun bana ne olduğu ya da kime dönüştüğüm hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir kızım olduğunu bile bilmiyordu.

Otoparkın girişinde durduk. Şapkam olmasına ve havanın kararmaya başlamasına rağmen etrafı aydınlatan ışıklardan uzak durmayı tercih ediyordum.

Timmy elimi bırakıp bana döndü.

“Tekrar bir araya gelmek istersen ya da yalnızca telefonda konuşmak istersen... Yani sana baskı falan yapmak istemiyorum,” dedim duraksayarak.

Timmy’nin alnı kırışınca kalbim sıkıştı.

“Bu kadar zamandan sonra ortaya çıkmamın çok fazla olduğunu biliyorum,” diye devam ettim. “Seni rahatsız etmek istemiyorum... Bu yüzden babam yerine önce sana ulaştım, çünkü belki aramamı isteyip istemediğini ona sorabilirsin diye düşündüm. Ama ikinizin de bana borçlu olduğunuzu hissetmenizi istemiyorum. Ve bunu kimseye anlatamayız... Saklanmaya devam etmem gerekiyor çünkü polis beni bulursa yine de sorgulamak isteyecektir, bu yüzden seni anlıyorum. Yani artık bir ailen var, dolayısıyla muhtemelen hiç riske girmek istemezsin—”

Timmy, “Ava,” diyerek sözümü kesene kadar gevezeliğimi durduramadım.

Sözcükler ağzımda kurudu.

Timmy başını salladı, kararını beklerken bedenim kasıldı.

“Oğlumun ikinci adı Mateo.”

Gülümsedim, çünkü Catherine erkek olsa seçeceğim ikinci isim bu olurdu.

“İyi seçim.”

“Ve kızımın ikinci adı Ava.”

Boğazımdan bir hıçkırık koptu. Timmy kollarıyla bana o kadar sıkı sarıldı ki soluk almakta zorlandım. Kardeşimin vücudunun ağlamaktan sarsıldığını hissederken ben de ona aynı yakınlıkta sarıldım.

“Özür dilerim, Timmy... Çok üzgünüm...”

Sonra bir arabanın kapısının çarpılarak kapandığını duydum. Başımı kaldırıp otoparka doğru baktım.

Timmy’nin arabasının yolcu tarafından bir adam indi ve bize doğru koştu.

İnanamayarak ona bakarken yere çakılmış gibiydim.

Bir zamanlar geniş olan omuzları yaşı nedeniyle hafifçe çökmüş ve siyah saçlarına aklar karışmıştı. Ama babam bana sarıldığında hâlâ Old Spice’in kokusunu alabiliyordum.

“Babama seni görmeye geleceğimi söyledim ve onu uzak tutmama olanak yoktu,” dedi Timmy.

Zaman durdu. Tekrar ailesinin yanına dönen bir kız çocuğuydum.

Babam sarıldığı kişinin ben olduğuma inanamıyormuş gibi defalarca adımı fısıldadı.

“Sizi seviyorum,” dedim onlara ve onlar da bu en tatlı sözleri tekrarladılar.

Babam sonunda gerileyip yüzümü zihnine kazırmış gibi beni inceledi. Ben de aynı şeyi yaptım.

Babamın cildi yeni çizgilerle kırışmıştı ve çenesinde artık küçük bir yara izi vardı ama bana hâlâ sevdiği kızımıymışım gibi bakıyordu. Beni sevmekten hiç vazgeçmemiş gibi.

Uzanıp yavaşça yanaklarımdan akan yaşları sildi.

“Sana her gece dualar gönderdim,” dedi babam bana.

Kamyoncunun radyosunda çalan “Wild World”ü, Target’ta bizi saklayan gece temizlikçisini ve o soğuk Aralık akşamında karnımız çok açken Catherine’le bana akşam yemeği ısmarlayan adamı düşündüm.

“İşe yaradı,” dedim fısıldayarak.

SON SÖZ

RUTH

Timmy'yi koruduğu için Rosie'ye her zaman minnettar olacaktım.

Timmy bana, ben ortadan kaybolduktan sonra onu okuldan onun almaya başladığını, babam işten dönene kadar dondurma yemeye ya da kütüphanede ders çalışmaya götürdüğünü söyledi.

Bazen Rosie'nin bunu ablası Marie'yi korumasına yardım ettiğimi bildiği için mi yaptığını düşünürdüm.

Neredeyse yirmi beş yıl boyunca James'in koçun karnına sopayı indirmesinden sonra olanları hatırlamaktan kaçınmaya çalışmıştım.

Ancak anı, beysbol maçı yayınlayan bir televizyon kanalını geçerken ya da Bruce Springsteen tişörtlü birini gördüğümde olduğu gibi tuhaf zamanlarda yüzeye çıkarak kendini hatırlatırdı.

Artık James öldüğü için uzun zaman önce yaşanan o geceyle ilgili gerçeği daha fazla bastıramazdım.

Koç inleyerek ama bilinci hâlâ açık halde odasında yere yığıldıktan sonra James, Louisville Slugger'ı ikinci kez kaldırıp tekrar vurmaya hazırlandı.

Ama yapmadı.

James bunun yerine sopayı indirip bana uzattı.

Bu bir teklifti. Bir seçeneğim vardı.

Koçun üzerinde hâlâ bana tecavüz ederken giydiği giysiler vardı. Ve ben aynı noktada duruyordum.

Ancak bu kez ben değil o benim insafımdaydı.

Duraksamadım. Sopayı alıp başımın üzerine kaldırdım.

Kükreme gibi bir ses kulaklarımı doldururken sopayı tekrar tekrar koça indirdim. Artık bunun öfkemin sesi olduğunu biliyordum.

Yorulup terleyince sopayı James'e geri verdim. Elimden alıp yere koydu.

Koç artık hareket etmiyordu.

Günlüğüme yazdığım bütün sözcükler doğruydı. Ama gerçeğin tamamını yazmamıştım.

Yeşil spiralli defterimde koçun saldırıya uğradığı geceyi anlatırken olaydaki rolümün ayrıntılarını atlamışım. Hikâyeyi daha sonrasında, James sopayı benden aldıktan ve kör öfkemi boşaltıp kendi bedenime geri döndükten sonra olanları detaylandırarak devam ettirmiştim.

Saldırı gecesine ait tekrar tekrar gözümde canlanan bütün görüntüler arasında en sık geri döndüğüm şeydi: James sopayı yere bırakıyor, ardından koçu gevşek kollarından tutup ardında kanlı bir iz bırakarak odasının daha dip kısmına sürüklerken bana bakıyordu.

James'in gözleri az önce sevişmişiz gibi yumuşak ve kaygısızdı.

James neler yapabileceğimi görünce ruh eşini bulduğunu anlamıştı.

Öfkem geçtikten sonra yaptığım şeyden pişman olmuşum. Ambulans çağırmak istemiştim.

Ancak koçun vücuduna çarpan sopanın sesini duyduğum sırada?

Doğru gelmişti. Dahası, iyi hissettirmişti.

James, Catherine dışında kimseye Koç Franklin'in gerçek katilinin ben olduğumu söylememişti.

Sunrise'ın otoparkında bıçağımı ona doğrulturken James, *Kızımız senin katil olduğunu görsün*, diye tahrik etmişti beni.

Catherine ipucunu kaçırmıştı.

Ve şimdi gerçek, benimle birlikte mezara gidecekti. Onu asla kimseyle paylaşmayacaktım.

Catherine'le bile.

Özellikle Catherine'le.

Harrisburg'dan Baltimore'a giderken bunu düşünüyordum.

Catherine'in yeni şehrine trafiğin yoğun olduğu saatlerde bile doksan dakikadan kısa bir sürede ulaşabiliyordum.

Broadway'le Fayette'in köşesinde, Hopkins'in girişine yakın ama çok da yakın olmayan bir yer bulup Bonneville'in motorunu durdurdum. Motor sessizliğe boğulmadan önce protesto eder gibi birkaç kez tıksırdı.

Catherine'in yakında gelmesi gerekiyordu. Önceki gece telefon ettiğinde bana bu olayı kutlamak için ana girişten girmeyi planladığını söylemişti.

"Enerji seviyem son zamanlarda tavan yaptı," demişti gülererek.

Beni hareketsiz bırakan şey onun yükselen kahkahasıydı, süngerim mutfak tezgâhında çizdiği dairenin ortasında durmuştu.

Bir haftadan kısa süre önce yaşananlar göz önüne alındığında Catherine bu kadar neşeli, bu kadar coşkulu olmalı mıydı?

Artık geceleri evimiz o kadar boştu ki bütün eski korkularımın duvarların arasında yankılandığını duyabiliyordum. Emniyet kemerimi açıp dışarı çıkarken kendime bazı şeyleri bu yüzden fazla düşündüğümü söyledim.

Hastanenin farklı bölümlerini oluşturan kırmızı tuğla binalara baktım. Genç bir hemşire, bacağı alçıda olan bir çocuğun tekerlekli sandalyesini iterek kapılardan birinden dışarı çıktı.

Catherine'e sorduğum bir soru yeniden aklıma geldi. Ondan hiçbir zaman tatmin edici bir yanıt alamamıştım. Bir yanıtı olmayabilirdi.

Uzmanlık alanı olarak neden geriatriyi seçmişti? Kadın doğum, pediatri ya da diğer birçok bölümün aksine çürümeye ve ölüme çok yakın bir alana ilgi duyuyordu. Catherine liseden mezun olduğunda bir huzurevinde çalıştığı için birçok insanın son nefesini alışını izlemişti. Bu tamamen onun seçimiydi, on sekiz yaşındaki bir kız için alışılmadık bir seçimdi.

Şefkatli kalbinin göstergesi miydi yoksa başka bir şey miydi?

Önceki hafta Catherine'in yeni evi için ihtiyaç duyduğu eşyaları toplamasına yardım ederken çocukluğuna ait sahneler aklımda bir film şeridi gibi canlanmıştı.

Ancak bunlar annelerin genellikle çocukları yuvadan ayrıldığında hatırladığı acı tatlı, şefkatli sahneler değildi.

Catherine'in anaokulundaki ilk gününü ya da iki yıl boyunca yanında taşıdığı Brownie adındaki pelüş köpeği hatırlamamıştım.

Bende kalıcı bir iz bırakan ve mutfağımızı yakabilecek yangını düşünmüştüm.

Ve uygun gelişim yaşının çok ötesine kadar devam eden yatak ıslatmasını.

Ve bedeni parçalanmış sincabın onun o kadar ilgisini çekmesini. Yatağının altındaki ölü fareyi. Rüzgâr çanı olan yan komşumuzun evinden kaybolan kediye.

James bir keresinde bana Smokey adındaki küçük kediyle ilgili bir soru sormuştu ama şimdi onun sesine Catherine'in sesinin karıştığını hayal ediyordum: *Benim bir hayvana zarar verebileceğimi mi düşünüyorsun?*

Yanıtı öğrenmek istemiyordum. Bu yüzden ne kadar yalvarırsa yalvarsın evcil hayvan sahibi olmasına, hatta balık bile almasına asla izin vermemiştim.

Geceleri, uyku bana huzur vermeyi reddettiğinde kendime bu veri noktalarının bir şeyi kanıtlamadığını söylerdim. Bunlar bir takımyıldız oluşturmuyordu, bireysel yıldızlardı.

Yine de kızımın zihninin içine bakabilmek için neler vermezdim.

Catherine'i baştan sona tanıdığımı söyleyerek kendimi kandırmıyordum. Kendime ait büyük parçaları ondan saklamıştım. Kendisinde bazı kısımlarının mevcut olduğunu henüz bilmiyor olabilirdi.

İyi anlarımda kendimi endişelenecek bir şey olmadığına neredeyse inandırıyordum. Kendime felaketleştirme eğiliminin korkularımı gerçekçi olmayan bir noktaya kadar yoğunlaştırdığını söylüyordum. Catherine'in hayatı yavaşça değişecekti... Evlenecek ve birkaç çocuğu olacaktı. Bütün okul resitallerine ve doğum günü partilerine gidecektim.

Geleceğe dair bu parlak renkli görüntüyü canlandırmaya çalıştım: Catherine'le kocası yıl dönümlerini kutlamak için dışarı çıkarken kucığımda bir bebekle kanepeden onlara el sallayacaktım. *Gidip eğlenin, diyecektim. Bu iş bende.*

Hayat artık daha kolay olacaktı. En kötüsü geride kalmıştı. Aklımdan çıkaramadığım tek bir şey vardı.

Catherine, James'in boynuna öldürücü dozda insülin verdikten sonra bana bakarken mavi gözlerinde korku, pişmanlık ya da kuşku görememiştim.

Son derece sakindi. Onlar babasının gözleriydi.

Eski bir atasözü beynimde çınlayarak benimle alay etti: *Armut dibine düşer.*

Hafta sonu McCormick Riverfront Kütüphanesi'ni tekrar ziyaret ettim. Her ihtimale göre plan yapmaya, olası bütün riskleri hesaplamaya alıştım. Yıllarca bizi bu şekilde güvende tutmuştum.

Ama şimdi araştırmam beni farklı bir yöne götürüyordu. Elimdeki verileri, iki katilden doğan bir kızın neler yapabileceğine dair bir tahmine dönüştürmeye çalışıyordum. Şiddetin genetik bir bileşeni varmış gibi görünüyordu ama Catherine'de kimin genleri baskın olacaktı?

Kendime Catherine'in babası gibi şiddete bağımlı olmadığını söyledim.

O benim gibiydi. Catherine o ânın sıcaklığında ve yalnızca haklı olduğunu düşündüğü için onu öldürmüştü.

Arabamın anahtarını çantamın yan cebine koydum ve aniden Catherine'in James'i öldürdüğü gece, James'in cebinden aldığı araba anahtarını içgüdüden daha güçlü bir şey tarafından yönlendiriliyormuş gibi silişini ve fırlatıp atışını anımsadım.

Asla parmak izi bırakma, diye fısıldadı James aklımda.

Katillerle ilgili, ilk cinayetlerinin tadının bazılarının iştahını açtığını bilecek kadar çok şey öğrenmiştim. Bir düğmeye basılmış gibi oluyordu.

Bazıları için olasılıkları ateşliyordu.

Haziran sabahı saat 7.45'te şimdiden sıcak olan havayı bir esinti dalgalandırdı. Catherine her an görüş alanıma girebilirdi. İlk iş günü için erkenden burada olmak isteyecekti.

Köşeyi dönerek acil servis girişine yaklaşan bir ambulansın kederli feryadı havayı böldü. Arkasından da kaldırımında yürüyen Catherine geliyordu, güzel yüzü hevesle çiçek açmıştı.

Elim kalkarak kalbimin üstüne gitti.

Hemen ardından hastanenin kapısında kayboldu.

Beni hiç fark etmemişti, niyetim de buydu. Hayatta bir hayalet gibi gezinmeye alıştım. Ortadan kaybolma konusunda çok iyiydim. Kadınlar bunu hep yapardı.

Bir erkeği yok etmek çok daha zordu. Ama başarmıştık, kızım la ben.

Bonneville'e dönüp sürücü koltuğuna oturdum. İzin günümdeydim, bu da Catherine'in yeni mahallesinde dolaşp orayı tanımaya vakit ayırabileceğim anlamına geliyordu. Onu günlerini geçirirken hayal edebilme fikri hoşuma gitmişti. Yeni önlemleri uygulamaya geçirmeme yardımcı olacaktı.

Hayatımın geri kalanı boyunca, onun bileceği ve bilmeyeceği şekillerde Catherine'e göz kulak olmaya devam edecektim.

Çünkü biz kadınların ortadan kaybolmaktan daha iyi yaptığı bir şey vardı: Çocuklarımızı korumak.

Bu, kızımı kendi içindeki karanlıktan korumak anlamına gelse bile.

Anahtarımı almak için çantama uzandım ama parmaklarım eski defterimin metal spiriline dokundu.

Defteri çıkardım. Son bir satır eklemem gerekiyordu.

Seni korumak için her şeyi yaparım Catherine, ne olursa.

TEŞEKKÜR

İlk olarak, kitabımın bazı unsurlarına bir şekilde istemeden ilham veren kadına teşekkür etmem gerekiyor: büyükannem Lucille Pekkanen. Ailesine destek olmak için liseyi bırakmış ve hayatı boyunca Ruth Sterling gibi bir garson olarak çalışmış. O da son derece koruyucu bir anneydi... Ancak benzerliklerin burada bittiğini açıkça belirtmeliyim.

Olağanüstü editörüm Jennifer Enderlin. Zekâsı, yaratıcılığı, coşkusu ve şaşmaz editörlük içgüdüleriyle beni şaşırtmayı ve ilham vermeyi sürdürüyor. St. Martin's Press'teki Jen'le birlikte süper yayıncı Katie Bassel'in de aralarında bulunduğu muhteşem ekibe. Pazarlama guruları Erica Martirano ve Brant Janeway'e ve Guy Oldfield, Mary Beth Roche, Emily Dyer ve Drew Kilman'dan oluşan muhteşem ses ekibine derin şükranlarımı sunuyorum. Robert Allen, Jeff Dodes, Marta Fleming, Olga Grlic, Tracey Guest, Sara LaCotti, Christina Lopez, Kim Ludlam, Kerry Nordling, Erik Platt, Gisela Ramos, Sally Richardson, Lisa Senz, Michael Storrings, Tom Thompson ve Dori Weintraub'a çok minnettarım.

Temsilcim Margaret Riley King'in bu kitabı yazabileceğime dair sarsılmaz bir inancı vardı. Onunla ve William Morris Endeavor'daki muhteşem ekiple, film temsilcileri Hilary Zaitz Michael ve Sylvie Rabineau; dış haklar müdürü Tracy Fisher ve yorulmak bilmeyen Sophie Cudd, Celia Rogers, Kate Whitman

ve Victoria Nunez'le çalıştığım için çok şanslıyım. Eğlence sektörü avukatı Darren Trattner'a da teşekkürlerimi sunuyorum.

Laurie Prinz, o bölümleri benimle konuştuğun, her sayfayı okuyup değerli önerilerde bulunduğun ve her yönüyle harika bir insan olduğun için teşekkür ederim. İlk taslağımı geliştiren keskin gözlü ilk okuyuculara. Napheesa Collier, Rachel Baker, Jamie des Jardins, Dana Shell Smith, John Pekkanen, Lynn Pekkanen, Ben Pekkanen, Tammi Hogan ve Stephanie Hockersmith'e şükranlarımı sunuyorum. Ve yazarken bana destek olan arkadaşlarımla aileme, özellikle Laura Hillenbrand, Amy ve Chris Smith, Cathy Hines, Lucinda Eagle, Robert ve Saadia Pekkanen'e. Greer Hendricks'e de dostluğumuzun sürdüğü ve kitapların üzerinde birlikte çalıştığımız harika yıllar için teşekkür ederim.

Çok zeki Suzy Wagner, son sayfamı geliştiren fikir de dâhil olmak üzere birçok hayati öneride bulundu. Alex Finlay yazar yürüyüşlerimiz, sohbetlerimiz ve birbirimizi heveslendirmelerimiz benim için değerliydi. İnternet sitemin ve sosyal medyamın gurusu Kathy Nolan, sen bir mücevher gibisin. Ve her zaman olduğu gibi yıllar boyu harika desteği için Amblin Partners'tan Holly Barrio.

Araştırmama yardımcı olan Lisa Genova'nın mükemmel kitabı *Still Alice*'e ve değerli yorumlar yapan arkadaşım Laurie Strongin'e teşekkür ederim. Memleketimde harika bir kitapçı olduğu için D.C.'deki Politics and Prose'a, en sevdiğim belediye başkanı Jud Ashman'a ve Gaithersburg Kitap Festivali'ndeki ekibine teşekkür ederim.

Ev cephesindeyse Roger Aarons, *Gece Gidenler*'in bütün taslaklarını okudu. Yazım hatalarıma dikkat çekti, beyin fırtınası yapmama yardımcı oldu ve yazarken beni sayısız başka şekillerde sevip destekledi.

Oğullarım Jackson, Will ve Dylan... Annenizin geçimini sağlamak için yaptığı işle gurur duyduğunuz için teşekkür ederim. Dönüştüğünüz yaratıcı, iyi ve komik genç adamlarla daha da gurur duydum.

Ve son olarak bütün kitapçılara, sosyal medya dostlarına, kütüphanecilere, kitap satış yerlerine ve okuyuculara... Günümün en önemli anlarından biri sizinle Instagram ve Facebook üzerinden etkileşimde bulunmak. *Gece Gidenler* hakkındaki düşüncelerinizi duymayı çok isterim. Lütfen beni etiketleyin ve haberdar edin!

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. <https://t.me/ayisigikitap>

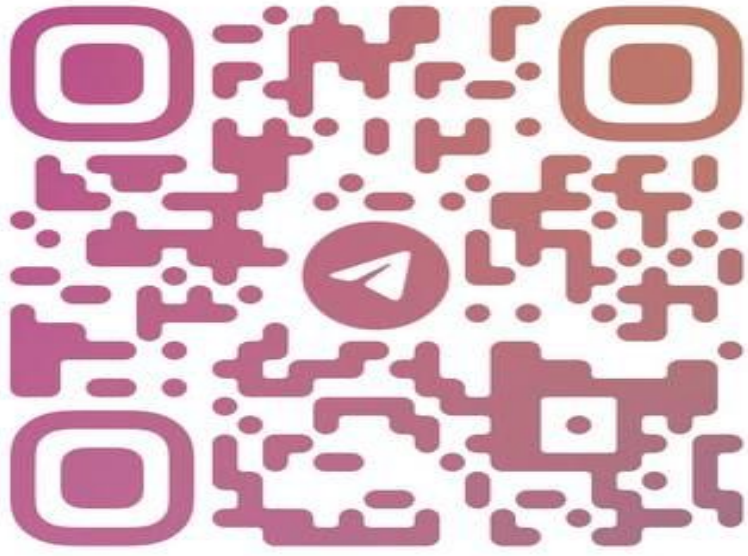

"Sarah Pekkanen'in *Gece Gidenler* kitabı, gömülü kalmış sırlar ve dudak uçuklatan aldatmacalarla dolu olmasının yanı sıra bir anne ve kızının heyecan dolu hikâyesini anlatıyor. Bir genç kızı, gece vakti ortadan kaybolup yirmi yıl boyunca kaçak yaşamaya iten şey ne olabilir? *Gece Gidenler*'i okuyun."

-Harlan Coben, *New York Times* Çoksatan Yazarı

"Bıçak gibi keskin bir üslupla yazılmış olan *Gece Gidenler*, Sarah Pekkanen'in neden günümüzün en iyi gerilim yazarlarından biri olduğunu kanıtlıyor. Pekkanen'in kendini daha fazla aşamayacağını düşündüğünüz anda, yılın en iyi romanlarından biri olarak taçlandırılacak bir eser sunuyor."

-Alex Finlay, *The Night Shift*'in Yazarı

@AYISIGIKITAP